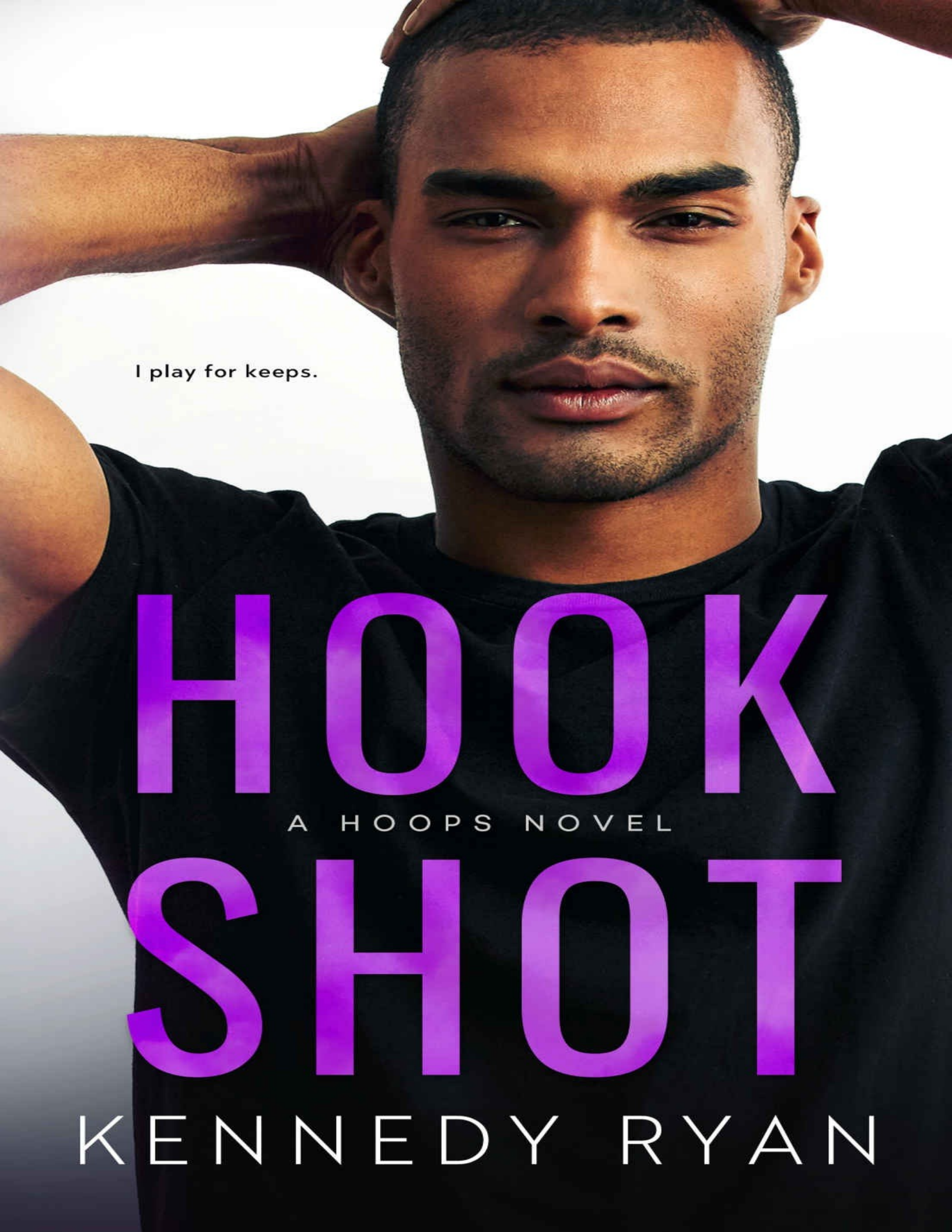

HOOK SHOT

A HOOPS NOVEL

KENNEDY RYAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KANCA ATIŞI

KENNEDY RYAN

HOOK SHOT

A HOOPS NOVEL

KENNEDY RYAN

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kurgu: Lauren Clarke Kurgu

Düzeltme: Kara Hildebrand

Kapak Tasarımı:
Letitia Hasser
RBA Designs

Kapak Fotoğrafı: Henry Lou

Kennedy'ye Ulaşın
kennedyryanwrites.com

Ayrıca Kennedy Ryan

Kennedy Ryan Yazarının Diğer Kitapları

HOOPS Serisi LONG

SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Ebook, Audio & Paperback

https://amzn.to/2PrMrqQ

BLOCK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Ebook, Audio & Paperback

E-Kitap: mybook.to/BlockShot

HOOPS Tatili (Bir HOOPS Romanı)

ABD: https://amzn.to/2QYzidu

İNGILTERE:

https://amzn.to/2QwWVe7 CA:

https://amzn.to/2S2wxFx

Dünya: http://books2read.com/HOOPSHoliday

HOOK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Lotus & Kenan'ın Hikayesi

Goodreads'e ekle: http://bit.ly/KeLoGoodreads

Yayınlanır yayınlanmaz haberdar olun:

Metin ile: KennedyRyan yazıp 797979'a gönderin E-posta ile:

www.subscribepage.com/BlockShot

RUH SERİSİ

*My Soul to Keep (Soul 1)**

*Down to My Soul (Soul 2)**

Refrain (Soul 3)

KAVRAMA SERİSİ

FLOW (Kavrama #1)

*KAVRAMA (Kavrama #2)**

STILL (Kavrama #3)

Sesli Kitapta Mevcut*

İmzalı Kitaplar Sipariş Edin

BENNETT SERİSİ

Sen Benim Olduğunda (Bennett 1)

Seni Her Zaman Sevmek (Bennett 2)

Sonsuza Kadar Benim Ol (Bennett 3)

Ben Senin Olana Kadar (Bennett 4)

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Alıntı Önsöz
Alıntı
1. Lotus
2. Kenan
3. Lotus
4. Kenan
5. Lotus
6. Kenan
7. Lotus
8. Kenan
9. Lotus
10. Lotus
11. Kenan
12. Kenan
13. Lotus
14. Kenan
15. Lotus
16. Kenan
17. Lotus
18. Kenan
19. Lotus
20. Kenan
21. Kenan
22. Lotus
23. Kenan
24. Lotus
25. Kenan
26. Lotus
27. Kenan
28. Kenan
29. Lotus
30. Lotus (On İki Yaşında)
31. Kenan
32. Lotus

33. Kenan
34. Lotus
35. Kenan
36. Lotus
37. Lotus
38. Lotus
39. Kenan
40. Lotus
41. Kenan
42. Lotus
43. Lotus
44. Kenan
45. Lotus
46. Kenan
Epilog
Yazar Hakkında
Teşekkür

Görünmez acılarla yaşayan ve özgür
olmak için büyük mücadele
verenlere.
İyileşmeyi bırakma.

Yazarın Notu

HOOK SHOT bir kadının iyileşme yolculuğunu anlatıyor. Bazı bölümleri, grafiksel olarak tasvir edilmemiş olsa da, bazı okuyucular için hassas olabilir.

***

"Kendinize acıması için izin verin, ama iyileşmesi için de izin verin."

Nikki Rowe, *Bir Zamanlar Kız, Şimdi Kadın*

Önsöz

Lotus

Gökyüzünün benimle konuştuğuna inanarak büyüdüm. Gök gürültüsünün gürleyen sesi. Şimşeklerin keskin karşılıkları. Her fırtına, bir konuşma. Değişken bir değiş tokuş. Ama bugün, bir gökkuşağı var. Yağmurla yıkanmış bir gökyüzünde gökkuşağı renginde çizgiler.

"Gökkuşağının ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?" MiMi, büyük büyükannem, soruyor.

Bana öğrettiği pek çok şey gibi, cevap da içime işlemiş, liflerime dokunmuş durumda. Bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Gökkuşağı Cennet ile Dünya arasındaki köprüdür," diye cevap veriyorum, içim titrese de sesim güçlü çıkıyor.

"Hmmm. Birileri cennete girmeye çalışıyor." Seksen küsur yaşından daha bilge gözlerle gökyüzüne bakıyor. "Bugün değil."

Mezarlıkta New Orleans'ın meşhur meşe ağaçlarından birinin gölgesinde durmuş, toplanan birkaç yasçının dağılışını izliyoruz. Ölüler için gözyaşı yok. Ron Clemmons'ı seven çok kişi yoktu. O sadece bir annenin sevebileceği bir adamdı.

Onun annesi ve benim annem.

Annemi gördüğümde nabzım duracak gibi oluyor. Onu en son dört yıl önce, on iki yaşımdayken görmüştüm. O gün olduğu gibi bugün de Ron'un yanında duruyor ama bu kez Ron açık bir mezarda yatıyor. Kafamın içinde çığlık atan kelimeye karşı dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, konuşmamaya kararlıyım.

Anne!

Adını söylemediğim halde sanki söylemişim gibi başını kaldırıp bakıyor. Yıllar önce moda kadınlarının sevgililerini gömerken taktıkları bir şeye benzeyen kısa siyah duvağın arasından gözleri açılıyor. Annem "ikinci el" yerine "klasik" derdi. Klasik, ikinci el değil. Her zaman güzel şeyler isterdi ve bunları vaat eden her erkeğe bağlanırdı. Ron'un ona pek bir şey vaat etmemesi dışında, annem hâlâ nasıl vazgeçeceğini bilemediği bir alışkanlık gibi bağlıydı.

Kaşlarının ince kavisleri birbirine çarpıyor ve bakışları benimle MiMi arasında gidip geliyor, sonra da açık mezara yöneliyor. New Orleans'ta insanları yeraltına gömdükleri çok az mezarlık vardır. Bu da onlardan biri. Yoksullar, sevilmeyenler ve sahipsizler için. Burası da öyle. Ron da öyle.

Başının arkasındaki siyah ipeksi saçlarına dokunuyor ve bize doğru birkaç adım atıyor ama adımlarının ortasında donup kalıyor. MiMi'ye bakıyorum, o da başını ciddiyetle sallayarak anneme daha fazla yaklaşmamasını söylüyor. Annem arkasını dönüp mezarlıktan çıkan yas tutanları takip ederken yüzünde şok değil kabullenme ifadesi var. Beni görmeyi ilk kez düşünmüyor ama MiMi onu görmek istemediğimi biliyor.

Bilen biri varsa, o da MiMi'dir.

Mezar kazıcılar, din adamı küçük tören duaları kitabından okurken etrafta duran birkaç kişinin yerini aldı. Düğünler, vaftizler, cenazeler. Her şey için bir ayet.

"Vakit geldi," diyor MiMi, ağzı bir karış açık.

Toprak küreyen adamlara ulaşmak için çimlerin üzerinde ilerliyoruz. İçlerinden biri MiMi'yi

görünce başını kaldırıyor ve diğerine dirsek atıyor. Küremeye ara verdiler.

"Madam DuPree," diye sesleniyor içlerinden biri, Louisiana aksanı bataklık suyu kadar kalın. "Ne yapabiliriz

senin için ne yapabilirim?"

"Git." MiMi mezara bir el sallıyor. "Merak etmeyin. Çok uzağa gitmenize ya da çok beklemenize gerek yok. Sadece biraz mahremiyete ihtiyacımız var. Sonra cesediyle istediğinizi yapabilirsiniz."

Gözleri Ron'u bütünüyle yutan toprağın açık ağzına kayıyor ve gülümsüyor. "Buraya tartışmaya geldiğim şey onun ruhu."

Onun sözleri karşısında bu ikisi gibi kaçışan erkekler görmemişsinizdir. Kürekleri düşer. Havalandılar. Küçük kilise kasabamız St. Martine'den şehre iki saatlik bir otobüs yolculuğu vardı ama burada bile insanlar MiMi'yi tanıyor. Sahtekarlarla dolu bir dünyada, o gerçek bir eşya. Ve o git dediğinde, gidersin.

Mezarın başında duruyoruz ve tabut kapalı olmasına ve ilk toprak yığınlarıyla sıçramasına rağmen, Ron oturup dışarı çıkacakmış gibi ürperiyorum.

"Korkacak bir şey yok," diye güvence veriyor MiMi, yüzü yaşlı, gözleri yaşsız. "Elimi tut."

Kolunu benim için yana uzatıyor ama gözlerini tabuta dikiyor.

"Sözlerimi ağzında hisset," diyor ve ben de hissediyorum. Söylediği heceler dudaklarımda titreşiyor, dilimde titriyor. "Gücümü damarlarında hisset."

Elimi sıkıyor ve saatler önce gökyüzünü yaran şimşek kanıma işliyor. Bana kısa bir bakış atıyor ve yüzümde gördüğü şeyden duyduğu memnuniyetle gülümsüyor.

Huşu.

Nazik bir gülümsemeyle, "Bu, kesintisiz çizginin gücü," diyor. "Bizim soyumuzdan iki kadın bir arada. Bunda bir güç var."

Dikkatini tekrar önüne çeviriyor ve artık sessiz olan ve dileklerini bekleyen gökyüzüne bakıyor.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyor, kelimeleri, sesi, cesur ve kendinden emin. "Ben buraya kendi yargı biliniyor. Bu adamın ruhu dengede duruyor."

MiMi'nin sözleri üzerine yaz havasına bir ürperti

çöktü.

"Cehennemin kenarına bir taş koymak için buradayım. Yolculuğuna başlarken, onu bu sözlerle gönderiyorum."

Gözleri açılıyor, yavaşça başını çevirip bana bakıyor ve aynen söylediği gibi oluyor. Gücü damarlarımda hissediyorum. Sözlerini dilimde hissediyorum ve onları şok edici bir eşzamanlılıkla söylüyoruz.

"Barış yok," diyoruz birlikte.

İlerleyen yıllarda, o gün Ron'u cehenneme gönderdiğimize gerçekten inanıp inanmadığımı kendime defalarca soracaktım. MiMi'den öğrendiğim pek çok şey gibi bunun da bir açıklaması yok. Tek bildiğim, sözlerimiz söylendikten sonra, o gökkuşağının, Cennet'ten Dünya'ya uzanan çok renkli umut verici yolun hiçbir yerde bulunamayacağıydı.

"Vahşi kadınlar hayatın açıklanamaz kıvılcımlarıdır. Özgürlük sızdırırlar ve farkındalık ararlar, kendilerinden başka kimseye ait değildirler.
Kaosuna girmenize izin verecek ama aynı zamanda size sihrini de gösterecek."

- Nikki Rowe, *Bir Zamanlar Kız, Şimdi Kadın*

1

Lotus

Burada başarabilirsen, her yerde başarabilirsin derler. New York parıltıya batırılmış, Louboutin'leriyle podyumda yürürken size parmak sallayan güzel bir sürtüktür. En iyiler, en parlaklar ve en çirkinler burada öğütülür.

İki yıl önce Atlanta'dan New York'a taşındığımda, açık bir sınıra doğru imkânsız bir maceraya atılıyormuşum gibi hissettim. Televizyondaki Pioneer Woman gibiydim ama kendi tereyağımı yapmak yerine sıfırdan kıyafetler dikiyordum. Tüm eşyalarımı koyduğum üç çöp torbası, büyük büyükannemin dikiş makinesi ve çakma bir Louis Vuitton Neverfull çantam vardı. Kendimi Carrie Bradshaw sanırdım. Şu anda Bryant Park'ta benimle öğle yemeği yiyen kızlar var ya? Onlar benim Charlotte, Miranda ve Samantha'm. Hepsi bir arada.

"Bazı haberlerim var," diyor Billie, gözleri benimle oda arkadaşım Yari arasında gidip gelirken. "Paul boşanıyor."

Izgara tavuk salatamdaki koyu renkli bir şeye, hareket etmediğinden emin olmak için araştırmacı bir dürtme yapıyorum ama başka bir tepki vermiyorum. Yari, uygunsuz bir şekilde etkilenmemiş görünerek, son Pellegrino'sunu bir pipetten höpürdeterek içiyor.

"Ah, *sürtükler* ..." Billie hayal kırıklığının yeşil gözlerini kararttığını söylüyor. Yanaklarının kızarması utançtan, öfkeden ya da doksan beş derece New York yazından kaynaklanıyor. Her iki durumda da ateşi yükseliyor.

"Ah, pardon. Bu harika," diyorum sonunda, sözlerime fazla coşku ya da inanç katma zahmetine girmeden.

"Her ay boşanmıyor mu?" Yari yüzünde sahte bir merakla soruyor. "Sanki sen ona her oral seks yaptığında boşanmaya karar veriyor."

Wilhelmina Claybourne, yani bizim en yakın olduğumuz arkadaşlarına göre Billie, daha da kızarıyor.

Billie aniden strafor tabağındaki hindi dürümüyle meşgul olarak, "Hayır, değil," diye yanıtlıyor.

"Dün gece ağzın açık mıydı, değil miydi?" Yari'nin gözleri ciddi ama dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum-"

"Toplar çenelere. Davamı geri çekiyorum." Yari elindeki suyu tokmak gibi masaya vuruyor. "Paul'*ü* senden *ve* karısından daha iyi anlıyor olmam çok üzücü."

Billie zayıf bir sesle, "Bu gerçek bir evlilik değil," diye itiraz eder.

"Bu yüzden hiç gerçek bir boşanma yaşamamış olmalı." Ayağa kalkıyorum ve onlara da aynısını yapmaları için işaret ediyorum. "Hadi bakalım. İşe dönmemiz gerek yoksa toplantıya geç kalacağız."

Masamızı örten yeşil şemsiye bizi amansız güneşin bir kısmından korudu, ancak çöplerimizi atıp ofisimize doğru birkaç blok yürümeye başladığımız anda güneş tepemize vurmaya başladı.

"Birlikte uyumuyorlar bile," diye tekrar deniyor Billie.

"Seni becerirken neden karısıyla yatma ihtiyacı duysun ki?" Ses tonumu koruyarak soruyorum.

lakayt. Aslında bu döner kapılı konuşmayı her yaptığımızda çok sinirleniyorum. "Konuyu açtığımı unut." Billie iç geçiriyor, gözlerini ileri dikmiş aramızda yürüyor.

"Üzgünüm Bill, ama başka bir kadının kocasıyla ilişkin var," diyor Yari, bileğindeki lastiği çıkarıp uzun, siyah saçlarını dağınık bir topuz haline getirerek. "Burası güven ve doğruluk çemberi ve biz senin en iyi arkadaşlarınız. Eğer biz senin bu iğrenç davranışlarını yüzüne vurmazsak kim vuracak?"

Billie bana bakıyor, fikrimi söylememi bekliyor. Sanki nerede durduğumu zaten bilmiyormuş gibi. "O haklı," diyorum. "Kalbinle ve vajinanla düşünüyorsun."

"Beni rahat bırak. Sen seksi Yari ve benim toplamımdan daha çok seviyorsun," diye karşılık veriyor Billie.

Onu serbest bırakmıyorum çünkü onu sert bir şekilde sürdüğümüzü biliyorum ve bir puan kazanması gerekiyor. "Aslında bir süreliğine sikle işimin bittiğini düşünüyorum," diyorum biraz fazla rahat bir şekilde.

Çılgın şehir müziği etrafımızda çalmaya devam ederken bile sözlerim küçük bir şaşkın sessizlik konisi yaratıyor.

"Özür dilerim." Yari hayali bir işitme cihazına vuruyor. "Bu lanet şey her zaman saçmalıkları algılamıyor.

Ne dedin sen?"

Üçümüz gülüyoruz ama bizi Garment District'te çalıştığımız tasarım stüdyosuna yaklaştıran her adımda ben ayılıyorum.

"Ben ciddiyim," diyorum onlara. "Dick'i seviyorum, doğru, ama ihtiyacım olduğunu hissediyorum ... . Bilmiyorum, bir molaya."

Seksin benim için ne kadar karmaşık olduğunu nasıl açıklayabilirim? Seksi her zaman tamamen fiziksel bir bağlantı olarak bölümlere ayırdım. Erkeklerin vücuduma girmesine izin vererek ama gerçek bir yakınlığa izin vermeyerek kaşıntımı kendi şartlarımla giderdim. Ancak son zamanlarda, bu beni sadece tatminsiz bırakmakla kalmadı, aynı zamanda depresyona soktu. Boş. Kasvetli. İçimden bir ses sahip olduğumdan daha fazlasını istiyor ama gerçek yakınlık almak istemediğim bir risk.

Korkudan bahsetmiyorum bile. En son seks yaptığımda.

Kendim bile tam olarak anlayamadığım bir şeyi arkadaşlarıma nasıl açıklayabilirim? Hissettiğim hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ve onlara şimdi anlatmak, daha önce hiç duymadıkları bir hikayenin ortasından başlamak gibi olurdu. Belki en azından onlarla bu konuda konuşmayı *deneyebilirim*.

"Vay be." Billie ağzı açık bir şekilde telefonuna bakıyor. "*Hi, Felicia diye* bir bitmoji olduğunu biliyor muyduk?"

Tamam. Belki de arkadaşlarımla bu konuda konuşmamalıyım.

"Özür dilerim," diyor bir inşaat işçisini atlatarak. "Penis yemini etmekle ilgili ne diyordun Lo?"

"Sanırım seks molası vermek istiyorum."

Çalıştığımız tasarım stüdyosu JPL Maison'un girişine yaklaşırken ikisi de bana bakıyor.

Yari sonunda, "Ağzından çıkan kelimeleri anlamıyorum," diye cevap veriyor.

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Boş hissediyorum."

"O zaman daha büyük bir alet bul," diyor Billie. "Seni dolduracak bir tane."

Üçümüz ofislerimizin bulunduğu yenilenmiş çatı katının lobisinde sırıtıyoruz.

"Ben ciddiyim. Sanırım bunun" - pelvik bölgemi gösteriyorum - "bir süre erkeksiz kalması gerekiyor." "Sigarayı bırakmaya çalıştığım ve çantamın askısını kemirdiğim zamanı hatırlıyor

musun?" Billie
soruyor. "Düzenli olarak gelmezsen böyle olacağını hissediyorum. Ayrıca 10 kilo da alabilirsin. Ben aldım."

"Gelmeyeceğimi kim söyledi?" Yari'nin homurdanmasını duymazdan geliyorum. "Çok çeşitli ve oldukça yetenekli bir vibratör filom var."

Asansörün garaj kapısı kalkıyor ve canlı kumaşların, terzilerin ve dikiş makinelerinin bulunduğu birkaç masanın ve pahalı giysilerin raf raf sergilendiği bir kata çıkıyoruz.

çeşitli tamamlanma aşamalarında.

"Peki ya Chase?" Yari patronumuzun en sevdiği fotoğrafçı ve benim son fuckboi'm hakkında konuşuyor. "Senin bu küçük seks molandan pek memnun olmayacak."

"Ona çoktan söyledim ve haklısın. Mutlu olmadı." Homurdandım. "Ne diyebilirim ki? Altın bir amım var. Bu bir lanet."

Yapacaklarını bildiğim gibi gülüyorlar, şaşkınlığımı örtmek için kullandığım şımarıklıkla dikkatleri dağılıyor. Beni bu karara iten Chase ile son kez seks yapmamdı.

"Ama Chase benim bedenim üzerinde Çin Mahallesi'ndeki çay fiyatları kadar söz sahibi olduğunu biliyor," diye devam ediyorum. "Ona bir şey olmaz."

Ofislerimizin ve konferans salonunun bulunduğu en üst kata demir merdivenlerden çıkıyoruz. Eski bir taş ocağından çıkarılmış, yeniden kullanılmış kayrak taşından bir levha olan uzun masadaki yerimi alıyorum. Her toplantıda, JPL Maison'un kurucu tasarımcısı Jean Pierre Louis'in hemen sağında oturuyorum.

Benim ve patronumun yollarının kesişme ihtimali bundan daha düşük olamazdı. Atlanta'da son dakikada bir arkadaşımın çekimine stilist olarak katıldım. Resmi olarak moda sektöründe çalışmıyordum bile. Üniversiteye devam edebilmem için bir ek işti. Spelman'da okuduğum bölüm işletmeydi ama sık sık kendi mağazamı açmayı ya da daha sonra moda alanında bir şeyler yapmayı düşünüyordum.

JP ve ben hemen kaynaştık. Yarattığı eserin bu kadar kötü şekillendirilmiş olmasının "küfür" olduğunu gördüğünde Fransızca tiradını anlayan tek kişi bendim. Araya girdim, stilistin yarattığı karmaşayı düzelttim ve vahşi canavarı MiMi'nin bana öğrettiği Louisiana Fransızcası ile yatıştırdım. Görünüşe göre yeterince iyiydi, çünkü günün sonunda bana Fransızca müstehcen şakalar yapıyor ve iş teklif ediyordu.

Son iki yılda daha da yakınlaştık. Stüdyoya çok da uzak olmayan FIT'e kaydolmamı tavsiye etti. Atölyede tam zamanlı ve sık sık *fazla mesai* yaparken moda tasarımı alanında ön lisans diplomamı almak beni *çok* zorladı ama buna değdi. Uzun zamandır her toplantıda JP'nin yanındayım.

"Giyilebilir mucize," diyor JP, Fransız aksanı kalın bir şekilde. "Bu sezon için temamız bu."

Masadaki herkesin onun ve eskiz defterinin etrafında toplanmasını işaret ediyor. Dijital olarak tasarlayabilir ve paylaşabilirdi, böylece hepimiz iPad'lerimizden bakabilirdik, ancak JP şaşırtıcı derecede eski kafalı. Parmakları sık sık kalemlerinin kara kalemiyle lekeleniyor ve kolunun altına sıkıştırdığı not defteri her zaman dolu.

"Gözleriniz bayram etsin," diyor dramatik bir edayla, "baharın tadını çıkarın."

Eskiz üstüne eskiz, giysileri kâğıt üzerinde ifade etmek için kullandığı canlı renklerle canlanıyor. Kolaylıkla yüzlerce eskiz var, ancak bunların yalnızca bir kısmı Eylül ayındaki Moda Haftası'nda podyuma çıkacak.

"Hepiniz benim ne kadar saf olduğumu biliyorsunuz," diyor JP. "Ama her zaman söylediğimiz gibi, moda önce sanat, sonra ticarettir. Ve ticaret Paul'ün devreye girdiği yerdir."

Hepimizin dikkati JPL CEO'su ve Billie'nin patronu/aşk düşkünü Paul'e çevriliyor. Yari bana dirsek atıyor ve sessizce birbirimize "*piç*" diyoruz.

"Evet," diyor Paul, Billie'nin çok seksi bulduğu gözlüklerini ayarlarken. "Giyilebilir mucize gibi bir temayla ilgili olasılıklar sonsuz. Pazarlama ekibimiz yorulmak bilmeden çalışıyor ve sanırım Nike, Reebok veya Adidas'tan daha küçük bir pazar payına sahip olan ancak büyük hamleler yapmak isteyen bir spor giyim şirketi olan Bodee ile ortaklık kurarak turnayı gözünden vurduk."

"Elbette giyilebilir teknolojiyi hepiniz duymuşsunuzdur," diye devam ediyor Paul. "Fitbit, Apple Watch vs.

. . . Temamız olan giyilebilir harikalar ile giyilebilir ürünler arasında potansiyel bir pazarlama kesişimi görüyoruz.

teknoloji."

"Saatler," diyor JP muzaffer bir edayla. "Bodee benden bir saat serisi tasarlamamı istedi."

"Bunlar hâlâ JPL tasarımları olacak," diyor Paul. "Hatta bazı modellerimiz Eylül defilesinde bunları giyecek."

"Ve mükemmel bir sözcüm var," diye söze giriyor JP, ancak kalp gözleri olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle. "Chase aslında onu benim dikkatime sundu."

Bu harika olacak. Chase'in iyi bir gözü var, belli ki.

"O profesyonel bir atlet," diyor JP, sesi hevesle daha da yükseliyor. "Bir basketbol oyuncusu. Vücudu ..."

JP boğazını temizliyor ve gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Serinlemesi için ona Kraliçe Bey gibi bir rüzgar makinesi önermeliyim.

"Dediğim gibi ..." JP'nin sesi sadece biraz daha kısık. "O bir basketbol oyuncusu."

"Buralarda bir yerde bir resmim olduğunu sanıyordum." Paul elindeki kâğıt yığınını karıştırdı. "Ama bu Kenan Ross."

Fotoğrafa ihtiyacım yok. Bir metre yirmi santimlik koyu bronz ten, esneyen kaslar, muhteşem kemik yapısı ve çok nadir görüldüğü için daha da çarpıcı bir gülümsemeyi mükemmel bir şekilde hatırlıyorum. *Onu* en son Chase bana San Diego Waves'in Noel partisinde eşlik ettiğinde görmüştüm. Kenan kuzenim Iris'in kocasıyla basketbol oynuyor.

Yüzümü sakin ve belli belirsiz bir ilgiyle tutuyorum ama içimden yüzümü avuçluyor ve iki dilde küfrediyorum. Tam da içimdeki sorunu çözene kadar erkeklerden vazgeçmeye karar vermişken, hayatımda tanıdığım en seksi adam hayatıma giriyor. Yeni sözcümüzse ondan kaçınmak zor. Ve geçmişte ondan uzak durmayı başardım. Yaşadığımız birkaç karşılaşma, bir şeyi açıkça ortaya koyan bir yoğunlukla doluydu: diğer erkekler için belirlediğim kurallar - rahat, kolay, basit - Kenan Ross için geçerli değil.

Hayır, teşekkür ederim.

JP, "Menajeriyle görüşüyorduk ama hâlâ kabul etmedi," diyor. "Onunla daha rahat bir ortamda tanışmanın iyi olacağını düşündüm. İşle ilgili olmayan bir şey. Yaz için burada ve muhtemelen bazı insanlarla tanışmaktan hoşlanacaktır. Onu Vale'nin bu akşamki partisine davet ettim."

JP'nin asistanı Vale ve etkili bir moda dergisi editörü olan kocası efsanevi partiler düzenliyorlar. Haftalardır yat partilerini dört gözle bekliyordum. Kendilerine ait bir yatları yok ama denizcilikle ilgili yüksek mevkilerde cömert dostları var.

"Ah, dostum," diyorum, uygun bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünmeye dikkat ederek. "Bu gece gelebileceğimi sanmıyorum. Başka bir işim var."

"Ne oldu?" Yari kaşlarını çatıyor. "Bu sabah 'bunun için buradayım' demiştin. Şimdi elinde ne var?"

"Bu yeni bir şey," diyorum dişlerimi sıkarak gülümseyerek.

"Parti pisliği olma. Eğlenceli olacak." JP yetişkin adam suratını asar, alt dudağını sonuna kadar iter. "Lütfen, Lo. Hepimiz gidiyoruz."

Vale masanın ucundan, hafif İsveç aksanıyla, "Gelmelisiniz," diyor. "Keir yemek şirketinden bu zeytinli ordövrleri özellikle sizin için menüye eklemesini istedi."

"Oooooh," diye inliyorum. "Crostini değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor mezelerin hak ettiği saygıyla. "Crostini."

"Peki," diyor Yari, "New York'un en havalılarıyla Hudson'da yelken açmaktan daha iyi ne yapabilirsin ki?"

"Bütün arkadaşlarımız orada olacak," diye ısrar ediyor Billie. "Ve Anna Wintour'un kölelerinden

biri

davet edildi."

"İkinci mi, üçüncü köle mi?" Keskin bir şekilde talep ediyorum.

"İkincisi," diye onaylıyor Vale zaferden emin bir kadının soğukkanlılığıyla.

Lanet olsun. O ikinci minyonla tanışmak istiyordum.

JP, "Muhteşem insanları düşünün," diyor.

"Lezzetli yemekler," diye ekliyor Vale.

"Eğlenceyi unutmayın," diye araya giriyor Billie.

Yemekleri sadece eğlenceleriyle eşleşiyor. Hepimizin gözlerini devirerek ve bıkkınlıkla oynadığı ama sonunda keyif aldığı oyunlara karşı bir tutkuları var.

Yine de beni ikna eden onların argümanları değil. Kenan Ross tek bir adam. Ne zamandan beri bir erkeğin beni istediğim bir şeyden mahrum etmesine izin veriyorum? Ondan etkilenme tehdidi bir yana? Ben bundan daha güçlüyüm.

"Tamam," sonunda beni izleyen ve pes etmemi bekleyen herkese gülümseyerek teslim oldum.

"Ben de geleceğim." Arkadaşlarım heyecanlarını haykırırken Paul, "Pekâlâ," diyor. "*Bunu* da hallettiğimize göre
iş."

"Haklısın Paul. İşimize bakalım," diyor JP, ellerini çenesinin altında kavuşturarak. "Peki hepiniz ne giyiyorsunuz?"

Paul hariç herkesle birlikte gülüyor ve parti için Instagram'a uygun kıyafetimi planlamaya koyuluyorum. Bunu atlamayı nasıl düşünebilirdim ki? Tabii, Kenan çok yakışıklı. Ve evet, bu erkeksi adam benim erkeklere tamamen tövbe ettiğim bir zamanda geliyor, ama ne olmuş yani? Karşı koyamayacağım bir erkekle hiç karşılaşmadım.

Kenan Ross ne kadar farklı olabilir ki?

2

Kenan

"*Kol pornosu* mu dedin?"

Umarım menajerim Banner Morales'i yanlış duymuşumdur.

"Ah, evet," diye yanıtlıyor ve telefonda bile, gizlemeye çalışsa da, eğlendiğini duyuyorum. "Bunun anlamı-"

"Dur." Şifonyerden cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp kapıya yöneliyorum. "Bilmek istemiyorum."

"Tamam, ama bu akşam partiye gidiyorsun, değil mi?"

"Ne partisi?" Sırıtarak ve kapıyı kilitleyerek soruyorum. "New York'a yeni geldim. Bu gece biraz rahatlamak istiyorum ve partilerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Hepsi doğru.

"Kenan, hadi. Eğlenceli olacak. Yeni bir şehirde yeni insanlarla tanışmak için harika bir yol. Ve ağ kurmak için harika bir fırsat."

"Ağ mı?" Küçümseyerek soruyorum. "Sanki beni tanımıyorsun bile, B."

"Eğer kendi haline bırakılırsan, bütün yaz o daireye kapanıp evindeki spor salonunda egzersiz yapacağını ve caz dinleyeceğini biliyorum."

Lanet olsun. Beni tanıyor.

Bu tartışmayı yapmak istemediğim için yüzümü buruşturarak asansörün gelmesini bekliyorum. "Şimdi partiye gidiyorum."

"Oh iyi." Banner rahatlamış görünüyor. "Aşağıda bir araba bekliyor olmalı. Bodee'den bazı arkadaşlar da orada olacak."

"Sadece küçük bir arkadaş toplantısı, ha?" Kuru kuru sordum.

"İş oyundur, oyun da iş. Birçok anlaşmanın akşam yemeği ve bir içkiyle başladığını bilirsiniz."

"Biliyorum, biliyorum." Asansöre bindim ve kıkırdadım. "Ve bu partiye gidiyor olabilirim ama şu kol pornosu konusunda henüz kararımı vermedim."

"Tamam, cidden. Sadece kollarınızı beğeniyor ve Bodee ile birlikte tasarladığı yeni saat serisi için harika olacağınızı düşünüyor, şu spor giyim şirketi."

"Ama ben böyle şeyler yapmam. Vücut zırhı, tenis ayakkabısı, spor içecekleri, ben varım. Ama moda?
Ben mi?"

Banner, beni temsil ettiği onca yıl boyunca binlerce kez duyduğum o kandırıcı ses tonunu kullanarak, "O bir moda tasarımcısı ama bunu moda olarak düşünmeyin," diyor. "Bodee spor giyimde yükselişte. Pazar paylarını artırmak ve büyüklerle rekabet etmek için hamleler yapıyorlar. Bu arada moda sektöründe oldukça önemli bir isim olan Jean Pierre ile yaptıkları bu ortaklık, çapraz pazarlamanın gücünü anladıklarını gösteriyor."

"Küçük atışını bitirdin mi?"

"Benim *küçük atışım* dikkat etmen gereken bir şey. NBA kariyerinin son dönemecindesin Kenan."

"Emeklilik için finansal olarak hazır olmadığımı mı düşünüyorsunuz?" Biraz kırgın bir şekilde

soruyorum çünkü bu gerçeklerden çok uzak. "Ne kadar iyi çeşitlendirilmiş olduğumu herkesten daha iyi biliyorsun. Sahip olduğum işletmeler

yaptığım yatırımlar."

Banner, "Gelecek yıllar boyunca *gündemde* olmanızı istiyorum," diyor. "Otuz altı yaş NBA kariyerinin neredeyse sonu ama diğer her şey için çok genç. Emekli olduktan sonra önünüzde uzun bir hayat var. Onlarca yıl ve ticari çıkarlar ve yatırımlar harika olsa da, bu yıllar çoğu basketbolcunun açık ara en çok kazandığı yıllar. Saha dışı fırsatlar birikim yapmamıza yardımcı olacaktır."

Ona konuyla ilgili olmayı umursamadığımı ve her zaman işe yaradığını bildiği kartı oynadığında mahremiyetimin geri dönüşünü kollarımı açarak karşılayacağımı söylemeye hazırım.

"Kızını düşün."

Simone'u düşünmekten *başka bir* şey yapmadım. Bu şehirde olmamın tek sebebi o. New York'u o kadar sevmiyorum bile. Batı Yakası'nın temposunu tercih ederim. Burası hiç uyumayan bir şehir. Uykuyu severim. Kendimi bildim bileli her gece sekiz saat uyurum.

"Peki ya o?" Yapacağımı bildiği için Banner'ın yemini yuttum.

"Basketbol oynayarak bir servet biriktirdiniz ve bu harika, ancak ne kadar çok fırsatı değerlendirir ve yaratırsak, hem sizin hem de onun geleceği için o kadar iyi olur."

Sessizim, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve birkaç saniye öylece duruyorum. Profesyonel hayatım oldukça inanılmaz ama özel hayatım son birkaç yıldır savaş alanına dönmüş durumda. Eski karım Bridget bunu sağladı ve korkarım ki tek kızımız Simone en büyük kayıp. O benim zayıf noktam, ne zaman bir şey yapmamı istese Banner'ın saldırdığı şahdamarım.

Ve her seferinde işe yarıyor.

"Bunu düşüneceğim." Kapanan kapıyı kolumla yakalıyorum ve yeni apartmanımın lobisine giriyorum.

"Sadece partiye git," diyor Banner. "Jean Pierre ile takıl. Eğlenin. Çok zenginsin. Seçkin bir bekarsın. Burası New York. Biraz yaşa. Önümüzdeki üç ay boyunca da böyle büyüme."

Büyüyorum. O haklı. Dünyaya karşı kontrollü bir görüntü sergiliyorum ama sanki son üç yıldır öfkeliymişim gibi hissediyorum. Ve dünyaya bu öfkeyi, bu hayal kırıklığını göstermememem için gereken kontrol çok yorucu.

"Özür dilerim, B." Apartmanımın önüne park etmiş, siyah bir cipe yaslanmış bir adamla göz göze geliyorum.

"Bay Ross?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o kapıyı açtığında arka koltuğa tırmanıyorum.

"Chelsea Piers?" diye soruyor, sesi sessiz ve kibar, şüphesiz telefonda olduğum için. Tekrar başımı sallıyorum ve bizi ayıran bölmeyi kaldırıyorum. İhtiyacım olan son şey, özel hayatım hakkında hikâyeler satan bir şoför.

"Kenan, hâlâ orada mısın?" Banner soruyor.

"Evet. Şoför az önce beni aldı ve partiye doğru yola çıktık. Tatmin oldun mu?"

"Gevşer ve New York'taki yazının tadını çıkarırsan *gerçekten* memnun olacağım."

"Burada olmamalıydım. Simone burada olmamalıydı. Bridget'in nerede yaşamak istediği umurumda değil ama Tanrı'ya şükür artık benim karım bile değilken, bir yıldızın karısı olduğuna dair bir reality şov yapmak için kızımı ülkenin bir ucundan diğer ucuna sürüklemesine gerek yoktu."

Banner benim mini tiradım karşısında aniden sustu.

"Tamamyyyy," diyor küçük bir kahkaha atarak. O benim gerçekten sinirlendiğimi gören birkaç

kişiden biri. Kendimi toparlamam için bana nasıl alan bırakacağını biliyor.

"Özür dilerim." Yorgun bir nefes veriyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bridget'in oyunlarından çok sıkıldım ve bu şimdiye kadarki en çocukça, en bencilce olanı. Sadece beni rahatsız etmekle kalmıyor, aynı zamanda

Simone, ve bu konuda çok kızgınım. Bu yüzden New York'un tadını çıkarmak pek de öncelikli değil." "Anlıyorum," diye yanıtlıyor Banner. "Bridget senin için hayatı cehenneme çevirdi."

Yıllardır sessizce ekliyorum.

"Ama en azından boşandınız ve paranızın yarısını kaybetmediniz."

"Senin sayende." Banner minnettar gülümsememi göremiyor ama beni finansal olarak korurken kariyerim için yaptığı her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmesini istiyorum.

"Hey, benimle sözleşme imzalamadan önce onunla evlenmediğine sevindim," diyor Banner. "Etrafta gazetenin yarısıyla dolaşan bir sürü balerin sevgilisi var."

Ben NBA'e seçildiğimde üniversiteden yeni mezun olmuştuk. Bridget hamileydi ve benimle birlikte ilk takımım olan Houston'a taşınıyordu. Menajerim olarak Banner ile anlaştığımda, evlilik sözleşmesi konusunda ısrar etti ve hiçbir boşluk olmaması için birçok detayı bizzat denetledi.

"Çoğu erkek senin kadar cömert davranmazdı Kenan," diyor Banner. "Boşanırken ona vermen gerekenden fazlasını verdin."

"O benim çocuğumun annesi. Evli olmasak bile, beni aldatmış olsa bile, daha fazla para talep ederek boşanmamızı sonsuza dek geciktirmiş olsa bile, bunun hala bir anlamı var."

"Mesele sadece para değildi, değil mi?"

"Hayır, beni geri istediğini *iddia ediyor* ama bu çok saçma. Evliliği bir kenara atan o."

"Belki de pişman olmuştur," diyor Banner yumuşak bir sesle, sesinde tereddütlü bir nota var. "Aldatmayı hiçbir şekilde mazur görmüyorum ama insanlar hata yapabilir."

"Evet, büyük bir hata yaptı. Bridge'i hiç aldatmadım, evlenmeden önce bile. Ona bir daha asla güvenemem, o yüzden hayalini kurduğu bu uzlaşmayı unutabilir."

"Belki de Bridget'in dramına daha az, kendine daha çok odaklanmalısın. Bir yaz kaçamağı yap." "Ben kaçamak yapmam."

"O zaman yazın sevişelim."

Banner çivi gibi sert ve gerektiğinde çok kaba. NBA'in en alfa erkeklerinden bazılarını temsil eden Banner'ın kendi ayakları üzerinde durabilmesi için sık sık sert olması gerekiyor.

"Şimdi *bunu* düşünebilirim." Ona ne kadar zaman geçtiğini söylemeyeceğim. *Bazı* sınırlarımız var. "Kim bilir?" Banner devam ediyor. "Gerçekten hoşlandığın biriyle tanışabilirsin."

Aylardır bastırdığım bir görüntü yüzeye çıkıyor. Minyon, ince, kıvrımlı. Platin sarısı saçlar. Tarçın rengi ten. Bir erkeğin içine bakabilen ve ona hiçbir şey göstermeyen karanlık, meydan okuyan, boğucu gözler. Lotus DuPree. Burada, New York'ta yaşadığını biliyorum, ama geçmişte birbirimizi her gördüğümüzde, ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Onunla yazın sevişirdim. Hatta yaz kaçamağı bile yapabilirdim ama onu takımın Noel partisinde gördüğümde başka bir adamla birlikteydi. Belki de kapılmıştır. Ona ne kadar ilgi duysam da karşılık verdiğinden emin değilim ve bunu öğrenme şansım olacağından da şüpheliyim.

"Uh, evet. Belki, ama nefesimi tutmayacağım." Şehrin arka planında parıldayan ışıklara bakıyorum.

"Peki, açık ol. Ve unutma, bu geceki partide hırlamak ya da kaş çatmak yok." "Ama bunlar benim en sevdiğim iki şey."

"Ve hiçbir şeyi kabul etmeyin," diye sertçe ekliyor Banner. "Jean Pierre size baskı yaparsa, ona temsilcinizin bir cevap vermek üzere sizinle temasa geçeceğini söyleyin."

"Bu da muhtemelen hayır demek olacak."

"Gladyatör, hadi ama" diyor, sahadaki lakabım olan "Gladyatör "ü kısaltarak.

İroni şu ki, kavga etmekten çok yoruldum. Sahada değil ama Bridget ile yaşadığım onca dramadan sonra saha dışında kavga etmekten kesinlikle yoruldum.

"Tamam. Hırlamak yok. Kaş çatmak yok. Hiçbir şeye bağlanmak yok. Anladım." Başımı deri koltuk başlığına yaslıyorum. "Artık gidebilir miyim?"

"Evet. Yarın bilgi alalım."

"Tanrı seni korusun. Güle

güle, B."

"Güle güle Kenan."

Telefonu kapatır kapatmaz gözlerimi kapatıyorum ve sessizliği tüm gözeneklerime çekmeye çalışıyorum. Sevdiğim insanlarla bile yaptığım uzun sohbetler bazen beni bitkin hissettiriyor. Ben içe dönük biriyim. Bana enerji veren şeyler insanlarla ilgili değildir. Yalnız olmayı seviyorum.

"*Çocukların ve sıkılmış yetişkinlerin eğlendirilmeye ihtiyacı vardır. Bir amaç uğruna yaşayan yetişkinlerin ise zamana, sessizliğe ve enerjiye ihtiyacı vardır."*

Babam da böyle derdi.

Tanrım, onu özlüyorum. Benimle her zaman paylaştığı, bazen hoş karşıladığı, bazen de hoş karşılamadığı bilgeliği düşünmek, ölümünden bir yıl sonra bile içimi yakıyor.

"Evlat, onu becer ama elinde tutma. İkiniz yağ ve su gibisiniz ve birbirinizi perişan edeceksiniz."

Bridget'le tanıştığında söylemişti.

"Yanılmadın," diye mırıldandım kendimden başka kimseye. Muhtemelen bu yüzden, on yıldan fazla bir süre denedikten sonra bile Bridget'le yürütemedik. O ilgi odağı olmak için can atıyor. Bense bundan kaçınıyorum. Ben sadakate inanırım. Takım arkadaşlarımdan biriyle ilişkisi vardı, sözde yakın arkadaşımdı. Sadece küçük felsefi farklılıklar.

Şimdi de yeni reality şovu *Baller Bae*'ye katılma cüretini gösteriyor. . . Bunu düşünmeyi bırakmalıyım, yoksa Banner'ın emirlerine karşı gelerek partiye hırlayarak ve kaşlarımı çatarak gireceğim.

Başka hiçbir yerde deneyimlemediğim bir güçle uğuldayan şehrin içinden geçiyoruz. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama potansiyel bir enerji gibi geliyor - burada herhangi bir noktadan bir top fırlatsanız dünyayı dolaşabilir. İnsanların buraya hayal kurmak için gelmesine şaşmamalı.

Bölme açılır. "Geldik Bay Ross," diyor şoför. Birkaç banknotu

soyuyorum ve açıklıktan uzatıyorum.

"Oh, halledildi," diyor, her ne kadar paraya göz dikmiş olsa da.

"Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Ona parayı veriyorum, en kısa gülümsemeyi gösteriyorum ve dışarı çıkıyorum. İskeleye bağlı devasa tekneye doğru yürürken gülümseme, baş sallama ve ilgileniyormuş gibi yapma gibi sosyal işaretlerin provasını yapıyorum. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam ve bembeyaz saçlı bir kadın kadife bir ipin başında durmuş, tekneye yaklaşan parti misafirlerini selamlıyor.

"Bay Ross," diyor tam olarak çıkaramadığım bir aksanla. "Ben Vale, Jean Pierre'in asistanıyım. Telefonda konuşmuştuk."

"Oh, merhaba." Elini gülümseyerek kabul ediyorum. "Arabayı

gönderdiğin için teşekkürler." "Sorun değil," diyor sıcak bir şekilde.

"Bu da kocam Keir." "Nasılsınız?" diye soruyor.

"Güzel. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bay Ross!" diyor bir adam birkaç metre öteden.

Ellerini bir kez çırpıyor ve gözleri ayakkabılarımdan başıma doğru geziniyor. Siyah saçlı, açık gülüşlü ve göbeğinin başlangıcındaki bu kısa adamın Jean Pierre olup olmadığı hakkında hiçbir

fikrim yok ama fötr şapka giyiyor ve Fransız aksanı var, yani olma ihtimali yüksek.

"Yoksa sana Gladyatör mü demeliyim?" diye mırıldanıyor.

"Yapma bunu." *Yüzündeki ifadeye bakılırsa yanlış söylemişti.* "Demek istediğim, takım arkadaşlarım bana böyle hitap ediyor ama başka pek kimse etmiyor. Kenan iyi de sen Jean Pierre misin?"

"Evet, benim"-havalı tırnak işaretleri yapıyor ve göz kırpıyor-"'takım arkadaşlarım' bana JP der, siz de öyle diyebilirsiniz."

"Tamam. JP o zaman."

Güzel sarışın bir kadın JP'nin yanına yaklaşıyor, mavi gözleri değerlendiriyor.

"Merhabalar," diyor. "Oyunun ve özellikle de *sizin* büyük bir hayranınızım. Gelebilmenize çok sevindik."

JP kaşlarını çatıyor ama o ya fark etmiyor ya da umursamıyor çünkü bana bakmaya ve takma kirpikler fırlatmaya devam ediyor. Sahte kirpiklere karşı değilim. Sadece göz kırpan kadının da sahte olmasından hoşlanmıyorum. Onlardan birini çoktan yaşadım.

"Kenan, bu Amanda," diyor JP. "En sevdiğim stilistlerden biri."

"En sevdiklerinden *biri* mi?" Yüzü kızarmış gibi görünüyor. Ya da belki gerçektir.

Bilemiyorum. "Açgözlü küçük bir falanca olma," diyor JP, azarlamayı bir gülümsemeyle dağıtarak.

"Gelen son misafir sizsiniz," diyor Keir yumuşak bir sesle, ipi çözüyor ve kısa tahtayı yüzen tekneye doğru yürümemizi işaret ediyor.

Yat çok büyük ve herkes iki güverteye yayılmış gibi görünüyor. Bir DJ house müzikten hip-hop'a, 80'ler ve 90'lar popuna kadar her şeyi çalıyor. Yemek dolu tepsiler taşıyan servis elemanları, misafir kümeleri arasında süzülüyor. Suyun üzerinde o kadar yavaş ilerliyoruz ki neredeyse hiç hissetmiyorum, ama geriye her baktığımda iskele biraz daha uzaklaşıyor. Kadifemsi geceye karşı ışıltılı binalarla bezeli ufuk çizgisi dikkatimi sohbetten uzaklaştırmaya devam ediyor.

"Aç mısın?" Amanda soruyor. Aç olsaydım benden bir ısırık alırdı, ki değilim. İnsan yiyenlerle bir ömür boyu yetecek kadar deneyimim oldu. Yiyecek başka birini bulacaktır. Eminim makul derecede çekici herhangi bir milyoner iş görür.

"Uh, hayır. Yemek yedim." Başımı sallıyorum ve seğiren parmaklarımla bacağıma dokunuyorum. Son birkaç gündür yeni evime geçtiğim ve taşındığım için egzersiz düzenim bozuldu. Bastırılmış çok fazla enerjim olduğunu söyleyebilirim. Zaten muhtemelen yiyebileceğim bir şey de yoktur. İstediğim kadar uzun süre oynamamın ve kendi şartlarımla çıkmamın anahtarı daha sert değil, daha akıllıca oynamak. Daha akıllıca demek yıl boyunca bir keşiş gibi yaşamak demek, tabii günde iki kez egzersiz yapan, buz banyosuna giren ve hala seks yapabilen bir keşişseniz.

Bu yüzden seğiriyor olabilirim. Bridget ve ben her konuda zıt taraflarda olabilirdik ama aynı yatakta yattık ve utanıyorum, onu sevmeyi bıraktıktan çok sonra onunla yattım. Ama yeminlerim kutsaldı, en azından benim için ve o benim tek seçeneğimdi. Seks yapmamak bir seçenek *değildi*.

Ve yine de ... burada seğiren parmaklarım ve bastırılmış enerjimle duruyorum. Banner'ın önerdiği yaz sikişini kesinlikle kullanabilirim.

"İçki?" JP sorar.

Genelde değil, ama kaşlarımı çatmak istediğimde alkol gülümsememe yardımcı oluyor. "Tabii. Şarap iyi olur. Kırmızı olsun."

Sezon dışında bile zor şeylerden mümkün olduğunca kaçınıyorum. Ayrıca, Amanda benden faydalanmadan bu tekneden kurtulmayı planlıyorsam, nispeten açık bir kafaya ihtiyacım var.

JP tepsilerden birinden bir bardak kırmızı şarap alıyor ve beni birkaç kişiyle daha tanıştırıyor. İsimleri ve yüzleri uyuştuğu kadarıyla aynı kişi de olabilirler.

"Bu çok fazla," diyor yeşil gözlü güzel bir kızıl saçlı. "Çok fazlayız ama iyi niyetliyiz. Bu arada

ben Billie."

"Memnun oldum Billie," diyorum.

JP, "Oyunlar herkesi tanımana yardımcı olacak," diye garanti veriyor, sanki *bu* beni temin ediyormuş gibi.

"Oyun mu?" Ben soruyorum. Bir oyun oynadım. Basketbol. Başka bir şeyle uğraşamam.

Billie kuru bir sesle, "Her zaman oyun oynarlar," diyor ve teselli edici bir bakış atıyor. "Oynamak zorunda değilsiniz ama genellikle eğlenceli olur. Saklambaç oynadık."

JP neşeyle "Kuyruğu iğneleyin" diye ekliyor.

"Yakartop," diye gülüyor Amanda.

"O gece yirmi bin dolarlık bir vazo kırdık," diyor arkamdan bir erkek sesi. "Söylemeye gerek yok, artık yakartop yok."

Sesin geldiği yöne dönüyorum ve sesle birlikte gelen adamı hemen tanıyorum. Aklımdan çıkaramadığım kara gözlü, minyon, çok seksi peri kızı, onu son gördüğümde bu adamla birlikteydi.

"Chase, değil mi?" Kaşlarımı çatmamak için bilinçli bir çaba sarf ederek soruyorum çünkü kaşlarımın çatıldığını *hissedebiliyorum*. "Sanırım birkaç ay önce bir Noel partisinde tanışmıştık. Fotoğrafçı mısın?"

Lotus'la birlikte olduğunu düşünüyorum ama söylemiyorsun.

"Evet, harika bir anı." Gülümsüyor ve ben kirli sarı topuzunu saçlarından tek tek koparmak istiyorum. Bunun aşırı bir tepki olduğunun farkındayım ama o kadının yanındayken nasıl hissettiğimi tarif etmenin tek yolu bu. Aşırı.

JP ona memnuniyetle gülümseyerek, "Birbirimizi bulmamızın nedeni Chase," diyor.

"Nasıl yani?" Ben soruyorum. Bu ittifak her geçen dakika ve her ifşaatla daha az olası görünüyor.

"Kolların." Chase kısa kollu tişörtümün açıkta bıraktığı kollarımı işaret ediyor. "Partide harika kolların olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi söylüyor ama ben iki kaşımı da anlamlı bir şekilde kaldırarak sessizce onu detaylandırmaya teşvik ediyorum.

"JP bana bir saat sözcüsü aradığını söylediğinde," diye devam ediyor Chase, "aklıma sen geldin."

Zihnim belli belirsiz bir olasılıksızlığa kilitleniyor. "Sen de Lotus'u tanıyor musun?" Doğrudan JP'ye soruyorum.

"Onu tanıyor musun?" JP küçük göbeğini sallayarak ve ipek gömleğinin düğmelerini gererek içtenlikle gülüyor. "Benim atölyemde çalışıyor."

Sonrası için not: Google *atelier*.

Kadere inanan biri değilimdir ama bu kadar büyük bir şehirdeki ilk haftamda, yazın kaçamak yapacağım *ve* yazın sevişeceğim tek kadınla altı derecelik bir ayrılık yaşadım. Kader kapıyı çaldığında, cevap verirsin.

"Yani o ..." Boğazımı temizliyorum. "Burada değil, değil mi? Teknede mi?"

"Neden?" Chase sorar, sesini kuşku kaplamıştır artık, dakikalar öncesinin kolay dostluğu kaybolmuştur.

Seni ilgilendirmez, demek istiyorum ama Banner hâlâ kulağımda. "Ortak arkadaşlarımız var," diyorum, onun bana baktığı kadar ben de ona bakıyorum.

"Bunu fark etmemiştim," diyor JP. "Acaba neden birbirinizi tanıdığınızdan bahsetmedi?"

"Birbirimizi tanımak biraz abartılı," diyorum ona esprisiz bir sırıtışla. "Dediğim gibi, ortak arkadaşlarımız var. Takım arkadaşlarımdan biri onun kuzeniyle evli. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık."

JP güverteyi tarayarak, "Buralarda bir yerde," diyor.

Noel partisinde, orada olduğumu fark eder etmez olay yerinden kaçtığını düşünürsek, onunla

gerçekten konuşabileceğime ihtimal vermiyorum. Muhtemelen denize atlayacaktır. Yine de burada olduğunu bilmek bana böyle hissettirmemeli. Kadını çok az tanıyorum. Düzeltiyorum. Kadını tanımıyorum ve o da beni tanımak istemediğini açıkça belirtti. Amanda beni tanımak istiyor. Bridget beni geri istediğini iddia ediyor. Bu gece beni isteyen bir düzine, hayır, daha fazla kadın bulabilirim.

Ve tuhaf bir şekilde, bunu yapmayana ilgi duyuyorum.

JP iç monologumu bölerek, "Onu bulacağım," dedi, "ve onu çağıracağım."

"Buna gerek yok." Bunu gönülsüzce söylüyorum çünkü onu durdurmayı planlamıyorum. "Yari," diye sesleniyor JP güverteden. "Lo nerede?"

Çekici bir Latin kadın - Porto Rikolu ya da Dominikli olabilir - başını konuştuğu kişiden yana çeviriyor. Gözleri JP'den bana kayıyor ve tekrar geri geliyor.

"Üst güverte belki?" Yari omuz silkerek cevap verir. "Bir bebek ol," diyor JP, "ve gidip onu benim için getir?"

Yanında duran kişiye bir şeyler söylüyor ve ardından bir dizi merdivenden çıkarak gözden kayboluyor.

JP, Chase ve Amanda konuşmaya devam ederek sohbeti ilerletiyorlar. Yarım kulağımla ve dikkatimin dörtte biriyle tartışmayı dinliyorum. Arkadaşı Yari döndüğünde Lotus'un beni görmek yerine gemiyi gerçekten terk ettiğine inanmaya başlıyorum.

Ve Lotus takip ediyor.

Nedense onu her gördüğümde farklı görünüyor, ama onda hiç değişmeyen bir şey var. Onu platin örgülerle ve yüzünü çerçeveleyecek kadar kısa kesilmiş saçlarla gördüm, ama onu tahmin edebileceğimi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

Merdivenlerden inen minyon kadın, iki yıl önce bir hastane odasında paylaştığımız ilk bakışta beni büyüleyen kadının bir başka vücut bulmuş hali. August, takım arkadaşım, kuzeni Iris'in kocası, beyin sarsıntısı geçirmişti. Ben oradayken ziyaretime geldi ve içeri girdiğinde karnıma bir at tekme atmış gibi hissettim. İçimdeki ve odadaki havayı dışarı attı. Bu kadar küçük bir kadın, kapıdan içeri adım atmaktan başka bir şey yapmadan bir alana tamamen hükmediyordu.

Şimdi yine öyle yapıyor ama bu sefer örgü yok. Saçları ne kırpılmış ne de platin. Dokulu buklelerden oluşan bir hale, bal, buğday ve altın tonlarında katmanlı doğal saçları, teniyle kontrast oluşturuyor. Onu son gördüğümden biraz daha koyu, sanki yaz güneşini yakalamış ve parlayana kadar sıcaklığını teninin içine hapsetmiş gibi. Geniş ağzı gülümsemese de hala yumuşak; kıvrımları gür ve baştan çıkarıcı. Lotus'ta kedi gibi bir şey var. Hareketlerindeki dikkatsiz zarafet. Sivri çenesi, çıkık elmacık kemikleri ve yukarı kalkık gözleriyle kalp şeklinde bir yüz. Saçlarını geriye doğru itiyor ve kulağının kırılgan kabuğunu süsleyen altın küpelerin izini görüyorum. Diğer kulağında da büyük altın bir halka var. Kolsuz, kan turuncusu bir güneş elbisesi ince kıvrımlarının üzerinden ateş ve su gibi akıyor. Güneşin öptüğü bir çingeneye benziyor.

Başka tarafa bakmıyor. Geçmişte karşılaştığımızda çok kaba davrandım, sanki ev eğitimi almamışım gibi ona baktım. Çoğu kadın boğazını temizler, gözlerini devirir, yüzüme parmaklarını şıklatırdı. *Bu da ne* demek *oluyor dostum*, ama Lotus öyle değil. Her seferinde bana baktı. Benim onu incelediğim kadar yakından inceliyormuş gibi değil, daha çok beni doyurmak için bakmama izin veriyormuş gibi.

Ve biliyorum.

JP'nin yanına vardığında, soğukkanlılığımı korumaya ve kendimi yine rezil etmemeye hazırdım. Birbirimizi sadece birkaç kez görmüştük ve hiç bu kadar uzun süre görüşmemiştik. Onu yakından incelemek için zamanım olunca, daha önce gözden kaçırdığım yeni ayrıntıları görüyorum. Sundress'inin ince askıları geçmişte gördüğümden daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve birkaç renkli, karmaşık dövme yanık tenini süslüyor. Yazı köprücük kemiğini öpüyor ama okuyacak kadar yakın değilim. Aylar sağ elinin üç parmağını süslüyor; yüzük parmağında hilal, orta parmağında yarım ve işaret parmağında tam ay.

Bu gece topuklu ayakkabı yerine düz sandalet giyiyor ve başı omzuma tam olarak ulaşmıyor. Tanrım, ne kadar büyük olursam olayım, dikkatli olmazsam onu ezebilirim. Gerçi ona karşı

dikkatsiz davranma şansım hiç olmayacak. Yüzündeki ifade bunu söylüyor; o uzun süredir acı çeken boyun eğmezlik; o anlamlı sessizlik bana ilgimin gerektiği gibi fark edildiğini ve karşılık görmediğini kesin bir dille söylüyor.

"Bana ihtiyacın var mıydı JP?" diye soruyor, muhtemelen benim iyiliğim için sesinin sıcaklığı oda sıcaklığına kadar düşmüş.

"Bugün toplantıda Kenan'dan bahsettiğimde bana onu tanıdığını söylemedin," diyor nazik bir suçlamayla. Lotus'u çok sevdiği belli.

Uzun kirpikleri gözlerini örtmek için düşüyor, sonra onları kaldırıp benimkilerle cesurca buluşuyor. "Birbirimizi pek tanımıyoruz," diyor ince omuzlarını hafifçe kaldırarak. "Onun takım arkadaşı benim kuzenimle evli. Seni tekrar görmek güzel Kenan."

Adımı söylediğini ilk kez duyuyorum. Dar çemberdeki çeşitli insanlar Lotus ve benim aramda bakışlarını kaydırırken birkaç saniye sessizlik oldu, şüphesiz gerçekten ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Ben gerçekten ne olduğunu anlamaya çalışırken.

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim," diyorum küçük bir gülümsemeyi zorlayarak.

"San Diego'dan ayrıldığınızda Iris ve August nasıldı?" diye soruyor, Chase'in küçük tabağındaki zeytinli ordövrlerden birkaçını kaparken.

"Güzel. Çocuk odası üzerinde çalışıyorum."

Bir an için kıpırdamadan duruyor, doğal bir gülümseme ağzını kıvırıyor, sonra ona eşlik eden arkadaşı Yari'ye dönüyor.

"Saatlerimi takmanız için sizi nasıl ikna edebilirim Bay Ross?" JP soruyor.

Tüm dikkatler benim üzerimde. "Kulaktan kulağa oynayalım," diye cevap veriyorum ve şarabımı yudumluyorum.

JP gereksiz yere ve tekrar, "Gerçekten de harika kolların var," diyor. "Tam bir kol pornosu olurdu." İrkildim, çünkü bu hala kulağa doğru gelmiyor.

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Lotus fısıldamak için eğiliyor. Benim alanımda ve taze, tatlı ve baharatlı kokuyor, sanki kişiliğinden damlaları bileklerine ve dizlerinin arkasına sürmüş gibi.

"Kulağa garip bir şeymiş gibi geliyor."

Gülüyor ve ilk kez açık sözlülüğünü, gerçekte kim olduğunun özgürlüğünü bana gösteriyor. Bunu Iris ve kızı Sarai ile uzaktan görmüştüm ama Lotus'un kara gözleri mizahla parlıyor ve gülmesi bittikten sonra bile dudakları seğiriyor.

Daha derine inmeye vaktimiz yok çünkü Keir bir mikrofon kapıyor ve sözlü olarak herkesi yatın ana salonuna yönlendiriyor.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor Keir ve odaya sıcak bir gülümseme yayıyor. "Efsanevi oyunlarımızdan biri olmadan bu bir parti olmazdı, değil mi?"

Kalabalıktan toplu bir inilti yükselince o ve Vale gülüyorlar.

"Bu gece, özel konuğumuz Bay Kenan Ross'un şerefine," diyor Vale, bana doğru işaret ederek, "yeni bir oyun oynayacağız."

Uzun süre ilgi odağı olmak istemediğimden, kısa ve muhtemelen garip bir gülümseme sunuyorum ve işlerine devam etmelerini umuyorum.

"Bana sonra teşekkür edersin," diye fısıldıyorum Lotus'a, onlar uzaklaştıktan sonra, birkaç dakika önce var olan rahatlığın devam etme ihtimalini göze alarak.

"Drake hayranı mısın?" diye soruyor.

"Ha?" Konuşmayı kafamda evirip çeviriyorum. Neden bana sorsun ki- Oh,

Drake albümü, *Thank Me Later*.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Yani iyi biri ama ilk beşte falan değil."

Benimle en uzun konuştuğu an olduğunu düşünerek ilk beşini sormak üzereydim ki "öpücük" kelimesi dikkatimi çekti.

"Ne dediler?" Lotus'a sormak için döndüm ama orada değildi. Gitmiş, Chase'in yanında duruyor

ve tabağındakileri kemiriyor. Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Başını sallıyor ve

yürür, ama sonra birkaç metre ötedeki Billie ve Yari'ye katılmadan önce onun tabağını çalar.

"Hook Shot oynadığımızı söyledi," diyor Amanda seksi olduğunu düşündüğüm bir bakışla. "Uh ... bu bir oyun mu?"

"Evet, senin şerefine. Basketboldaki çengel atışını bilirsin, ne zaman-"

"Evet, o kısmı anladım." Kendimi gösteriyorum. "Ben bir basketbol oyuncusuyum, yani evet. Kanca atışı, ama oyun nedir?"

Vale yaklaşıyor, İzlanda mavisi gözleri soğuk ve gülümseyerek deri bir çanta uzatıyor.

"Çek," diyor cesaretlendirici bir baş hareketiyle.

"Çekmek mi?" Hâlâ neler olduğunu merak ederek soruyorum.

"Evet." Ses tonu sabırlı ve küçük çantayı sallıyor. "Bu bir içki oyunu."

Daha da kaybolmuş.

"Yani," diye devam ediyor, sanki bu bana yardımcı olabilirmiş gibi sözlerini yavaşlatarak, "ikonunu çekiyorsun." "Simge mi?"

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Bana verdiği her cevap başka bir soru doğuruyor. "Çek," diye tekrarlıyor ve en azından gülüyor. "Ve sana göstereceğim."

Deri çantaya uzandım ve birkaç küçük ipek çanta buldum. Birini alıyorum ve sıradakinin ne olduğunu öğrenmek için ona bakıyorum.

"Aç, ama gösterme." Çantayı Amanda'ya uzatıyor, o da aynısını yapıyor.

Çantamda küçük bir çizme var.

"Bu bir bot," diyorum.

"Şşşt!" Vale tıslar ve daha da güler. "Bu bir sır."

Birkaç kişi notu almamış çünkü Lotus'un ekibine baktığımda kendisininkini Billie ve Yari'ninkilerle karşılaştırıyordu. Kendininkini hızla çantasına geri itiyor.

Vale, "Başka biri sizinkiyle aynı simgeye sahip," diye açıklıyor. "İkiniz de bir shot tekila alacaksınız. Bu 'shot'. Ve çektiğinizle aynı eşyaya sahip olan kişiyi öpüyorsunuz. Takılmak gibi. Hook Shot, ama aslında takılmıyorsunuz. Hızlı bir öpücük olabilir."

Kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak gülüyor. "Ama öyle olmadığında daha eğlenceli oluyor." "Öpüşmek mi?" Kahkaha atıyorum.

"Şişe çevirmece gibi bir şey," diye ekliyor Amanda omuz silkerek. "Lisede oynadığın gibi, ama daha büyük ve daha iyi öpüşüyorlar."

Lanet olsun Banner, bana çok borçlusun.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Ama bu bir oyun," diyor Vale, dehşete düşmüş bir halde. "Şerefinize. Hook Shot gerçek bir oyun. Biz uydurmadık. Sadece moda ekledik."

"İstediği kadar oyun olsun," diyorum ona, ilgilenmediğim gerçeğini yumuşatmak için sırıtarak. "Ben oynamıyorum."

Oyunlar bana her zaman aptalca şeyler yaptırıyor ve sonra aptalca şeyler yapmaya direndiğimde zor görünüyorum. "Eğlenceli, değil mi?" JP yanıma geldiğinde soruyor. "Hook Shot. Anladın mı?"

Onu ya da Chase'i ya da diğer bot kimdeyse onu öpmek istemiyorum. Öpmek isteyeceğim tek kişinin bir düğmesi var. Ve Chase'in bütün gece onun peşinden koşmasını izlemekten yoruldum. Şu anda bile Lotus'un çıplak kolunu okşuyor ve elini Lotus'un sırtından aşağıya, kıçını tutmadan gidebildiği kadar aşağıya kaydırıyor. Beni tahrik ediyor.

"Kimse öpüşmek *zorunda* değil. Sadece isteyenler" diyor JP, öne doğru eğilip beni de kendisiyle

birlikte gülmeye davet ederek. "Bazıları izlemeyi sever."

"Evet, JP, sanırım yapacağım. . ." Elinde gevşekçe tuttuğu şeyi görünce duruyorum.

Belki bu gece kurtarılabilir.
"Saatler için beni imzalamak için ne yapmanız gerektiğini sordunuz, değil mi?" JP'nin gözlerindeki spekülatif ışıltı parlıyor ve yavaşça başını sallıyor. "*Evet*," diye cevaplıyor sırıtarak. "Nasıl yapacağımı söyle."

3

Lotus

"Chase, hayır dedim." İpucunu anlamıyor gibi göründüğü için biraz çelik enjekte ediyorum. "Neden olmasın, Lo?" Beni vücuduyla banyo tezgâhına hapsediyor.

"İstemediğim dışında sana bir sebep göstermek zorunda değilim." Havluyu engellediği için ellerimi silkeleyip kuruluyorum. "Nazik olmaya çalıştım ama beni buraya kadar takip etmen hiç hoş değil."

"İyi bir şey yaşadık." Boynumu öpüyor ve göğsümü avuçluyor, meme ucumu delen halkayı buluyor ve sıkıyor.

"Siktir *git*." Alt güvertedeki banyoda yer dar. Onu ittiğimde sırtı kapıya çarptı.

"Deli misin sen?" Chase, sesi kısık ve yüzü kızarmış bir şekilde tersledi. "İnsanların duymasını mı istiyorsun?" "Bana bir kez daha dokunursan herkes öğrenir çünkü o solgun kıçını tekmelerim ve
Gözlem güvertesinden aşağıya." Engellediği kapıya doğru bir adım attım. "Çekil."

"Bana ne yaptığımı söyle," diyor, sesi ve kaşları yumuşuyor. "Senin için de iyi olduğunu biliyorum, peki neden-"

"Chase, şu anda başka bir şey istiyorum." "Başka *bir şey* mi?"

"Başka birini istiyor olsaydım, bu beni ilgilendirirdi ama ben sadece kendimi istiyorum. Çözmem gereken şeyler var. *Kendimle* ilgili. Kimseyle bir alakam yok ve sıradan da olsa bağlılıkların işleri karmaşıklaştırmasına ihtiyacım yok."

"Sıradan mı? Lo, biz sıradan değildik."

"Evet, öyleydik Chase. Tüm SoHo'yu iki kez sikip Hell's Kitchen'dan başlayabilirdin, umurumda olmazdı. Sıradan bile değildik. İşimize geliyordu. Ben biraz sik istedim. Sen de amcık istiyordun. Ben istekliydim ve sen şanslıydın, ama şansın tükendi."

"Ve şimdi artık uygun değil miyim?"

İç çekiyorum, bu gece muhtaç bir çocuğun pantolonumu koklamasına tahammülüm yok. "Bu konuşmayı kızlarla yüzlerce kez yapmamış gibi davranma."

"Evet, ama bu farklı."

"Awwww, sen ve sikin için reddedilme yeni bir şey mi?" Sahte bir üzgün surat yapıyorum. "İkiniz için de çok kötü hissediyorum."

"Bu geçici mi?" diye soruyor.

Öyle mi?

Hiçbir fikrim yok. Chase domino taşını düşürdü ve bu boykotu başlattı. O boşluk ve tatminsizlik hissi, daha fazlasını isteme arzusu bir süredir ne zaman seks yapsam içimi kemiriyordu ama Chase'le son kez birlikte olduğumda içimi bir korku kapladı. Bileklerimi başımın üzerinde birleştirmişti ve bir şeyler değişmişti.

Kırıldı.

Kırıldı.
Beni daha önce de böyle tutmuştu. Başka erkekler de yapmıştı ve bu beni hiç rahatsız etmemişti. Aslında bu beni

ama bu sefer farklıydı. Chase beni bıraksın diye çırpınmamak için kendimi zor tuttum. Rasyonel olarak, bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama panik beni dinlemiyordu. İşimiz bittiğinde, hiçbir şeyden haberi yoktu, her zamanki seks sonrası sigarasını yaktı, ama ben banyoya koştum ve kontrolsüzce hıçkırarak duşun zeminine çöktüm.

Bunu tekrar yapamam.

"Kafamdaki bu şeyleri ayıklamam ne kadar sürecek bilmiyorum," diye cevap veriyorum Chase'e sonunda, kendimi rahatsız edici anılardan sıyırmaya zorlayarak.

"Zihinsel şeyler gibi mi?" diye soruyor, bakışları sanki elbisemin içinde bir kasap bıçağı saklıyormuşum gibi temkinli.

"Vay canına, içimi dökesim geliyor," diyorum, ellerimle birlikte alaycılık da damlıyor. "O havluya ihtiyacım var."

Kenara çekiliyor ve ben ellerimdeki son suyu da kuruturken beni izliyor. Sorgulamaya devam edemeden kapıyı sarsarak açıyorum, ama kısa süre sonra duruyorum. Kenan küçük koridorda duvara yaslanmış, kaslı kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Uzun bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş.

Bu büyük bir gemi ve bu gece çoğunlukla ondan kaçmayı başardım. Bir tehdit oluşturuyor ve bunun farkında bile değil. Sanki göğsüne bağlanmış bir bombayla dolaşıyor, dışarıda birilerinin başparmağını tetiğin üzerinde gezdirdiğinden tamamen habersiz. 1.80 boyunda, zayıf, patlayıcı bir tehlike bombası.

Boyunun ötesinde, duruşunda muhteşem bir şey var. Kalın, kesik kaşları, maun rengi teni ve yüksek elmacık kemiklerinin ötesinde. Güçlü çenesi ve bu kadar zayıf ve sade bir yüzde bu kadar dolgun dudakların abartısı. Onun içinde. Bir güvence. Güven. Saygınlık. Her karşılaştığımızda bunun gücünü hissettim ve görmezden geldim. Görmezden gelmek zorundaydım. Duruşu tembeldi, ama gözleri -koyu, zeki, tetikte- omzumun üzerinden Chase'e sabitlenmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi uyarıcı bir gümbürtüye dönüşüyor.

Ne duyduğunu ya da ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum ama hayır dersem Chase'i gelecek haftaya atacağına inanıyorum. Her ne kadar Chase'in bunu hak ettiğini düşünsem de, buna izin veremeyiz.

"Sorun yok," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden bir zamanlar sikiştiğim arkadaşıma bakarak. "Değil mi Chase?"

"Ah, evet." Chase'in gözbebekleri parlıyor ve savaş ya da kaç içgüdüsüyle boğuşuyormuş gibi yer değiştiriyor. Kenan kadar iri bir adamla dövüşmek pek akıllıca bir hareket değil, bu yüzden Chase'in şu anda tamamen kaçtığını tahmin ediyorum. "Sorun yok."

Hızla yanımdan geçip gidiyor ve başka bir şey söylemeden partiye geri
dönüyor. "İyi olduğuna emin misin?" Kenan soruyor, kaşları çatık, araştıran
gözlerle. "Olumlu. Chase ve ben anlaştık."

"Onunla çıkıyor musun?" diye soruyor, sesi nötr ama beni kandırmıyor. Bundan sonra ne söyleyeceğimi önemsiyor. Kenan'la yaşadığım gibi anlık bir kimya yaşamamıştım hiç, ama son zamanlarda, belki de bir süredir hissettiğim kadar savunmasız, boş hissediyorum, ihtiyacım olan o değil. Benim ihtiyacım basit. Kolay. Ve bu adam bunların hiçbiri değil.

"Biz hiç çıkmadık." "Oh,
sanmıştım-"

"Sevişiyorduk," diye düzeltiyorum. "Ama artık değil."

Çenesinin yontulmuş çizgisi boyunca bir kas kıpırdıyor. "Anlıyorum."

Duvarı itiyor, yaklaşıyor. İçimdeki her şey geri çekilmek istiyor. Ondan korktuğum için değil,

kendimden, bu adama verdiğim tepkiden korktuğum için.

Onun sarhoş edici kokusuna ve devasa vücudu omuzlarının ötesindeki dünyayı gölgede bırakacak kadar yaklaştığında hissettiğim sıcaklığa katlanarak yerimde duruyorum.

"Yani bu, başka biri seni dışarı çıkarmak isterse yolun açık olduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesi tenimi okşayan güçlü ve nazik bir el gibi.

"Hayır, o anlama gelmiyor." Gözlerini yakalamak için başımı kaldırıyorum ve dizlerimin etrafındaki kıkırdaklar şekerlenmeye başladığında bile başka tarafa bakmayı reddediyorum. "Tam tersi demek. Yol tıkalı."

"Bir barikat mı?" Aşağıya, çok aşağıya, bana bakıyor, bir kaşını çatmış, sorguluyor.

"Geçemezsiniz ama alternatif yollar var. Bir dolambaçlı yol." Başımı partiye doğru sallıyorum. "Amanda, alternatif rotanız olmaktan hoşlanacak gibi görünüyor."

"Hayır." Başını sallıyor. "O benim tipim değil."

"Büyük göğüslü, güzel, mavi gözlü sarışınlar senin tipin değil mi?"

"Eskiden öyleydi." Kısa bir kahkaha attı. "Uzun süre biriyle evliydim."

Sessizim, bir şeylere boğuluyorum. Bir kadın bana mavi gözlü ve sarışın olmaktan daha zıt olamazdı. Bu adamı tanımıyorum bile, bu yüzden başkasına ait olması, bana bu kadar zıt birini seçmiş olması canımı yakmamalı.

"Eğer fikrini değiştirirsen, Amanda'nın yolu iyi gidilmiş diyebilirim," diyerek etrafından dolaşıyorum. "Yani eğer bineceksen sıkı sıkı sar."

"Dediğim gibi, Amanda'yla uzaktan yakından ilgilenmiyorum," diyor. "Ben seninle çok ilgileniyorum. Bütün yaz New York'tayım. Seni dışarı çıkarayım."

"Dolambaçlı yol," diye hatırlatıyorum ona ve Chase'in birkaç dakika önce geçtiği yolu takip ediyorum.

Odaya tekrar girdiğimde JP, "İşte buradasın," diyor ama yukarıya ve omzumun üzerinden bakıyor. "Onur konuğumuz olmadan başlayamazdık."

Keir Kanca Atışı'nı açıkladığında, rastgele eşleştirilip Kenan'ı öpmem istenebileceği ihtimaliyle hemen gerildim. Muhtemelen oyundan çekilirdim. Daha önce de bu tür partilere katılmıştım ama Kenan'ın Vale ile konuşmasına kulak misafiri oldum ve "bot" dediğini duyduğuma neredeyse eminim. Ayrıca JP elinde düğmeyle dolaşıyordu, zar zor saklamaya çalışıyordu. JP bana en fazla o meşhur hava öpücüklerinden birini verir.

Oynamak için ana salonda yeniden toplandık. Birkaç turdan sonra, gerçekten eğlenceli oluyor. Bu oyunların olayı bu. Hepimiz homurdanıyor ve onlardan nefret ediyormuşuz gibi davranıyoruz ama sorumluluk pelerininden, günlük yetişkinlikten sıyrılıp bir geceliğine de olsa yeniden çocuklar gibi oynamanın heyecan verici bir yanı var.

Amanda ve Yari birer yüksük çekti. Tekila bardaklarını devirip odanın ortasındaki masaya büyük bir iştahla vuruyorlar, hem tıslıyorlar hem de ellerinin tersiyle ağızlarını siliyorlar. Sıra öpüşmeye geldiğinde, tüm erkeklerin büyük coşkusuyla gülerek bir gösteri yapıyorlar.

"Daha fazla!" Chase bağırıyor. "Durma artık. İyiye gidiyordu."

Duvarları kaplayan alçak kanepelerde oturarak, yemek yiyerek ve her geçen dakika daha da sarhoş olarak birkaç tur daha atıyoruz. Buraya tam olarak uymayan, bu çılgın yaratıcılar kabilesine tam olarak ait olmayan, ancak bu gece bizimle birlikte serbest atış çizgisinde durduğu kadar rahat görünmeyi başaran adamın zorlayıcı varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sanırım hala serbest atış çizgisi var. Bildiğim ya da umursadığım kadarıyla kaldırmış olabilirler. Basketbolu hiç takip etmiyorum.

Yine de Kenan'ın farkındayım. Ne zaman bir şey onun isteksiz kahkahasını saklandığı yerden çıkarsa, hislerim kabarıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Sıra sende Lo," diyor Vale, yanakları öpücük ve likör yüzünden hâlâ pembeyken.

Masaya doğru ilerliyorum. Masanın üzerinde sadece bir şişe tekila ve iki shot bardağı var. Herkese göstermek için küçük ipek çantamı havaya kaldırıyorum ve ardından altın düğmeyi yavaşça çıkarıyorum. "Pekâlâ, kimi öpüyorum?" JP'yi bulana kadar odayı arıyorum ve ona göz kırpıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

JP göz kırpıyor, gözleri bir tasarım bir araya geldiğinde olduğu gibi parlıyor, ama hareket etmiyor.

JP kıpırdamıyor, ama benim telaşım ve dehşetimle Kenan masada bana katılıyor ve bir düğme tutuyor. Gözlerim ondan düğmeye kaydı. Botun onda olduğunu söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim ve düğmenin JP'de olduğuna da yemin edebilirdim. Şu anda sadece küfredebilirim. Sadece küfredebilirim. Kenan bu kadar yakınken midemin astarı titriyor sanki.

Ama herkesin önünde geri adım atmayacağım. Ve kesinlikle onun önünde de geri adım atmayacağım. Bu sadece bir öpücük. Hızlı ve zararsız olabilir ve kısa sürede bitebilir.

Aldatıcı bir şekilde sabit duran ellerimle şişeyi kapıyorum ve shot bardağımı en tepesine kadar dolduruyorum. Bir kez bile ona bakmadan şişeyi ona doğru kaydırıyorum. Ellerim sabit görünebilir ama içim titriyor. Öfkeyle. Hayal kırıklığıyla. Kahretsin, bunu sadece kendime itiraf edebilirim ve kendime gizlilik yemini ediyorum- beklentiyle titreşiyorum. Bu inanılmaz kule gibi adama sahip olamam ve hiçbir koşul altında kendimi ona teslim etmeyeceğim.

Kenan gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Bunlar en kötü erkekler çünkü benim tecrübelerime göre genellikle doğru *değiller*. Tüm bu yaşadıklarımdan sonra, şu anda *doğru olmayan* şeylere ihtiyacım yok. Aslında hiçbir zaman. Hayatımda güvenebileceğimi sandığım ama sonunda güvenemeyeceğimi kanıtlayan yeterince insan oldu.

Hayır, ben ona sahip olamam, o da bana sahip olamaz ama bu öpücüğe sahip olabiliriz. Bu küçük öpücük. İşin sırrı onu kontrol etmekte. Biraz baskı. Biraz dil. Küçük bir tat, sonra çık.

Savaş planımı uygulamaya koyduğumda, kadehlerimizin kenarından göz göze geliyoruz ve kalabalığın üçe kadar saymasıyla içkilerimizi birbirine vuruyoruz. Ateşli sıvı boğazımı yakıyor. Bir "ahhhhhh" çekiyorum ve kadehimi yere çarpıyorum. Kenan da aynısını yapıyor ve masanın karşısında birbirimize bakıyoruz.

"Hadi şu işi bitirelim." Arkadaşlarıma geniş bir gülümseme ve sahte bir kabadayılık gösteriyorum. "Aklını başından alacağım, millet."

Kurt ıslıkları ve çığlıklarla cevap veriyorlar, beni cesaretlendiriyorlar. Kenan'ın ağzının en ufak bir kıvrımı, tüm bunları eğlenceli bulabileceğine dair tek ipucu.

Şimdiye kadar herkesin yaptığı gibi masaya doğru eğilmek yerine, doğrudan önümde durana kadar masanın *etrafında* adım atıyor. Şakalarım ve hazırcevaplığım bakışlarının yoğunluğu altında solup gidiyor. Dudakları dudaklarımdan sadece bir nefes yukarıda olana kadar eğiliyor. Ellerini çıplak kollarımdan aşağı kaydırıyor ve dirseklerimden kavrayarak beni yukarı çekiyor, dudaklarımızı ayıran son birkaç santimi de ortadan kaldırıyor.

En hafif baskıyla başlıyor, neredeyse bir öpücük bile değil. Dudakları benimkilere dayanıyor. O, hiçbir şey talep etmiyor. Ben, ona hiçbir şey vermeyeceğime kararlıyım, ama başını hafifçe kaydırmasıyla, yeni açı teması derinleştiriyor, ağzımı açıyor. Bu girmek, tatmak, denemek için bir dilekçe. Dudaklarım zar zor ayrılıyor ama iç çekişim izin veriyor ve tereddüt etmiyor, yüzümü kavrıyor, çenemden hafifçe çekiştiriyor, beni açıyor ve içimi yokluyor, ateşli, likörlü yalamalarla yavaşça ve baygın bir şekilde. Dili ağzımın çatısına değdiğinde, binlerce parmak aynı anda her yerde kollarımı, omurgamı, boynumu, bacaklarımı okşuyor. En gizli yerlerime bile dokunulmadan kalmıyor. Her santimim uyarılıyor. Nefes alıyorum ve o hemen daha derine dalıyor, sanki dilimin altına saklanmış ve ağzımın astarına mühürlenmiş sırların peşindeymiş gibi.

Hırıltı onun mu, inilti benim mi bilmiyorum ama bu uysallığı koruyacak her şey -arkadaşlarımın izlemesi, çekingenliğimiz, edep- bu sıcağın gazabında eriyor, sanki güneşin altında öpüşüyormuşuz gibi. İçimdeki paslı çarklar, tekila ve tutkuyla yağlanmış, uzun süredir

unutulmuş, eğer daha önce biliniyorsa. Düşüncesizce doğruluyorum, ellerimi omuzlarının genişliğinden geçiriyorum ve parmaklarımı boynuna doluyorum. O çok uzakta ve ben yakın olmak istiyorum. Ellerini sırtımda gezdiriyor, beni bedeninin sığınağına çekerken tamamen sarıyor. Dudağımı ısırıyor ve ben de ağzının keskin tadını yalıyorum. Tanrım, o çok lezzetli. Daha önce hiç onun gibi bir şey tatmamıştım. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Her saniye daha da yoğunlaşıyor. *Biz de* yoğunlaşıyoruz. Ellerimiz daha sıkı kavrıyor. Ağızlarımız çaresizleşiyor. Nefesler burunlarımızdan hızlı ve kısa geliyor çünkü ben onun ağzını bırakmıyorum, o da benimkini bırakmıyor. Bu öpücük karanlık bir koridor gibi, kıvrılıp dönüyor ve beni daha derinlere çekiyor. Çıkış yolunu bulamıyorum ve eğer biri bana kaçmamı öneren bir kapı açsaydı, onu suratına çarpardım.

Kalabalıktan biri "Bir oda bulun!" diye sesleniyor. Diğerleri gülüyor.

Beni ürkütüyor. Dudaklarımızla, dillerimizle, ağzımızla, inlemelerimizle yarattığımız sahte mahremiyetten beni koparıyor. Sanki üzerimize tutulan bir el feneri *beni* açığa çıkarıyor.

Birbirimizden ayrıldık, kesik kesik nefeslerimiz birbirine karıştı. Arkadaşlarımın gördükleri konusunda kendimden utandığımdan değil. Mesele *onun* gördükleri; ona karşı bağışıklığım yok.

Yukarıdan yüzümü arıyor. Ne için, bilmiyorum ama kalan azıcık haysiyetimle başımı eğip ondan saklanıyorum.

"Peki, sıradaki kim?" Keir soruyor, belli ki şaşırmış ama toparlanmaya çalışıyor.

Dikkatlerin diğer oyunculara kaymasından yararlanıyorum. Hızla ve dengesiz bacaklarımla salondan çıkıp Kenan'a hiç bakmadan gözlem güvertesine çıkıyorum.

Canlı New York silüeti hiç eskimiyor. Gecenin güzelliğinin - Özgürlük Heykeli, Brooklyn Köprüsü'nün ışık izleri - beni rahatlatmasına izin veriyorum. Akşam havası hızla atan nabzımı sakinleştiriyor ve hafif esinti saçlarımı kaldırıyor, yanan yanaklarımı serinletiyor.

Sanki bunu onlar planlamış gibi suçlayıcı bir tavırla yıldızlara bakıyorum. Bu adamın tam da geçmişimden gelen zor şeylerle başa çıkmaya başladığım sırada ortaya çıkması çok büyük bir tesadüf. Çivit mavisi gökyüzünde bir cevap arıyorum, bu kehanetin doğrulanması için, ama kayan bir yıldız yok. Derimin altındaki kargaşayı yansıtan kozmik bir kriz yok. Bir bulut ya da yıldırım bile yok.

"Buyurun," diyor Yari, parmaklığın yanında bana katılarak. "Sen ve Kenan *bunun* için giriş ücreti almalıydınız."

"Bu bir oyundu, Ri," diyorum, yan gözle ona bakarak. "Büyütme bunu. Gerçek değildi." "O adam aşağıda atıştırmalık gibi dururken, senin yerinde olsam gerçek yapardım."

"Bunu unutma..." V bölgemin etrafına bir kare çiziyorum. ". . . öngörülebilir bir gelecek için çüksüz bir alandır."

"Eğer o adam bana sana baktığı gibi baksaydı, tekrar düşünürdüm." Bir an için sessizleşti. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Onu ne ele verdi? Sessizce soruyorum. *Elektrikli süpürge öpücüğü mü?*

Cevap vermiyorum. Kenan'la aramızda bir bağ var. Onu ilk gördüğümde anlamıştım. Ağustos'u ziyaret ettiğim o hastane odasında gözlerini hep üzerimde hissettim. Ona bakmamak için kendimi zor tuttum.

Chase'in duşunda ağlamam, hissettiğim açıklanamaz boşluk - bunlar daha büyük bir sorunun belirtileri, Yari'ye bile bahsetmediğim bir şey. Gerçekten uğraşmadığım bir şey. Yıllardır peşimdeydi ve sonunda beni yakaladı. Kaçmaya devam edebilirim ya da arkamı dönüp onunla yüzleşebilir, onu fethedebilirim. Ne yapacağıma henüz karar vermedim ama bunu çözerken Kenan

gibi bir karmaşaya ihtiyacım olmadığını biliyorum.

"Ahem."

Boğazın temizlenmesi benim ve Yari'nin de dikkatini çekiyor. Kenan merdivenlerin başında duruyor.

alt güverteye giden.

Yarı karanlıkta gözlerimiz çarpışıyor. Manhattan'ın ışıltılı silueti sıcak bir parıltı yayıyor ve Yari'nin nöbet tutmasına rağmen aramızda oluşan samimiyet havasına katkıda bulunuyor.

Yari kıkırdayarak, "Bu çok garip," diyor. "Ben ... gidiyorum. Aşağıda görüşürüz, Lo." Kenan onun geçmesi için kenara çekiliyor ama gözlerini yüzümden ayırmıyor.

"O düğmeyi nasıl aldın?" En çok bilmek istediğim şeyle başlıyorum. "JP'de vardı. Peki sen nasıl aldın?"

Aramızdaki güverteyi birkaç ölçülü adımla geçiyor.

"Düğmeyi bana verirse saat kampanyasını yapacağımı söyledim." Ne sesinde ne de bana bakışında bir özür var.

"Bunu neden yaptın?" "Çünkü
seni öpmek istedim."

İtirafı, açık sözlülüğü, dürüstlüğü nefesimi kesiyor ama bunu gizliyorum. Başka tarafa, aşağıya bakıyorum. Ona sırtımı dönüyorum ve onun yerine gecenin kararttığı sulara bakıyorum.

"Bunu yapmamalıydın," diyorum ona.

"Bu bir oyundu Lotus," diyor çok yakınımdan. Tam yanımdan, ama gözlerimi hâlâ sessiz olan gökyüzüne kaldırıyorum. "Oynamak zorunda değildin."

Koluma hafifçe dokunuyor, ama temasla sarsılıyorum-elektrik ve erimiş. Kolumdan yüzüme bakıyor.

"Ama sen oynadın," diyor. "Oynadın çünkü sen de beni öpmek istiyordun."

Gerçek, ılık yaz havasında aramızda süzülüyor ve ben rahat bir nefes alamıyorum. Dudağımı ısırıyorum, ona ne söylemem gerektiğini, ne kadarını açıklayacağımı tartışıyorum.

"Bu doğru." Gözlerine bakıyorum. "Ama bundan sonra ne olacağı konusunda bir fark yaratmıyor."

"Bunun tekrar olmasını isterim, tercihen bir oda dolusu insan izlemeden," diyor, şehvetli ağzının kenarlarını alaycı bir mizahla kıvırarak.

Ona alaycı bir gülümseme gösterdim. "Hiç sanmıyorum."

Hayal kırıklığı yüzüne yansıyor ve sonra onu düzgünce uzaklaştırıyor. O bir kontrol adamı, disiplin JP'nin çok sevdiği güçlü, sinirli kollarından belli. Düz karnında ve ağzının boyun eğmeyen çizgisinde. Vücudu iyi kondisyonlanmış bir makine, sahada verdiği savaşlarda ateşle dövülmüş bir silah. Bu kontrolü yıkmak nasıl bir duygu olurdu? Bahse girerim yapabilirim, ama kendimi ezmeden değil.

"Bir açıklama alabilir miyim?" diye sorar. "Belki de seni çekici bulmuyorumdur."

Kaşlarını çatıyor, şüphecilik yüzünün güçlü düzlemlerine kazınmış. "Kibirli görünmek pahasına, ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

"Tamam o zaman gerçekçi olacağım. Şu anda aletim yok," diyorum aniden, gerçekten de huysuzluğumun onu korkutup kaçırmasını umarak.

"Oh." Sanki penis yerine süt ürünlerini bıraktığımı söylemişim gibi başını sallıyor. "Peki ya geri kalan kısmım?" "Ne?" Yarım saniye ne yapacağımı şaşırdım. Onu atlatan kişi ben olmalıydım. "Ben
geri kalanınızı biliyorum."

"Ben de onu diyorum. Yaz boyunca beni daha yakından tanıyabilirsin ve aletimi daha sonra tartışabiliriz."

Kendime rağmen dudaklarım seğiriyor. O da seğiriyor ama ifadesindeki mizah yavaş yavaş

kayboluyor. "Bak, seni çekici bulmuyormuşum gibi davranmayacağım. Sanırım bunu fazlasıyla belli ettim," diyor, kendini küçümseyen bir gülümsemeye izin vererek, "ve utanç verici bir şekilde açık."

İzliyorum, devam etmesini bekliyorum.

"Ama hayatım şu anda bir enkaz gibi" diyor. "Benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum." Duraklıyor, söze dökülmemiş sorusunda ihtiyatlı.

"Çok az," diye itiraf ediyorum. "Basketbolu hiç takip etmiyorum."

Yüzünden rahatlamaya benzer bir şey geçiyor, sonra yüzünü kapatıyor. "Hakkımda çok şey bilmediğine sevindim," diyor. "Bu sana kendimi anlatabileceğim anlamına geliyor. Ama bu gece değil. Çok dağınık, çok aleni bir boşanmadan çıktığımı söylemem yeterli."

"Özür dilerim."

"Değilim." Kıkırdıyor, dudaklarında alaycı bir bükülme var. "Yani, dağınık olduğu için üzgünüm ama boşandığımdan değil. Demek istediğim, ciddi bir şey aramıyorum-"

"Ve ben cinsel bir şey aramıyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"O zaman sanırım bize arkadaş olmak için koca bir yaz kalıyor. Görünüşe göre ikimizin de karmaşık şeylere ihtiyacı yok. Basit tutabilir ve nereye gideceğini görebiliriz."

"Arkadaşlar" kelimesi aramızda bir alay, bir meydan okuma gibi sallanıyor. Bir blöf. Paylaştığımız o öpücük, gözlerindeki sıcaklık, dokunduğumuzdaki kıvılcım "arkadaşlığı" imkânsız bir yalan haline getiriyor. Bu adamda bir şeyler var. Onu gördüğümde aklıma gelen son şey basitlik, ama o haklı. İkimizin de ihtiyacı olan şey basitlik.

Cevap vermediğimde, kulağımın arkasındaki saçları itmek için uzanıyor, çivilerimi izliyor ve ürperiyorum.

Basitmiş, kıçımın kenarı.

4

Kenan

Bridget ile üniversitede tanıştığımızda, onun kaprislerinin, hayata karşı kaygısız yaklaşımının beni dengeleyeceğini düşünmüştüm. O zamanlar bile tam olarak partinin hayatı değildim. Takımdaki çoğu erkeğin iki önceliği vardı: askere alınmak ve sevişmek.

Tamam. Yani biriyle yatmak benim de listemde üst sıralardaydı.

Ama orada burslu bir sporcu öğrenci olmama rağmen lige seçileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatım Google Maps gibiydi. Geleceğim tamamen tanınmaz hale gelene kadar bana daha hızlı veya daha verimli bir yol, daha iyi bir yol olduğunu söyleyerek sık sık yeniden yönlendiriyordu. Babamın umduğu gibi bir hukuk öğrencisi değildim ve kaderimde onun gibi bir yargıç olmak da yoktu. Her şey değişmeye devam ediyordu ve Bridget ne kadar uçarı olsa da değişmez biriydi. Belki de buna ihtiyacım vardı.

Şimdi aile danışmanımızın ofisinin lobisinde onun karşısında oturuyorum ve onunla evlenirken ne düşündüğümü merak ediyorum. O bir sabitti, tamam. Sürekli beni sınıyordu. Sürekli hayatımı zorlaştırıyordu. Nihayetinde beni küçük düşürüyordu. Bana ihanet ediyordu.

"Yakında çıkarlar," diyor, beşinci evlilik yıldönümümüz için bana hediye ettiği Cartier saatine bakarak. Pırlantalar, saf ve paha biçilmez, benimle alay ediyor - onunla yaratmaya çalıştığım şeyle alay ediyor. Ayrıca hâlâ alyansını takıyor, bu da beni çok kızdırıyor.

"Evet." Ben de saatime baktım. JP'nin denememi istediği bir saat. JP'yi düşünmek beni kaçınılmaz olarak Lotus'u ve yıldızların altındaki tuhaf, samimi sohbetimizi düşünmeye itiyor. Beni öpmeden önce şakayla karışık herkese aklımı başımdan alacağını söylemişti.

O yaptı.

Egzotik bir baharat gibi vahşi ve tatlı bir tadı vardı. Bir kır çiçeği. Tadı, kokusu solmuş olabilir ama anısı solmadı ve ben onu tekrar istiyorum.

Yine aklımı başımdan aldın, Lotus.

Dikkatli olmalıyım. Belki bir keresinde karşımda oturan kadının bir kır çiçeği olduğunu düşünmüştüm, ama o bir sinekkapan çıktı.

Bridget ilk çaldığında telefonunu açıyor, birkaç kelime söylüyor ve sonra bana muzaffer bir sırıtış gönderiyor.

"Ekibim geliyor," diyor, yanımdan geçip asansöre doğru yürürken.

"Ekibin mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Arkadaşların gibi mi?"

"Hayır, *Baller Bae* yapım ekibi."

"Burada olmaz." Ayağa kalkıyorum ve asansörde onun önünde durmak için karşıya geçiyorum. "Bridget, eğer aklından bile geç-"

Asansör açılır ve ellerinde kameralar ve kablolar taşıyan bir grup insan dışarı çıkar. İçlerinden biri Bridget'e "Nereye yerleşelim?" diye sorar.

"Cehennemde," diye çıkıştım. "Duyduğuma göre her yer buz tutmuş. Eşyalarını yeniden yükleyebilir ve VH1, BET ya da her nereden geldiysen oraya geri dönebilirsin."

"Bunu yapamazsın Kenan." Bridget'in nefesi kesilir. "Bu benim geçim kaynağım."

"*Geçim* kaynağınız mı?" İnanamayarak sordum. "Sanırım bu narsist teşhirciliği gerçek işle karıştırıyorsun. İronik bir şekilde, en başta seninle ilgilenmelerini sağlayan şey *benim* işim. Şimdi onlara gitmelerini söyle, yoksa ben söylerim."

"Bunu benim için mahvedemeyeceksin," diyor, sesi yükseliyor, yüzü kaşlarını çatarak buruşuyor.

"Yetkili kim?" Eski sevgilimi görmezden geliyorum ve ekibin kahkaha ve sohbet uğultusu arasında sesimi yükseltiyorum. "Yapımcı nerede?"

Kimse hemen öne çıkmıyor.

"Dedim ki-"

"Sizi duydum Bay Ross," diyor bir kadın, uzun boylu bir kameramanın arkasından yaklaşarak. "Bir sorun mu var?"

"Adın ne senin?" Gerçekten yaşını sormak istiyorum çünkü on altı yaşlarında görünüyor. "Ben Lilian James," diyor sakince, "ama herkes bana LJ der. Bir sorun mu var?" "Eğer buradan defolup gitmezsen olacak."

"Efendim, biz-""

"Bana 'efendim' deme. Kızımın ve benim sizin programınızda görünmememiz için mahkeme kararım olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, ama Bridget onun danışmanlığa giriş ve çıkış görüntülerini almamızın sorun olmayacağını söyledi."

"Bridget hatalıydı," diyorum o daha fazla saçmalamadan, Bridget hatalı bir şekilde yetki verdi. "Simone her an seansından çıkabilir ve eğer tek bir atışta bile yer alırsa, sana söz veriyorum, bu saçmalığını durduracağım. Bunu anladın mı?"

Lillian yutkunur ve ciddiyetle başını sallar.

"Her zamanki gibi aşırı tepki veriyorsun," diyor Bridget, sesi sıkılmış ve sabırsız çıkıyor.

"Ve sen de her zamanki gibi sorumsuzca davranıyorsun," diye karşılık veriyorum. Bridget'i biraz sağduyu bulması için yalnız bırakarak Lillian'a dönüyorum.

"Bu bizim aile danışmanlığı seansımız. Kızımız boşanma sürecinde zor zamanlar geçiriyor ve biz de ona yardımcı olmak için bunu yapıyoruz," diyorum. "Bu gerçek hayat. Bunu ciddiye alması gerekiyor. Sahte reality TV için bir sirke gelmek ona yardımcı olmaz."

"Peki nereye gitmemizi öneriyorsun?" Lillian soruyor, tek kaşını emredici bir şekilde kaldırarak. Çocuğun hakkını vermeliyim. Ben bu kadar kötü bir ruh halindeyken bana karşı duracak kadar cesur.

"Bu, Lillian James, *senin* işin." Başparmağımla omzumun üzerinden terapistin ofisinin kapalı kapısını işaret ediyorum. "*Benim* işim kızım. Brooklyn Köprüsü'nün altına park edebilirsin ama Simone o ofisten çıkmadan önce bu lobiden defol git."

Bridget sabırsızca, "Belki caddenin karşısındaki otoparkta bekleyebilirsin," diye öneriyor. "Seans sonrasında benden anlık tepkiler alabilirsin."

"Özür dilerim Bay Ross. Bana söylenmişti," diyor eski karıma sert ve sivri bir bakış fırlatarak, "bu iş temizlendi."

"Güvende olmak için," diyorum, "bana ya da Simone'a yakın bir yerde ateş edecekseniz, ekibime haber vermelisiniz."

"Tamam. Eğer-"

"Hayır, bu seninle son konuşmamız. Bir şeye ihtiyacın olursa, menajerim Banner Morales'i arayacaksın. Pisliğin teki olduğumu mu düşünüyorsun? Onunla tanışana kadar bekle."

Lillian Bridget'e döner. "İşiniz bittiğinde otoparkta olacağız."

Son kişi de çıkıp gidene kadar asansörün yanında kollarımı kavuşturmuş bir şekilde duruyorum.

kamera, kablo veya mikrofon.

Bridget kaynayan bir sessizlik içinde beni izliyor, kızgınlık vücudunun her hattını sıkıyor. Onlar gider gitmez, bütün o birikmiş öfkesini üzerime boşaltıyor. "Ne oluyor Kenan?"

"Ne oluyor Bridget? Aile danışmanlığı seansımıza bir kamera ekibi getirmenin doğru olduğunu nasıl düşünebildin?"

"İçeri girmeyeceklerdi," diyor ince topuklu ayakkabılarının üzerinde kayarak ve bakışlarını başka yöne çevirerek. "Onları burada görmek bile Simone'un olaylara ve hayatımıza bakışını etkileyebilirdi." "Beni küçük düşürdün."

"Oh, kendi ilacının tadına bak o zaman."

"Bu intikam mı?" diye soruyor, elleri kalçalarında. "Bana yaşamak için neredeyse hiçbir şey bırakmamanın yanı sıra mı?"

"Neredeyse hiçbir şey mi?" İnançsız bir nefes alıyorum. "Sana evlilik öncesi anlaşmamızın iki katını ödediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Cliffton hakkında açıklama yapmam için bana bir şans vermiş olsaydınız, bana hiçbir ödeme yapmak zorunda kalmazdınız."

Tanrım, bu konuyu açmayacak kadar kendini korumaya sahip değil mi? "Artık umurumda değil Bridget."

Ve bu doğru. Bunun Simone'u incitmesinden ve hayatını bu kadar kötü etkilemesinden nefret ediyorum ama Bridget'ten boşandığım için pişman değilim ve keşke bunu daha önce yapsaydım diyorum.

O bu ifadeye itiraz edemeden ofisin kapısı açılıyor ve Simone dışarı çıkıyor, hemen ardından da terapistimiz Dr. Packer geliyor.

"Baba!" Simone'un yüzü aydınlanıyor ve koşarak belime sarılıyor.

Bridget'in mavi gözleri, benim ağzım ve elmacık kemiklerimle ikimizin mükemmel bir karışımı. Kum rengi saçları kafasının her tarafına dağılmış, eşit oranda kıvırcık ve kaba. Annem ne zaman Simone'un saçlarını görse, saçlarını yapması için bana yalvarır. Ama Simone on dört yaşında, saçına kimin dokunacağına karar veremeyeceğim kadar büyük.

"Hey, Moni." Elimi kızımın yüzünde gezdiriyorum. Geçen yıl birlikte *Face/Off'u* izlemiştik ve Simone, John Travolta'nın sevgisini göstermek için elini çocuklarının yüzüne sürmesine bayılmıştı. O zamandan beri bunu yapıyoruz.

"Yeni evinizi görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Simone. "Bir odam mı var?"

"Tabii ki." Başını göğsüme yaslayıp saçlarından öpüyorum. "Benim olduğum her yerde bir odan olacak. Eve dönerken bir şeyler yiyebiliriz. Playa Betty's adındaki bu yer Kaliforniya tarzı plaj yemekleri yaptığını iddia ediyor."

"Gerçekten mi?" Simone'un yüz ifadesi aydınlanıyor. Hayatının büyük bölümünü Houston'da geçirmiş olsa da Kaliforniya'yı en az benim kadar seviyor. Son zamanlarda Simone'u mutlu eden o kadar az şey oldu ki, her birini fark ettim.

"Burada işimiz bittikten sonra kendimiz bakarız," diyorum ona.

"Annem de gelebilir mi?" Benden Bridget'e bakıyor, gözlerinde temkin ve umut karışımı bir ifade var.

Kendini beğenmiş bir gülümseme Bridget'in yüzünü aydınlatır.

"Annenin seanstan sonra bir sözü var," diyorum ona dikkatlice. "Belki bir dahaki sefere." "Oh." Simone'un yüz ifadesi düştü." Tamam."

Bir zamanlar neşe dolu küçük kızımda çok çabuk gelip giden kıvılcımı geri getirmek için neredeyse her şeyi yaparım ama annesiyle birlikte olmak bunlardan biri değil. Onu mutlu etmek için

yeni yollar bulmam gerekecek.

"Simone, ailenle birkaç dakika konuşmam gerek, tamam mı?" Dr. Packer soruyor, nazik gözleri

Kızımın üzerinde dinleniyor.

"Tamam." Simone şık deri koltuğa oturur ve telefonunu çıkarır.

Üçümüz ofise giriyoruz ve Dr. Packer kapıyı arkasından kapatarak masasının karşısındaki iki koltuğa oturmamızı işaret ediyor.

"Simone şu anda çok kırılgan bir durumda," diye söze başlıyor, hiç ısınmadan. "Çok fazla kaygısı var ve kendini bağlarından kopmuş hissediyor."

"Ben de bundan korkuyordum," diyor Bridget başını sallayarak. "Kenan'a denemeye devam etmemiz gerektiğini söyledim. Boşanmanın onu mahvedeceğini biliyordum."

"Bu bir şaka mı?" Talep ediyorum. "Cidden boşanmayı benim üzerime yıkmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece Simone için bazı fedakarlıklarda bulunmaya hazır olduğumu söylüyorum."

"Bir reality şov çekebilmek için onun hayatını altüst etmenin, onu Kaliforniya'daki okulundan ve arkadaşlarından uzaklaştırmanın çok yardımcı olduğuna eminim."

"Aslında olabilir," diye ekliyor Dr. Packer. "Simone, New York'un okuldaki herkesin ailesini ve olanları bilmediği yeni bir başlangıç gibi hissettirdiğini söylüyor."

Öfke ve utanç içime işliyor. Okuldaki çocuklar ona sataştı mı? TMZ'nin ailesi hakkında söyledikleriyle alay ettiler mi? Boktan Şov'a hoş geldiniz.

"Ve tabii ki okulun mükemmel bir bale programı var," diye ekliyor Dr.

Packer. "Öyle mi?" Dr. Packer ve Bridget arasında bir bakış fırlatıyorum.

"Evet, öyle Kenan," diyor Bridget iç çekerek. "Basketboldan başka bir şeye dikkat etseydin, belki de kızının New York'taki bu okula dans programı nedeniyle gitmek *istediğini* bilirdin. Bu yüzden Yukarı Batı Yakası'nda, okula yürüyerek gidebileceği kadar yakın bir yerde yaşamayı seçtim."

Teyit için Dr. Packer'a bakıyorum.

"Ona bakma," diyor Bridget hışımla. "Ben Simone'un annesiyim."

"Oh, şimdi hatırladın. Her şey ne zaman geri geldi? Kızınızın danışmanlık seansına getirdiğiniz TV ekibi gittiğinde mi? Tam o sıralarda mıydı?"

"Kendim için bir şeyler aldığım için kendimi suçlu hissetmeme neden olmayacaksın."

"Ve sen de beni sadakatsiz bir eşle ölü bir evliliği terk ettiğim için suçlu hissettirmeyeceksin." "Bu ne cüret-"

"Sessiz olun," diyor Dr. Packer kararlı bir şekilde ama yine de sesini yükseltmeden. "İkiniz de. Bu seansların, bu zamanın hiçbiri sizinle ilgili değil. Simone'un tüm bunları nasıl değerlendirdiğiyle ilgili ve size söylüyorum, o iyi bir yerde değil."

Acı göğsümü sıkıyor. Kızıma asla zarar vermek istemedim, sadece onu korumak istedim. Onu dışarıdan gelebilecek her türlü tehdide karşı korudum ama en büyük tehlike onun çatısının altındaydı.

"Ayrıca ikinizin barışabileceği fikrine de biraz takılmış görünüyor."

Küçümseyici kahkaha sesini zamanında yakalayamıyorum ve Bridget bana ters ters bakıyor.

Dr. Packer'a "Bu asla olmayacak," diye bilgi verdim. "Daha iyi hale getirmek için yapabileceğimiz pek çok şey var ama bu onlardan biri değil. Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum. Boşanmamız daha yeni kesinleşti ama uzun süredir birlikte yaşamıyoruz."

Kendi evimi terk etmek zorunda kaldım. Satın almak için yılda seksen iki yorucu oyun oynadığım evi boşaltmak zorundaydım. Mantıklı geldi. O kadar çok seyahat ediyorum ki çoğu zaman orada olamıyordum ve evde kalmamın Simone'a biraz istikrar hissi vermesi gerekiyordu, ama sonra San Diego'ya takas edilmeyi talep ettim. Aramız açık olsa da Bridget San Diego'ya taşındı çünkü Simone bana yakın olmak istiyordu ve ben de bunu istiyordum. Evet, bizim

ellerimizde çok fazla çalkantı yaşadı.

"Sen evden ayrıldığından beri ikimiz de kimseyle çıkmadık," diyor Bridget.

Öfke, soğukkanlılığımın pürüzsüz yüzeyini buruşturuyor.

"Hayır, sen tüm flörtlerini evliliğimiz bitmeden önce yaptın," diyorum kelimeleri kırparak.

Söylediğim anda geri almak istiyorum. Doğru olmadığı için değil, yersiz olduğu için.
Bu doğru, ama burada olma sebebimiz bu değil.

Dr. Packer, "Bu aslında hiç yardımcı olmuyor Bay Ross," diyor, sitemi hafif ama sesinde kesinlikle mevcut.

"Biliyorum. Evet." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Özür dilerim."

"Dediğim gibi," diyor Bridget, "ikimiz de biriyle çıkmadık ve benim de şu anda bir beklentim yok. Senin var mı Kenan?"

Hafızam beni hemen bir hafta önceki o partiye götürdü. Bir anda Lotus'un tadına ağzımın hayal edebileceğinden çok daha fazla bağımlı olmuştum. Onun keskin mizah anlayışına ve makyajla hiçbir ilgisi olmayan ışıltısına bağımlıydım. Gözlerindeki gizemin oyunlarla hiçbir ilgisi yoktu. O uzaklaşır uzaklaşmaz dudaklarını tekrar istedim.

"Kenan?" Bridget sorar, sesi serttir. "Biri mi var?"

Lotus bana kesin bir dille ilişkimizin olmayacağını söyledi. Ama bana verdiği tepkiyi de hissettim. Ondan vazgeçmiyorum. "Hayır, kimseyle görüşmüyorum."

Bu itirafım karşısında Bridget'in gözlerinde beliren memnuniyet ve yanlış yönlendirilmiş umut karışımı parıltıdan nefret ediyorum.

"İkinizden biri romantik bağlar geliştirdiğinde çok dikkatli olmamız gerekecek," diyor Dr. Packer ve bize bakmadan önce bir not alıyor. "Aile olarak bunu yavaş yavaş ve her seferinde bir adım atarak yapmamız gerekecek."

Kalemini yere atar, sandalyede arkasına yaslanır ve ellerini belinin üzerinde birleştirir.

"Evli olmayabilirsiniz," diyor. "ama hala bir ailesiniz. Onun için öyle olmalısınız. Bu onun hayatındaki en önemli ilişki. Karı koca değilsiniz ama Simone için hala anne ve babasınız. Bu yeni alanda bunu nasıl yapacağınızı bulmalısınız çünkü onun buna ihtiyacı var."

Dr. Packer'ın tüm söylediklerini göz önünde bulundurursak, Lotus ve benim ilişkimizi basit tutmamız muhtemelen iyi olacaktır. Eğer onun durumu da benimki kadar karmaşıksa, bir ilişki ihtiyacımız olan son şey olur.

Bunu kendime milyonlarca kez söyleyebilirim, ama o öpücüğe nasıl kilitlendiğimizi unutamıyorum - başlarımızın her eğiminde ve dillerimizin her vuruşunda dünyanın nasıl yana yattığını. Tanıştığımız andan itibaren aramızda çatırdayan bir tanıma, bir farkındalık var. Simone'un iyiliği için Lotus'u nasıl takip ettiğime dikkat edeceğim, ama bunun nereye gittiğini görmememiz gerektiğine kendimi ikna edemiyorum.

5

Lotus

Mikrofona "Gelecek hafta yazın en sıcak modasında serin kalmayı keşfederken bana katılın" diyorum. "O zamana kadar, sen kız Lo. Unutma, dünya seni alaşağı etmeye çalışabilir ama sen ışıldamalısın."

Kulaklıkları çıkarıp mikrofonu ağzımdan uzaklaştırıyorum ve yorgun bir nefes veriyorum. Geçen yıl başlattığım moda podcast'i gLO Up'ı sık sık durdurmak istiyorum ama çok popüler olmaya başladı. Her hafta yeni takipçiler kazanıyorum. Artık sponsorlarım var, sadece podcast için değil, Instagram için de ücretli ortaklıklarım var. Ben bir "influencer "ım. Kim bilebilirdi ki?

JPL'deki pozisyonum çabalarımı hızlandırdı. Modanın gözdelerinden biriyle çalışmasaydım tüm bunların bu kadar çabuk gerçekleşeceği yanılsamasına kapılmıyorum.

JPL Maison'daki ilk resmi pozisyonum "stajyer "di. Gayri resmi olarak, yüceltilmiş homurtu. FIT'de ön lisansımı yaparken bu işe yaradı. Şimdi diplomamla birlikte Tasarım Koordinatör Yardımcılığına terfi ettim. Gayri resmi olarak, JP'nin neye ihtiyacı varsa. Bir gün tasarım yaparken göz önünde bulundurması için kumaş seçiyorum, ertesi gün kalıpçıları organize ediyorum. Eskiz çiziyor, presliyor, buharlıyor, drapaj yapıyor olabilirim. Terzilerin yanına girip düğme dikmekten, nakış işlemekten ve yapılması gereken her şeyi yapmaktan çekinmiyorum. Modayı sıfırdan ve her seviyede öğreniyorum. Bir dâhinin vesayeti altında isteyebileceğim en iyi eğitim bu.

Gözlerim yatak odamın köşesindeki Singer dikiş makinesine kayıyor. MiMi'den bir hediye. Gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor. Diğer insanlar nasıl yas tutuyor bilmiyorum ama büyük büyükannemin kaybını kabullenmek bir ömür boyu sürecek. Acı çekmeden onu düşünemiyorum. Yine de bana çok şey bıraktı. Iris'le bana miras kalan ve çocukluğumun çoğunu geçirdiğim bataklıktaki küçük evi değil. Bana neredeyse görünmez bir dikiş yapmayı öğretmek için kullandığı dikiş makinesini bile. Her zaman tam olarak anladığımdan ya da inandığımdan emin olmadığım kara büyü bile değil. Bunlar bana bıraktığı en büyük hediyeler değil.

"Bir sonraki hayatta bir ruh olarak yaşayacağım," demişti bana ciddiyetle. "Tanrı ruhumu isteyecek ama kalbimi *sana bırakacağım, ma petite."*

Kelimeler omurgamdan aşağı buz döktü. Bu dünyayı, bu hayatı MiMi'nin rehberliği olmadan hayal edemezdim ve bu düşündüğüm kadar zor.

Bunu Iris'e ya da başkasına açıklayamam. Beni ölüme gönderirlerdi ama MiMi'nin zamanı terk edip sonsuzluğa girdiği anı biliyordum. Hayat hakkında böyle konuşurdu. Varlığımızın çoğunun doğmadan önce ve öldükten sonra olduğunu, zamanın devede kulak olduğunu söylerdi. Zamanın duvarları bu dünyaya girmemize ve sonra da ayrılmamıza yetecek kadar düşer. Ve biz ayrıldıktan sonra, sonsuzluk başlar.

MiMi'nin sonsuzluğunun başladığı anı biliyorum.

Derse yetişmek için acele ediyordum, metro merdivenlerinden caddeye çıkıyordum ki göğsümde neşterin küçük bir kesik açması gibi bir sızı hissettim. Ve sonra o kadar dolmuş hissettim ki, orada durmak zorunda kaldım, sabah işe gidenler şehrin nehrine dökülen su gibi metro merdivenlerinde sabırsızca yanımdan geçip gittiler. Sıcaklık ve huzur ve acı, kaburgalarımın çıtaları arasında,

kalbimin etinde yuvalandı.

Ve açıklayamadığım şekillerde sık sık olduğu gibi, gökyüzü, kahinim, benimle konuştu.

Yukarı bak.

Muhteşem bir sonbahar gününde başımı kaldırdım ve bir ateş gökkuşağı gördüm. O kadar nadirdir ki çoğu insan hayatı boyunca bir tane bile göremez; bulanık, güneş tarafından ateşe verilmiş ve bulutların arasından süzülen renk parçacıkları.

Gökkuşağı cennetten dünyaya uzanan bir köprüdür.

Ve bu yanıyordu.

"MiMi," diye fısıldamıştım. Biliyordum.

Cep telefonum çaldığında, Iris aradığında ve beni metro merdivenlerinin tepesindeki o kutsal yerden kaldırdığında MiMi'nin gittiğini anladım.

"Kızım, bu konuşma için bir NeNe Leeks GIF'ine ihtiyacım var," diyor Yari yan odadan ve beni günümüze çekiyor.

Cevap veren ses alçak ve Yari'ninkinden daha az belirgin olsa da kadın sesi. Çıplak ayaklarımı sürüyerek oturma odasına doğru ilerliyorum. Bushwick'te dördüncü katı paylaşıyoruz. Dört daire olarak yenilenmiş muhteşem eski bir kahverengi taş. Yari ve ben en üst kattayız. Bir koku duyularımı istila ettiğinde adımlarım aniden durdu.

Yanan saç kokusu.

"Hey, anne," diyor Yari, bir duman bulutunun arasından bana gülümseyerek.

Yari'nin annesinin Queens'te, şehirdeki en iyi Dominik fönlerinden birini yaptırabileceğiniz bir salonu var. Yari, ek iş olarak zaman zaman evde de fön çektiriyor, ancak masanın üzerinde küçük bir portatif ocakta zararsız bir şekilde duran pres tarağını hiç kullanmadı.

"Sen ... kullanıyorsun." Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Seni hiç baskı tarağı kullanırken görmemiştim." "Biliyorum, değil mi?" Yari demir tarağı tahta sapından tutup saçında gezdiriyor. müşterinin saçı. "Genelde sadece fön çekerim ama Bayan Diva saçlarının daha düz ve uzun süre dayanmasını istedi. Kendi tarağını bile getirmiş."

Söz konusu müşteri yeni düzleşmiş, dumanı tüten saçlarının altından bana gülümsüyor. Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama ağzım kıvrılmıyor. Kalp atışlarım göğüs kemiğimi dövüyor, nefesimi kısaltan acı verici bir gümbürtü. Ter avuç içlerimi ve kollarımın altını ıslatıyor. Bedenim rol yapmıyor, maskaralığımla işbirliği yapmıyor. İlkel bir çığlık boğazımın kenarlarını tırmalıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Korkarım onu bir saniye daha tutamayacağım, bu yüzden dönüyorum. Koşmaya başladım. Yari adımı söylüyor, sesi endişe ve şaşkınlıkla karışık ama duramıyorum. Açıklayamıyorum. Yatağımın yanından geçip dolabıma koşuyorum, kapıyı çarpıyorum, dışarıdaki dünyayı bloke edip dumanı ve kokuyu diğer tarafa hapsediyorum.

Gömme dolap, yatak odasının ne kadar küçük olduğu düşünüldüğünde iyi bir boyutta. Işığı açıyorum ve bakışlarım dolabın duvarına yapışıyor. Köşeden köşeye çizilmiş bir meşe ağacı var, dalları uzanıyor, kolları sarkıyor, yaprakları sallanıyor. Ona doğru koşuyorum, vücudumu kalemle çizilmiş gövdesinin etrafında sıkı bir top haline getiriyorum, kömür gölgesine sığınıyorum.

Ve bekliyorum.

Kalbimin yavaşlamasını bekle.

Nefeslerimin eşitlenmesini bekle.

Kulaklarımdaki kan uğultusunun dinmesini

bekledim. Odanın dönmeyi bırakmasını

bekliyorum.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Yari'nin kafasını içeri sokup iyi olup olmadığımı sormasına yetecek kadar uzun. "Evet," diyebildim vıraklamadan. Sırtımı duvara dayayana kadar kendimi

yukarı çekiyorum,
Orada çizdiğim ağaca karşı. "Özür dilerim. Kendimi hasta hissettim. Yediğim bir şey yüzünden."

Bir duraksama oluyor, bana bakışında belirsizlik var.

"Emin misin, Lo?" diye soruyor. "Oradan kaçar gibi

çıktın-"

"Sanki hasta olacakmışım gibi," diyerek gülmeye zorladım. "Müşteriniz muhtemelen ayaklarının dibinde kusmuk istememiştir."

"Ama sen-"

"Bugün suşi yedim. Belki de kötü bir şeydi."

"Flatbush'taki o yerden biraz öküz kuyruğu alacaktık," diyor kararsızca. "Gelmek ister misin?"

Birbirimize karşı asla kararsız değiliz ve keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, her şeyi anlatabilseydim, ama hikayeme nereden başlayacağımı bilemezdim ve sanki sonu yokmuş gibi geliyor.

"Sen devam et. Hâlâ biraz midem bulanıyor," diyorum, sesimin normal çıkması için kendimi zorlayarak. "Zaten podcast'i düzenlemem gerekiyor."

"Emin misin? Çünkü ben-"

"Ri, ben iyiyim." Gitmesini istiyorum. "Döndüğünde görüşürüz."

"Tamam, eğer eminsen." Sesi hâlâ emin gelmiyor.

"İyi eğlenceler."

Beni yalnız bırakması için sessizce yalvardığım birkaç saniyeden sonra, onu oturma odasına geri götüren adımları duyuyorum. Ön kapı kapandığında uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sırt üstü dönüyorum, ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve gözlerimi ağaca sabitliyorum. Ne kadar uzun süre izlersem o kadar sakinleşiyorum. Bedenim sessiz ve hareketsiz kalana kadar izliyorum. Odanın dinginliği yalnızlık gibi gelene kadar izliyorum. Ve sonra her şeyin nasıl başladığını bilen tek kişiyi arıyorum, her ne kadar ona bitmediğini hiç söylememiş olsam da.

"Hey, Lo," diyor kuzenim Iris hattın diğer ucundan. "N'aber kızım?"

Bir an için sessiz kalıyorum, hayatım boyunca tanıdığım sesin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Tanıdık. Aileden. "Lo?" Iris tekrar sordu. "İyi misin?"

"Bilmiyorum Bo," diye fısıldıyorum, çocukluk lakabı olan Gumbo'yu

kısaltarak. "Neler oluyor?"

"O günü hatırlıyor musun?" Sesim sırrın üzerine bastırarak soruyorum. "O günü mü?"

Bir an için açıklama yapmak zorunda kalacağımdan korkuyorum - kaçamadığım anıyı tetikleyecek garip, korkunç bir şey söylemek zorunda kalacağımdan ama o cevap veriyor. O biliyor.

"Evet," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Hatırlıyorum."

"Bu . . . Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum, anlıyor musun?" Her seferinde bir damla gözyaşı gözlerimin kenarından yuvarlanıyor ve yanaklarımdaki deriyi yakıyor. "Ama sanki ... MiMi'nin mutfağındaki o büyük deliği hatırlıyor musun?"

"Evet. O deliği her zaman yamalardı," diyor Iris kısa ve sert bir kahkaha atarak.

"Ve hiçbir şey yardımcı olmadı." Gülüşümü kuzenime geri yansıtıyorum. "Sürekli yama yapıyordu ve her yağmur yağdığında tavandan su sızıyordu."

"Evet." Iris'in kahkahası yerini sorulara ve belki de bazı cevaplara bırakarak kayboluyor.

"Sızdırıyor musun, Lo?" Alt dudağımı acıyana kadar ısırıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Kontrol edebildiğim bir acı bu. Açabiliyorum. Kapatabiliyorum. Eğer yeterince sert ısırırsam, dişlerimin izlerini görebiliyorum. Bunu, hiç beklemediğim bir anda vücuduma yayılan acıya tercih ederim. Bu durduramadığım, kontrol edemediğim bir acı. Ve görünmez. Takip edilemez, Ama son zamanlarda aynı şekilde canımı yakıyor.

Onu göremiyorum. Bulamıyorum. Tamir edemiyorum.

"Belki de öyleyimdir." Sırtımı duvara, ağacıma yaslayarak doğruluyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Son zamanlarda kendimi ... ... hissediyorum. Bilmiyorum. Boş."

"Nasıl boş?"

"Seksle başı dertte olan insanlardan olmadığımı biliyorsun," diyorum kıkırdamayı başararak.

"Farkındayım, evet," diyor Iris, sesinde bir sırıtışla.

"Seksi hep bu kutunun içine koydum. Seks beni iyi hissettirmek içindi ve bu tamamen iyiydi. Herhangi bir bağ istemiyordum. Herhangi bir duygu istemedim. İstemedim ..." Dilimde bekleyen kelime üzerinde tereddüt ediyorum.

"Yakınlık," diye fısıldadım. "Bunu istemedim. Buna ihtiyacım yoktu." "Peki ya şimdi?" Iris soruyor.

"Bu yeterli değil." Söylediğim sözler karşısında şok olmuş bir halde başımı sallıyorum. "Artık yeterli değil ve anlamsız geliyor. Yeterli değil ama bundan başka bir şey hissetmeyi de göze alamıyorum. Bir yanım kendini biriyle gerçekten paylaşmanın tehlikeli olduğunu söylüyor. Anneme bakın."

Onun adını söylemek bile arkamdaki ağacın altına tekrar kıvrılma isteği uyandırıyor.

"Bakın kötü bir adam için ne yaptı," diye devam ediyorum. "Onun için macun oldu. Annene bir bak. Nasıl da sürekli yanlış adamları seçti - nasıl da kendini onlara yanlış nedenlerle teslim etti."

"Bana bakar mısın?" Iris soruyor. "Ben de başka bir ibret hikayesi miyim?"

Cevap vermiyorum ama bazı açılardan öyle. Iris'i incitmek istemiyorum ama kocası August'u bulmadan önce kötü bir seçim yaptı ve o adam ona zarar verdi. Onu tuzağa düşürdü. Onu *alıkoydu* ve kaçtığında neredeyse çok geçti.

"Hepimiz hata yaparız," diye yanıtlıyor Iris sonunda ben yapmayınca.

"Annemin yaptığına böyle mi diyorsun?" Sesimde tırtıklı bir tonla soruyorum. "Onun 'hatası' yüzünden mi burada bunu hissediyorum, bunu yaşıyorum? Hayır, teşekkür ederim."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Siki bırakmaya yemin ettim."

Iris diğer ucunda boğuluyor. "Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," diyor. "Peki ya Noel partisine getirdiğin fotoğrafçı?"

"Chase?" Dişlerimi emiyorum. "Sadece bir fuckboi."

Chase'le en son seks yaptığımızda ağladığımı söylemek istemiyorum. İfşa edebileceğim şeylerin bir sınırı var.

"Hiç *kimseyle* tanışmadın mı?" Iris soruyor. "Senin gibi güzel bir kız New York'ta göz alıcı bir hayat yaşıyor. Mutlaka bir erkek vardır."

Göz alıcı mı? Şu anda hayatım bu dolapla sınırlı ve o kapının ardındaki hayatta zamanımı harcamaya değecek pek fazla erkekle tanışmadım. Kesinlikle şu anda olduğum tren enkazına katlanacak pek fazla erkek yok. Belki hariç.

"Bir adam var. *Belki,*" diye isteksizce itiraf ediyorum, Iris'e onun Kenan olduğunu söylemek istemiyorum. Hastanedeki o günden beri onu düşünmem için beni teşvik ediyor. "Ama bence en kötü seçenek o olabilir çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Bu genellikle öyle oldukları anlamına gelir."

"Ama ondan hoşlanıyorsun," diyor Iris, ses tonuna yeniden bir gülümseme girerek. "Evet, ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama ona güvenmeyeceğim."

"Güven kazanılmalıdır. Ben bunun canlı kanıtıyım. August ona güvenmemi sağlamak için zaman harcadı. Güvenebileceğimi kanıtladı. Belki bu adama biraz zaman tanırsanız, onu izlemek, tanımak için zaman tanırsanız, belki de o gerçek bir anlaşmadır."

"Olabilir. Basit tutabilir miyiz ve yaz boyunca birbirimizi tanıyabilir miyiz diye sordu."

"Ona bir şans vermeye ya da vermemeye karar verebilirsin, ama ..." Iris hızlıca bir nefes alıp veriyor. "Ama her halükarda biriyle konuşman gerekiyor."

"Ha?" Daha dik oturuyorum. "Kimseyle konuşmama gerek yok."

"Yani benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ne? Elbette hayır, Bo."

"Bana biriyle konuşmam gerektiğini söylememiş miydin? Geçmişimle mücadele ederken *bana* söylediğin bu değil miydi?"

Kahretsin, bunu ona ben söyledim. Başkasına verdiğin tavsiyeye uymak çok daha kolay oluyor.

"Bunu düşüneceğim."

"Peki ya Bay Gerçek Olamayacak Kadar İyi?" Iris sorar, sesi daha hafiftir. "Onu da düşünecek misin?"

Sırıtıyorum ve Kenan Ross'u düşününce kalbim küt küt attığı için kendimi azarlıyorum. "Elimde olsa yapmazdım."

6

Kenan

"Yumuşuyorsun, Glad."

NBA'de kimse bu yalanı söyleyemez ama kız kardeşimin WNBA'de oynadığını düşünürsek söyleyebilir.

"Ah, öyle mi?" Kulaklığımı ayarlayıp terden sırılsıklam olmuş şortumu ve gömleğimi çıkararak soruyorum. "Dört buçuktan beri ayaktayım ve son iki saattir spor yapıyorum. Ya sen?"

Kenya'nın uyku sersemi kıkırdaması hattın diğer ucundan geliyor ve eğer kız kardeşimi tanıyorsam, o da kuştüyü yorganının derinliklerinden gülüyor.

"Shiiiiiit," diyor. "Hâlâ yatakta olduğumu biliyorsun, ama dün gece otuz puan aldım, bu yüzden mazur görülmeliyim."

"ESPN'de özetlerinizi gördüm." Tezgâha yaslanıyorum, telefonumdaki uygulamalarda gezinirken mermer çıplak tenime serin geliyor. "Bir kız için fena değil."

Bu alaydan sadece ben kurtulabilirdim. Başka biri olsa saniyeler içinde kıçının üstüne yığılırdı. Kız kardeşim WNBA'in en gelecek vaat eden atletlerinden biri ve benim oynadığım çoğu adamla başa çıkabilir.

"Bu konuda şaka yapıyorsun," diyor Kenya, sesi mizahını biraz kaybederek, "ama benim maaş çekim insanların bu saçmalığa inandığını söylüyor."

"Biliyorum, Ken. Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Konuşmaya devam edin. Siz ve Oyuncular Birliği'ndeki diğer liderlerin bunu yapması çok önemli. İnsanlar sadece bizim daha fazla para talep etmediğimizi, sizin de bunu hak ettiğimize inandığınızı bilmeli."

"Zaman alacak," diyorum, buz küvetimi açmak için uygulamayı açıyorum. "İlerlemeye devam edeceğiz ama önümüzde uzun bir yol var."

"Bizim bir numaralı draft seçimimiz yılda elli bin kazanırken sizin bir numaranız altı milyon kazanıyorsa," diyor Kenya, sesinde haklı bir keskinlikle. "Evet, önümüzde uzun bir yol var. Aynı geliri elde etmediğimizi biliyorum ama *elde* ettiğimiz gelir için bile eşit ücret almıyoruz."

Geçici de olsa geniş banyomun arka tarafına doğru yürüyorum ve buz küvetini tanıdık bir korkuyla inceliyorum.

"Kahretsin, bu hiç kolay olmuyor," diye mırıldanıyorum, kendimi buz gibi suya bırakırken. "Buzlanıyor musun?" Kenya soruyor, sözlerinde bir irkilme var.

"Evet, bütün yaz burada olacağım için New York'taki daireye bir buz küveti kurdurduk."

Kriyoterapinin faydaları - yorgunluğun azalması, kasların daha hızlı iyileşmesi, daha az anksiyete, performans artışı ve bir düzine başka fayda - vücudunuzu kutup suyuna daldırmanın ne kadar berbat olduğundan çok daha ağır basıyor.

"Ne yiyorsun?" Kenya soruyor. "O şefi Doğu Yakası'na yanında götürmediğini biliyorum."

"Cali'den ayrılmayı reddetti," diyorum gülerek, vücudum soğuğa alıştıkça daha rahat nefes alıyorum. "Ama bu yaz beni zinde tutması için burada yemeklerimi getiren birini tavsiye etti. I

eğitim kampına bağırsaklarımla gelemem."

"Bağırsak." Kenya'nın içten kahkahası beni de güldürüyor. "Hayatında bir gün bile bağırsağın olmadı." "Ve planlamıyorum da."

"Dostum, bu şekilde yaşarsan elli yaşına kadar çalabilirsin."

"Tanrım, lütfen, hayır."

"Henüz havlu atmaya hazır değilsin, değil mi?" Sesine şaşkınlık hakim çünkü kondisyonumla çoğu kişi dört yıl kadar daha oynamamı bekliyor. Ben o kadar emin değilim.

"Yorgun olan bedenim değil. Belki de zihnimdir. Bilmiyorum, Ken. Uzun zamandır bu işteyim. Simone ile daha fazla zaman geçirmek de dahil olmak üzere başka şeyler yapmak istiyorum."

"Yeğenim nasıl? Hâlâ şımarık mı?"

"Şımarık değil."

Kenya sessizliğinin onun adına konuşmasına izin veriyor.

"Tamam," diye kıkırdayarak kabul ediyorum. "*Biraz* şımarık olabilir ama iyi bir çocuktur."

"Hâlâ topla ilgilenmiyor musun?" Kenya'nın ses tonunda umutsuzluk var. Üniversitedeyken bile bir gün avukat olacağımı düşünüyordum ama kız kardeşim her zaman bir basketbolcu olacağını biliyordu. Simone için de büyük umutları var.

"Baleye devam ediyor."

"Hey, balerinler de sporcudur," diyor Kenya. "Bunu kabul ediyorum."

Buzlu suya daha da batıyorum, eğer batmazsam yorucu antrenmanım yüzünden ağrıyacak tüm yerlerime ulaşmasına izin veriyorum. "Yeni okulunun harika bir programı var ve kendini adamış görünüyor."

"Peki annesi nasıl?" Kenya dikkatli bir soğukkanlılıkla soruyor.

"O ..." Aile danışmanlığı seansımızda kamera ekibinin olduğu sahneyi düşünerek iç çekiyorum. "O Bridget."

"Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

"Evet, hemen hemen. Simone'u bu reality şovdan uzak tutmak için mücadele ediyorum. Onun şöhrete ya da şöhret olduğunu *düşündüğü* şeye kapılmasını istemiyorum. Bu sadece bir sürü Instagram takipçisi edinmek değil. Hayatınızın en kötü gününü tüm dünyanın görmesi için yayınlamaktır."

"Sanırım bunu anlıyor," diyor Kenya güven verici bir şekilde. "Sizin neler yaşadığınızı gördü."

"Sorun da bu Ken. O her şeyi *gördü*. Bunun ne kadar karanlık olabileceğini biliyor. Bu onun bu yaştaki hayatı. Aptallığımızın ona dokunmuş olmasından bile nefret ediyorum."

"Bridget'in aptallığını kastediyorsun," diye sertçe karşılık veriyor Kenya. "Hâlâ arabasını anahtarlamama izin vermeni diliyorum." "Arabanın parasını ben ödediğime ve tamir masrafları da ona verdiğim nafakadan çıktığına göre
ay," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, "hiç kazanamayacakmışım gibi geliyor."

"Hâlâ pantolonuna geri girmeye mi çalışıyor?" Kenya alay ediyor.

"Şimdiye kadar bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmesi gerekirdi, ama zorlamaya devam ediyor, evet. Ne yazık ki Simone'un aklında uzlaşabileceğimiz düşüncesi var."

"İmkânı yok," diyor Kenya, sesi benim kadar inanmamış gibi çıkıyor. "Annesinin onu aldattığını bilse bile mi?" "Terapisti bunun bir çocuk için doğal bir tepki olduğunu söylüyor.
sadakatsizlik. Simone hayatının bu aşamasında evliliğimize, ilişkimize benmerkezci bir gözle bakıyor. Mantıklı olan ya da bizim için en iyi olan değil, *kendisi* için en iyi görünen. Ve bunun da birlikte olmamız olduğuna inanıyor."

"*Gerçekten* yumuşamadığın ve Bridget'e bir şans daha vermediğin sürece."

"Ne oluyor lan?" Kaşlarımı çatmamın ve dişlerimi gıcırdatmamın içine daldığım buz gibi suyla hiçbir ilgisi yok. "Sen daha iyi bilirsin."

"Emin olduğunuz sürece, çünkü o kaltağa bir daha asla güvenmem."

"Eminim," diyorum kararlılıkla.

"Evet, ama bazen erkekler penisleriyle düşünürler. Aslında çoğu zaman."

"Bridget'ten artık zerre kadar etkilenmiyorum." Yakındaki su şişesinden uzun bir yudum alıyorum. "Tüm o sarışınlığın ve göğüslerin altındaki çirkinliği gördüm."

"Yine de biriyle yatmalısın, değil mi?"

Boğazımdan aşağı kayan suda neredeyse boğuluyordum. Etrafım seks hayatım hakkında endişelenen kadınlarla çevrili. "Oraya gitmiyoruz, Ken."

"Sana birini bulabilirim."

Kader zaten yazıma güzel, ateşli bir kadın getirdi.

"Kendi başıma gayet iyiyim," diye mırıldanıyorum, duş alıp güne hazırlanabilmek için kendimi buz küvetinden dışarı atıyorum. "Yine de teşekkürler."

"Öyle mi?" Kenya soruyor. "Kim?"

"Tanıdığın kimse yok." Kız kardeşimden saklamaya çalışmıyorum. Ona söylemesem bile, gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulurdu.

"O iyi mi?"

"Cehennem gibi," diyorum, utanmadan

kıkırdayarak. "Kız kardeş mi?"

"Bunun konuyla ne alakası var?" Bridget'le çıkmaya başladığımdan ve nihayetinde evlendiğimden beri birçok kez bir şekilde karşılaştığım bu sorudan rahatsız olmuş bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. "Bridget'e beyaz olduğu için hiç itiraz etmedin."

"Hayır, Bridget'e karşı çıktım çünkü kardeşimi aldatan bir *fahişeydi*."

Tartışamam ama yine de kendimi tam da bunu yaparken buluyorum. "Hey, sakin ol. O hâlâ Simone'un annesi ve kızımın benim ya da ailesinden herhangi birinin annesi hakkında böyle konuştuğunu duymasını asla istemiyorum."

"Tamam, söylemeyeceğim. Yeter ki düşündüğümü bil."

"Not edildi." Duşu açıyorum. "Peki ya sen? Kimseyle görüşüyor musun?" "Bazı

haberlerim olabilir, tanışacağın biri."

Duraklıyorum, yüzümde bir sırıtma yayılıyor. Kız kardeşimin mutluluğunu kendiminkinden daha çok istiyorum. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Yakın zamanda New York'a geliyor musun?"

"Birkaç hafta içinde orada bir maçımız var. İşlerin nasıl gideceğini göreceğiz," diye cevaplıyor Kenya nazikçe. "Ah, neredeyse unutuyordum. Annemle konuştun mu?"

Suçluluk duygusu beni bıçaklıyor. Babam öldüğünden beri onunla gerektiği kadar konuşmadım.

"Onu arayacağım," diyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Son konuştuğumuzda sesi pek iyi gelmiyordu." "Aynen," diye yanıtlıyor Kenya, sesi alışılmadık bir şekilde bastırılmış. "Kırk yıl evli kaldılar.

Hayatının çoğunu babamla geçirdi ve o destansı, sonsuz aşklardan birini yaşadılar."

"Evet, evliliklerini kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, bunun mümkün olduğunu düşünmezdim." "Bu hafta ikimiz de arayalım."

"Daha iyisini yapabilirim," diyorum. "Philly'ye gidip yatırım yaptığım berber dükkânı Faded'i kontrol etmem gerekiyor. Annemi görmek için uğrayacağım."

"Simone'u da yanında götür. Bir süredir büyükannesini görmedi ve annem onu görmeyi çok ister."

"Simone'un saçlarına tekrar bulaşmadığı sürece," diye inliyorum.

"Simone'un o kafayla bir şeyler yapması gerekiyor ve Bridget'in nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yok." "Simone'u rahat bırakın. Bir yolunu bulmaya çalışıyor."

"Ona yardım etmeyi teklif ettim," diyor Kenya savunmaya geçerek. "Beni dinlemedi."
"Evet ama sen sadece saç alıyorsun," diyorum gülerek çünkü kız kardeşim yıl boyunca postiş takıyor.

"Ve bunu biliyorsun," diyor Kenya gülerek. "Saç beladır dostum, özellikle de sezon boyunca. Bana izin verse Simone'un *kendi* saçını bile sıkılaştırabilirim. Lucius hâlâ Faded'i yönetiyor mu?"

"Evet. New York'ta başka bir dükkan açmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormayı düşünüyorum. Belki Brooklyn?"

"Sonunda emekli olduğunda ne yapacağını sormama gerek yok. Zaten benim yetişemeyeceğim kadar çok işin var."

"Benim de yetişemeyeceğim kadar çok. Bu yüzden bana yardım etmesi için birine para ödüyorum."

"WNBA'de oynayarak milyoner olamayacağım aşikâr olduğu için küçük kız kardeşini bu aksiyonun bir kısmına ortak ettiğin için teşekkür ederim."

"Bu konuda iki kere düşünme bile. Beni yakında bu potansiyel aşk ilgisiyle tanıştır."

"Hey, sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

Lotus'un benim olduğunu, hayatımda, yatağımda olduğunu düşünmek sikimi sertleştiriyor. Buz banyosuna geri dönüyorum.

7

Lotus

Dikiş dikmenin sakinleştirici bir yanı var. Makinenin uğultusu. Ritmi. Bir eserin ellerinizin altında gerçek zamanlı olarak hayat bulmasını ve şekillenmesini izlemek. Başka pek az şeyin yapabildiği şekilde beni hep rahatlatmıştır. MiMi'nin himayesine girdiğimde on iki yaşında vahşi, öfkeli ve hasarlı bir çocuktum. Zamanımı nasıl geçireceğimden, içimde kopan şiddetli fırtınayı nasıl yönlendireceğinden emin değildi, bu yüzden her şeyi denedi. Bazı şeyler tuttu, bazıları tutmadı. Ama beni Singer'ının başına oturttuğu ilk andan itibaren dikiş dikmek mantıklı gelmeye başladı.

"Bitirmek üzere misin?" Yari atölyenin çalışma odasına açılan kapıdan soruyor. Yalnız dikiş dikmeyi seviyorum. Bana düşünmek için zaman veriyor. Dışarıda, yerde, terzilerin konuştuğu bir düzine dil var, etrafta uçuşuyor ve dikkat dağıtıyor. Ve dedikodu hiç durmuyor. Dikişlerimin nerede olduğunu görmek isterim. düşünceler beni götürür. Dikiş dikmek meditatiftir ve çalışma odasının kaosu için değildir.

"Evet." Yari'nin incelemesi için elbiseyi kaldırıyorum. "Tüm dikişi söküp baştan başlamak zorunda kaldım."

"İyi görünüyor." Elbiseyi alıp kolunun üzerine katlıyor. "Bunu terziye götüreyim de düğmeleri yapmaya başlasın. Bu arada JP seni ofisinde istiyor."

"Ne için dedi?" Ayağa kalktım ve dikiş makinesinin başında konsantre olurken sıkıca kilitlenmiş kaslarımı esnetmeye çalıştım.

"Hayır."

Arka odadan birlikte çıktık, o çalışma odasına yöneldi, ben de JP'nin ofisine giden merdivenleri çıktım. Kapısı açıktı, ben de kapı çerçevesine vurdum. Yerdeki pozisyonundan başını kaldırıp bir metre boyundaki bir kadının önünde diz çökmüş halde bakıyor.

"Güzel," diyor bir ağız dolusu iğnenin ardından. "Buradasın."

Yanına gittim ve elimi uzattım. Dudaklarındaki iğneleri avucuma bırakıyor.

"Dün sana bir şey soracaktım." Hâlâ dizlerinin üzerinde, yerde onun önünden yanına doğru kayıyor ve Eylül gösterisi için bir elbise şekline soktuğu fuşya kumaşını ayarlıyor. Onunla birlikte dönüyorum, sormasına gerek kalmadan ona bir iğne uzatıyorum. Birlikte iyi çalışıyoruz, birbirimizi iyi okuyoruz.

"Dün mü?" Kaşlarımı çatıyorum çünkü JP'nin son dakikacılığı meşhurdur. "Neye ihtiyacın var?"

"Gözünüz. Stil anlayışınız. Özün." Tüm bu pohpohlamalara rağmen kirpiklerini kırpıştırıyor. "Bugün benimle bir çekime gelmen için."

"Elbette." Başımı salladım ve ona bir iğne daha uzattım. "Bir tane planladığımızı bilmiyordum." "Bu biraz son dakika işi."

Şok edici. "Oh?"

"Evet, Kenan haftaya şehir dışına çıkıyor, o yüzden Chase'e bugün çekim yapıp yapamayacağını sordum." Kenan'ın adı geçince yanlışlıkla parmağıma bir iğne battı.

"Biliyor musun," diyorum acıyan parmağımı emerken, "belki de burada kalmalıyım. Bugün ipek sevkiyatı bekliyoruz ve onları teslim almak için burada olmak istedim. Eğer o sevkiyata bir şey

olursa tüm üretim programımız altüst olur."

"Herkes bir paket için imza atabilir," diyor küçümseyerek. "Kenan'ın görmek istediği tek kişi sensin."

Donup kalıyorum, patronuma, çöpçatan şeytana ters ters bakıyorum. "Gelmemi falan mı istedi?" "Çok fazla kelimeyle değil."

"Kaç kelimeyle?"

"Yani, adam seni öpme şansı için tüm kampanyayı yapmayı kabul etti," diyor JP, modelin kalçasına örttüğü ve iğnelediği kumaştan bir bakışımı esirgeyerek. "Seni yakınımda tutmamak aptallık olurdu."

"Beni kullanmayı mı kastediyorsun?"

"O şekilde düşünme, Lo." Alaycı ve hesapçı gözlerini yerden bana çeviriyor. "Ya da düşün. Her iki durumda da geliyorsun."

Elbisenin son bir katını daha ayarlıyor ve modelin poposunu okşuyor. "Hadi tatlım, soyunmadan önce Yari'den bir fotoğraf çekmesini iste."

Model çıplak ayakla döner ve ofis kapısından zarifçe süzülür.

"Ve iğnelerime dikkat et," diye bağırıyor JP arkasından. "O elbiseyi çıkarırken dikkatli ol. Ağırlığınca altın değerinde."

Adam çantasını aldı ve bana döndü. "Hazır mısın?"

"Şimdi mi?" Yırtık kot şortuma, Spelman atletime ve düşük belli Nike Air Force 1'lerime bakıyorum. Saçlarım iki örgü halinde. Makyajsızım. Normalde böyle bir çekime gitmem sorun olmazdı. Çekimler zor işlerdir ve görünüşüm genellikle en son düşündüğüm şeydir, ama *o* orada olacak.

"*Maintenant*," diye onaylıyor JP, kapıdan çıkıp merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. "Lotus, neredesin? Sırtımdaki rüzgâr olman gerekiyordu. Sırtım soğuk ve yalnız hissediyorum.″

Gözlerimi devirip "Sikimi yala" diye mırıldandım.

"Neydi o, *ma petite*?" diye sesleniyor, sesi bilmiş ve hoşgörülü. "*Hemen* çantamı alayım dedim," diye daha yüksek sesle cevap veriyorum.

Çekim yaptıkları Chelsea'deki çatı katına giderken, arka koltukta JP'nin saat ve prototipler hakkındaki konuşmasını yarı dinliyorum. Çoğunlukla sessizlik içinde duygularımla boğuşuyorum. Gerginim, evet, ama bundan daha fazlası var.

Doğruluk ve güven çemberi. Üyeler: Bir.

Üye: Ben.

Kenan'ı göreceğim için heyecanlıyım. Partinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. Benimle iletişime geçmek isteseydi, geçebilirdi. Ofisten ya da JP'nin kendisinden. Hatta isteseydi Iris aracılığıyla bile. Ama ulaşmadı. Onu tekrar görme ihtimali, parmaklarımın kalçalarımın etrafına damlayan yıpranmış kotla oynamasına neden oldu. Belki de yaz boyunca sekssiz, basit bir arkadaşlığa olan ilgisini kaybetti. Belki de sekse ihtiyacı *olduğuna* karar verdi ve bu *beni tanıma* olayı onu tatmin etmeyecek. Beni rahat bırakmasını istediğini *iddia* eden biri için hayal kırıklığım ironik. Ve anlamlı.

"Kaos!" Sete adım attığımızda JP ilan etti. "Biz burada olmadığımızda neler olduğunu gördün mü Lotus?"

Aslında nispeten sakin, ama JP sükunetten nefret eder. Bir keresinde bana sessizlikte konsantre olamadığını söylemişti. Eminim bunun için bir ilaç vardır ama JP'nin kullandığı haplar bunlar değil.

Chase ayarladığı kameradan başını kaldırıyor ve bize doğru yürüyor. JP'nin kıta havası öpücüklerini kabul ediyor ve sonra beni kalçalarımdan kendine çekiyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu gece bana gel ve senin için amını yiyeyim."
Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve aramızda boşluk yaratıyorum. "Sana zaten hayır dedim," diyorum onun için.

Sadece kulaklar. "Ya arkadaşsın ya da hiçsin ve bir daha beni tutarsan, o eli koparırım."

Chase hoş bir gülümsemeyle, "Kaltaklık etme," dedi. "Beni kızdırmak istemezsin."

Olgunlaştıkça evcilleştirmeyi öğrendiğim o karanlık şey içimde yükseliyor ve kabarıyor. Bir keresinde MiMi'ye voodoo'nun kötü olup olmadığını, kötü olup *olmadığımızı* sormuştum. Kötü olmadığımızı söyledi. Biz sadece.

"Sana verilen gücün farkında bile değilsin," derdi. "Bunu öfkeyle kötüye kullanma. Naziklik kontrol altındaki güçtür."

"Hayır, Chase," diye cevap veriyorum kendimi toparlamak ve en düşük dürtülerimi kontrol etmek için bir süre bekledikten sonra. "Karşı gelmek istemeyeceğin kişi benim."

"Bana büyü mü yapacaksın, Lo?" diye soruyor küçümseyerek.

Evime geldiğimde Chase, MiMi'nin üniversiteye giderken bana gönderdiği bazı bitki ve iksirlere rastladı. MiMi gibi voodoo yapmıyorum. O hayatını yardımına ihtiyacı olan insanlara adadı. Hayır, pratik yapmıyorum ama MiMi'nin bana büyü ve hayat hakkında öğrettiği şeyleri asla unutmadım. Bu benim yolum olmayabilir ama ben bu yolda iyi yürüyen uzun bir kadın soyundan geliyorum. Kendi gücümü biliyorum. Kendi gücüm ve Chase bir ahmak gibi davrandığında onu serbest bırakmamak için tüm kısıtlamalarımı kullanıyorum.

"Anlamadığın şeyler hakkında şaka yapmasan iyi edersin Chase," diye cevap veriyorum, sesimde sessiz ama net bir uyarı var.

Chase'in yakışıklı yüzünü korku kaplıyor.

Güzel.

"Özür dilerim," diyor, derin bir yutkunmayla adem elması sallanıyor. "Sen benim için sadece kolay bir sikiş değildin."

"Her ne idiysek," diyorum, ses tonumu biraz yumuşatarak, bizi yeniden eşit bir zemine oturtmayı umarak, "artık sadece arkadaşız."

Erkek topuzunu sıkılaştırıyor, her zamanki ukala sırıtışı biraz titrek ama yine de orada. "Kabul etmelisin ki seks inanılmazdı."

Kendini biraz fazla hissediyor çünkü ben daha iyisini yaşadım ama aramız yeterince gergindi.

"İyiydi," diye kabul ediyorum kolay bir gülümsemeyle. "Ama arkadaşlığımız daha da iyi, o yüzden arkadaş kalalım."

"Eğer fikrini değiştirirsen ..." Yüzümü kavrıyor ve başparmağıyla yanağımda izler bırakıyor.

"Yapmayacağım." Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Gidip JP'nin çekimini mahvetmediğinden emin olalım."

Chase beni birkaç saniye daha izledikten sonra sevecen bir gülümsemeyle karşılık veriyor; JPL'ye ilk başladığımda, seks işleri karıştırmadan önce tanıştığım o rahat çocuğun gülümsemesi. Varlıklı bir aileden geliyor, her hevesini yerine getiren bir aileden. Mükemmel bir fotoğrafçı olacak kadar uzun süre kendini geliştirmiş olması bile başlı başına bir mucize. Kötü bir adam değil. Sadece şımarık. Ve hak sahibi.

Ve son sinirime dokunuyor.

"Haklısın," diyor sonunda. "JP'yi bir çekimde serbest bırakmak tehlikeli olabilir."

JP telefonda bağırıp çağırıyor, el kol hareketleri yapıyor, kalın aksanlı İngilizcesi kirişleri, tavandan tabana pencereleri ve cilalı beton zeminiyle endüstriyel mekânda gürlüyor.

"Neyin var?" Ona fısıldıyorum.

"İpek sevkiyatı," diye tersledi, ince kaşlarını birbirine vurarak sinirlendi. "Yanlış yere konmuş."

Sana söylemiştim dememek için dudaklarımı büzüyorum ama o beni çok iyi tanıyor.

"Sakın söylemeye cüret etme." Dolgun parmakları saçlarını karıştırıyor. "Bunu ben hallederim. Sen

onu bul."

Kim olduğunu sormama gerek yok. Buradaki rolümü biliyorum. Ben JP'nin binlerce saat fırlatabilecek kollara sahip dev bir tavşanın önünde sallamak istediği havucum. JP'nin Fransız'ı Kenan'ı kontrol etmek için dönüyorum.

çığlıkları hala kulaklarımda çınlıyor. Onu tekrar göreceğim düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Köşeyi döndüğümde sırtı bana dönüktü. Amanda'nın üzerinde yükseliyor, üç erkek kıyafeti rafıyla çevrili. Amanda ona, elinden aşağı damlayana kadar yalamak istediği bir dondurma külahıymış gibi bakıyor. Bir an için uzaktan izliyorum, onunla nasıl etkileşime girdiğini merak ediyorum.

"Bunu deneyebiliriz," diyor Amanda, yakındaki bir raftan ona bir kemer uzatarak. Adam kemeri pantolonunun ilmeklerinden geçirirken, kadının eli önünde kayboluyor.

"Hey." İri ellerinden biri hâlâ kemerin üzerinde, ama diğeri ikisinin arasına uzanıyor. "Yapma şunu."

Mekâna çöken sessizlik gergin, derin sesinin kınamasıyla dolu. Yüzünü göremesem de geniş omuzları gerilmiş ve duruşu sertleşmiş.

"Sana o şekilde dokunursam," dedi, kelimeleri keskin ve sertti, "bu bir dava olur, değil mi?"

"Düşündüm ki-"

"Ne düşündüğün çok açık ve bunu anlıyorum. Ben sadece hayır diyorum."

"Ben ... sen ... değil misin? . ." Amanda ne yapacağını şaşırmış görünüyor, güzel yüzü buruşmuş ve kafası karışmış. "İlgilenmiyorum. Bir daha sikime dokunursan bu kadar nazik davranmam."

Köşeyi dönüp gözden kayboluyorum, sırtımı duvara dayayıp gülümsemeye çalışıyorum. Onun konumundaki pek çok erkek Amanda ile bir şansı geri çevirmez. Eski karısına benzediğini söylemişti. Belki de bu yüzden pas geçti. Bilmiyorum, ama Amanda'nın teklifini kabul ederken ona doğru yürüseydim, gülümsemeyeceğimi biliyorum.

Geldiğimi belirtmek için Bruno Mars'ın "Finesse" şarkısını ıslıkla çalmaya başladım. Umarım bu Amanda'ya yüzünü yerden kaldırması için biraz zaman verir.

Köşeyi tekrar döndüğümde sırtı bana dönük ve gömlek raflarını karıştırıyor. Kenan omzunun üzerinden bakıyor.

Yüzündeki çatık kaşları bir gülümseme kırıyor. Sadece beyaz dişlerinin teniyle oluşturduğu muhteşem kontrast değil, bana bakış şekli de nefesimi kesiyor. Sanki benim onu görmek için sabırsızlandığım kadar o da beni görmek için sabırsızlanıyordu.

"Hey," diyor. "Burada olmanı umuyordum."

Kenan'ın omzunun ötesinde, Amanda gergin dudakları ve kızgın gözleriyle bizi izliyor. Gururu incinmiş ama umurumda değil. Yaptığı şey son derece uygunsuzdu, Kenan'ın pozisyonundaki diğer erkeklerin geçmişte anlayışlı olduklarını bilmeme rağmen.

"JP beni stüdyodan uzaklaştırdı." Ellerimi kot pantolonumun sığ ceplerine sokuyorum, aniden onun incelemesi altındaki kirli görüntümden utanıyorum.

"Sevindim." Yaklaşıyor ve göz temasını korumak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum.

"Öhöm," diye araya giriyor Amanda. "İlk bakışı bitiriyoruz, Lotus. Sen ne düşünüyorsun?"

Gri ipek gömleğini ve bacaklarının kaslı uzunluğunu şekillendiren koyu renk pantolonunu inceliyorum. O kadar güzel yapılmış ve o kadar büyük ölçekte ki, hemen hemen her şeyin içinde etkileyici olurdu, ama bu gömlek benim favorim değil.

"Gömlek konusunda emin değilim." Daha beğendiğim bir şey var mı diye rafları inceliyorum. "Bu gömlekten nefret ediyorum," diyor Kenan.

Başımı kaldırıp gözlerimi deviriyorum ama sırıtmamı da bastıramıyorum. Raflardan birine doğru yürüyorum ve birkaç parçaya göz gezdiriyorum.

"Setteki stilist benim, Lotus," diyor Amanda. "O ışıkların altında neyin en iyi görüneceğini ve

baskıya nasıl yansıyacağını biliyorum."

"Tamam." Gözlerimi önümdeki raftan ayırmıyorum. "Git JP'ye yardımımı reddettiğini söyle."

JP'nin fikirlerime saygı duyduğunu herkes bilir. Eğer bir öğretmen olsaydı, onun evcil hayvanı olurdum.

Amanda oflayıp pufluyor ve yanımdan geçip gidiyor. "İyi şanslar," dedi sertçe. "Seninle orada buluşuruz. Bakalım tek başına ne kadar iyi olacaksın."

"İyi olacağıma eminim," diye cevap veriyorum dalgınca, raftan nane yeşili bir gömlek alıyorum. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Amada oyuncaklarını bırakıp kaçtığı için soruyu Kenan'a yöneltiyorum.

Yanımdaki boşluğa giriyor ve yakındaki bir duvara yaslanıp profilime bakıyor. "Bence çok güzel," diyor ve ben ona alaycı bir bakış gönderince gülüyor. "Gömlekten bahsediyorum, tabii ki."

Desiigner'ın "Panda" şarkısı odanın ses sisteminde gümbür gümbür

çalmaya başlıyor. "Bu çekim için mi?" Kenan soruyor.

"Evet, fotoğrafçı modeli daha rahat ettirmek için müzik koyar," diye cevap veriyorum, gömleği bir kenara bırakarak. "Daha rahat hissetmesi için, böylece daha iyi çekimler yapabiliyoruz."

"Bu beni daha rahat hissettirecek bir müzik değil," diyor. "Daha iyi çekimler yapacağından da şüpheliyim çünkü sürekli gözlerimi deviriyor olacağım."

"Bu şarkıyı sevmiyor musun?"

"Bunun ne olduğunu tanımlamak için 'şarkı'yı gevşek kullanıyorsun." Küçümseme yakışıklı yüzünü buruşturuyor. "Yani, ne diyor ki?"

"Panda," diye cevap veriyorum hemen.

"Başka ne var?" Kenan soruyor. "Mırıldan, mırıldan, mırıldan."

"Aman Tanrım." Gülüyorum. "Birinin büyükbabası gibi konuşuyorsun."

Kıpırdamadan durur ve buyurgan bir kaşını kaldırır. "Ve sen de bin yıllık

gibi konuşuyorsun." "Ben bir Y *kuşağıyım*," diye karşılık veriyorum, iyice

eğlenerek. "Öyle değil misin?"

"Uh ... zar zor. Teknik olarak evet, ama annem bana yaşlı ruh diyor. Sanırım kendimi daha yaşlı hissediyorum." Başını eğip uzun, kalın kirpiklerinin arasından beni süzüyor. "Sence ben kaç yaşındayım?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Yirmi sekiz mi? Yirmi dokuz mu? Ağustos'tan biraz daha mı büyük?"

Başını sallayıp beni değerlendiriyor. Makyajsız ve iki örgülü saçlarımla on beş yaşlarında gösterdiğimi biliyorum.

"Peki sen kaç yaşındasın?" diye

sorar. "Yirmi beş."

"Kahretsin." Ellerini ceplerine sokuyor ve kaşlarını çatarak ağzının bir köşesini ısırıyor. "Otuz altı yaşındayım."

"Oh."

"Evet, oh," diyor. "On bir yıl."

"Gerçekten fark eder mi?" Sırıtıyorum ve tırnağımı ısırıyorum. "Yani biz sadece arkadaşız."

Birkaç dakika sonra gülümseyerek cevap vermekten vazgeçiyor. "Doğru," diye yanıtlıyor. "Ve arkadaşlar, arkadaşlarının saçma sapan müzikler dinlemesine izin vermez."

"İşte başlıyoruz." Ellerimi kalçalarıma koydum ve başımı arkaya attım. "Bana tüm eski ama güzel şarkılarını söyle."

"Seni küçük ..." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Mumble rap müzik değildir, Lotus."

Mumble rap'i gerçekten sevdiğimden ziyade prensip olarak "Kesinlikle öyle" diyorum. Sadece iyi bir tartışmadan hoşlanıyorum. "Bu gelişmekte olan bir alt tür."

"Bunu *Vibe* dergisinde mi okudun?"

"Hip-hop'ta kimi harika buluyorsun?"

"Hip-hop'ın rönesansı sırasında büyüdüm. İstediğinizi seçin. Biggie ve Pac belli, o yüzden oraya girmeyeceğiz bile. Nas. Jay-Z, Rakim. Y kuşağı rapçilerine bile destek vereceğim."

"*Benim neslimden* mi demek istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Bununla çok eğleniyorsun. Tabii. *Senin* neslinden. Kendrick. Lil Wayne, Drake." "*Sakın* Kanye deme," diye araya giriyorum. "O batık bir yerde."

"Bunu Twitter'da gördüm."

"Twitter mı?" Çenemi kaşıyorum. "Hmmmm. *Sanırım* Twitter'ı hatırlıyorum. Küçük mavi kuş mu?"

"Sanırım Instagram'a sıkı sıkıya bağlısınız? Kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmayan ama mükemmel bir şekilde filtrelenmiş hayatını takip eden binlerce insan? Kafanın etrafında uçan küçük snapchat kuşları falan mı?"

"Oh, sen yaşlısın," diyorum başımı acıyarak sallayarak. "Ve alaycısın, ama Twitter'ın geri dönüş yaptı."

"Sosyal medya konusuna hiç girmeyeyim."

"Bunu başka bir güne saklayalım. Beni eğitmeyi, ya da şöyle mi demeliyim, *eski eğitmeyi* bitirin, benim iğrenç müzik seçimlerim ve Y kuşağının tüm dünyayı nasıl mahvettiği konusunda."

"Tüm dünya değil," diyor küçümseyerek başımı okşayarak. "Sadece çoğunu. Kesinlikle müzik."

"Muhtemelen aynı müziklerden hoşlanıyoruzdur," diye karşı çıkıyorum. "Gevşemek istediğinde dinlemeyi en sevdiğin şarkı hangisi?"

"Bu hiç aklıma gelmedi."

"Peki, bırak aklına girsin. Bunu düşün ve sonra bana söyle-" "Lotus, dur," diyor gözlerini sıkarak. "Şaka yaptığını söyle." "Ne? Hangi şarkıyı sevdiğini soruyorum-"

"Ve sana söyledim." Gülüyor ve saç örgülerimden birini çekiştiriyor. "Miles Davis'ten 'It Never Entered My Mind'. Tüm zamanların en sevdiğim şarkısı."

"Bekle." Zihnimdeki çalma listesini gözden geçiriyorum. "Trompetçi Miles Davis mi?" "Demek onu duydun."

"Bu şarkının sözleri var mı?"

"Duyabileceğin bir şey yok, hayır."

"*Duyabildiğin* bir şey yok mu?" Şüpheli bir kaş kaldırdım. "Açıkla, yaşlı adam."

Geniş bir gülümsemeyle, "Bu seferlik bunu yapmana izin vereceğim," diyor. "Bu adam trompetiyle ruhunu konuşturuyor. Kelimelerle değil. Duygu. Güç. Tutku. Acı. Ne dediğini anlamak için tek bir kelime bile duymanıza gerek yok."

"Açıkçası bunu daha önce duyduğumu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu bir rezalet," diye cevap veriyor, saç örgülerimden birini hâlâ hafifçe kavrıyor. "Bir ara senin için çalarım."

"Spotify'da olduğunu varsayıyorum?" Telefonumu çıkararak soruyorum.

"Asla olmaz." Telefonu kaptığı gibi arka cebime sokuyor. Eli, kalın kotun üzerinden kıçımın kıvrımlarında geziniyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Tut. Sıcak.

"Özür dilerim." Elini cebimden çekip telefonu geride bırakıyor ve boğazını temizliyor. "Bunu ilk kez plaktan dinlemeni istiyorum."

"Vinil mi? Etrafta öylece duran plağı nereden bulacağım? Bırakın çalacak bir şey bulmayı?

"Benim evimde," diye cevap veriyor, sesi alçak ve derin, bakışları yanaklarımı okşuyor ve dudaklarıma dokun.

Her türlü karşılık boğazımda düğümleniyor. Yüzüm yanıyor, utançtan değil, bakışının sıcaklığından. İçimdeki cevap ateşinden. Bu adam çok tehlikeli. Her şeyi yanlış anladığımı düşünmem için beni kandırabilecek türden biri. Ailemdeki kadınlardan gördüğüm döngüyü kırabileceğimi. Bedenimden daha fazlasını paylaşabileceğimi ve karşılığında onunkinden daha

fazlasıyla ödüllendirilebileceğimi.

"Michael Jackson," diye geveliyorum, aramızda tatlı bir duman gibi dönen samimiyeti parçalamak istiyorum. Kenan bir, iki kez göz kırpıyor, bakışlarındaki arzunun bir kısmını temizliyor. "Affedersiniz?"

"Michael Jackson oldukça evrenseldir," diye cevap veriyorum hemen. "Y kuşağı onun müziğini seviyor. Senin yaşındaki insanlar da seviyor."

Gülüyor ve omuz silkiyor, Pop'un Kralı'yla aramızdaki cinsel gerilimi biraz olsun azaltmama izin veriyor.

"Benim yaşımdaki insanlar." Başını eğiyor ve duvara yaslanıyor, kollarını kavuşturmuş ve hafifçe şişkinleştirmiş. "Haklı olabilirsin. En sevdiğin Michael Jackson şarkısı hangisi?"

"Çok fazla var." Kaşlarımı birleştirip konsantre oluyorum. "Belki 'Aynadaki Adam'. Peki ya sen?"

"Eskiden 'Off the Wall' olduğunu düşünürdüm," diyor, omzumda asılı duran örgüyü yeniden yakalayıp kıvrılmış ucunu ağzımın üzerinde gezdirerek dudaklarımın zonklamasına, sızlamasına neden oluyor. "Ama sanırım yeni bir favorim var."

"Oh, öyle mi?" Nefes nefese sordum. "Ne oldu?"

Düz dişleri ve hınzır mizahıyla beni bir sonraki sözlerine kilitledi. Ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum. Beni nasıl büyüleyeceğini.

"PYT."

Pretty Young Thing.

Başlığın anlamını kaçırmış olma ihtimalime karşı gözleriyle gözlerimi yakalamak için eğiliyor. Ben kaçırmadım. Anladım. Onu anladım. Son birkaç dakikadır onunla konuştuktan ve tabiri caizse kaputunun altına baktıktan sonra, onun bir klasik olduğunu anladım. Artık onun gibilerini yapmıyorlar ve konuyu değiştirmezsem, bu konuşmanın seyrini değiştirmezsem, işleri basit tutmak zorunda olmadığımıza ve sadece yaz için değil, uzun bir süre boyunca arkadaştan daha fazlası olabileceğimize dair kendimi kandıracağım. İstediğim kadar uzun bir süre.

"Tamam," diyorum, vites değiştirmeden Amanda'nın raflarından birinden bir kravat çekiyorum. "Bence bu gömlek bu kravatla çok iyi gider."

Elimdeki kravata bakmıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Oyun oynamıyor. Kendimi onunla bir köşeye sıkıştırdım. Ve köşeler çok dar. Kokusu. Sıcaklığı. Zekası. Düşünceliliği. Bana baskı yapıyor, iyi niyetlerimi bir erkeğin yapabileceğini hiç düşünmediğim şekillerde ele geçiriyor.

"Şunu bir dene," diyorum, nane yeşili gömleği körü körüne ona doğru iterek.

Ona baktığımda gömleğinin birini çoktan çıkarmış ve benim seçtiğim gömleğe uzanıyordu. Bunu hiç düşünmemiştim. Kenan'ın bir gömlekten diğerine geçmesinin çıplak göğsü anlamına geleceğini tahmin etmemiştim. Düşüncelerimi ve tüm soğukkanlılığımı kaybediyorum. Göğsünün ve karın kaslarının yontulmuş görüntüsü karşısında ağzımın açık kalması dışında, beni etkilediğine dair başka hiçbir işaret vermiyorum. Gergin, bronz teni, bir başyapıtın temeli olan bir çerçevenin üzerine çekilmiş esnek bir tuval gibi geniş omuzları boyunca uzanıyor. İri bir adam. Hantal değil, aksine usta bir heykeltıraşın özelliklerine göre yontulmuş: kaslarla dolu kollar, sağlıkla parlayan derinin altında kaya gibi pazılar. Chase'in övgüyle bahsettiği ön kollar damarlar ve kaslarla kaplı. Ve ben harika bir göğüs için ölürüm. Kenan'ınkinden daha muhteşemini hiç görmedim.

İki kelime.

Erkek. Meme uçları.

Tanrım, onları tatmayı, emmeyi, yalamayı düşündükçe ağzım sulanıyor. Göğüslerinin mükemmelliği yetmiyormuş gibi, her biri dörder tane olan iki kas sütunu da zayıf karnının üzerine

yığılmış, dar beline ve kalçalarına doğru iniyor. Başka tarafa bakamıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, ağzımın altında nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Meme uçlarını nasıl yalayacağımı ve dilimi nasıl sürükleyeceğimi.

Karın kaslarını ikiye bölen o sığ yoldan aşağı. O kemeri çıkarıp dizlerimin üzerine çökecektim. Pantolonun fermuarını açıp onu dışarı çıkarırdım. Tanrım, onu ellerimde tutup boğazımın arkasına kadar götürürdüm. Boğulurdum. Bu kadar büyük bir adam . . . Onun etrafında çok sıkı olurdum.

"Lotus," diyor Kenan, beni gövdemin transından uyandırarak. "Gidip şu gömleği giyeyim mi? Yoksa biraz daha zamana mı ihtiyacın var?"

Yüzüne bir bakış atıyorum, bana güldüğünü görünce utanıyorum. Oh, Tanrım. Amanda kadar kötüyüm. Gitmek için dönüyorum, ama nazik bir eliyle dirseğimi yakalıyor ve beni geri döndürerek iki rafın arkasına götürüyor. Benimle neredeyse göz hizasına gelene kadar eğildi.

"Utanma," diyor yüzüme dikkatle bakarak. "Vücudumu beğenmene sevindim."

"Ben ... demedim." Onun bilmiş sırıtışı karşısında sözlerim yarım kalıyor. "Tamam. Yani güzel bir vücudun var. Ben moda sektöründe çalışıyorum. Her gün kaç tane harika vücut gördüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

"Eminim çoktur," diyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Hiçbiri adına konuşamam, sadece bana bakış şekliniz için konuşabilirim."

"Peki sana nasıl baktığımı düşünüyorsun?" Kendimi başka tarafa bakmamaya zorlayarak savunmacı bir şekilde soruyorum.

Bunu takip eden sessizlikte gülümsemesi kayboluyor ve gözlerindeki mizahın yerini sıcaklık alıyor. "Bana, sen odaya her girdiğinde benim sana baktığım gibi baktın," diyor, sesinin tınısı hassas tenimin üzerinde bir okşayış gibi yuvarlanıyor. "Sanki elimde olsa seni yiyebilirmişim gibi. Tepeden tırnağa, aradaki her şeyi."

"Kenan," diye itiraz ediyorum, inleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Arkadaş dedik. Basit demiştik. Basit bir arkadaşlığa böyle başlanmaz."

Büyük eli çenemi kavrıyor ve çenemi kaldırıyor. Gözlerimi açıp şaşkınca ona bakıyorum. Dokunuşunun beni nasıl hissettirdiğine hazırlıklı değildim. Anında nasıl daha fazlasını arzuladığımı; sıcaklığa doğru eğilmek istediğimi; dönüp dilimle onun hayat çizgisini takip etmek istediğimi. Sadece avuç içini okuyarak ve gözlerinin içine bakarak keşfedebileceğim her şeyi ona anlatmak.

Bu kadar büyük bir el nasıl bu kadar nazik hissedebilir, sanki değer verme, el üstünde tutma yeteneğine sahipmiş gibi?

"Tamam, Lotus," diyor, pişmanlık ve isteksizlik adımın etrafında örülmüş. "Basit. Arkadaşlık."

Geri çekiliyor ve ben hemen onu tekrar aramak istiyorum. Gözlerimi açtığımda, seçtiğim gömleği çekiştiriyor, hızlı ve ustaca hareketlerle düğmelerini ilikliyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, bakışlarının yoğunluğundan başka bir yere bakamıyorum. Kravatı tutuyor ve bana uzatıyor.

"Bu ne için?" Aptalca sordum.

"Kravat konusunda berbatım," diyor, dolgun dudaklarının köşeleri kıvrılıyor, mizahının bir kısmı geri dönüyor. "Oh."

Kravatı boynunun arkasından geçirmek için geriniyorum ve ona daha kolay ulaşabilmem için eğiliyor. O çok daha uzun ve ben kendimi büyük bir duvarın dibinde büyüyen bir çiçek gibi hissediyorum. Cüceleşmiş. Korunaklı. Kravatı bağlamayı bitirirken ellerimi sabit tutuyorum. Neredeyse bitirdiğimde, burnu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar öne eğiliyor ve nefes alıyor.

"Bir arkadaştan diğerine," diyor, sesi sert ve boğuk, "inanılmaz kokuyorsun."

Tekrar gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde, bir özlem ağına takılıp kalıyoruz. Ben bu adamı tanımıyorum, o da beni tanımıyor ama bedenlerimiz biliyor. Bedenlerimiz zaten biliyor ve dudaklarımız buluşsun diye öne doğru eğilmemek için her şeyimi harcıyorum - böylece onu tekrar

tadabiliyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ellerim avuçlarımın içinde kıvrılıyor, çenesini kavrayıp ağzını almamak, onu benim yapmamak için çaba sarf ediyorum. Kalbim kaburgalarımın arkasından haykırıyor. Bu an olasılıklarla kaynıyor.

"Seni öpebilirdim Lo," diye mırıldanıyor. "Ama öpmeyeceğim."

Sözleri bizi birbirimize bağlayan ipi koparıyor ve geri çekilip boğazımı temizliyor ve yüzümü düzeltiyorum. "Güzel," diyorum gömleğinin kollarını sıvayarak. "Çünkü basit bir dostluktan söz ettik ve bu

işleri çok daha karmaşık hale getirecektir." "Seninle bir anlaşma yapalım," diyor.

"Tanımadığım erkeklerle anlaşma yapmam." Neredeyse normal olana kadar sesimi eşitliyorum. Duraklıyor, devam etmeden önce dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Tamam, sana bir söz vereceğim."

"Güvenmediğim adamların verdiği sözlerin hiçbir anlamı yok," diyorum omuz silkerek. "Ve tanımadığım adamlara güvenmem."

"Tamam, bir tahminde bulunacağım." İki kaşını kaldırıyor ve itirazımı bekliyor. "Devam et," diyorum başımı sallayarak.

"Tekrar öpüşeceğimizi tahmin ediyorum," diyor ve iri gözlerim yüzüne kayıyor. "Ama sadece sen istediğinde. Bir dahaki sefere öpüştüğümüzde, bunu sen gerçekleştireceksin."

"Nefesini tutma," diye karşılık veriyorum ödünç alınmış bir güvenle. "Sözlerimi unutma, küçük bin yıllık."

"Lotus, burada mısın?" Chase köşeden sesleniyor. Beni Kenan'la görür görmez duruyor, kaşlarını çatıyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor. "JP seni arıyor."

"Evet, tamam," diyorum aceleyle, hızlı adımlarla etrafından dolaşarak. Chase'in Kenan'a, "Senin için hazırım," dediğini duyuyorum.

Birimizin öyle olmasına sevindim.

JP ipek sevkiyatıyla ilgili krizi atlatmış ve yeniden hoş, makul bir adam gibi görünüyor. Kenan içeri girdiğinde ofise döndüğümüzde muhtemelen üzerinde çalışacağımız birkaç şey hakkında konuşuyoruz.

İyi seçim yapmışım. Soğuk yeşil tenine çok yakışmış. Sağlam ve güzel bir erkeklik portresi çiziyor ama çekim başladığında onu kanal tedavisinin ortasında yakalamışız gibi görünüyor. Chase'in bir denekten en iyi sonucu almak için kullandığı ikna, koçluk ve kandırmacaların hiçbiri Kenan'da işe yaramıyor.

Kalçalarımı hoparlörlerden akan ağır ritme göre döndürüyorum ve bunun bir zaman kaybı olup olmayacağını merak ediyorum çünkü Kenan'ın kişiliğinin zorlayıcı gücü tercüme edilmiyor.

Ritim.

Migos'tan "Bad and Bouje".

Mırıldan, mırıldan, mırıldan.

"Hey, JP," diye fısıldadım. "Ne düşünüyorsun?"

"Çalışmıyor," diyor, sesinde panik var. "Ve bunun için birini kilitlediğimizi bilmem gerekiyor. Düşündüğümden çok daha sert ama yine de o kolları seviyorum."

"Biraz rahatlamasına yardımcı olabilecek bir şey denememin sakıncası var mı?"

"Seks mi?" Gözlerini açıyor ve elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Mahremiyete ihtiyacın varsa herkesi odadan çıkaracağım."

"Hayır, bu seks değil," diyorum, çok tahrik olmak yerine uygun bir şekilde öfkeli görünmeye çalışarak. "Bir şey denememe izin ver."

"Zararı olmaz," diyor JP, Kenan'ın Chase'in istediği pozları ve ifadeleri verirken acı çekmesini izlerken. Parmak uçlarımda ses sistemine doğru ilerliyorum ve işe yarayabilecek bir şarkı bulana kadar mevcut olanlara göz gezdiriyorum.

"PYT "nin ilk notalarında Kenan'ın omuzlarındaki gerginlik gidiyor. Şarkı uzadıkça, daha iyi göründükçe, ona daha kolay geliyor gibi görünüyor.

JP, Kenan'ı izlerken yüzündeki sevinç ifadesiyle, "Sen mucize yaratıyorsun," diyor. "Harika görünüyor, değil mi?"

Konumuza bir göz atıyorum, ancak onun zaten beni izlediğini ve gülümsediğini görüyorum.

Okumuyorum

Bu yüzden bana söylediği mesajı çözmem biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyorum.

"Teşekkürler, PYT."

8

Kenan

Yani burası bir atölye.

Asansörden inip JPL Maison'un küçük girişine giriyorum. Lobiyi geçtikten hemen sonra bir arı kovanına giriyorum. Bir düzine şekil, boyut ve renkte kadın, dikiş makineleri ve büyük bıçaklı masalarla dolu açık bir alanda dolaşıyor. Bazıları kumaşı cerrahi bir hassasiyetle kesiyor. Steril beyaz duvarları ve nötr zeminiyle alan, her türlü desen ve dokudaki kumaştan canlı renk patlamalarıyla noktalanıyor. Başsız, kolsuz mankenlerden oluşan bir orman odanın en ucunda toplanmış. Uzun kumaş parçaları duvarlara yaslanmış ve köşeleri dolduruyor. Tepede asılı duran raflar düğme, fermuar, kanca ve adını bilmeme hiç gerek olmayan her türlü şeyle dolu.

Bu bir arı kovanı ve ben kraliçeyi arıyorum.

"Kenan!" JP yukarıdaki kattan aşağı sesleniyor. "Yukarıdayım!"

Onu buldum.

Terzilerin bakışları beni gezegendeki son erkek gibi hissettiriyor ama meraklı bakışları görmezden gelip JP'nin hoş bir gülümsemeyle beklediği merdivenlerden bir üst kata çıkıyorum. Dudakları bana doğru geliyor ama elimi kaldırıyorum.

"Ben havadan öpüşmem, JP."

"*Oui, oui*." Gülüyor ve beni cam duvarlı bir konferans odasına sokuyor. "Gelin, sizin için hazırladığım saatleri görün."

Başka bir adam, yanlış hatırlamıyorsam sanırım CEO, uzun kayrak masada oturuyor. O ve partideki kızıl saçlı Billie kafa kafaya vermişler ve yoğun gibi görünen bir sohbete dalmışlar.

"Paul," diyor JP, gözleri çiftin üzerinde spekülatif bir şekilde. Onların bir çift olduğunu varsayıyorum. Etkileşimlerinde samimi bir şeyler var ama Paul elimi sıkmak için elini uzattığında alyansını fark ediyorum. Billie takmıyordu. O ve Bridget'in pek çok ortak noktası olabilir. Billie'nin yanaklarında bir kızarma oluyor ve onu Lotus'la gördüğümü hatırlıyorum. O gece arkadaşça görünüyorlardı.

Lotus.

Ona rastlamazsam aramayacağıma dair kendime söz verdim, ancak JP bana basın toplantıları ve diğer görünümler sırasında giymemi istediği prototipleri gösterdikten sonra, gitmeden önce en azından onu bulmaya çalışacağımı biliyorum.

İşimiz bittiğinde JP ve Paul bir sonraki toplantıları için konferans odasında kaldılar ve Billie'den beni dışarı çıkarmasını istediler.

"Billie'ydi, değil mi?" Demir merdivenlerden inerken ilk kez ona doğrudan hitap ederek soruyorum.

"Ah, evet." Bana bakıyor, yeşil gözleri dostça ama temkinli. "Yat
partisinde tanıştık."

"Hatırlıyorum." Bakışları daralıyor, keskinleşiyor. "Ne öpücüktü ama."

"Öyleydi," diye katılıyorum sert bir gülümsemeyle. Gururumu bir kenara bırakıp içimi yakan
soruyu soruyorum

dil. "Lotus bugün burada mı?"

"Çalışıyor." Dudakları titreyerek iPad'i göğsüne bastırıyor. "Ama sanırım yapması gereken bazı işleri vardı."

Lanet olsun. "Anlıyorum."

Dolabın önünde durup bir kızın arkadaşına benden hoşlanıp hoşlanmadığını soran ergen bir çocuk gibi hissediyorum. Çekimdeki konuşmamıza kadar Lotus'un yaşını hiç düşünmemiştim. Yirmi beş yaşındaydım ve ligde beş yıl bile geçirmemiştim. Yeni bir baba, yeni bir kocaydım. Artık içimdeki o çocuğu bile tanıyamıyorum. Onu bulamıyorum. On bir yıl içinde yaşadıklarımı düşününce - Lotus'un önünde hala bunların hepsi var.

Billie'nin bana bakışındaki bir şey Lotus'un arkadaşlarıyla bizim hakkımızda konuşup konuşmadığını merak etmeme neden oluyor. Henüz ortada konuşulacak bir "biz" yok, ama yine de geliştirmekte olduğumuz arkadaşlığa karşı belli bir koruyuculuk hissediyorum. Lotus'tan bir dedikodu havası almıyorum. TMZ'ye koştuğunu veya hikayesini magazin gazetelerine sattığını hayal edemiyorum ve henüz söylenecek bir şey yok, ancak Dr. Packer, Simone'un romantik ilgi alanlarını nasıl öğrendiğine dikkat etmemiz konusunda bizi uyardı.

"Ona uğradığını söyleyebilirim," diyor Billie, sesi neredeyse komplocu, sanki bir sırrımız varmış gibi.

"Hayır, ama teşekkürler." İfademi yumuşatıyorum ve onun önünden yürüyorum. Zorunluluktan duygularımı maskelemekte ve herkesi dışlamakta çok iyiydim. Her gün bir muhabir gerçek ve mecazi anlamda çöpümü karıştırıyordu. Hayatımın tekrar bu şekilde ortaya çıkmasına izin veremem. Lotus'un kişisel bilgilerimi paylaşacağını sanmıyorum ama bakın Bridget'i ne kadar yanlış değerlendirmişim.

Lotus'un partiden diğer arkadaşı Yari ile karşılaştığımda neredeyse kapıya varmıştım. "Selam," dedi. "Nasılsın?"

"Peki." Sesimi kısık tutuyorum. Dostça değil.

"Lotus'u mu arıyordun?" Gülümsemesi benimle alay ediyor ve ben yine benden başka herkesin bildiği bir şakanın parçası olup olmadığımı merak ediyorum.

"Hayır, JP ile bir toplantım vardı." Kızgınlığımın kaşlarımı çatarak belli olmasına izin veriyorum. "Gitmem gerek."

Lobiye doğru ilerliyorum ama lanet asansör çok uzun sürüyor. Sadece bir kat. Şimdiye kadar merdivenlerden inip gitmiş olabilecekken burada bir dakika daha durmamın imkânı yok. Merdivenleri kullanıyorum ve birinci kata çıkan merdivenin ikinci kıvrımını dönüyordum ki göğsüme ağır bir şey çarpıyor ve beni merdiven boşluğunun duvarına çarpıyor.

"Kahretsin," diyor bir kadın sesi, kocaman kırmızı bir kumaş parçasının arkasından boğuk bir şekilde. "Çok özür dilerim." Kumaşı duvara dayadığında sesin arkasındaki kadını görüyorum. "Lotus mu?" Sadece göbeğime aldığım darbeyle değil, onu gördüğümde de sarsılarak soruyorum.

Bugün dışarısı kavurucu sıcak ve terden oluşan hafif parlaklık üst dudağını ve şakaklarındaki kıvrımları kaplıyor. Tişörtü göğüslerinin altına düşecek şekilde kesilmiş. Beyaz keten şortu kalçalarına oturuyor, karnının sert düzlemini ve derisinin altına kazınmış kadınsı kasları ortaya çıkarıyor. Göbek deliğinin etrafında bir lotus çiçeği dövmesi açıyor. Şort o kadar küçük ki, kalçalarının üst kısmına ancak değiyor. Paçaların altından mürekkep görünüyor, ama çoğunlukla örtülü ve ne olduğunu anlayamıyorum.

Arzu, karnımdaki o kumaş parçasından daha sert vuruyor bana. Keşke onu arzulamaktan nasıl vazgeçeceğimi bulabilsem. O yirmi beş yaşında. Benim için çok genç. Çok karmaşık. Sadece

arkadaşız demiştik ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Aynı odada olduğumuz her an onu becermek istiyorum ve birlikte olmadığımız zamanlarda da bunu düşünüyorum. Bunu basit tutmamız gerektiğini biliyorum. Yapılacak akıllıca şey bu, ama kendimi akıllıca olanı yapmak istemezken buluyorum. Daha önce de kör ve aptal oldum. Bunu tekrar yapmayı göze alamam.

"Bunun için üzgünüm," diyor, gülümsemesi açık ve tatlı. "Asansör çok uzun sürüyordu ve ben de bu kumaşı stüdyoya götürmek istedim. Nereye gittiğime bakmıyordum."

Güzel yüzünün arkasında ne olduğunu merak ediyorum. Dürüstlüğünü, açık sözlülüğünü sorgulamak istemiyorum ama daha önce de kandırıldım. Bir kadına güvenimi verdim ve o da bunu dolu bir silah gibi bana çevirdi.

Lotus'un gülümsemesine karşılık vermiyorum, geri adım mı atmalıyım yoksa ilerlemeli miyim emin değilim çünkü her iki durumda da kaybedecek bir şeyim olabilir. Bulaşıcı sırıtışı dağılıyor. Ağzı, birbirimizi tanımaya başlamadan önce gördüğüm çizgiye doğru düzleşiyor.

"Gitmeliyim," diyorum aniden, duvarı itip yanından geçerek, bu işi burada bırakmaya ve onu yalnız bırakmaya kararlıyım. Merdivenlerden iniyordum ama arkama bakmadan edemedim. Lotus hala aynı yerde duruyor, yüzü bana dönük, sırtı sert bir çizgi, bir kolu kumaş parçasının etrafında ve bir eli kalçasında.

Ben bir ahmağım.

Hemen yukarıdaki sahanlığa geri dönüp arkasında duruyorum ve bir kolumu beline doluyorum. Tutuşuma karşı sarsılıyor ama bırakmıyorum.

"Hey." Uzun bir nefes veriyorum, yüzüme doğru çılgınca savrulan bukleleri karıştırıyorum. "Özür dilerim."

Dönüp bana bakıyor ve kolumu belinden sıyırıyor.

"Ne için? Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davrandığımız için mi?" Sesinde öfke var ama ben incinmiş olduğunu duyuyorum. Onu oraya ben koydum. "Henüz seviştiğimizi sanmıyorum, bu yüzden bana şimdiden dünün çöpü gibi davranman biraz garip."

"Ani davrandım. Bu benim hatam, senin değil."

"Biliyorum," diyor, sözleri bu klimalı duvarların dışındaki yaz kadar sıcak. "Ama sorun değil. Sen kendini yap, ben de kendimi yapayım. Bu senin için yeterince *basit* mi, *dostum*?"

"Lütfen açıklayabilir miyim?"

"Hayır." Bezi kaptığı gibi bir sonraki merdiven sahanlığına doğru yürüyor.

Kolunun altındaki sürgüyü alıp duvara fırlatıyorum. Büyük ellerimdeki ince kemiklerin farkında olarak bileğini nazikçe kavrıyorum, duvara yaslanıyorum ve onu bacaklarımın arasında durması için çekiyorum.

"Özür dilerim." Bir tutam bukleyi geriye itiyorum ve kulağının kıvrımı boyunca uzanan altın küpeleri ortaya çıkarıyorum. "Lütfen aptalın teki olduğumu açıklayabilir miyim?"

Kıpırdamıyor ama geri çekilmiyor.

"Bugün ofise gelmem gerekmiyordu," diye itiraf ediyorum, merdiven boşluğunun mahremiyetinde sesim kısık çıkıyor. Kirpiklerinin altından bana meraklı ve temkinli bir bakış fırlatıyor.

"JP saatlerin prototiplerinden bahsetti, ben de gelip bizzat görmeyi teklif ettim." Kendime gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Seni görme fırsatını kaçırmadım."

Bakışlarını ayaklarımızın arasındaki zemine sabitliyor. Sıkı ve yüksek tuttuğu omuzları yavaşça düşüyor. Dinliyor. Beni duyuyor.

"Devam et," diyor, dolgun dudakları köşelerden kıstırarak. "Salak."

Onun ruhu, onun cesareti beni gülümsetiyor. Onun incindiğini görmekten hoşlanmıyorum, özellikle de benim tarafımdan. Eğer bu konuşmayı yapmazsak, aynı şüpheler yeniden ortaya çıkacak ve kaçınılmaz olarak onu tekrar inciteceğim. Nedenini bile bilmeyecek. Nedenini bilmeyi hak ediyor.

"Benim hakkımda bildiklerini anlat, Lotus."

Kalın kaşlarının ikisi de yukarı kalkıyor ve birkaç kez göz kırpıyor.

"San Diego Waves'in pivotu olduğunu biliyorum," diyor, sesi biraz kararsız. "Power

forward," diye düzeltiyorum.
"Ha?" Şaşkın bir bakış fırlatıyor.
"Waves'in pivotu olduğumu söyledin ama ben power forvetim."

"Oh." Sanki onun için her şey aynıymış gibi omuz silkiyor ... ki muhtemelen öyle. "Ve senin altmış yaşında bir adamın müzik zevkine sahip olduğunu biliyorum."

Gülüyorum ve sahte bir bakış atıyorum. "Aslında çok da uzak değil," diyorum bileğinin ipeksi tenini okşayarak. "Babam cazı severdi ve bunu bana da geçirdi."

"O da mı basketbolcu?"

"Hayır." Başımı salladım ve sert bir kahkaha attım. "O bir yargıçtı ve benim de onun izinden gitmemi istiyordu. Askere alındığımda hayal kırıklığına uğradı."

"Yok artık. Çoğu baba gurur duyardı."

"Evet, benim babam pek baba sayılmazdı." Beni diğerlerinden daha fazla şekillendiren adamı anımsayarak gülümsüyorum. "Ona hukuk fakültesine gitmek yerine askere gitmeyi planladığımı söylediğimde, 'uzun boylu, siyah bir adam basketbol oynuyor. Vay canına, bunu beklemiyordum."

Beklediğim gibi gülmedi. Onun yerine yüzümü inceliyor, bir şey arıyor. "Acıdı mı?" diye sordu.

"Acıdı mı? Tabii ki hayır. Babam ve ben çok iyi arkadaştık. Onun beklediğinden farklı bir yol izlemiş olabilirim ama bu seviyede oynama ve bu kadar para kazanma şansının pek çok kişiye nasip olmayacağının farkındaydı. Yanıma geldi ve beni destekledi. Çocukluk travması yaşamadım. Babamla ya da annemle sorunum yok. Annemle babam kırk yıl evli kaldı. Hali vakti yerinde, uyumlu bir aileydik."

"Güzel olmalı," diyor, yüz ifadesi ve sesi hüzünlü. "Özellikle de babanla olan yakınlığın."

"Güzeldi." Gözlerimiz buluşuyor, ben daha açıklamadan onunki sempatiyle doluyor. "Geçen yıl vefat etti."

"Özür dilerim Kenan." Tuttuğum bilekleri kendi elleri benimkileri tutacak şekilde çeviriyor ve sıkıyor. Ben de başımı sallayıp sıkıyorum.

"Bana eski karım Bridget'le evlenmememi tavsiye etti," diyorum, bu konuya nasıl yaklaşacağımı düşünürken. "Evliliğim hakkında çok şey biliyor musun? Neler duydun?"

"Sadece bittiğini. Bunu bana sen söylemiştin. Hatırladın mı? Basketbolu pek takip etmem." Kaşlarını çattı. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Bridget takım arkadaşım Cliff'i aldattığında, sanki tüm dünya biliyormuş gibi hissettim ve yine de bu kadına çirkin gerçekleri söylemekten korkuyorum.

"Basit bir Google araması size tüm kirli detayları anlatabilir," diyorum, sesimdeki acıyı tutamayarak. "En nefret ettiğim şeyler ilk sırada çıkar."

"Senin hakkında Google'da arama yapmadım," diyor. "Doğru gelmedi." Utanmış görünüyor ama az önce beni ne kadar memnun ettiğinin farkında değil.

"Beni Google'da arama. Bilmek istediğin her şeyi sor. Sana her şeyi anlatacağım. Sana gerçeği söyleyeceğim." "Tamam." Ellerini ellerimden çekti ve cesurca bana baktı. "O zaman bana neden böyle davrandığını söyle.

sana çarptığımda bu şekildeydi."

"Evet, ben de tam bunu düşünüyordum," diyorum alaycı

bir tavırla. İnce kollarını göğüslerinin altında

kavuşturuyor ve bekliyor.

"Eski karım beni arkadaşlarımdan biriyle aldattı. Bir takım arkadaşıyla."

Şok, dolgun dudaklarını bir *O* harfi şeklinde yuvarlıyor ve kolları gevşekçe yanlarına düşüyor. "Takım arkadaşınla birlikte," diye tekrarlıyor belli belirsiz.

"Evet, bir otelde yakalandılar. Meğer bir muhabir bunu keşfetmiş ve onları takip ediyormuş, bu yüzden elinde fotoğraflı kanıtlar varmış. Bunların hepsini en yüksek teklifi verene verdi. TMZ'de, ESPN'de, tüm bloglarda vardı. Herkes biliyordu."

"Nasıl yapabilir?" Lotus kaşlarını kızgın bir şekilde kaldırarak soruyor. "Ortaya çıktığında ne yaptı?"

"Bunu inkâr etmek mümkün değildi. İhtiyacımız olan tek kanıt fotoğraflardı." Hoşnutsuzluk dudaklarımı büküyor. "Röportaj veren ve bilgi paylaşan nazik arkadaşlardan ve uzak akrabalardan bahsetmiyorum bile."

"Ah, Kenan. Çok özür dilerim."

"Sorun yok. Artık geride kaldı, ama ben ..." Ellerini tekrar ellerime aldım. "Kendime bir daha asla bu şekilde aptal yerine konulmayacağımı söyledim. Bugün ofisindeyken kendimi aptal gibi hissettim, sanki bir şakanın hedefiymişim gibi. Sanki herkes benim ne kadar ..."

Kelimelerim kayboluyor ama birbirimize bakıyoruz ve söylemesek de biliyoruz. İkimiz de ondan ne kadar hoşlandığımı biliyoruz. Onu ne kadar istediğimi.

"Her neyse," diye devam ediyorum. "Acaba bizim hakkımızda mı konuşuyor diye düşünmeye başladım. Basına da konuşur muydu?"

"Ne?" Küstah bir nefes verdi. "Bunu asla yapmam."

"Sana inanıyorum. İnanıyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece hayatıma kimin girmesine izin verdiğime çok dikkat etmek zorundayım çünkü bu kızımı etkiliyor. Çok erken duydu ve çok şey öğrendi çünkü her yerde bizim pisliğimiz vardı. O benim tüm hayatım ve onu korumak zorundayım."

Yüzündeki ifade niyetli ve anlayışlı. Lotus, "Kendisine öncelik veren birine sahip olduğu için çok şanslı," diyor.

Ağzımın bir tarafı benimle alay eden bir sırıtışa dönüşüyor. "Kendimi ulusal bir şaka gibi hissettim ve bugün ... . Bilmiyorum. Düşüncelerimi serbest bıraktım ve olmayan paralellikler kurmaya başladım. Hıncımı senden çıkardım."

"Özür dilerim Kenan," diyor, yüz ifadesi acılı ve kızgın. "Sana bunu yapmasından nefret ediyorum. İnsanların seni hak ettiğin gibi desteklememesinden."

"Hayır, özür dilerim. Sanırım devam eden bazı güven sorunlarım var. Bugün seni daha önce olanlara göre yargıladım."

Uzanıp bir bukleyi çekiyorum ve tekrar yerine oturmasını izliyorum. "Özür dilerim. En azından neden böyle bir *aptallık* yaptığımı bilmeyi hak ediyordun."

Birkaç dakika sessiz kaldı ve ona söylediklerimin onu korkutup korkutmadığını ya da daha önceki pislik davranışımı yeterince mazur gösterip göstermediğini merak ediyorum.

"Senin de bilmen gereken şeyler var," diyor sonunda. "Ama bunları seninle paylaşmaya hazır değilim."

Bana bakıyor ve gözleri o kadar çok acıyla dolu ki, onu kimin incittiğini hemen şimdi söylemesini talep etmek istiyorum. Onu bu şekilde hissedecek kadar uzun zamandır tanımıyorum - onu koruyan kişi ben olmalıymışım gibi hissediyorum, ama hissediyorum. Bunu zaten yaptığımı sadece kendime itiraf ediyorum.

"Bana ne anlatabilirsin?" diye sordum.

"Annem senin gibi değildi. Beni asla ilk sıraya koymazdı." Gözlerime bakıyor ama pek bir şey belli etmiyorlar. "Sanırım bir şekilde bunu hiç atlatamadım. Sana şu anda seks yapmadığımı söyledim. Seksle ilgili bir sorunum yok. Aslında seviyorum. Hem de çok."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Onunki kaybolmadan önce kısa bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Zor olan bedenimi biriyle paylaşmak değil," diyor hayıflanarak. "Bundan daha fazlası için birine güvenmek. Ben bunu *hiç* yapmadım. Benim sorunum yakınlık ve yakınlık olmadan seks yapmak kötü hissettirmeye başladı. Boş hissettirdiğini söylemek dışında tarif edemiyorum."

Sessizim, yolundan çekilirsem devam edeceğini umuyorum - eğer araya girmezsem.
"Çocukluk travması yaşamadığını söylüyorsun." Bakışları yana doğru kayıyor. "Var. Çok fazla

ve bununla hiç yüzleşmemenin beni rahatsız etmeye başladığını fark ediyorum. Beni düşünmediğim şekillerde etkiliyor."

Bana paylaşmaya hazır olmadığını söylediğinde ayrıntılar için baskı yapmaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden ona daha önemli olan soruyu soruyorum. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Omuz silkiyor ve belki de onunla tanıştığımdan beri ilk kez Lotus gerçekten çaresiz görünüyor. Ben onun sarsılmaz özgüvenine, kendinden emin tavrına alışkınım. Onu kararsız görmekten nefret etmediğim kadar, bana karşı kararsız olabileceğini bilmesini de istiyorum.

"Kulağa klişe geldiğini biliyorum," diyorum ona. "Ama biriyle konuşmak yardımcı olabilir. Bir terapiste gidiyoruz çünkü kızım boşanmayı kabullenmekte zorlanıyor. Bu onun için, evet, ama aynı zamanda benim için de."

Kısa, alaycı kahkaham merdiven boşluğunda yankılanıyor. "Bridget ve ben hiç danışmanlık almadık, ama kızım için işleri daha da berbat edersem lanetleneceğim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye itiraz ediyor Lotus.

"Aldatmamış olmam önemli değil. Ben Simone'un babasıyım. Ondan ben sorumluyum. Bu suçlama, doğru ya da yanlışla ilgili değil. Mesele onun iyi olduğundan emin olmak. Eğer sağlıklı olmazsam, ona mümkün olan en iyi ebeveyni olamam, bu yüzden her hafta danışmana gidiyoruz. Ve her dakikasından nefret ediyorum, eski eşimin aptalca seçimlerinden bahsetmesini dinlemekten ve kızımıza öncelik vermek istemediği apaçık ortadayken istiyormuş gibi davranmaktan."

Başımı sallıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Özür dilerim. Bu senin biriyle konuşmanla ilgili, benim neden konuşmam gerektiğiyle değil."

"Iris de bana aynı şeyi söylüyordu," diyor yüzünü buruşturarak. "Son zamanlarda ... belki de haklıdır diye düşünüyordum."

Bu konuda daha fazla ısrar edersem onu kendimden uzaklaştırabileceğimi hissediyorum. Ben söyleyeceğimi söyledim. Bu seçimi kendisi yapmak zorunda. Benim ona sunacak farklı bir seçeneğim var.

"Açık konuşmak gerekirse, bugün seni görmek istediğimi kabul ettim ama davet etmek istediğimi söylemedim."

"Davetiye mi?" Kaşlardan biri havaya kalkıyor. "Ne tür bir davet?"

"Cumartesi günü Rucker Park'ta bir smaç yarışması düzenliyorum ve gelmek ister misin diye merak ettim." "Rucker Park mı? Ta Harlem'de mi?"

"Sanki Antarktika'ymış gibi söylüyorsun."

"Antarktika için Harlem'den daha hafif bir bavul hazırlayabilirim."

Düpedüz gülüyorum ve tekrar ellerini tutuyorum, onu daha yakına çekiyorum ve burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyorum.

"Hadi," diye fısıldadım. "Yarışmadan sonra öğle yemeği yiyebilir ve takılabiliriz."

Aramızdaki hava yapışkanlaşıyor ve saniyeler geçtikçe mizah akıp gidiyor, geriye onu gördüğüm andan beri beni ona çeken manyetik şey kalıyor. Dudakları ayrılıyor ve göğüsleri sığ nefeslerle yükselip alçalıyor. Onu gördüğümde, kokusunu duyduğumda, onu tekrar tatma vaadiyle içimde yükselen arzunun aynısını bana bakışında da görüyorum. Benim onu öpmek istediğim kadar o da beni öpmek istiyor mu?

"Sana söylediklerimi unutma," diyorum, kelimeler dudaklarımızı bir saniyeliğine birbirine değdirecek kadar yakın. "Bir dahaki sefere öpüştüğümüzde, bunu gerçekleştirmek zorundasın."

Geri adım atıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor ama bu sadece mesafe. O birkaç santim aramızdaki bağı yok edemez ve sanırım yakında ikimiz de bunu görmezden gelmeyi bırakmak zorunda kalacağız.

"Ben arkadaşlarımı öpmem," diyor, yarı şaka, gözleri ayık.

"Güzel," diyorum gülümseyerek. "O zaman beni öptüğünde, arkadaşımdan daha fazlası olmak istediğini anlayacağım."

9

Lotus

İspanyol Engizisyonu ortaya çıktığında arka odada dizüstü bilgisayarımla teknik özellikler üzerinde çalışıyordum.

Daha doğrusu Dominik Engizisyonu.

"Kenan Ross'la konuştun mu?" Yari kapı aralığından bir çubuk kurutulmuş et çiğneyerek soruyor. O şeyi çok sever.

Biraz sinirli bir şekilde başımı kaldırıyorum. Ofiste bazen dikkatimi dağıtan sosyallikten kaçınmak için iki dikiş makinesinin arasına sıkışmış durumdayım.

Ayrıca, onunla Kenan hakkında konuşmak istemiyorum. Özellikle de onunla merdiven boşluğunda yaptığım konuşmadan sonra. Billie ya da Yari'yle Kenan hakkında konuşmadım çünkü anlatacak pek bir şey yoktu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir çekimden başka somut bir şey yoktu. Onun dışında, burada görülecek bir şey yok.

"Mood Fabrics'ten dönerken karşılaştık," diyorum, gözlerim dizüstü bilgisayarımın ekranından hiç ayrılmıyor.

Yari'nin arkasından beliren Billie, "Burada seni arıyordu," diyor.

Harika. İkisi de.

"Öyle miydi?" Ben soruyorum, süper caszh.

"Evet, kızım," diyor Yari, içeri kadar gelip tozlu dikiş masalarından birinin üzerine zıplayarak. "Ama numara yapmaya çalışıyordu."

Yari'nin karşısındaki masaya oturan Billie, "Benimle değildi," diye araya girdi. "Hemen geldi ve bana nerede olduğunu sordu."

İkisi arasında sinirli bir bakış fırlattım. "*İkinci* katta mükemmel bir ofisi olan birinin neden birinci kattaki bir arka odada çalıştığını kendinize sordunuz mu?"

Billie tatlı bir sesle, "Tabii ki bunu kendimize sorduk," diyor. "Ve çayı dökebilmek için biraz yalnız kalmamızı istediğin sonucuna vardık."

"Ne çayı?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Evet, mesela onu tekrar öptün mü?" Yari o lanet olası kuru pastırmayı kemirerek soruyor. Billie, "Tabii ki öpmedi," diye azarlıyor. "Bize söylerdi."

"Hayır, yapmaz," *diye* cevap veriyorum, üretkenlikten vazgeçip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Yari, "En azından bize seks grevi konusunda ne yaptığını söyle," diyor. "Birlikte yaşıyoruz ve ben sana neler olduğunu bile bilmiyorum."

"Çok meşguldüm." Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. "Moda Haftası diye bir şey yaklaşıyor ve hazırlamamız gereken bir koleksiyon, planlamamız gereken bir şov var. Yani, bilirsiniz, bu da var."

"Bizim de işimiz var," diyor Billie savunmacı bir tavırla. "Ama bunun ayrıntıların önüne geçmesine izin vermeyiz."

"Hangi detaylar?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Sik olanlar," diyor Yari, bana *neden bunu açıklamak zorundaymışım* gibi bakarak. "Yani,

Chase'in tekrar denediğini biliyoruz. Seni yıprattı mı?"

"Yoksa seni yormak mı?" Billie ahlaksızca sırıtıyor ve bir sigara çıkarıyor. "Siz kızlar

Ben sigara içiyorum, sen içiyor musun?"

Yari ve ben hep bir ağızdan "Evet," diye cevap veriyoruz.

"Whuh?" Billie soruyor, dudaklarının arasında sallanan sigaranın etkisiyle kelime bozuluyor. "Nerede sigara içmem gerekiyor? Sanki bütün dünya nikotin içmeye başlamış gibi."

"Çünkü tüm dünya nikotine sırtını döndü," diyorum. "İnsanı öldürdüğünü öğrendiğimiz sıralarda."

"Ama bu adil değil." Billie suratını asıyor, sigarasını yakmasa bile etkisinin bir kısmını alacakmış gibi emmeye devam ediyor. "Bunun medeni haklarımızın ihlali olduğuna eminim."

Yari, "Lütfen iki beyaz olmayan kadına sigaranızı özgürce içememenin mücadelenin bir parçası olduğunu söylemeyin" diyor.

"Ama mücadele gerçek," diye ısrar ediyor Billie. "Ve biz sigara içenlerin hakları var."

"Affedersin Beyaz Kız Büyüsü, ama dünyada bu kadar sorun varken," diyorum kahkahalarımı bastırmak zorunda kalarak, "akciğer kanserini mi savunuyorsun? Sabun kutunuz bu mu?"

Billie ciddi görünmeye çalışarak, "Hepimizin kötü alışkanlıkları var," diyor ama dudakları da seğirmeye başlıyor. "Ahlaksızlığını yüzüme vurma yeter." Yari kıkırdıyor. "Ama dikkatimiz asıl konudan uzaklaşıyor.

Elimizdeki mesele. Lo, bekarlık sana nasıl davranıyor?" "Sadece birkaç hafta oldu."

Yari elindeki et çubuğunu çiğneyerek, "Evet ama kurutulmuş etten vazgeçemezsin," diyor. "Sanırım *soğuk hindi* demek istedin," diye düzeltiyor Billie.

"Yani soğuk ..." Yari et çubuğunu ağzına sokup çıkarma taklidi yapıyor. "...jerky." "Bu çok kötü," diyorum tiksintiyle. "Daha önce seks yapmadan haftalar geçirmiştim, yani iyiyim."

Sadece Kenan'ın yanında seks düşündüğümden bahsetmiyorum. Bunun üzerine giderler, haklı olarak.

"Kenan Ross'la yeminini bozarsan," diyor Yari, gözleri kapalı ve ellerini dua eder gibi birbirine bastırarak, "bize onun aletinin ne kadar büyük olduğunu söyleyeceğine söz ver."

Billie homurdanıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Olmayacak," diye mırıldanıyorum, belki bırakırlar umuduyla dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum.

"Ne olmayacak? Sen ve Kenan mı, yoksa bize onun aletini anlatman mı?" Billie soruyor. "Yani, o kadar büyük bir adam ki. Küçük bir aleti olduğunu düşünebiliyor musun? Bu kozmik bir şaka gibi olurdu. Bir lanet."

Tamamen sessizim. Sinirlerimi ne kadar bozduklarının farkında bile değiller. "Ve büyük bir aleti ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diyor Yari.

"Evet, cinsel yolla bulaşan bir hastalığı *olabileceğini* düşündüğün zaman yattığın adamı hatırlıyor musun?" Billie soruyor, yüzü tiksintiyle çatırdıyor.

"Bir." Yari parmağıyla sayıyor. "Çok sıkı sarmış." Kıs kıs gülüyorum, çünkü sadece Yari.

"Ve iki," diyor dudaklarında müstehcen bir sırıtışla. "Temiz çıktı."

"Şanslıymışsın!" Billie onu işaret ederek ve kıkırdayarak söylüyor.

"*Kesinlikle* öyle. Çok iyiydi," diye yarı hülyalı bir şekilde onaylıyor Yari. "Artık bir erkeğin topal bir aleti olduğunda ve *hala* onu alabildiğinde iyi olduğunu biliyorsun. Okurrrr."

"Cardi B'yi çağırma," diyorum sırıtarak.

"Ve o zaman takıldığın adamı hatırlıyor musun Lo?" Billie'nin kahkaha tufanı ağzından çıkıp arka odayı dolduruyor. "İlahiyat fakültesi öğrencisi mi?"

Hafızamı tarıyorum ve kastettiği adamı hatırladığım anda ben de gülüyorum. Çok sert.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, ağzımı kapattım. "Onunla yatmazsam nimetlerimi kaçıracağımı söyleyen kişi!"

Üçümüz kendimizi kaybettik ve dizüstü bilgisayarım, spesifikasyon sayfaları, şov, hepsi kızlarımla geçireceğim birkaç dakika için unutuldu. Geçmişimden kalan bu acının beni ne kadar zorladığını fark etmemiştim. Onlarla gülmek, sadece birkaç dakikalığına bile olsa aptalca davranmak iyi hissettiriyor.

Ayıldığımızda telefonuma bakıyorum, saati görüyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Tamam, gerçekten," diyorum onlara, dizüstü bilgisayarımı tekrar açarak, "JP için bunu bitirmem gerekiyor."

Billie ayağa kalkarak, "Pekala, arayı kapatmak güzeldi," diyor. "Ama haklısın. Yarın sabaha kadar Paul'e vermem gereken bir rapor var."

Yari ve ben *kaşlarımızı* aynı seviyede kaldırıyoruz ama sessiz kalıyoruz.

"Yapmayın çocuklar," diyor Billie, ifadesindeki tüm mizah buharlaşarak. "Onu rahat bırakın. Onun buna değmeyeceğini düşündüğünüzü biliyorum."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, sesim sakin ve ölçülü. "Buna değdiğini görmeni istiyorum. Karısına, çocuklarına *ve* sana saygısızlık eden bir adamın yanaşması olmaktan daha değerli."

"Evet, Bill," diyor Yari, ona alaycı bir bakış atarak. "Sen 'Limonata'nın yanlış tarafındasın. *Gerçekten* de güzel saçlı Becky olmak istiyor musun?"

"Bana öyle bakma," diyor Billie.

"Ne?" Yari kaşlarını çatarak soruyor. "Bu benim dinlenen Bey yüzüm."

Billie bile buna karşı koyamıyor ve onlar gitmeden önce tekrar gülüyoruz. Sadece ben ve dikiş makineleri baş başa kaldığımızda, kızlarımla konuşmayı tekrar ediyorum ve muhtemelen Kenan'ın duyacağı şekilde duyuyorum. Anlamsız. Genç olduğumu söylemişti. Haklı da. Kendimi her zaman yaşıma göre olgun, yaşlı bir ruh gibi hissetmişimdir ama boşanma, geçiş sürecinde kızının refahı, aile danışmanlığı

-Bizi ayıran her yılı bana hissettiriyor. Hepsi on bir yıl. Dikkatli olmalıyım. Güvenine ihanet ettiğimi hissetmesini asla istemiyorum. Arkadaşlarımla, basınla, kimseyle onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ve karısının ona yaptıklarından nefret ediyorum. Kenan gibi bir adam yerine başka birini nasıl seçersin?

Bir ilişki içinde değiliz, ama bir *şeylerin* içindeyiz, sadece bir çekişme olsa bile, her birlikte olduğumuzda birbirimizin çekimine direniyoruz. Kenan'la yaşayabileceğim yakınlığa hazır olmadığımı biliyorum. Sanırım bunu en başından beri biliyordum ve bu yüzden her buluşmamızda onu görmezden geldim ya da reddettim. Bu kadar kısa sürede bile geliştirdiğimiz yakınlık, hazır olduğumdan emin olmadığım bir bağdan bahsediyor. Bunun bedenlerimiz arasında tezahür ettiğini görmeye hazır değilim - ne kadar derin olacağını ve ne gerektireceğini görmeye.

Stüdyo sessizleşti, çalışma odası boşaldı ve bugün yapmam gereken işleri bitirdiğimde üst katta sadece birkaç ışık yanıyor. Hava karanlık ve işe gidip gelmekten korkuyorum. Keşke topuklarımı birbirine vurup evde olabilseydim. J trenindeyim, başımı cama dayamışım, telefonum bir mesajla aydınlanıyor.

Bilinmiyor: Ben Kenan. Mesajlaşmaktan nefret ediyorum.

Ben: Um . . . Kenan kim? Ve bu numarayı nereden buldun? Ayrıca yine birinin büyükbabası gibi konuşuyorsun.

Bilinmiyor: Konuyu değiştirme.

Ben: Bir konu mu var?

Bilinmiyor: KONU: Cumartesi

Ben: Oh. "Antarktika" gezisini mi kastediyorsun?

Bilinmeyen: Harlem o kadar uzak değil. Gel.
Eğlenceli olur. Bana detayları gönder, ne
yapabileceğime bakarım.
Bilinmeyen: Ayrıca "deets" kelimesinden ve tüm metin konuşması kısaltmalarından nefret ediyorum.

Özür dilerim. IDK. NBD. Daha fazla detayla BRB'ye geleceğim.

Bilinmiyor: Gerçek olgun.

Ben: Ne huysuz bir ihtiyar!

Metin balonları bir görünüp bir kayboluyor. J treni hareket etmeye devam ediyor, birkaç yolcuyu duraklarına bırakıyor, ben yüzümde gülümseme, nefesim kesilmiş Kenan'ın cevabını bekliyorum.

Bilinmiyor: Çoğu insana karşı biraz huysuzum ama sana karşı değilim.

Şimdi gönder tuşuna basmadan önce birkaç mesajı başlatıp durdururken, dijital baloncukların süzülmesine, kalbimin dalgalanmasına izin verme sırası bende.

Ben: Neden bana karşı huysuz değilsin?

Bilinmiyor: Henüz çözemediğim milyonlarca nedenden dolayı.

Kalbim göğsümde üçleme yapıyor, bir, iki ve tekrar dönüyor, yazdıklarını tekrar tekrar okurken atışı düzensizleşiyor.

Ben: Çözmek ister misin?

Bilinmeyen: Bence evet, hem de çok . . .TBH. ;-)

Sırıtışım o kadar genişliyor ki, muhtemelen tüm dişlerimi gösteriyorum. Bu bir oyun olsaydı, tüm kartlarımı gösterirdim, ama bu bir oyun değil. Bu kelebekler, ifadeler ve kalp gözleri. Risk, duygu, *samimiyet* ve benim gibi bir kızın korktuğu her şey. Beyaz atlı prenslere tövbe ettim ve geçmişimin çözülmemiş sorunları peri masalına müdahale etmeye devam ediyor. Bu bir peri masalı değil.

IRL.

Ben: KONU: Cumartesi. Göreceğiz.

10

Lotus

"Seninle gurur duyuyorum, Lo."

Iris'in cesaretlendirmesiyle telefona can simidimmiş gibi sıkıca sarıldım. Sanki o benim can simidimmiş gibi, ki o bana ben de ona çocukluğumuzdan beri öyleyiz.

"Henüz hiçbir şey yapmadım." Kısa kahkaham da içimdeki gibi titrek.

"Sen tanıdığım en güçlü hatunsun," diyor Iris. "Ve yardım almak için bu adımı atmak seni zayıflatmaz. Seni daha güçlü yapar."

Son kırk beş dakikadır Brooklyn'deki Presbiteryen kilisesinin önünde dikildiğimi bilse Iris hâlâ güçlü olduğumu düşünür müydü? Perşembe akşamı toplantısının yakında biteceğini ve içeri girmeye cesaret edemediğimi?

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum belli belirsiz. Kilisenin girişine çıkan beton basamaklara bakıyorum. "Nasıl geçtiğini anlatmak için beni sonra ara," diyor Iris. "Doktor randevum var, ama sonra geleceğim.

bunun dışında kullanılabilir."

Deliliğim dışında bir şeyi tartışmayı hoş karşılıyorum. Iris'in hamileliği konusunda gerçekten endişeliyim.

"Her şey yolunda mı Bo?" Sesimi kasıtlı olarak eşit ve endişesiz tutarak soruyorum.

"Evet, tamamen. Doktor hamileliğimin sıkıcı derecede normal olduğunu söyledi. Bu rutin bir ziyaret." "Sen farkına bile varmadan Eylül gelmiş olacak."

"Ve sabırsızlanıyorum. August bebeğe kafayı takmış durumda."

"Tabii ki öyle." August iyilerden biridir. Kuzenim ve kızı Sarai konusunda güvenebileceğim birkaç adamdan biri.

"Bana Kenan'ın senin numaranı istediğini söyledi." Iris bu yorumun yayında asılı kalmasına izin veriyor. "Hmmmm," diye cevap veriyorum, karnımda dönen endişeye rağmen küçük bir gülümseme buluyorum. "Demek bu şekilde

anladı."

"Peki aradı mı?" Iris heyecan ve umut dolu bir sesle sorar.

"Sen ve August tam bir çöpçatansınız," diyorum, sorusunu geçiştirerek. Bir soru diğerine yol açacak ve sonunda Kenan'ı birkaç kez gördüğümü ve sohbet ettiğimizi fark edecek. Hatta öpüşmüşlüğümüz bile var.

"Yaptı. O. Aradı mı?" Iris ısrar ediyor.

"Mesaj," diye yanıtlıyorum, ona istediği şeyin sadece ipucunu veriyorum. "Beni Cumartesi günü Rucker'a davet etti."

"Rucker Park oyun alanı basketbolunun mekkesi gibidir." Iris'in sesindeki hayranlık beni etkilemedi. Benim aksime, o bu oyunu seviyor.

"Uh-huh. Her neyse. Göreceğiz bakalım. Henüz gitmeye karar vermedim."

Telefonun diğer ucunda birkaç saniye sessizlik olur ve ardından Iris'in büyük bir nefes alışı duyulur. "Aman Tanrım!

Adamımız o!"

"Ne?" Bir şeyleri birleştirmemesi için sessizce ona yalvarıyorum.

"Bana daha önce bahsettiğin adam! Hani şu hoşlandığını söylediğin. Kenan New York'ta

Yazın. Sen ve o-"

"Ooooh, kızım, ayrılıyorsun," diye cevap veriyorum aceleyle. "Gitmem gerek." "Lo, detaylara ihtiyacım *olacak*."

"Hoşça kal, Bo. Sarai'yi benim için öp," diyorum ve bağlantıyı kesiyorum.

Kenan'la aramızda her ne oluyorsa, iyi niyetli arkadaşlar tarafından kurcalanmaması, kurcalatılmaması en iyisi. Bu bizim işimiz. Iris'in değil. Billie'nin ya da Yari'nin değil. JP'nin değil. Bu inanç, Kenan'ın bugün bana ifade ettiği endişelerin ötesine geçiyor. Aramızda ne olursa olsun, geçmişte övündüğüm fetihlerden farklı olmasını istiyorum. Şu aşamada Kenan'la arkadaş olmaktan öteye geçmeye hazır değilim ama şimdiden özel hissettirmeye başladı. Diğer erkeklerin hiçbiri bana özel hissettirmedi. Belki de onlara hiç izin vermediğim içindir.

Dün Kenan'ın terapi hakkında konuşmasını, bunun kendisi ve ailesi için ne anlama geldiğini - kızı için seanslara nasıl katlandığını ve onu ne kadar çok sevdiğini - duymak beni bunu yapmaya itti. Kızım için ondan duyduğum türden bir koruma ve bağlılığa hiç sahip olmamıştım. Ben tam tersini yaşadım. "Nereden geldiği bilinmeyen" bir baba ve Kenan'ın Simone'a yaptığı gibi beni asla ilk sıraya koymayan bir anne.

Merdivenleri çıkıyorum.

Kilisenin içi mütevazı ve boş sıralarla dolu. Duvardaki derme çatma kâğıt tabelada "DESTEK GRUBU" yazıyor ve kırmızı bir okla aşağıyı gösteriyor. Bodruma giden bir dizi oku takip ediyorum, kalbim her adımda çarpıyor. Bodruma ulaştığımda iki kadın yanımdan geçip üst kata doğru ilerliyor. Biri burnunu çekiyor, diğeri ise kırmızı çerçeveli gözlerinin kenarlarını siliyor.

Lanet olsun.

Sonunda cesaretimi toplayıp içeri girdim ve görünüşe göre çok geç kalmışım. Belki de bilinçaltımda istediğim buydu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor otuzlu yaşlarının ortalarında, kahverengi saçlı ve nazik gözlü bir kadın. "Uh, hayır. I . . ."

Neyim ben? Korkak mı?

"Kayboldum," diyorum kilisede uzanırken. "Kan bağışının burada olduğunu sanıyordum." "Cumartesiye kadar değil," diye hafif bir gülümsemeyle işaret ediyor.

"Evet. Şimdi fark ettim. Ben-"

"Destek grubu için burada olabileceğinizi düşünmüştüm," diye araya giriyor, bir yandan da kâğıt tabak ve bardakları topluyor, kurabiyeleri yerleştiriyor.

Hemen cevap vermediğimde temizlik yaparken duraklıyor.

"Ben, şey ... dediğim gibi, kayboldum."

Birbirimize bakıyoruz, sözlerimizle etrafından dolanırken bile bir bakışla gerçeği değiş tokuş ediyoruz. "İlk gelmeye başladıklarında onlar da öyleydi." İki hanımefendinin bulunduğu basamakları işaret ediyor.

çıktı. "Kayıp, yani. Seninki gibi kendi eşyaları olan yabancılarla bile bu konuda konuşmak gerçekten yardımcı olabilir. Her şeyi parçalara ayırmak, uymayan parçaları bulmak, onları atmak ve yeni ve gelişmiş parçalar elde etmek. Sağlıklı parçalar."

"Evet, tamam." Merdivenlerden yukarı çıkmak için döndüm. "Peki, iyi şanslar."

"Belki de geç kalman iyi oldu," diye devam etti, sanki onu çoktan başından savmamışım ve ona yalan söylememişim gibi. "Buraya ilk gelişinde bire bir konuşabilirdik."

"Belki başka zaman," diyorum, ona yanıldığını söyleme zahmetine bile girmeden. "İyi geceler."

"Bana biraz kendinden bahsedebilirsin. Biraz hikâyenden?" Duraksıyor. "Ya da anlatabilirim

Benimkinden biraz. Konuşmam uzun zaman aldı ama şimdi her zaman konuşuyorum. İlk başta kendime yardım etmek içindi. Şimdi ise diğer insanlara yardım etmek için."

"Senin adına sevindim ama gitmem gerek." Belli belirsiz kuzeyi işaret ettim, dairemin yönünü, bir

Bu konuşmadan uzaklaşmak için ilk basamağa ayak basıyoruz. "Sadece birkaç blok ötede oturuyorum."

"Benim için babamdı," diyor yumuşak bir sesle.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözleriyle karşılaşıyorum. Orada gördüğüm acı değil, Iris'in daha önce yanlışlıkla bana atfettiği güç. Bu kadında o güç var.

"Beni inciten babamdı," diyor ve fısıltıyı pek geçmese de bodrumda bir gong gibi yankılanıyor. "Bunu söylememin ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikrin var mı? İtiraf etmem?"

Basamaklardan dönüp ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum. Birinin bunu atlattığını ve belki bana da aynısını yapmam için bir plan verebileceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

"Bu benim tüm hayatımı aldı," diyor ve gözlerindeki gücün ardındaki yorgunluğu görebiliyorum. "Uzun bir süre hatırlamadım bile. Tanrı size taşıyabileceğinizden fazlasını yüklemez derler. Bazen zihniniz de öyle. Bu kendini korumadır. Zihin der ki, oh, o buna hazır değil ve bunu bizden gizler."

Yiyecekleri ve kâğıt ürünlerini masanın kenarına düzgünce diziyor ve küçük bir daire şeklinde dizilmiş sandalyelerden birine oturuyor.

"Ama pislik ortaya çıkmaya başlamadan önce sadece bir süre saklanabilir ya da kaçabiliriz." Hafifçe gülüyor. "Kilisede kullandığım Fransızcam için kusura bakmayın ama bir şekilde Tanrı'nın beni affedeceğini düşünüyorum. Zihnimizin bizi tarifsiz travmalardan korumak için yaptığı şeyler uzun süre, bazı durumlarda yıllarca işe yarayabilir ve sonra bir gün çalışmayı bırakır. Anlaşma yaparız ya da yapmayız. Ve eğer yapmazsak ..."

Sözleri bir uyarı niteliği taşıyor; *yapmamak* yerine *anlaşmayı* seçmeye çağırıyor.

Mükemmel bir seksten sonra Chase'in duşunda hıçkıra hıçkıra ağladığımı hatırlıyorum. Dolabımdaki elle çizilmiş bir ağacın dibinde cenin gibi kıvrılmış bedenimi görüyorum. Yanan saçlarımın kokusunu alıyorum, duman anılarımın etrafında kıvrılıyor. Huzurum alevler içinde.

Sızdırıyor musun, Lo?

Damla. Damla. Damla.

"Şimdi nedenini bilmiyorum," diyorum, ani ve bağlamsız bir şekilde, ama o anlıyor gibi görünüyor. "Ben iyiydim. Yıllardır iyiyim."

"Ben de iyiydim," diyor. "Ben Marsha, bu arada."

"Lotus," diye teklif ediyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lotus. Ben hayatta kalanlardan biriyim, aynı zamanda lisanslı bir terapistim. Çocukluk çağı cinsel istismarından kurtulanlar için bu destek grubunu yönetiyorum" diyor. "Peki bu gece sizi buraya getiren nedir?"

"Seksle ilgili bazı sorunlarım var. Daha önce hiç uğraşmadığım şeyler."

"Bu şaşırtıcı değil. Yaralanmanın gerçekleştiği yer burası, bu yüzden çoğumuz için cinselliğimiz etkileniyor. Derinden ihlal edilen şey budur."

"Tüm bunlardan kaçtığımı sanıyordum. Yıllarca seks yaptım ve iyiydim. Yani, seksi bir kategoriye koydum ama bundan zevk aldım."

"Bu kategori neydi?" diye soruyor, bana dikkatle bakarak. "Benim için açıkla."

"Seks benim zevkim içindi," diyorum, zorlukla yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. "Sakıncası yoksa ben ...

." Elimi masanın üzerindeki su şişelerine doğru sallıyorum.

"Elbette." Marsha küçük dairedeki sandalyelerden birine başıyla işaret ediyor. "Sen de otur."

Tereddüt ediyorum. Konuşuyoruz ama hâlâ gerekirse kaçabilirmişim gibi hissediyorum. Oturmak bir süre daha burada kalabileceğimizi gösteriyor. Burada daha fazla kalmak istediğimden

emin değilim ama bir su alıp oturuyorum. Koltuğa oturduğumda Marsha gülümsüyor ama memnuniyetini gizlemekte iyi bir iş çıkarıyor.

"Yani seks senin zevkin içindi," diyor Marsha, benim bıraktığım yerden devam ederek. "Şimdiye kadar kulağa hoş geliyor." "Öyleydi." Gülüyorum ama gerçek bir mizah içermiyor.

"Hayatta kalanların çoğunun seks konusunda sorun yaşadığını biliyorum ama
Bundan her zaman keyif almışımdır."

"Aferin sana, ve evet. Haklısın. Örneğin ben ilk orgazmımı otuz üç yaşıma kadar yaşamadım."

Ağzım açık kaldı ve bunun kaba ve duyarsızca olduğunu biliyorum ama kahretsin. Hayal bile edemiyorum. "Kendine dokunmak bile mi?"

"Mastürbasyon iyileşmemin büyük bir parçasıydı," diyor, bu kadar hassas bir bilgiyi paylaşırken gözleri hiç titremiyor. "Başkasının eliyle hazzı deneyimleyemezdim. Önce kendi elimle kendimi güvende hissetmem gerekiyordu."

Başını eğiyor ve göz kırpıyor. "Merak etmeyin. Çok fazla terapi, sıkı çalışma ve çok sabırlı bir partnerle, o bölümde işler şimdi çok daha iyi" diyor. "Pek çok ilişki iyileşme sürecinden sağ çıkamıyor çünkü çok fazla kontrole ihtiyacımız var ve partnerlerimiz bunu kaldıramıyor. Tetikleyicilerimizle, travmamızın etkileriyle ilgili kontrol. Seks çok fazla güven gerektirir. Bazen ne kadarını unutuyoruz
-Kendimizi bu şekilde paylaşmanın büyüklüğünü unutun."

"Bedenim konusunda bir başkasına güvenmekte hiç zorlanmadım," diyorum kaşlarımı çatarak, acaba bende, her şeyi işleme biçimimde bir sorun mu var diye. "Ama onlara başka hiçbir konuda güvenemezdim. Gerçek bir yakınlık yok sanırım. Bunun sadece seks olduğunu bildiklerinden emin oldum. Kendime başka bir şey hissetme izni vermedim ama son zamanlarda bu beni tatmin etmiyor."

Marsha, "Sağlıklı cinselliğin bir parçası, kendinizi cinsel olarak sunmasanız bile sevilebilir ve değerli olduğunuzu bilmektir," diyor. "Sevgi ya da şefkat olmadan gerçek bir yakınlık olamaz. Eğer bunları tamamen engellediyseniz, seks size işlemsel ya da sadece fiziksel bir rahatlama gibi gelmeye başlamış olabilir."

Marsha tek taraflı bir gülümseme sunuyor. "Birlikte biraz zaman geçirirsek, hayatta kalmak için neler yaptığını araştırıp bulabileceğimize eminim. Hepimizin yaptığı şey bu. Elimizden alınan kontrolü yeniden kazanmanın ya da en azından yeniden kazandığımızı *hissetmenin* yollarını buluruz. Çaresiz kalmışızdır ve sürekli olarak tekrar o duruma düşmemenin yollarını ararız. Bazı insanlar hiperseksüel olur. Bazıları ise hiç seks yapamaz."

"Sekse ara vermeye karar verdim," diyorum. "ve gerçekten özlemedim." Kenan'ın yüzü, sesi, kokusu hayal gücümü, hafızamı işgal ediyor.

"Bu da yaygın bir durum," diyor Marsha başını sallayarak. "İşleri yoluna koyarken bir süre bekâr kalmak hiç de alışılmadık bir durum değil. Kendini çok iyi dinliyorsun gibi görünüyor ve içgüdülerin sana iyi rehberlik ediyor."

Birçok kişiden daha fazla kendimin farkındayım. Bunun MiMi'nin beni nasıl yetiştirdiğinin bir sonucu olduğunu biliyorum - bana doğal gözlerimle göremediğim şeylere nasıl uyum sağlayacağımı öğretti. Kendi acımı bile.

"Marsha sözlerine şöyle devam ediyor: "Seksin bazen sadece bir rahatlama aracı olması sorun değil. "Hayatta kalan pek çok kişi seks yapıyor, ancak duygusal olarak uzaklaşıyor çünkü bu kadar erken bir cinsel deneyim terk edilme veya bazı travmalarla ilişkilendirilmiş. Duygusal olarak uzaklaşmak koruyucu bir önlemdir. Bu bir savunma mekanizması olabilir çünkü birine başka bir konuda güvenmekten korkarsınız, özellikle de güvenmeniz gereken biri tarafından ihanete uğradıysanız, örneğin bir aile üyesi ya da ... her kimse."

Bir sonraki sözlerimi tartıyorum. Dilimde sıraya girmişler ve o kadar uzun süre orada duruyorlar ki, onları dışarı atabileceğimden emin değilim.

"Annemin erkek arkadaşıydı," demek için kendimi
zorluyorum. "Özür dilerim Lotus," diyor çok nazik bir
şekilde.
"Evet. Teşekkürler."
Şimdilik söylemek istediklerim bu kadar. Sanırım duvara tosluyorum ve bunu yüksek sesle söyledikten sonra

bu kelimelerle aynı odada olmak. Ayağa kalkıyorum ve yarısı dolu su şişemi geri dönüşüm kutusuna atıyorum. "Ben gidiyorum," diyorum aceleyle. "Gitmem gerek... gitmem."

"Elbette." Marsha ayağa kalkıp çantasına uzanıyor ve bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor. "Her Perşembe akşamı buluşuyoruz. Aynı saatte, aynı yerde ve daha fazla konuşmak istersen benim bilgilerim de orada."

Kartı kabul etmeden önce birkaç saniye bakıyorum ve başımı kaldırdığımda gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu görüyorum. "Teşekkürler."

Merdivenlere doğru geri dönmeye başlıyorum ve aklıma gelen bir düşünceyle duraklıyorum. "Marsha, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Her şeyi yaparım" diyor ve bunu kastettiğini anlayabiliyorum.

"Sanırım böyle bir mevsimdeyken bir ilişkiye başlamak için kötü bir zaman, ha?"

Sorduğuma bile inanamıyorum ama Kenan'la aramızda olanlar karşı konulmaz hale geliyor. Sonunda teslim olduğumda, mümkün olduğunca az hasara nasıl neden olacağımı bilmek istiyorum.

"Duruma göre değişir," diyor Marsha. "Bazen geçmişten gelen acılara o kadar sıkı tutunuyoruz ki önümüzdeki mutluluğu kaçırıyoruz ve eğer hak ettiğimiz bir şey varsa, Lotus, o da bulabildiğimiz her yerde mutluluktur."

Başımı salladım, bunu içime sindirmeye çalıştım.

"Bunun için sabırlı bir partner gerekir," diye devam ediyor, sesi nazik ve öğretici. "Eğer yardımcı olacaksa, bazı kurallar, bazı yönergeler koymanızın sakıncası olmayan biri. Sizi hazır olmadığınız bir şeyi yapmaya zorlamayacak ve hızınızı sizin kontrol etmenizde sakınca görmeyecek biri."

"Anlıyorum." Marsha'ya gülümsüyorum ve gitmek için dönüyorum. "Teşekkür ederim."

Marsha, "Eğer gelmek istersen gelecek Perşembe seni görmeyi çok isterim," diyor. "Ya da tekrar konuşabiliriz, sadece ikimiz."

Beni yukarı çıkaracak adımları atıyorum. Kenan'a söylediğimin aynısını ona da söylüyorum. "Göreceğiz bakalım."

11

Kenan

Çaylak sezonumun yazında, dünyanın en ünlü basketbol sahası olan Rucker Park'taki profesyonel lig turnuvası için Harlem'e geldim. Eğer sokakta itibar kazanmak istiyorsanız, bunu burada kazanırsınız. Bu sizin Mekke'ye hac ziyaretinizdir.

Dışarıdan bakıldığında mütevazi bir yer. İki potalı ve beş sıra tribünlü açık hava sahasının bir cazibesi yok ama efsaneler burada yaratıldı. Dr. J, daha kimse kim olduğunu bile bilmeden *adını* burada duyurdu. Oynadığı yaz, insanlar sokağın karşısındaki okulun çatısını doldurdu, tırmandı, ağaçlardan izledi ve havada benzersiz bir zarafetle uçan ve çemberi daha önce hiç görmedikleri bir güçle sallayan bu çocuğu bir anlığına görebilmek için burunlarını çitlere dayadı. Rucker'daki kalabalık ilk kez "Dr. J." diye bağırdı. Onu vaftiz ettiler ve bu isim kalıcı oldu. Benim memleketim Philadelphia için oynadı ve oyunu değiştirdi. Bu yüzden Rucker'a her geldiğimde özeldir ama bugün bu heyecanı daha da fazla hissediyorum.

Ve bunun, hayır için jüri üyeliği yaptığım smaç yarışmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Yarışma sona erdiğinde, diğer ünlü jüri üyeleri ve ben kazananlarla fotoğraf çektirdik ve şimdi imza günü başladı. Şapkaları, kâğıtları, ayakkabıları ve insanların elindeki diğer her şeyi imzalarken bir yandan da kalabalığı tarayıp bir kadını arıyorum. Lotus bana mesaj atmadı, o yüzden gelip gelmediğini bile bilmiyorum. Muhtemelen gelmiyor ama bu beni her birkaç dakikada bir kontrol etmekten alıkoymuyor.

"New York'u nasıl buldun Glad?" Benimle aynı yıl NBA'e giren oyun kurucu Ben Mason soruyor. Arka arkaya imza dağıtıyoruz, etrafımızda bir çocuk kalabalığı var.

"Sorun yok." Bana imzalamam için bir tişört uzatan küçük bir kıza gülümsüyorum. "Çocuğum artık burada yaşıyor, bu yüzden sezonun bir kısmını onunla geçirdiğim için mutluyum."

"Bridge'in New York'a taşındığını duymuştum," diyor Ben. "Şu yeni basketbol eşleri reality şovunda oynuyor, değil mi?"

Ben, spor dünyasındaki diğer herkes gibi, işimi neredeyse benden önce biliyor. "Evet,

o burada," diye mırıldandım.

"Boşanmanız nihayet gerçekleşti mi?"

"Evet, bitti. Tanrı'ya şükür."

"Dostum, seni kirletmiş."

Gerçekten mi, Ben? Tabii, neden çığlık atan yüzlerce çocuğa imza dağıtırken en acı verici, aşağılayıcı deneyimlerim hakkında sohbet etmeyelim? Mükemmel zamanlama.

Bunun yerine yüksek sesle "Artık geride kaldı," diyorum. "Sadece kızıma nasıl iyi ebeveynlik yapacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

"Sen benden daha iyi bir adamsın," diye devam ediyor Ben. "Eğer o ben olsaydım-"

"Ama değildi." Yüzümü ona dönüyorum, artık kızgınlığımı gizlemeye bile çalışmıyorum.

"Üzgünüm Glad," demek için acele ediyor Ben. "Dostum, kafam karıştı. Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum. Konuyu açmak istememiştim."

"Ve *hala* konuşuyorsun." Arkamı döndüm ve ürün imzalamaya ve fotoğraf çekmeye devam ettim.

Hayranlar.

Hayal kırıklığım aslında onunla ilgili değil. Lotus gelmediği için hayal kırıklığına uğradım. Gelmesini ne kadar çok istediğimi kendime itiraf etmemiştim. Merdiven boşluğunda bir pislik gibi davrandım. Düzelttiğimi sanmıştım ama belki de düzeltmemişimdir.

"Buradayım, Glad!" diye bağırıyor bir çocuk, fotoğraf çekmek için telefonunu kaldırarak. Ona doğru baktığımda bir renk cümbüşü gözüme çarpıyor. Kalabalıktaki küçük bir boşluk, güneşte kızarmış tene sürülmüş tereyağı rengindeki ipeği ortaya çıkarıyor. Bir kadın kıçına yapışan sırtı açık sarı bir kazak giyiyor. Çıplak omurgasında diş yerine minik çiçeklerin olduğu karmaşık bir fermuara benzeyen bir dövme var. Bukleleri ve dalgaları gevşek altın-kahverengi saçlarından oluşan kocaman bir bulut, boynuna ve omuzlarının kıvrımlarına doğru yayılıyor.

"Lotus?"

Soru gibi geliyor ama o olduğunu biliyorum. Görünüşündeki her ayrıntıyı fark eden tek kişi ben değilim. Kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve o yürürken kafalar dönüyor. Yoğun kalabalığın arasından çıkarken uyandırdığı şehvetten habersiz görünüyor.

Benden uzak dur.

Aramızda çok fazla insan var ve bu noktada onu yakalamak için bir sürü genç bedeni hızla itmem gerekecek ama beni görmeden buradan çıkmasına imkân yok.

"Hey, PYT!" Ellerimi kavuşturarak onu gördüğüm yöne doğru bağırıyorum. O kadar kısa ki, artık kafasının üstünü bile bulamıyorum.

Bir an için onu kaybettiğimi düşünüyorum, ama üzerindeki güneş ışığı birkaç metre ötede tekrar varlığını gösteriyor. Şimdi bana doğru döndü, bir eli kalçasında ve yüzünde bir eğlence ifadesi vardı. Sırıtıyorum, onu çağırdığım için azarlanmaya tamamen hazırım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Onun ve aramızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle soruyorum. "Bütün gün burada dikilip *seni* beklemeyeceğimden *eminim*," diye bağırıyor, dudakları
gözlerinde gülümseme.

"Evet, onu duydunuz çocuklar." Bir şapka daha imzalıyorum ve iç çekiyorum. "Bunu kapatmalıyım. Beni terk ediyor." Lotus'*la* benim aramda duran bir adam, "Ben de olsam ben de kapatırdım," diyor, gözleri
açıkta kalan her santiminde sürünüyor. Onu buradan çıkarmak istiyorum.

"Affedersiniz," diyorum, son bir imza attıktan sonra kalabalığı yararak ilerliyorum. Benimle yarı yolda buluşabilirdi, ama buluşuyor mu? Hayır, trafik sıkışıklığının ortasına dikilmiş bir nergis gibi kalabalığın içinde öylece duruyor ve ona ulaşmamı bekliyor. Ulaştığımda, ona dokunmadan olabildiğince yaklaşıyorum, böylece gözlerimle buluşmak için başını sonuna kadar geriye eğmek zorunda kalıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve hiç ayrılmıyor. Aramızda yükselen buharın doksan beş derecelik havayla hiçbir ilgisi yok. Sığ, Lotus kokulu bir nefes çekiyorum.

"Yine beni mi kokluyorsun?" diye soruyor, gözlerinin kenarlarını sinsi bir kedi gibi eğen bir gülümsemeyle.

Dudaklarımın seğirmesine izin veriyorum. "Nereye gidiyordun? Beni görmeden mi gidiyordun?" "Hayır." Bir sonraki sözlerini beklerken gözlerimiz bir an için sabitleniyor. "Bir sürü insan var. Ben sadece
yan tarafa oturacağım."

"Beklediğiniz için teşekkürler."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve işaret parmağımla kulağının kıvrımını takip eden altın çivileri izliyorum. Titriyor.

"Üşüdün mü?" Gülümsememi bastırarak soruyorum.

Kirpiklerini indiriyor ve gözlerini saklıyor. "Donuyorum."

Kazağının ince bir askısı omzunun kıvrımından sarkıyor ve köprücük kemiğini ortaya çıkarıyor, böylece yat partisinin olduğu gece anlayamadığım senaryoyu okuyabiliyorum.

"Tamamen güzelsin," diye okuyorum ve başparmağımı kırılgan kemiği işaretleyen yazı boyunca gezdiriyorum. "Hepimiz senin ne kadar güzel olduğunu unuttuysak diye küçük bir hatırlatma?"

Gülümsemesi titriyor ve sonra tekrar açılıyor. "Büyük büyükannem ben küçük bir kızken bana söylerdi. *Süleyman'ın Şarkısı*'ndan."

Bu kadın hakkında öğrendiğim her şey için yirmi tane takip eden sorum var ve bu kalabalıkta hiçbirini soramıyorum. Elini uzatıp parmaklarımızı kenetliyorum ve herhangi bir itirazı olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiç itiraz yok.

"Hadi buradan gidelim," diyorum.

Başını sallıyor ve küçük parmaklarını benimkilere doluyor. "Hadi yapalım şunu."

"Aç mısın?" Soruyorum ve arabamı bıraktığım yere doğru yürüyoruz.

"Açım."

"Harlem'e gelip de Sylvia'da yemek yemezsek yazık olur. Daha önce orada yemek yediniz mi?"

"Biliyor musun, yemedim." Bana bir sırıtış fırlattı. "Ama yemek isterim."

Organizatörler etkinlik boyunca arabalarımızı gözetim altında tuttular, ben de anahtarlarımı aldım ve geçen hafta aldığım kamyonete doğru yürüdük.

"Bu da ne böyle?" Lotus parlak gümüş-gri krom canavarın etrafında yavaşça yürüyerek soruyor.

"Bu Lamborghini'nin SUV'u, Urus," diyorum yolcu kapısını açarken. "Beğendin mi?"

"Sanırım." Sanki her gün iki yüz bin dolarlık kamyonlara biniyormuş gibi omuz silkiyor. "Ben pek araba insanı değilim. Her yere trenle giderim."

"Gerçek bir New Yorklu o zaman." Trafiği kontrol ediyorum ve caddeye
çıkıyorum. "Hayır, kesinlikle değil." Gülüyor. "Ama uyum sağladım."

"Sen de Iris gibi New Orleans'lısın, değil mi?"

Bir an sessiz kaldı ve ben de ona baktım. Nereli olduğun yeterince zararsız bir soru gibi görünüyor ama yüzüne bir gölge düşüyor. "Çocukluğumun ilk kısmı New Orleans'ta geçti. Dokuzuncu bölgede, evet," diye onaylıyor. "Ama sonra MiMi'yle birlikte Bayou'da, İngilizceden çok Fransızca konuşulan küçük bir mahallede yaşamaya başladım."

"Öğrendin mi?"

"Evet, MiMi çok Fransızca konuşurdu, ben de öğrenmek zorunda kaldım. JP'nin
yanında işe yaradı." "Onun için çalışmayı seviyor musun?"

"İstiyorum, ama bir gün başka bir şey
yapacağımı biliyorum." "Ne gibi?"

"Emin değilim." Lüks deri koltuğuna geri yaslanıyor. "İşimi seviyorum, ama aynı zamanda sponsorlar bulmaya ve takipçi kazanmaya başlayan gLO Up adlı bir podcast'im var. Ya da iç çamaşırı veya aksesuar gibi uzmanlık alanlarına yönelebilirim. Kim bilir? Bugünün tadını çıkarmak için yarın nereye gideceğim hakkında her şeyi bilmek zorunda değilim, bu yüzden her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum."

"Ben bir plancıyım," diyorum ona Harlem sokaklarını arşınlarken. "Her zaman bir şeyler planlarım ve genellikle o rotayı titizlikle takip ederim."

"Görünüşe göre beklenmedik şeylere pek yer bırakmıyorsun," diyor ve ben araba kullanırken beni incelemek için koltuğunda hafifçe dönüyor.

"Bu doğru olabilir, ama bunu yaptığımda, bunun doğru şey olduğunu biliyorum. Bunun için yoldan çıkmaya değer. Hukuk fakültesine gideceğimi bildiğimi ve bir gün babam gibi bir yargıç olmayı umduğumu söylemiştim. NBA hayatımdaki en büyük rota değişikliğiydi ama pişman değilim."

Lotus karşılaştığım en beklenmedik şeylerden biri. O hastane odasına girdiği gün, başka bir

kadınla hiçbir şey aramıyordum. Bridget'in hayatlarımızda yarattığı karmaşada boğazıma kadar ayakta duruyordum ve her kadını seks çağrısı kategorisine koymaya hazırdım

süresiz olarak. Bir kalp atışı ve bir bakıştan sonra Lotus'ta farklı bir şeyler olduğunu anladım. Off-road mu? Kahretsin, ona bir kez daha bakmak için sabırsızlanıyordum. Farkına bile varmadan geri dönmek için direksiyonu çeviriyordum.

"Sanırım bende bilinçli spontanlık dediğim şey var," diyor bir dizini göğsüne çekerek.

"Tamam. Isıracağım. Bu da ne böyle?"

"Almam gereken riskler konusunda harika bir sezgim var. JP ile tanıştığım zamanki gibi. Spelman'a devam ediyordum ve işletme diplomamı bitirip belki bir gün modayla ilgili bir şeyler yapmayı planlıyordum. Daha güvenliydi ama JP bana New York'ta kendisi için çalışmamı teklif ettiğinde bunun doğru olduğunu anladım. Hemen atladım."

Gülüyor ve pencereden dışarı bakarak Harlem'i, tarihi ve modayı, Red Lobster ve Banana Republic'in arasına sıkışmış ikonik Apollo Tiyatrosu'nu görüyor.

"Iris deli olduğumu düşünüyordu," diye devam ediyor, sözleri ciddiyetini kaybediyor. "Kavga ettik ve bir süre konuşmadık. Sadece bu yüzden değil, ama ..."

Sol elinin yüzük parmağındaki bandı ovuşturuyor.

"Her neyse." Hoş olmayan anılarını silip atar gibi başını sallıyor. "Çok uzun sürmedi. Aramıza hiçbir şey uzun süre giremez, birbirimiz bile."

"Sen ve Iris hep yakın mıydınız?"

"Evet," diyor. "Yaklaşık bir yaş büyük ve biz kuzeniz ama her zaman daha çok kız kardeş gibi olduk. Sarai'yi yeğenim olarak görüyorum."

Bu bana ona sormam gereken tuhaf ve garip bir şeyi hatırlattı. Bunu ona sormadan edemem ama park edip restorana yerleşene kadar bekleyeceğim.

"Bay Ross," Sylvia'nın ev sahibesi beni sıcak bir şekilde selamlıyor. "Hoş geldiniz."

Tanımadığım insanların beni zaten tanıyor olması beni rahatsız ederdi. "Merhaba." Gülümsüyorum, kibarca ve sadede geliyorum.

"İki kişilik masanız var mı?"

"Tabii ki." Dudağını ısırıyor ve neredeyse utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. Bu bakışı bilirim. *Gerçekten bir imza istemek istiyorum ama* bakmayacağım.

Bizi yoldan uzak bir kabine oturttu, bunun için minnettarım. Mobbing olmadan evden çıkamayan adamlardan değilim, ama boyum insanların iki kez bakmasına neden oluyor. Ve bu ikinci bakışta, çoğu beni tanıyor. Lotus'la ilk randevumda fazla dikkat çekmek istemiyorum.

Bu bir randevu mu?

Hâlâ sadece arkadaş mıyız?

Hiç basit miydi?

Onu tanımlamamaya, sadece tadını çıkarmaya karar verdim. Onun tadını çıkarmaya.

Ben su içiyorum ve Lotus, Sylvia'nın Ketel One ve üç kat güçlü acı soslu özel Bloody Mary'lerinden birini sipariş ediyor. Bir yudum aldı ve tısladı. "Ahhh. Bunun bir tekmesi var."

"Ne alıyorsun?" Menüyü tarayıp rejimime uyan bir şey var mı diye soruyorum. Seçeneklerim oldukça sınırlı.

"Tavuk ve waffle'ı düşündüm ama sanırım karides ve irmik alacağım." Menüyü yere bırakıyor, gülümsemesi biraz hüzünlü. "Belki de evimi özlüyorumdur."

"Louisiana'da bunu çok mu yedin?"

"Evet. MiMi'ninkinden daha iyisini hiç tatmadım. Ve onun étouffée'si de çok lezzetliydi. Gerçekten pişirdiği her şey en iyisiydi."

"New Orleans büyüleyici bir yer," diyorum, bunun sormam gereken garip soruya iyi bir geçiş olabileceğini düşünerek.

"Böyle bir yer yok." Bana ani bir sırıtış attı. "Tüm cazı seversin. Hiç ikinci çizgiyi gördün mü?"

"İkinci sıra mı?"

"Caz gruplarıyla yapılan cenaze yürüyüşleri gibi mi?" "Televizyonda falan. Gerçek hayatta değil."

"Voodoo'da, ölüleri koruyan ruhları memnun etmek için ölümden sonra kutlama yaparlar." Bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyor ve bir an için ne sormak istediğimi zaten bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Sana biraz ... olabilecek bir şey sorabilir miyim?" Doğru kelimeyi arıyorum ama sormak istediğim şey için doğru kelime olduğundan emin değilim. "... garip?"

"Bir partide tüm arkadaşlarımın önünde beni ilk kez öpmekten daha mı garip?"

Pişmanlık duymayan bir sırıtış ağzımın bir tarafını kaldırıyor. "Yaklaşık aynı seviyede garip." "Oh, tamam. O zaman devam et."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. Bakışları birbirine bağlı ellerimizden yüzüme ve tekrar yüzüme sıçrıyor.

"Bunları alıyorum, sanırım." Çeşitli evrelerdeki ay dövmeleriyle süslü üç parmağına dokunuyorum ve sonra yüzük parmağındaki bandı okşuyorum. "Ama bunu sormak istiyorum."

Parmakları elimde kenetleniyor ve bana keskin ve tetikte bir bakış fırlatıyor. İzin vermiyor ama devam etmem için başını sallıyor.

"Birkaç ay önce Noel partisinde birbirimizi gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Iris ve August'la birlikteydin ve Chase'i de yanında getirmiştin."

O adamın adını anmaktan bile nefret ediyorum ama soruma yol açacak bir şey söyledi.

"Hatırlıyorum," diye cevap veriyor, gözleri yüzümde sabit.

"Sarai'ye kendi yaptığın ve Iris'in taktığına benzeyen bir yüzük vermiştin. Bunların önemi nedir?"

Birkaç saniye konuşmadan beni izliyor, muhtemelen takip eden sorumun daha da garip olacağından şüpheleniyor. "Büyük büyükannem MiMi," diyor. "Benim ve Iris'in, bir tane benim için bir tane de Iris için yaptı. Bu bir *gris-gris* yüzük, korunmak için bir tılsım gibi. Hiç çıkarmıyorum."

"Peki, o gece Chase bunun bir şekilde vudu büyüsüyle bağlantılı olduğunu mu söyledi?" Paylaşmak istediği kadarını açıklaması için soruyu açık uçlu bırakıyorum.

"Chase her zaman sessiz kalması gereken konularda çenesini yorar," diye cevap veriyor, Bloody Mary'sine bir pipet karıştırırken. "*Gris gris* bir voodoo uygulamasıdır. Muskalar, takan kişileri korumaya yarayan takılar. MiMi bunları, iksirler, otlar ve diğer şeylerle birlikte, sorunları olan insanlara yardım etmek için yapardı."

Kaşlarımı çatıyor, bu bilgiyi mantıklı bir şekilde özümsemeye çalışıyorum. "Yani o ..." Boğazımı temizliyorum, cevabını duymak istediğimden emin değilim. "Ne yapıyordu? Neydi o?"

"O bir voodoo rahibesiydi Kenan."

Lotus, büyük büyükannesinin Neptün'den göç etmiş bir uzaylı olduğunu da söyleyebilirdi. Şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Yakaladım seni. Psikiyatri.

"Lotus, bu da ne demek oluyor?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Ailemdeki kadınların çoğu vudu büyüsü yapardı." "Yani kölelik döneminde ya da-"

"MiMi bu işi yapan son kişiydi ve sadece iki yıl önce vefat etti. Bu onun geçim kaynağıydı."

Gülümsemem kayboldu. Buna nasıl yaklaşacağımdan emin değilim. Lotus son derece ciddi görünüyor. "*Sen* Voodoo mu yapıyorsun?"

"Pratik güçlü bir kelimedir."
"Ah, hayır. *Voodoo* güçlü bir kelime. Yani, gerçekten inanıyor musunuz?"

Birkaç dakika cevap vermiyor ama içkisinde bir kereviz sapı çeviriyor.

"Bunun benim yolum olmadığına karar verdim" diyor. "Ben neysem oyum Kenan. Kanımı değiştiremem. Hayatımda her zaman başkalarına açıklayamayacağım şeyler olacak."

Kirpikleri gözlerindeki gururu ortaya çıkarmak için kalkıyor. "Bunları açıklamaya gerek duymuyorum. Kimseye zarar vermiyorum ve elimden geldiğince yardım ediyorum."

Servis görevlisi siparişlerimizi almak için geliyor, ancak bu kesinti sorumun yarattığı gerginliği ortadan kaldırmıyor ve o gider gitmez, biraz tuhaf olsa da büyüleyici tartışmamıza devam ediyoruz.

Bu sevimli muammaya dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesini inceliyorum. "Yani büyülere, iksirlere, iğneli bebeklere ve-"

"Her şeyi bilmediğimize inanıyorum," diye araya giriyor. "Ve benden daha büyük güçlerin iş başında olduğuna inanıyorum."

"İş başındaki güçler mi? Lotus, bu batıl inançlarla büyüdüğünü biliyorum ama-"

"Sizin deyiminizle bu batıl inançların kökleri Afrika'ya, Haiti'ye, her ne şekilde olursa olsun inançlarından başka güvenecek bir şeyleri olmayan insanlara kadar uzanıyor. Bu, hayatta kalmalarının bir parçasıydı."

"Kesinlikle," diyorum. "Din kültürel bir başa çıkma mekanizması. Güvenebilecekleri hiçbir şeyleri yoktu, bu yüzden onları kurtarabileceğine inandıkları bir şey vermek için bu yapıları yaptılar - hayatlarını iyileştirebilir veya öldüklerinde daha iyi bir şeyi garanti edebilirlerdi."

Dolgun dudakları geriliyor, sonra gevşeyerek
küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ölümden
sonraki hayata inanmıyor musun?" diye soruyor.

"Şimdiye inanıyorum. Görebildiğim ve kanıtlayabildiğim tek şey bu. Bu
mantıklı." "Birinin mantığı diğerinin korkaklığıdır."

"Dindar olmadığım için korkak olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır, ama bence inanç, gerçek inanç, cesaret gerektirir. Her dua ile kalp kırıklığı
riskini göze alırız." "Yani dua *ve* voodoo?" diye sordum. "Nasıl oluyor bu?"

"İnsanlar MiMi'yi görmeye bir ellerinde İncil'leriyle gelir, diğer ellerinde de onun iksirlerinden biriyle giderlerdi. Voodoo ve din Louisiana'da öpüşen kuzenler gibi birlikte büyüdü, ister Baptistler ister Katolikler olsun." Çenesini ellerinin arasına alarak gülüyor. "MiMi her seansı dua ile başlatır ve bitirirdi."

"Seans mı?" Ensemi ovuşturuyorum, bilmek istediğimden bile emin değilim ama yine de soruyorum. "O seanslarda ne oldu?"

Yüz ifadesi kapanıyor.

"MiMi hayatımdaki en önemli kişiydi," diyor, sesi sert ve kolalı. "Onunla alay edilmesine izin vermeyeceğim. Senden hoşlanmaya devam etmek istiyorum ve eğer onun aptal olduğunu düşünürsen ya da yanlış bir şey söylersen bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Hey." Elimi onunkinin üzerine koydum. "Büyük büyükanneni ya da anneni aşağılamak istemedim. -"

"MiMi sonuncuydu. Annem pratik yapmazdı." Uzaklara ve kapıya doğru bakıyor. "Ne de
kız kardeşi, Iris'in annesi. Büyükannemiz de öyle." Dudakları inceliyor ve alaycılıkla bükülüyor.
"Bir erkeğe nasıl büyü yapılacağını gerçekten bilenler *onlardı*."

Sormak, araştırmak istiyorum ama Lotus daha önce henüz paylaşmak istemediği şeyler olduğunu söylemişti.

"Sadece benim oyuncak bebeklerimi yapıp onlara iğne falan batırmadığını bilmem gerekiyor," diyorum ortamı yumuşatmak için.

Bir gülümseme onun ağırbaşlı ifadesini dağıtıyor. "Bebekleri gerçekten kötü adamlar için saklıyorum." "Gülsem mi, rahatlasam mı yoksa kaçsam mı bilemiyorum."

"İşte kapı." Başını girişe doğru eğiyor. "Eğer kaçmak istiyorsan."

Yabani saçlarına, boğucu gözlerine, güneşli ipeği zorlayan dolgun göğüslerine ve öpülmek için yalvaran dudaklarına bir bakış atıyorum.

"Şansımı deneyeceğim," diye cevap veriyorum sonunda.

Cevap vermiyor ama bana attığı bilmiş bakış, *düşündüğüm* şeyin *bu olduğunu* söylüyor. Servis görevlisi yemeğimizi getirerek bana konuyu daha az tehlikeli bir zemine kaydırma şansı verdi.

"Güzel görünüyor." Çatalımı onun karides ve irmiğine
doğrultuyorum. "Seninki de öyle."

Börülce, kara lahana ve peynirli makarnadan oluşan bir sebze tabağı sipariş ettim. "Et
yemiyor musun?" diye sordu karides ve ezmeyi ağzına atarken.

"Ben genelde kızarmış et yemem," diye açıklıyorum. "Ve burada en sevdikleri şey bu gibi
görünüyor."

"Bu *bir* ruh yemeği," diyor gülerek. "Ne bekliyordunuz ki? Eğer bunları yemiyorsan neden buraya geldik?"

"Beğeneceğini düşündüm ve Sylvia's, Harlem'e gittiğinde yapman gereken şeylerden biri." "Bir
ara seni Brooklyn'e götürmem gerekecek. New York'ta her şeyi asla yapamazsın. Ve
Buradaki yazlar benim favorim."

"Brooklyn'i görmeyi çok isterim. Önümüzdeki hafta bazı iş konularını kontrol etmek için
Philadelphia'ya gitmem gerekiyor.
Belki geri döndüğümde?"

"Olabilir. Koşullarımızı değiştirmeye çalıştığımı düşünmeni istemem ..." Bana gönderdiği bakış yarı alaycı, yarı alaycı. "...arkadaşlığımızın."

"Arkadaşlar birlikte bir şeyler yapar."

"Mmmm," tek cevabı, bir gülümseme eşliğinde. "Peki Rucker'ı bu kadar özel yapan ne?"

Onunla birlikte daha güvenli bir konuya geçiyorum.

"Orası bir deneme sahası," diye yanıtlıyorum. "Tüm büyükler bir noktada oraya gidiyor, bazıları NBA'e hiç gidememiş ama profesyoneller kadar yetenekli yerel çocuklara karşı oynuyor. Eğer başarmak sadece yeteneğe bağlı olsaydı, kesinlikle NBA'de olmazdım. Zor bir iş. Beladan uzak durmak. Sistemi anlamak ve onun içinde çalışmak."

"En sevdiğiniz oyuncular kimler?"' "Büyük
O, kesinlikle."

"Ben de Big O'nun hayranıyım," diyor düz bir yüz ifadesi ve alaycı gözlerle.

Bunu bir araya getirmem bir saniye sürüyor ve Lotus'un orgazmın ortasındaki görüntüsü börülcelerimi boğazıma tıkamama neden oluyor.

"Çok komik," diyorum öksürerek ve suyumu yudumlayarak. "Ama ben *diğer* Büyük O'yu kastetmiştim, Oscar Robertson gibi, triple double yapan ilk NBA oyuncusu."

"Eminim o da harikadır." Omuz silkiyor ve o lanet kayış omzundan düşüyor. "Neden
Süleyman'ın Şarkısı?" Köprücük kemiğindeki yazı dövmesini göstererek soruyorum.

"MiMi'nin favorisiydi. Kalbi romantikti ve *Süleyman'*ın *Şarkısı*, İncil'de olsun ya da olmasın, şimdiye kadar yazılmış en romantik eserlerden biridir."

"Voodoo ve geleneksel dinin bir arada var olabileceğini hiç düşünmemiştim ama MiMi bunu çözmüş gibi görünüyor."

"Dindar değildi ama kendi inancını bir şekilde bir araya getirdi." Lotus devam etmeden önce içkisinden bir yudum alıyor. "Bu ayrımı yapıyorum çünkü bence din kötüye kullanıldığında bu dünyadaki en yıkıcı güçlerden biri olmuştur. Din İsa'yı öldürdü. Din İspanyol Engizisyonuna ve

Salem Cadı Mahkemelerine yol açtı. İnsanlar inançlarını kendi gündemleri etrafında rahatlıkla düzenlerler. Para almak, savaş başlatmak, ayrımcılık yapmak, linç etmek - hepsinin bir kutsal kitabı, bir ilkesi vardı

nefrete uydurmak için eğilip bükülür. *Gerçek* inanç ilişkiyle ilgilidir." Boş bir kâseyi kenara itiyorum.

"Nasıl anladın?"

"Her şeyden önce, Tanrı ile aranızdaki ilişki. Yüksek güç, adına ne derseniz deyin. Sizden daha büyük bir şey" diyor. "İkincisi, insanlar arasındaki ilişki. İncil, *gerçek* dinin dullara ve kendilerine bakamayanlara, yani en savunmasız olanlara bakmak olduğunu söyler."

"Anladım."

"Ama din, şu anda ortalıkta dolaştığı şekliyle, çok az merhamet içeriyor. Çok az insanlık var ve inanç ilk insandır."

Son kalan ezmeyi de kenara itiyor ve dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına alıyor.

"Bu, evrene tüm cevaplara sahip olmadığımızı itiraf etmemizdir. Çoğu zaman din, evet, tüm cevaplar bende var ve eğer onları beğenmiyorsanız, masamda oturamazsınız der. Yani tüm bu masalara sahibiz. Çok fazla masa ve yeterince sevgi yok."

"Bunu ilk elden tecrübe etmiş gibisiniz," diyorum.

"Büyüdüm." Başını sallıyor, hüzün, anılar, gözlerini karartan *bir şey*. "İnanç umut vermeli, umudu yok etmemeli. Kilisedekiler MiMi'nin onlarla birlikte ibadet etmesine izin vermezlerdi. Ona cadı diyorlardı."

"Öyle miydi?"

"O, inancını toplumuyla birlikte kutlamak isteyen yaşlı bir kadındı." Lotus felsefi bir tavırla omuz silkiyor. "Onların masasına oturamazdı, o yüzden kendi masasını kurdu. Her Pazar sabahı arka verandada ilahiler söylerdik. Küçük İncil'ini çıkarır ve bana okurdu. O şey parçalanıyordu, sayfaları sarkıyordu. Onu yatağının yanında saklar ve her gece okurdu."

"*Süleyman'ın Şarkısı*'na bu şekilde mi başladınız?"

"En sevdiğim kitap oldu, evet. Hiç okudun mu?"

"Pek dindar sayılmazdık. Babam bir yargıçtı. Seçilmiş bir memurdu, o yüzden ne zaman adaylığını koysa kiliseye giderdik. Bazı Pazar okulu temellerini biliyorum, ama bunun ötesinde, hayır."

"Bence pek çok insan başka bir şey varmış gibi hissetmek istiyor. Hayatın göründüğünün ötesinde bir şey," diyor bardağının kenarında bir parmak ucunu gezdirerek.

"Ve siz hayatın göründüğünden daha fazlası olduğuna inanıyor musunuz?"

"Hani bilim insanları beynimizin sadece yüzde onunu kullandığımızı söylüyor ya?" diye soruyor. "Bilim insanları öyle demiyor," diye düzeltiyorum. "Bu bir efsane ve çürütüldü."

"Her zaman bu kadar eğlenceli misin?"

Kendi hızlı gülüşüm beni şaşırtıyor. "Yalan haberlerini kullanarak bir noktaya değinmek üzereydin.

Tüm eğlencenizi, bilirsiniz, gerçeklerle bozmama izin vermeyin."

"Şey, sen tüm o gerçeklerinle falan araya girmeden önce söylemeye *çalıştığım* şey," diyor gözlerini devirerek ve sonra sırıtarak, "bence bu dünyanın sadece bir kısmını kullanıyoruz - tam önümüzde duran pek çok şeyi kaçırıyoruz ve göremediğimiz ama asla fark edecek kadar uzun süre oturamadığımız pek çok şeyi kaçırıyoruz."

"Sadece yirmi beş yaşında olduğuna emin misin? Artık sana PYT demek bile doğru gelmiyor."

Kıkırdamalarımız ve gülen gözlerimiz masanın üzerinde buluşuyor. Diğer yemek yiyenleri, tabak çanak seslerini ve sohbet mırıltılarını duymazdan geliyorum. Onu neyin şekillendirdiğini

anlamama yardımcı olabilecek kırıntılara odaklanıyorum.

"Sana Glad diyeyim mi?" diye soruyor arsızca.

"Ne? Tabii ki hayır."

"Ama bugün parkta insanların size böyle seslendiğini duydum."

"Evet, ama takım arkadaşları, medya gibi." Başımı sallıyorum. "Bazı spor muhabirleri benim bir

Boyadaki savaşçı ve bu Gladyatör'e dönüştü ve birçok insan bunu Glad olarak kısaltıyor." "Herkes bana Lo der."

"Sanırım sana Button diyeceğim," diyorum alaycı bir şekilde. "Yani, ilk öpüşmemize yol açan şeyin bu olduğunu düşünürsek."

Bakır rengi yanaklarının altında bir allık gizleniyor mu bilemiyorum ama kirpikleri aşağı doğru iniyor ve güzel ağzı köşelerden kıvrılıyor.

"Bir düğme kadar sevimli mi?" diye soruyor. "Zaten boyum kısa."

"Gerçek dünyada biz buna kısa deriz."

"En azından bir restorana çömelmeden girebiliyorum."

"Beni yakaladın," diye kabul ediyorum, kıkırdayarak. "Tamam. Sana sadece ikimiz olduğumuzda Button dememe ne dersin? Bu bizim olayımız olur."

"Arkadaşların 'şeyleri' var mıdır?" Kadehinin kenarından bana bakarken cevaplamak istediğim bir düzine soru daha soruyor.

"Bence biz istediğimizi yapan türden arkadaşlarız."

Gizemli koyu renk gözlerindeki spekülasyonla kaşlarını çatıyor. "Oh, öyle mi?"

Bu konuşma Lotus'a olan ilgimi daha da artırdı ve artık geri dönmeye hiç niyetim yok.

"Olacağız," diye onaylıyorum bakışlarını tutarak.

Eğer biz istediğimizi yapan iki arkadaşsak, ben de ne istediğimi biliyorum. Lotus hakkında ne kadar çok şey keşfedersem, o kadar az basit görünüyor.

12

Kenan

Ev gibisi yoktur.

Burada, Philadelphia'da olmak pek çok anıyı geri getiriyor, bunların çoğu babamla ilgili. Annemiz ve babamızın boyunu geçerken Kenya ve benim için duvara yaptığı işaretler. Society Hill'deki evimizin aydınlık mutfağında Pazar gazetesini okuyordu. Mahkemede geçen uzun bir günün ardından ön kapıdan içeri girdiğinde yarı yorgun, yarı rahatlamış bir şekilde iç çekişi. Her odada onun varlığını hissediyor ve sesini duyuyorum.

Simone ve ben Whole Foods'tan aldığımız yiyecekleri boşaltıyoruz. Annem bileğini burktuğu ve biz alışveriş yaparken evde kaldığı için kızımla baş başa iyi vakit geçirdik. Simone tuz, biber ve kekik koymak için ocağın solundaki dolabı açıyor.

"Baharatlar sağa, Moni," diyor annem, bulmacasından başını kaldırarak.

"Üzgünüm, büyükanne." Simone anneme gülümsüyor ve diğer tarafa geçiyor. "Baba, Geno'ya gidebilir miyiz?"

Gözleri ender rastlanan bir heyecanla parlıyor ve muhtemelen meşhur peynirli bifteğe açlık duyuyor. "Elbette. Lucius Amca'yla Faded'i kontrol ettikten sonra uğrarız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını sallıyor ve insanoğlunun ya da en azından bu adamın bildiği en uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana yaklaşıyor. "Ve Federal Donuts da mı?"

"Cheesesteaks *ve* Federal?" *Atardamarlarım ağladı.*

"Başka nerede kızarmış tavuk *ve* çörek yiyebilirim?" diye soruyor, sanki mantıklı bir gerekçe gibi. "Hazır buradayken Federal'e de uğramalıyız."

"Kenan, artık kahvaltıda Federal'i, öğle yemeğinde Geno'yu yediğini biliyorsun," diyor annem, gülümsemesi uzun zamandır görmediğim kadar geniş. "Şimdi tamamen katı ve vegan besleniyor olabilir Moni, ama inan bana her zaman öyle değildi."

Doğru söylüyor. Lucius ve ben zamanında şehirde yiyip içip sevişmiştik. En sevdiğim kadınlardan hiçbirinin arkamda bıraktığım prezervatif izlerini bilmesine gerek yok.

"Anne, sana vegan olmadığımı söyledim." Anneme göre ya peynirli biftek ve çörek yiyorsundur ya da vegansındır. Görünüşe göre ortası yok. "Moni, bugün peynirli biftek, yarın da Federal yiyelim," diye önerdim. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet." Başını sallıyor ve mavi gözlerine hevesli bir ışık giriyor. "Ve belki biraz alışveriş." İçim sıkıştı. Yutkunuyorum.

"Alışveriş mi?" Korkumu gizlemeye çalışarak soruyorum.

"Baba, lütfen." Simone ellerini birbirine bastırıyor ve alt dudağını dışarı doğru itiyor. "Belki Forever 21 ve GAP, ve sanırım bir de J.Crew var-"

"Tamam." Şakağımda başlayan hafif zonklamaya masaj yapıyorum. "*Biraz* alışveriş. Ve Oval'deki açık hava filmini izleyebileceğimizi düşündüm."

"Eeeeek!" Kollarını boynuma doladı. "Gidip kıyafetlerimi değiştireceğim."

Neredeyse mutfak kapısına doğru zıplıyor.

"Erin Simone Ross," diyor annem, kızımın tam adını kullanarak ve gözlerini hiç ayırmadan

bulmaca. "Eğer buraya geri dönüp şu yiyecekleri kaldırmayı bitirmezsen." Simone olduğu yerde durdu ve mahcup bir sırıtışla bize doğru döndü.

"Evet, hanımefendi," diyor.

Biz son yiyecekleri de kaldırırken o birkaç dakika boyunca alışveriş, çörekler ve dans dersi hakkında konuşuyor. Onu yanımda Philly'ye getirdiğim için mutluyum. Sadece Bridget'in gölgesinden kurtulup yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğu için değil, onu görmenin anneme iyi geldiğini düşündüğüm için de. Simone da daha mutlu görünüyordu.

Bu kadar çok seyahat etmeseydim, kızımdan bu kadar çok uzak kalmasaydım her şey ne kadar farklı olurdu? O doğduğundan beri yılın dokuz ayı top oynamadığım bir zaman hiç olmadı.

"Bitti," diyor Simone zaferle. "Şimdi gidip üstümü değiştirebilir miyim?"

"Evet." Yüzüne aşk tokatları atıyorum. "Lucius Amcan birazdan burada olur, acele et." Bir anda tay gibi bacakları ve dağınık saçlarıyla kayboldu.

Mutfakta yalnız kaldığımızda annem, "Simone'u beni görmeye getirdiğin için teşekkürler," diyor.

"Uzun zaman olduğu için üzgünüm. Uzaklaşmak zor oldu." Masada ona katılıyorum. "Bazen burada olmak benim için de zor oluyor çünkü babamı özlüyorum. Satmayı düşündün mü?"

"Neden özleyeyim ki? Onu özlememe neden olan şey gitmiş olması," diyor elindeki mürekkepli kalemi çevirerek. "Geceleri nerede uyuduğum önemli değil. Önemli olan uyandığımda yanımda olmaması."

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve birkaç kez göz kırpıyor. Bir şey söylediğim için nefret ediyorum. Bir yıldan fazla oldu, Kenya ve ben kederini atlatması için ona yardım etmeye çalışıyoruz ama bazen bunu istediğini düşünüyorum. Sanki babamdan geriye kalan tek şey kederse, bunu kabul edecekmiş gibi.

Dev bir ailede küçük bir kadın. Babam altı-beş yaşındaydı. Kız kardeşim, altı-üç. Ben, altı-yedi, neredeyse altı-sekiz. Annemin çorap boyu 5.5. Ve hala Lotus'la arasında bir santim var.

Lotus'un Rucker Park'ın ortasında bana meydan okuduğunu düşünmek beni gülümsetiyor. Beni gülümsetiyor.

"Bridget nasıl?" Annemin ses tonu belirgin bir şekilde soğuyor. Babamın yaptığı gibi Bridget'in içini görmedi. Onu kızı olarak benimsemiş ve en başından beri sevmişti. Babamın yıllar süren ilgisine rağmen, Bridget'in sadakatsizliği ortaya çıktığında şok oldu ve incindi.

"Bridget Bridget'tir." Annemin önüme koyduğu minik çay fincanını ellerimle sararak iç geçiriyorum. Dışarısı doksan derece olsa bile çayını çok sever. "Yaptığı şu yeni reality show... Bunun hakkında konuşmak bile istemiyorum."

"Hâlâ ikinizin tekrar bir araya geleceğini mi düşünüyor?"

Gülüyorum, sesim mutfakta sert ve mizahsız çıkıyor. "Eğer yaparsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak." "Onu aradığı gibi sevecek birini bulmalı," diyor annem kararlı bir şekilde.

"Sevmediğimi mi söylüyorsun?"

Annem başını kendimde tanıdığım bir şekilde eğiyor, sözlerini değerlendiriyor ve tartıyor. "Sanırım seninle evli olmak sandığından daha zor bir yoldu."

"Vay canına, teşekkürler. Neredeyse beni aldatmakta haklı olduğunu düşünüyormuşsun gibi geliyor." "Hayır." Annem kesin bir dille. "Asla."

"Ama onu yeterince sevmediğimi mi düşünüyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Sanırım baban benim göremediğim bir şeyi gördü. Sen ve o birbirinize çok benziyorsunuz." Dudaklarını acı bir gülümsemeyle büktü. "Birbirinize çok *benziyordunuz*. Biz tanışmadan önce o da senin gibiydi."

"Nasıl yani?"

"Bilmesi zor. Açılmaya yatkın değilsin. Senin gibi erkeklerin yavaş yavaş açılması gerekir ve Bridget seni bir ceviz gibi kırmaya çalıştı. Ama sevdiğin, gerçekten sevdiğin kadın için bu zor bir iş değil. Ben yapmadım.

babanı kırmak zorunda kaldım. Burnumu sokmama gerek yoktu. Bana içini döktü." Omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Nedenini bilmiyorum, gerçekten. Özel bir şey yapmadım."

"Hayır, ama sen özel biriydin. Yaptığın şey bu değildi. Kim olduğundu."

Bunu anlıyorum. Lotus'ta bunu hissediyorum. Bu şekilde düşünmek için henüz çok erken ama karşılaştırma yapmamak elde değil.

"Bunu bulman için çok geç değil oğlum." Annem masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Sen ya da Kenya, eğer yeterince uzun süre oturabilirse."

Buna sırıtıyorum ve fincanımı lavaboya götürüp el değmemiş çayı döküyorum. "New York'a geldiğinde benimle tanıştıracağı biri olduğunu söyledi, yani o konuda her şey yolunda."

"Belki torunlarım olur!" Ellerini çırpıyor ve kıkırdıyor.

"Affedersiniz, Simone nedir? Doğranmış ciğer mi?"

"Bir tane mi?" Gözleri kocaman ama son zamanlarda pek görmediğim bir mizahla parlayarak soruyor. "Hiç umudun olmadığı için en azından bir yedeğe ihtiyacım var."

"Kim demiş hiç beklentim yok diye?" Mırıldanıyorum, sırıtarak ve üçüncü derecesine hazırlanarak. "Kenan Amiral Ross, bana söylemediğin şey ne?"

"Direnmiyorum... gerçekten." Lavaboya yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Konuşmaktan hoşlandığım bir kız var."

"*Konuşmayı* seviyor *musun*?" İnanılmazlık annemin kaşlarını kaldırıyor. "Devam et."

"O benden çok farklı. Dışa dönük, hayat dolu ve partinin neşesi." Gülüyorum ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Ama aynı zamanda düşünceli ve hassas. Batıl inançları var."

"Onun insanları nereli?" Annem yarı endişeli bir şekilde soruyor.

"Onun halkı, sizin deyiminizle New Orleans'lı ama Spelman'a gitti ve New York'a taşınmadan önce Atlanta'da yaşadı."

"Mükemmel bir okul."

Lotus'un modayı takip etmek için okulu bıraktığını söyleme zahmetine girmedim. Aldığı büyük risklere rağmen, her şey yolunda gitti ve kendi ayakları üzerinde durdu. Lotus dokuz canlı bir kedi.

"Bridget yeni biriyle ilgilendiğini biliyor mu?" Annem bana anlamlı bir bakış fırlatıyor. "İyi bir şey kaybettiğini biliyor."

"Çok fazla kaybetmedi. Ona her ay yeterince ödeme yapıyorum."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun ve şuna dikkat et. Daha önce onun ne olduğunu görmemiştim ama o zamandan beri görüyorum. Kindar bir çizgisi var."

"Belki ben de öyle."

"Hayır, öyle değil. Bir bakışınızla bir insanı bir koyunun sağduyusuna sahip değilmiş gibi hissettirebilirsiniz, ama bu kindarlık değildir. Bu sadece senin kişiliğin. Baban da böyleydi."

Ben yorum yapamadan kapı çalıyor.

"Bu Lucius olmalı," diyorum.

"Dükkan iyi gidiyor mu?"

"Harika aslında." Ön kapıya yöneliyorum. "En azından Lucius'un bana söylediği bu. Kendim görmeliyim."

Lucius, kocaman bir sırıtış ve kafasına sıkıca oturtulmuş beyaz bir takke ile sahanlıkta duruyor.

"*Selamünaleyküm*," diyor ve bana sarılmak için uzanıyor.

"*Mualaikumsalam*," diye cevap veriyorum, ona bir kez daha bakmak için geri çekiliyorum. "Sen daha zayıfsın, kardeşim."

"Domuz etini kesiyorum." Mahcup mahcup sırıtıyor, hâlâ lisede birlikte JV basketbol oynadığım çocuk gibi görünüyor. Tabii bu ben as takıma alınmadan önceydi. "Ve beni yönlendirdiğin o

antrenman hiç acıtmadı."

"Acımadı mı?" Kilo vermek için benim "süslü" diyetlerime ve egzersizlerime ihtiyacı olmadığına yemin etti. "Tamam. Bunu sana bırakıyorum. Dükkâna gitmeden önce annemi görmeye gel."

"Annen hâlâ iyi mi?" diye soruyor ergen bir çocuğun önlenemez sırıtışıyla. "Biliyorsun, onda her zaman Claire Huxtable havası vardı."

Gözlerimi deviriyorum ve onu mutfağa geri götürüyorum.

"Ne yazık ki artık *Cosby Show*'u bile izleyemiyoruz. Lisa Bonet çok iyiydi," diye yakınıyor. "Cosby *ve* Kanye'yi kaybettik."

Lotus'la yaptığım konuşmayı düşünerek gülüyorum.

"Evet, Twitter'da Kanye'nin batık yerde olduğunu gördüm," diye şaka yapıyorum. "Twitter mı?" diye soruyor, yüzünü buruşturarak. "Hâlâ Twitter kullanıyor musun?" Keşke Lotus da burada olsaydı da bunu takdir etseydi.

13

Lotus

"Mutlu yıllar!"

Billie kocaman çikolatalı espresso pastasının üzerindeki yirmi yedi mumu da üflüyor. Gülen gözleri ve mumların ışıltısından her zamankinden daha da kızarmış saçlarıyla, bir yılı daha kutlarken ironik bir şekilde daha genç görünüyor.

"Umarım bir dilek tutmuşsunuzdur," diyor Yari, fotoğraf çekmek için telefonunu pastaya ve doğum günü kızına doğrultarak.

Billie'nin gülümsemesi o kadar çabuk kayboluyor ki kameranın yakaladığından şüpheliyim ama ben yakaladım. Hepimiz alkışlıyoruz ve onu en çok önemseyen insanların burada kutlama yapmasından memnunum. Paul burada biz piyonlarla olmazdı.

Beni hasta ediyor.

Billie gibi zeki, hırslı, dürüst ve hatasız bir kadının Paul'ün doğum günü pastasını yemesine izin vermesi beni hem şaşırtıyor hem de depresyona sokuyor. Her şeyi ona devretti, tüm kontrolü, tüm kozları. Yari ve benim onu anlamadığımızı, ona çok sert davrandığımızı düşünüyor ama kalbini değersiz birine emanet etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu ilk elden ve birden fazla kez gördüm. Bu yüzden bir erkekle paylaştığım her şey belden aşağı oldu.

Son zamanlarda bunu bile paylaşmadım.

Tam o sırada Chase eğilip kulağıma üfledi. *Bunun seksi olması mı gerekiyor?*

Ona sinir bozucu bir sinekmiş gibi vuruyorum.

"Chase, ne zaman vazgeçeceksin?" Yari başını sallar ve kek dilimleriyle dolu tabakları elden ele dolaştırır.

"Ben değilim." Masanın altından kalçamı sıkıyor. "Ara verdik ama geri dönecek."

"Hayır, yapmayacak." Gülümsemeye zorluyorum ve elini itiyorum. "Sen kesin olarak eski sikiş kategorisindesin ve orada kalacaksın."

Kenan'ı alçakta hissettiği için hala benim kişisel köpek kulübemde olan Amanda, öne doğru eğiliyor ve elbisenin dalan yakasından taşan plastik cerrahının el işçiliğine bir göz atmamızı sağlıyor.

"Umarım saat modelimizi bekletmiyorsunuzdur," diyor, gözleri kin ve likörle parlıyor.

"Sanırım son baktığımda onu *tutmaya* çalışan sendin." Ona göz kırpıyorum, tüm masumiyetimle ve *beni test etme, kaltak*. "Ama işler pek de umduğun gibi gitmedi, değil mi?"

Gülümsemesi buharlaşıyor, ağzı ince, düz bir çizgiye düşüyor.

"Siz kimden bahsediyorsunuz?" Chase kirli sarı kaşlarının arasında asılı duran kaşlarını çatarak soruyor. Amanda, "Kenan Ross," derken ben, "Hiç kimse," diyorum.

Chase dudak büker ve birasından derin bir yudum alır. "Karısıyla tekrar bir araya gelebileceklerini duyduğumdan beri ikiniz de şanssızsınız."

Bunun bir yalan olduğunu ve umursamamam gerektiğini biliyorum ama elim ağzımın ortasında donup kalıyor ve Negroni'm çok ağır geliyor. Hareketlerimi yumuşak ve yüzümü boş tutarak masaya bırakıyorum.

"Ne yapmak istiyorsa yapmakta özgür," diyorum ve omuz silkiyorum.
"Yani karısına geri dönmesi seni rahatsız etmez mi?" Chase soruyor.

"Birazcık bile değil," diye yalan söyledim.

Ne zaman yalan oldu? Kenan Ross'un bir olasılık haline gelmesi için gardımı ne zaman yeterince düşürdüm? Hayatımı yöneten ve kalbimi sağlam tutan kuralların bir istisnası olması için?

Kenan Ross'la aynı cümlede kalbimden bahsetmeyeceğim.

Kendimi bu gerçeğe inandırırken bile, onu geçen hafta Rucker'da izlediğimi, kendine güvenine ve kalabalıkla olan rahatlığına hayran kaldığımı hatırlıyorum. Bulunduğu her alana hükmetmeye çalışmıyor. Kendiliğinden oluyor. Ve bu sadece onun boyu değil. O gün orada daha uzun, daha geniş başka oyuncular da vardı ama o göze çarpıyordu. Tüm gözler ona çevrilmişti.

En azından benimki öyleydi.

Sylvia'daki büyüleyici ve rahatsız edici sohbetimizi zihnimde defalarca canlandırdım. Bana doğrudan voodoo hakkında sorular sordu ve ben de onunla mirasım ve MiMi hakkında her zamankinden daha rahat konuştum.

Chase çatalını devasa bir dilim pastaya batırırken, "İyi ki Ross'a takılmıyorsun," diye söylendi. "Onu karısıyla şuradaki masada görünce duyguların incinebilirdi."

Chase başını odanın diğer ucuna doğru sallıyor ve ben kendimi durduramadan (*lanet* olsun!) o yöne dönüyorum. Gözlerim Kenan'ınkilerle çarpışıyor ve nefesim kesiliyor.

Adam iyi. Bundan kaçış yok.

Belli ki Philly'den dönmüş. Aramaması sorun değil. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyordum, böylece her şeyi üzerinde 'arkadaşlık' yazan küçük bir kutuda tutabilecektik. Ancak şimdi, gözlerimiz buluşup kenetlendiğinde, kendime yalan söylediğimi itiraf ediyorum. Onu özlemiştim ve kendime aksini söylerken bile aramasını umuyordum. Bakışlarım onun yanındaki güzel sarışın kadına kayıyor.

"Büyük göğüslü, mavi gözlü güzel sarışınlar senin tipin değil mi?" "Eskiden öyleydi. Uzun süre biriyle evliydim."

"Eskiden" dedi ama görünüşe göre hâlâ öyleler. Başımı arkaya çevirdiğimde Chase'in acımasız bakışları beni bekliyordu.

"Dediğim gibi," diyor Chase sert bir gülümsemeyle, "bu iyi bir şey."

"Şu yeni reality şovda olduğunu duydum," diye araya giriyor Amanda. "*Baller Bae*, ve Kenan ona daha yakın olmak için New York'a taşınmış, çünkü çekimler burada yapılıyor."

Kenan böyle anlatmadı ama Kenan Ross konusunda sessizlik yemini ettim ve bu iki gevşek dudaklı aptal için kesinlikle bozmayacağım.

"Hediyelerini aç, Bill." Arkadaşıma söylemek için Chase'e doğru eğildim. "Sana verdiğim şeyi sevmiyorsan, kendim için istiyorum."

Billie'nin fazla ikna edilmeye ihtiyacı yok ve her hediye için ciyak ciyak bağırıyor. Tüm bu süre boyunca, gözlerini birden fazla kez üzerimde hissetmeme rağmen inatla Kenan ve eski karısına doğru bakmayı reddediyorum.

"Lo!" Billie gıcırdıyor ve onun için yaptığım hediyeyi havaya kaldırıyor. "Bu muhteşem. Senin tasarımlarından biri mi?"

Billie küçük bolero ceketi giydiğinde sessiz bir gururla gülümseyip başımı sallıyorum. Payetli ve dikişleri o kadar ince ki neredeyse görünmüyor. Dirseklerdeki ve yakadaki işlemeler karmaşık ve canlı.

"Bunu çok seviyorum." Billie sarılmak için ayağa kalktı. Masanın başına ulaşmak için birkaç adım atıyorum.

"*Seni* çok seviyorum." Onu yakınımda tutuyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ne dilediğine dikkat et, Bill."

Geri çekilip yüzüme bakıyor, irkilmiş yeşil gözleri benim sahip olduğumdan emin olamadığı bir bilgiyi arıyor. Gerçekten bilmiyorum bile, ama bu dürtüleri alıyorum. İstekler. Güçlü hisler. I

Her zaman ne anlama geldiklerini bilmiyorum ve çoğunu görmezden geliyorum, ama arada bir gördüğümü söylüyorum ve Billie'nin sahip olmaması gereken bir şeyi dilediğini görüyorum.

"Tamam, bu kadar aşk şenliği yeter," diyor Chase. "Ya siz ikiniz sevişmeye başlayın ya da ayrılın ve hediyemi açın, Billie."

Billie tökezleyerek yerine oturuyor ve hediye yığınına geri dönmeden önce bana şaşkın bir bakış atıyor. Yerime dönüyorum ve *o* yönden de gözlerin üzerimde olduğunu hissederek sonunda pes edip Kenan'ın masasına bakıyorum. Gözlerimi şaşı yapmaya ya da dilimi çıkarmaya hazırım -onun oyununu bozacak bir şey yapmaya- ama bana bakan Kenan değil.

Bu o.

Bridget Ross'un gözleri buzlu bir bardağın içindeki mavi curacao gibi soğuk. Neden bana baktığını merak ederek hızla gözlerimi kaçırıyorum. İlk tanıştığımız andan beri Kenan'la beni birbirimize bağlayan bir şeyler hissediyorum. Odanın öbür ucunda bizi birbirimize bağlayan görünmez kurdeleyi fark edecek kadar zeki mi?

"Bu tren için hazır mısın?" Hepimiz faturalarımızı ödedikten, pastadan kalanları kutuladıktan ve kendi yollarımıza gitmeye hazırlandıktan sonra Yari bana soruyor. "Kızım, Brooklyn'e geri dönmeliyiz."

"Evet." Bridget ve Kenan'la ilgili düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Eve gitmeden önce tuvaleti kullanacağım."

Masamızdan kimsenin beni takip etmemesini umarak aceleyle tuvalete gidiyorum. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var - bu yolculuğun başında her şeyi basit tutma kararlılığımı yeniden kazanmak için. Sadece arkadaş olmak için. Çünkü yol boyunca bir yerlerde işler değişti ve buna hazır olduğumdan emin değilim. Olmam gereken bir şey varsa, o da emin olmaktır.

Loş koridorda yürüyorum, neredeyse kadınlar tuvaletine varmak üzereyim, arkamdan gelen bir kelime emin olduğum her şeyi çalıyor ve bana bir şans vermem için cesaret veriyor.

"Düğme."

14

Kenan

Adımlarının ortasında duruyor ama dönmüyor.

Arkadan yeterince tutuklayıcı. Ben Philly'deyken saç örgülerini eski haline getirdi. Salonun yarı aydınlığında parlak ve platin rengi olan bu saçlar başının tepesinde toplanmış ve çubuklarla sıkıca tutturulmuş. Çin bebeği gibi, hafif ve kıvrımlı. Yüksek Mandarin yakalı ve pembe kiraz çiçekleri baskılı zümrüt yeşili elbisesi vücudunun kıvrımlı hatlarına sevgiyle oturuyor.

Yavaşça dönüyor, bana onu desteklemek için bolca zaman veriyor, ama ben hala hazır değilim.

Benimle yüzleştiğinde aklım biraz karışıyor. Bir şeyler söylemek için uzanıyorum ama dilim ağırlaşıyor, beceriksizleşiyor. Üzerimde hep böyle bir etkisi vardır. Eskiden buna içerlerdim, ama şimdi sadece özel olmamız gerektiğini doğruluyor, basit değil. Lotus'un güven sorunları ve geçici bekârlığı yeterince karmaşık değilse, yemek odasında bekleyen eski karım işlerin basit olmayacağını garanti ediyor.

Makyaj ve takma kirpikler zaten dramatik olan gözlerinin eğimini daha da abartıyor. Kulaklarından minik yeşim püsküller sarkıyor. Ağzı kırmızı ve somurtkan ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa tatlı.

"Bana Düğme dememeni söylediğimi sanıyordum," diyor selam verirken. "Yalnız olduğumuzda öyle diyeceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Ve bu dar alanda yalnızız, ama salonda bir fil var ve ben hemen ona hitap ediyorum.

"Burada eski karımla birlikteyim," diyorum duvara yaslanarak. "Ve kızımla. Bu akşam aile danışmanlığı aldık. Simone seanslardan sonra hep birlikte akşam yemeği yiyip yiyemeyeceğimizi soruyordu. Danışmanımız bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü."

"Çok hoş," diyor bana bakmak yerine kirpiklerini indirerek. "Senin ... eski sevgilini gördüm." "Yalnızdık çünkü kızım okuldan bir arkadaşını fark etti ve merhaba demek için masadan kalktı."

"Bana bir açıklama borçlu değilsin Kenan," diye yanıtlıyor kaşlarını çatarak. "Biz çıkmıyoruz, çift değiliz ya da ... arkadaştan başka bir şey değiliz."

"Komik." Bileğine uzandım ve bizi ayıran birkaç santimi yavaşça çekerek önümde durmasını sağladım. "Ben yokken her gün diğer arkadaşlarımı düşünmedim."

Elbisesinin ipeği kot kaplı kalçalarımı yalayana kadar biraz daha çekiştiriyorum. Başını aşağı eğiyor, böylece tek görebildiğim saç örgülerinden oluşan bir taç oluyor.

"Ve kesinlikle *onlara* her gün mesaj atma eğiliminde değildim," diye ekliyorum.

"Arkadaşlarıma yani." "Ama sen mesaj atmadın," diyor usulca, kirpiklerini kaldırıp bana bakarak. "Ben, yani."

"Yapmalı mıyım emin değildim." Durakladım. "Ne yaptığımızdan ya da hangi çizgileri aşmamız gerektiğinden emin değilim. İki kesin kuralımız var. Seks yok, çünkü sen 'çüksüzsün'."

Umduğum gibi kıs kıs gülüyor.

"Ve sen gerçekleştirene kadar öpüşmek yok," diye devam ediyorum. "Ama bunlar bedenlerimiz

için çizilmiş çizgiler, duygularımız için değil."

"Peki siz ne hissettiğinizi düşünüyorsunuz Bay Ross?"

Sorusunun ardından gelen minicik sessizlik anı bir çataldır, birbirinden ayrılan iki yol. Biri kendini korumayla döşeli. Ona hiçbir şey hissetmediğimi söyledim - kendimi bir kadının hilelerinden korudum.

Güvenecek kadar iyi tanımadığım bir kadın. Diğer yol ise umutla taş döşeli; engebeli, belki biraz inişli çıkışlı, ama iyiliğe karşılık vereceği umuduyla ona gerçeği veriyor.

"Daha fazlasını hissediyorum," diyorum, elimi bileğinden aşağı kaydırarak parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Hissetmeyi planladığımdan daha fazlasını. Eğer akıllı olsaydım, hissetmeme izin vereceğimden daha fazlasını."

"Akıllı olsaydın?" diye soruyor, gözleri aramızda birbirine kenetlenmiş parmaklarımızda. "Evet. Güvendiğim son kadın hayatımı mahvetti."

Hiç bu şekilde söylemedim ama doğru. Bridget'in ilişkisi hakkında haberler sızdığında, bir rüyayı yaşıyordum. Bir başka şampiyonluk sezonuna doğru ilerleyen bir takımla iki yüzük kazanmıştım. Güzel bir karım, taptığım bir kızım, başarım ve servetim vardı. Ama bu sadece bir rüyaydı. Bir seçim ve birçok yalanla paramparça olmuş zayıf bir illüzyon.

"Ben o değilim Kenan."

"Ve ben de senin güvenmeni zorlaştıran biri değilim." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve başını sallıyor.

"Bunu seni acele ettirmek için söylemiyorum Lotus. İkimizin de temkinli olmak için sebepleri olduğunu söylüyorum. Başta da söyledim, karışıklığa ihtiyacım yok. Ailem tam bir enkaz. Eski sevgilim tam bir sirk. Kızım günün yarısında benden nefret mi ediyor yoksa seviyor mu emin değil. Hayatımda her zamankinden daha fazla sadeliğe ihtiyacım var."

Çenesini kaldırıyorum ve bana gizemle gölgelenmiş gözlerle baktığında, ne hissettiğime dair sorusuna cevap veriyorum.

"Basit bir şeye *ihtiyacım var*," diye tekrarlıyorum. "Ama ben seni *istiyorum*."

Gözlerini kapatıyor ve sanki bu ana tutunuyormuş gibi parmaklarımı sıkıyor, onu elleriyle mühürlüyor ve hafızasına kazıyor. Ona güvenme riskini aldıktan sonra onun da bana güveneceğini umuyorum.

"Baba?"

Simone'un sesi beni ürkütüyor. Lotus'u da ürkütmüş olmalı, çünkü elini benimkinden çekip geri çekiliyor. Koridora baktığımda Simone yüzünde meraklı bir ifadeyle orada duruyor. Bridget onun arkasında duruyor, gözleri kınıyor.

Sanki buna hakkı varmış gibi.

"Moni, selam bebeğim," diyorum sesimi eşit tutarak. "Arkadaşın nasıldı? Camilla, adı bu muydu?"

Simone bir an sessiz kalıp Lotus'u süzdükten sonra kaşlarını hafifçe çatarak bana döndü. "Camille. O iyi. Gelecek hafta beni yatıya davet etti."

"Bunu görmemiz gerekecek," diyor Bridget. "Eve gitmeye hazırız Kenan, eğer çok zahmet olmayacaksa."

Bridget'in sevgi dili pasif saldırganlık.

"Tabii ki hayır. Ben arabayı getireyim." Lotus'a dönüyorum. "Önce biriyle tanışmanı istiyorum. Moni, bu Lotus. Lotus, kızım Simone."

Simone kımıldamıyor ama birkaç metre ötedeki güvenli bir mesafeden izliyor. Kısa bir tereddütten sonra Lotus öne çıkar ve elini uzatır.

Kızım yaşına göre uzun. Anne ve babasının boyları düşünüldüğünde başka şansı yok. On dört yaşında ve bir metre yedi santim boyuyla, topuklu ayakkabı giydiğinde gözlerinin içine zar zor bakan Lotus'tan daha uzun.

"Merhaba Simone," diyor, sesi alçak ve boğuk, güçlü. "Tanıştığımıza memnun oldum." Simone Lotus'un elini tutuyor ve çabucak bırakıyor.

"Bu da Bridget," diyorum. "Simone'un annesi."

Bridget'in ağzı geriliyor ve burun delikleri açılıyor. Dr. Packer'ın tavsiyesine göre Bridget'in karım olarak eski rolüne değil, Simone'un annesi olarak rolüne odaklanmalıyım. Tanıştırıldığı için mutlu olmalı.

Lotus, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini Bridget'e uzatıyor; Bridget, Lotus'un elini bir şekilde kirletmesinden korkuyormuş gibi elini sadece parmaklarının ucuyla tutuyor.

"Mmmm," diye kaba bir heceyle karşılık veriyor

Bridge. "Lotus-"

"JPL Maison'dan," diye araya giriyor Lotus, gülümsemesi kişiliksiz ve dingin. "Jean Pierre Louis için çalışıyorum ve Kenan saatlerimizin yeni sözcüsü."

Şimdilik sorun yok, ama umuyorum ki bir noktada Lotus ve benim bazı açıklamalar yapmamız gerekecek. En azından Simone'a. Bridget'in özel hayatım hakkında ne düşündüğü kimin umurunda?

"Araba mı Kenan?" Bridget sertçe sorar. "Simone'un eve gitmesi gerekiyor. Sabah erkenden dans provası var."

"Sizinle tanışmak güzeldi," diyor Lotus. "İyi geceler."

Banyoya doğru döndü ve hiçbir şey onu durdurmamış gibi içeri girdi. Sanki ben onu durdurmamışım gibi.

Onu.

Ben hesabı öderken üçümüz de sessiz kaldık. Arabayı toplayıp Simone ve Bridget'i geri götürüyorum.

Bridget'in Yukarı Batı Yakası'nda kiraladığı daireye. Yanlış bir şey yapmadım ve koridorda bir arkadaşımla konuştuğum için özür dilemeye de niyetim yok. Yine de Temmuz akşamının nemine rağmen havada bir serinlik var. Ne Bridget ne de Simone düşüncelerini dile getirmiyorlar ama tahmin yürüttüklerini biliyorum. Lotus'la işler umduğum gibi gelişirse, Simone'u ona yönlendirmek için bir zaman ve yer olacak. Eğer işler durursa -eğer Lotus gidebileceğimiz yere kadar gittiğimize karar verirse- hiçbir şeyi bozmamış oluruz.

Onları daireye kadar götürdüm ve telefonum bir mesajla aydınlandığında ön tarafa park ettiğim arabama geri döndüm.

Lotus: Bu Button... eğer yalnızsanız.

Yüzümde sırıtan bir ifadeyle dirseklerimi direksiyona dayayıp cevap veriyorum.

Ben: Yalnızım. Bu gece çok güzel göründüğünü söyleyemedim.

Lotus: Konuyu değiştirme.

İlk mesajlaşmamızı yinelediğini fark edince kıkırdıyorum, ben de aynı şeyi yapıyorum.

Ben: Bir konu var mı?

Lotus: Konu: CUMARTESİ

Şimdi konuşmaya başladık.

Ben: Cumartesi ne oluyor?

Lotus: Brooklyn, eğer istersen.

Ben: Oh, kesinlikle istiyorum.

Lotus: Detayları göndereceğim. Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum ;-)

15

Lotus

"Bu bir randevu değil," diyorum aynadaki kıza.

Saç örgülerimi üstten düğümledim ve makyajımı hafif ve doğal tuttum. Üzerimde lila rengi straplez bir bluz ve kalçalarımın üst kısmını çevreleyen dövmeleri zar zor kapatan minik bir kot şort var. Gözlerim ışıl ışıl.

Kahretsin, neden gözlerim *parlıyor*?

Kenan'ın kapıyı çalmasını beklerken kalbimin bu *gümbür gümbür* atışı da neyin nesi? Bütün günü onunla geçirme düşüncesi neden midemi bulandırıyor?

"Bu bir randevu değil," diye yüzümü ekşiterek hatırlatıyorum.

Yari yatak odamın kapısından, "Eğer bir randevuya benziyorsa ve bir randevu gibi vaklıyorsa," diyor, "o bir randevudur."

"Ne biliyorsun ki?" Ona sırıtmak için arkamı dönerek soruyorum. Üzerinde hâlâ pijamaları var ve saçları yarı kıvırcık, yarı düz bir şekilde dağılmış. "Ayrıca, hangi çalılıkta uyudun?"

"Kızım, pek uyku yoktu," diyor, gülümsemesi güzel yüzünde kirli, memnun bir leke gibi. "Pedro geceyi geçirdi."

"Şu haline bak, biraz alıyorsun." Güldüm ve büyük halka küpeler taktım. "Onu ezelden beri tanımıyor musun?"

"Liseden beri etrafı koklayan mahalledeki çocuklardan biri, evet. Ona hiç yüz vermemiştim ama bunca yıldan sonra nihayet yüz verdim." Başını eğdi ve bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Lo, adam bana dün gece ne üzerinde çalıştığını gösterdi. Çok fazla."

Kollarıma ve bacaklarıma güneş kremi sürüyorum. Kahverenginin yakmadığı bir efsanedir. "Bu iyi, ha?" "Evet." Beni tepeden tırnağa süzmek için duraklıyor. "Balık yakalamak istemediğini söylüyorsun ama

O kancayı çok sert yemliyorsun. İyi görünüyorsun, Lo. Kenan'a bunun bir randevu olmadığını da hatırlatman gerekebilir."

"O biliyor," diyorum ve küçük deri çapraz çantamı alıyorum.

Alaycılık Yari'nin yüzünü terk ediyor. "İkinizin arasında gerçekten neler oluyor?"

O gün için dudak kremi ve nakit param olduğundan emin olmak için duraklıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bak, Kenan'dan hoşlanmadığını iddia ettiğini biliyorum ve şu *bacaklarını* kapatma evresinde olduğunu da biliyorum ama beni kandıramazsın. Seni tanıyorum Lo," diyor Yari. "Ondan hoşlanıyorsun ve incindiğini görmek istemiyorum.

"Bilmiyorum, Ri. Ondan etkilendim. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. O partiden beri bir daha öpüşmedik ama ..."

Ağzının benimkine yaptığı sert ve yumuşak baskıyı hatırlıyorum. Bana kıymetliymişim gibi davrandığını hatırlıyorum.

"Ama ..." Yari gülümseyerek soruyor.

"Bir dahaki sefere öpüştüğümüzde bunu benim yapmam gerektiğini söylüyor." Nefes nefese bir

kahkaha atıyorum. "Bunu yapmak istiyorum. İstiyorum ama halletmem gereken bazı gerçek sorunlar var."

Çantamın askısıyla oynuyorum.

"Her zaman sorunun annemin yaptığı gibi kötü bir adama aşık olmak olduğunu düşünmüştüm ama iyi bir adama aşık olmak daha kötü olabilirdi."

"Nasıl anladın?"

"Diğer adamlarla yaptığımız sadece seksti. Ne olduğunu biliyorduk. Vücuduma sahip olabilirlerdi ama başka bir şey değil. Kenan bununla yetinmeyecek ve ben ona güvenmeye, herhangi birine güvenmeye hazır mıyım bilmiyorum. Hiç güvenmedim."

"Şey, belki sen-"

Kapının çalınması Yari'nin vermek üzere olduğu bilgece tavsiyeyi yarıda kesiyor. "Ah!" Ceplerime dokunuyorum. "Telefonumu alıp kendimi toparlamam lazım." "Ben kapıya bakarım."

"Böyle mi görünüyorsun?" Şüpheli bir şekilde sordum.

Yatak odamdan çıkarken omzunun üzerinden "Neden olmasın?" diye soruyor. "O *benim* randevum değil." "Bu bir randevu değil!"

Telefonumu buluyorum ve Yari bir şey söylemeden ya da yapmadan önce aceleyle oturma odasına gidiyorum. İçeri girdiğimde Kenan çoktan küçük koltuğumuzu ele geçirmişti.

Gladyatör.

Dinlenen bir savaşçı gibi görünüyor. Kocaman. Güçlü. Göz korkutucu. Otururken bile kule gibi, Yaris'in söylediği çılgınca şeyi dinlerken yüzü sert çizgilerle belirlenmiş. Şort ve beyaz bir polo tişört giymiş.

Lanet olsun. Asla beyaz giymesine izin verilmemeli. Teni ile kontrastı çok fazla. Yasaklanmalı. Şimdiden Kongre'ye yazacağım mektubu zihnimde tasarlıyorum.

Yari'nin omzunun üzerinden beni gördüğünde ifadesi yumuşuyor ve gülümsüyor. Gülümseme yavaş yavaş oluşuyor, karanlık, derin gözlerinden güzel ağzına doğru ilerliyor. Bir erkeğin ağzının güzel olduğunu hiç düşünmüş müydüm? Kenan'ınki öyle, üstte kesin, geniş bir yay ve altta dolgun, duyusal bir kıvrım. O dudakların benimkilerin üzerinde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Dilinin ağzıma nasıl daldığını, saldırganlığını, arayışını. Tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Yari bana bakıyor ve sırıtıyor.

"Benim biraz dinlenmem gerekiyor," diyor. "Siz çocuklar Brooklyn'in her yerinde su toplayarak eğlenin."

Yari gittikten sonra Kenan'la birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sıcak, sözsüz bir selamlaşma.

"Kabarcıklar, ha?" Sonunda konuşuyor. "Brooklyn'i keşfedeceğimizi söylemiştin ama kabarcıklar hakkında bir şey."

Kıkırdıyorum ve bağcıklarının altında bir gösterge paneli olması gerekiyormuş gibi görünen siyah ve gümüş renkli tenis ayakkabılarını incelemek için yaklaşıyorum. "Bence iyi olacaksın. Bu ayakkabıları sevdim."

"Teşekkürler. Kendim tasarladım."

Daha yakından bakıyorum ve yan tarafa çizilmiş Gladyatör'ü fark ediyorum. "Oh, bu *senin* ayakkabın." "Yardım etmeme izin verdiler."

"Bakıyorum da bizim saati takmışsın," diyorum kapıya doğru yürürken. "Evet, deniyorum ama JP yardım etmeme izin *vermedi*."

"JP kimsenin yardım etmesine izin vermez. İnanın bana."

Ev sahiplerinin binaya yeni ekledikleri asansörü beklemek yerine dört kat merdivenden inmeye başlıyoruz.

"Yine de sana karşı bir zaafı var gibi görünüyor," diyor Kenan. "Yardım etmene izin mi veriyor?"

"Biraz işbirliği yapıyorum ama benim işim çoğunlukla detaylar, angarya işler ve ara sıra fikir

vermek. JP içgüdülerime ve tarzıma güveniyor."

"Her zaman harika görünüyorsun, sanırım bunun için akıllı."

Sözleri içimi ısıttı. Ona söylemiyorum, ama ilk hedefimize doğru yürümeye devam ediyorum.

"Araba kullanmadın, değil mi?" diye sordum. "Biz yokken tankın çalınırsa bundan ben sorumlu tutulamam."

"Hayır, Uber Black'i aldım."

"Oh, bunu duymuştum." Yanımda yürürken ona sırıtıyorum. "Zenginlerin Uber'i."

"Öyle diyorsan öyledir." Kıkırdıyor ve etrafıma göz gezdiriyor. "Burası güzelmiş."

"Evet, Brooklyn'in yeni Manhattan olduğunu söylüyorlar. Eski Manhattan'ı bilmiyordum. Ben bir nakilliyim, bu yüzden benim için hep böyleydi. Ri ve Bushwick'i seviyorum."

"Kesinlikle havalı bir ortam."

"Oh, sadece bekle." Ellerimi birbirine sürttüm. "Williamsburg'a gideriz. Prospect Park'a gidebiliriz.

Belki de atlıkarıncayı görmeliyiz. Çok tarihi bir yer. Trene binebiliriz ve-"

"Yemekten mi bahsettin?" diye araya giriyor.

Birlikte gülüyoruz ve ben başımı sallıyorum. "Sanırım açsın?"

"Evet, rejimim çok ve tüm gün yemek yememi gerektiriyor" diyor.

"Seni buldum. Wycoff Caddesi'nde Sally Roots diye bir yer var. Yakında orada olacağız. Brunch'ları harika."

"Sağlıklı seçenekler mi?"

"Biraz, evet, ama bugün dondurma yiyorsun."

"Bugün benim için bir hile günü değil," diyor sırıtarak.

"Evet, öyle. Bir gün izin alabilirsin." Karnını dürtüyorum ama parmağım hiçbir yere gitmiyor. Batmıyor ama çelik gibi karın kaslarına bastırıyor. "Kahretsin, bir hafta, bir ay izin alabilirsin."

Parmağımı tutuyor ve kendi parmağını benimkine doluyor, bana gülümsüyor ve bırakmıyor. "Uzun zamandır bir ay bile ara vermedim. Bu benim için bir yaşam biçimi. Bu kadar uzun süre disiplinsiz olmayı hayal bile edemiyorum."

"Sezon dışında bile mi?" Umarım sesim normaldir, ama parmağımı tutmaktan başparmağımla işaret parmağım arasındaki hassas deri şeridini okşamaya geçti ve nefesim kesildi. "Ne sezonu?"

Kahkahası kısa ve hızlı geliyor. "Benim yaşımda, bırakmayı göze alamam. Ve hayır yaşlı adam şakaları, PYT." Sırıtıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Kahretsin, özür dilerim Lotus. Seni neredeyse koşturdum ve nefessiz bıraktım."

"Sorun yok." Elimi çekiyorum ve adımlarımı yavaşlatıyorum, her iki şey de kalp atışlarımı biraz sabitlemeye yardımcı oluyor. "Sen biraz daha yavaş yürü, ben de biraz daha hızlı yürüyeyim. Ortada buluşuruz."

Restorana vardığımızda minnettarım. Bütün gün yürümekten bahsetmeme rağmen, *burası* Temmuz ayında Brooklyn. Ve çok sıcak. Sally Roots, bizi birkaç adımda şehir ormanından tropik bir cennete taşıyan bir ada havasıyla kutsanmış bir şekilde serin. Ada bibloları ve antikaları barın raflarına tıkıştırılmış ve menüye ilham veren Karayip Okyanusu gibi maviye boyanmış duvarlar mekânı bir esinti gibi serinletiyor.

Kalabalık yemek salonundan vazgeçip sunucuya şemsiyeler ve sarkan ağaçlarla gölgelenen arka bahçede oturup oturamayacağımızı soruyoruz.

"Burası güzelmiş," diyor Kenan, neredeyse boş olan mekâna bakarak. "Rahat. Hoşuma gitti."

"Ben de öyle. Ri ve ben hafta sonları brunch'larına bayılıyoruz." Menüye onun gözleriyle

bakıyorum. "Peki buradaki herhangi bir şey senin süper katı diyetine uyuyor mu?"

"Çok katı değil. Stratejik bir şey ve diyet değil." Gözlerini menüye dikiyor. "Özellikle sezon boyunca ve playofflarda şekeri sınırlamayı seviyorum çünkü maçlardan sonra toparlanmayı yavaşlatıyor. I

Yaz olduğu için biraz şımartabilirsin." Menüyü incelerken gözlerimi yakalıyor. "Sen olduğun için."

Hemen menüye geri dönüyorum. Bütün gün bunu yapamam - o yoğun gözlerini bana her çevirdiğinde kalbim çarpıyor ve nabzım tekliyor.

"Ee, ne içiyoruz?" diye soruyor bize servis yapan genç adam, Kenan'a su, bana da mimoza getirdikten sonra.

"Önce bayanlar," diyor Kenan, hâlâ menüyü

inceleyerek. "Ben akee ve tuzlu balık alacağım,"

diyorum ona.

"Köfte ve tatlı muz da olur mu?" diye soruyor garson.

"Mükemmel olur."

"Ya siz, Bay Ross?"

İnsanların onlarla ilk karşılaştığımda kim olduğumu bilmeleri ve onlar hakkında hiçbir şey bilmemeleri beni sarsar ama Kenan buna alışmış görünüyor ve yüz ifadesi değişmiyor.

"Omletinize bakıyorum." Menüden başını kaldırıp bakıyor. "Yumurta akı ile alabilir miyim? Sekiz tane? Ve sadece sebzeli olsun, pastırmayı atlayalım mı?"

"Elbette." Servis görevlisi başını sallıyor ve defterine bir şeyler karalıyor. "Patates kızartması ve salata olur mu?"

"Hayır. Patates kızartmasını geçelim." Göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesini bana çeviriyor. "Görünüşe göre daha sonra dondurma için yer ayırmam gerekiyor, ama lahana ve roka salatasını alacağım."

"Onu hemen çıkaracağız."

Sunucu gittiğinde arka bahçeye sessizlik çöküyor. Artık burada sadece biz varız ve samimiyet havayı yoğunlaştırıyor. Daha ne kadar dayanabileceğimi gerçekten merak ediyorum. Bir ay önce, onu öpmek için bu masanın üzerinde sürünüyor, onu banyoya sürüklüyor ve bu kaşıntıyı deriyi kıracak kadar sert kaşıyor olurdum.

Ama bu kendimi Chase'in duşunda ağlarken bulmadan önceydi. Kendimi kalbimin olması gereken yerde bir bas davuluyla dolabımda büzülmüş bulmadan önceydi. Kenan'la bunu istemiyorum. Kendime çeki düzen vermek istiyorum. Sadece onun için değil. Kendim için de. Ama onu istediğimi inkar edemem.

Ve gözlerinin straplez bluzumun kenarını yoklamasına ve giydiğim bu minicik şeylerin içinde bacaklarıma gizlice bakmasına bakılırsa, o da beni istiyor.

"Restoranda olanlar hakkında konuşmalıyız," diyor, endişesi bir an için gözlerindeki şehveti bastırıyor.

Ilık havada onun çekimini hissetmeyi ve sessizce kendimi onu becermekten ne kadar alıkoyabileceğimi merak etmeyi tercih ederdim, ama eğer mecbur kalırsak.

"Eski karının beni bir daha görmemek için nasıl sınır dışı etmek istediğini mi kastediyorsun?"

Bir kahkaha çığlığı gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor ve göğsü kahkahanın şiddetiyle hafifçe kıpırdıyor. Başını geriye attığında boğazının güçlü uzunluğu ortaya çıkıyor. Bu adamın gülüşünü bütün gün izleyebilirim.

"Bridget oyuncağından sıkılan bir çocuk gibi," diyor kalın kirpiklerinin altından bana bakarak. "Ne yazık ki bu senaryodaki eski oyuncak benim ve o parlak yeni bir tane buldu. Şimdi eskisini geri istiyor ve başka kimsenin onunla oynamasını istemiyor."

"Seninle oynamak gibi bir niyetim yok," diyorum ona, daha iyi düşünemeden kelimeler ağzımdan kaçıyor.

o.

Uzun dakikalar boyunca birbirimizi izliyoruz, şehrin kısık sesleri, boğuk kahkahalar ve Gözlerimizin inşa etmeye devam ettiği, her saniyede başka bir satır, başka bir bölüm eklediği hikayenin müziğinin içinden kadehler şıngırdıyor.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye cevap verdi.

Ben gülüyorum ve o da bana katılıyor, gerginliği kırmıyor ama gözlerimiz tekrar buluşana kadar yer imlerine ekliyor.

"Ona karşı olabildiğince dürüst oldum," diye devam ediyor. "Onu istemiyorum. Onunla bir hayat istemiyorum. Kızım onda olmasaydı aynı şehirde bile olmazdım."

"Yani velayeti paylaşmıyor musunuz?"

"Var ama biraz karışık." Yüzünü buruşturuyor. "Basketbolda seksen iki maçlık bir normal sezon var, sporun en uzunlarından biri. Kamptan playoff'lara kadar Eylül'den Temmuz'a kadar sürüyor. Ve sezon boyunca sürekli yoldasınız. Evinizden uzakta. Bu programla Simone için gerçek bir istikrar sağlayamam. Bridget yılın eşi değildi ama iyi bir annedir. O ve Simone çok yakınlar. Bridget New York'a taşınmaya karar verdiğinde Simone'un San Diego'da benimle kalması söz konusu bile değildi. Belki yaz için ama burada Simone'un heyecan duyduğu bir dans programı var."

Kızından bahsederken yüz hatlarında bir açıklık var. Genelde çok temkinli davranırken, ona olan sevgisini saklamaya çalışmıyor.

"Son birkaç yıldır bizim yüzümüzden bir sürü saçmalıkla uğraştı," diye devam ediyor Kenan. "San Diego'ya takas istediğimde Houston'dan ayrıldı. Şimdi de oradan New York'a taşınıyor. Bir süredir dansla ilgilendiği kadar hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Yaz boyunca benimle Cali'de yaşamasını talep ederek bu şansı ondan esirgeyemezdim."

"Onu reddedebilirdin," diye düzeltiyorum. "Ama sen iyi bir babasın ve ona öncelik vermeyi seçtin." "Elbette." Bu kesinmiş gibi kaşlarını çatıyor.

Verilmiş bir şey değil. Verilmemesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Saklanmanın. Simone'u kıskanıyorum, onu bu şekilde seven iki ebeveyne sahip.

İçlerinden biri elimi yengeç varmış gibi sıkan, parıltılı bir hilekâr olsa bile. "Eski sevgilin benden şüpheleniyor gibiydi."

Tam konuşacakken servis elemanı yemeklerimizle birlikte geliyor. Kenan yumurta beyazından mamut omletine saldırıyor, ben de yemeğimden çekinmiyorum.

"Şüpheli mi?" Kenan ağzını peçeteyle silerek nihayet konuşuyor. "Olabilir. Beni neden geri istediğini düşündüğünü bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" İnanmayarak sordum. "Yakışıklı, zeki, yakışıklı bir adamı neden istediğini bilmiyorsun-"

"İki kez yakışıklı dedin," diye araya giriyor, sırıtarak.

"Bölme. İyi bir adam olduğu belli olan yakışıklı bir adam mı? Bu kadar dikkatsiz olduğu için muhtemelen buradan aya kadar kendini tekmeliyordur. Seni kaybettiği için."

"Eğer öyleyse, tekmelemeye devam edebilir çünkü hiç şansı yok."

"Hiç mi?" Ben soruyorum. "Yaptığı şey aşkını mı öldürdü?"

Tabağına bakar ve çatalını bir kenara koyar.

"Bazı nedenlerden dolayı sana karşı tamamen dürüst olacağım." Bana bunu söylediğine inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Bridget beni aldatmadan çok önce evliliğimizde bir şeylerin bozuk olduğunu düşünüyorum."

Bakışları üzgün ve pişmanlık dolu.

"Tanıması kolay bir adam değilim," diyor tek taraflı bir sırıtışla ve kalbime doğru ilerliyor. "Seninle nasıl konuştuğuma bakarak buna inanmayabilirsin ama genellikle bu kadar konuşkan değilimdir. İçine kapanık biriyim. Evde olmayı severim. Müziğimi, okumayı ve rahatlamayı seviyorum. İşimle ilgilenmeyi seviyorum ve onları başarılı kılmak için çok zaman harcıyorum."

Tekrar konuşmadan önce suyundan uzun bir yudum alıyor ve ben boşluğu kelimelerle ya da sorularla doldurmaya çalışmıyorum. Bana bunları anlatması gerekiyor ve ben de bunları duymak istiyorum.

"Ben lige seçildikten hemen sonra, üniversiteden çıkar çıkmaz evlendik," diyor. "Ailem

Büyürken maddi durumum iyiydi ama askere alınmak hiç görmediğim kadar para demekti. İlk günden milyonlar ve milyon dolarlar. Belki Bridget rock yıldızı gibi bir yaşam tarzımız olacağını düşündü. Birdenbire ilgi odağı olmak isteyen bir adam olacağımı, şöhretin cazibesine karşı koyamayacağımı

-Ama umurumda değil."

"Peki o umursuyor mu?"

"Artık öyle." Omuz silkiyor. "İşin en üzücü yanı, onun beni gerçekten tanıdığından emin değilim ve benim de onu hiç tanımadığımdan eminim. Eğer peşinde olduğu şey *Baller Bae* değilse."

Alaycı kahkahası hızla gelip geçiyor. "Simone'umuz vardı ama başka pek ortak noktamız yoktu. Babam bana anlatmaya çalıştı. O artık yok ve annemin hayatında nasıl bir boşluk bıraktığını görüyorum. Birbirlerinden son derece memnundular. Bridget ile bunu hiç yaşayamadım."

"Özür dilerim," diyorum, ikisi için de üzülüyorum, ama özellikle Kenan gibi bir adamla evli olduğu ve onu hiç tanımadığı için.

"İşler böyle gitmeseydi burada oturuyor olmazdım," diyor, bana dönüp baktığında ayılıyor. "Ve burada seninle olduğum için gerçekten çok mutluyum."

"Bu bir randevu değil," diye geveledim.

Günahkâr dolgun dudakları bir gülümsemeye karşı sıkışıyor ama gülmemeyi başarıyor. "Bu çok yerinde bir hatırlatmaydı," diyor sahte bir ciddiyetle. "Teşekkür ederim."

Sunucu hesabı getiriyor ve ben bütün günün böyle geçip geçmeyeceğini ciddi ciddi merak ediyorum - sanki düdüklü tenceredeymişiz gibi. Bana her iki saniyeden fazla baktığında derimin altında kaynıyormuşum gibi.

Gitmek için ayağa kalktık ve garson masaya geri geldi. Hesabı çoktan tahsil etmişti, bu yüzden başka neye ihtiyacı olduğundan emin değilim. Tereddütlü ve mahcup gülümsemesi bana ipucu veriyor.

"Bay Ross," diyor yüzünü buruşturarak. "Bir selfie alabilir miyim? Sadece bir saniye sürer."

Kendini içine kapanık olarak tanımlayan Kenan'ın düzenli olarak bunlarla uğraşmasının biraz sabır gerektirdiğini tahmin ediyorum.

"Elbette," diyor biraz çekingen de olsa zarif bir gülümsemeyle.

Onlar fotoğraflarını çekerken ben de telefonumdaki bugün yapacağımız şeylerin listesine bakıyorum. "Hazır mısın?" İşlerini bitirdiklerinde Kenan soruyor.

"Sanırım asıl soru şu: Planladığım her şeye hazır *mısınız* Bay Ross?"

Yürürken elini sırtıma koyuyor. Bunun sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum - bilerek ya da yanlışlıkla birbirimize her sürtündüğümüzde etrafımızdaki havada oluşan elektrik fırtınasını görmezden geliyorum. Bizim için sıradan bir dokunuş diye bir şey yok.

"Hayır," diyor başını sallayarak ve gülümsemeden. "İkimizin de buna hazır olduğunu sanmıyorum ama yine de yapmazsam namerdim."

Birkaç saniyeliğine, onun kırılmaz bakışlarının derinliklerine çekiliyorum, ama anı hafifletmeye, gerginliği kırmaya ve *plana sadık* kalmaya çalışıyorum.

"Umarım yaşlı adam binyıla ayak uydurabilir."

Bir saniye sonra sırıtmaya başladı. "Genç bir kadınla çıkan yaşlı ve zengin adam klişesi olacağıma inanamıyorum."

Kendimi göz temasını sürdürmeye zorlayarak, "Kendini aşma," diye alay ediyorum. "Oh, hayır, yapmıyorsun."

Bizi kaldırımda durduruyor, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğiliyor ve aramızdaki yetersiz boşlukta dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Oh, evet, öyleyim."

16

Kenan

"Demek su toplaması derken şaka yapmıyordun, ha?" Soruyu şaka yollu sordum ama Glad'lerimde bir delik açtıysam şaşırmam. Bir Uber yolculuğu dışında bütün gün ayağımızla dolaştık.

Lotus gülüyor, geriye doğru ve biraz önümde yürüyor.

"Teknik olarak su toplamalarından ben değil Yari bahsetti," diyor dondurma külahını uzun uzun yalayarak. "Şimdi bu kadar iyi durumda olan bir adamın biraz yürümekten şikayetçi olmadığını biliyorum."

"Birazcık mı?" Kaldırımın ortasında duruyorum ve onun da aynısını yapmasını bekliyorum. Sonunda gözlerini deviriyor ve bana doğru yürüyor. "Kıçımı Bushwick'ten Kingdom Come'a sürükledin-"

"Botanik Bahçeleri'ni beğendin mi beğenmedin mi?" diye soruyor, bir eli kalçasında, diğeri dondurma külahını tutarken.

"Yani, ben-"

"Evet mi

hayır mı?"

Küçücük bedenine kısık gözlerle bakıyorum. "Evet, ama-

" "Jane'in Atlıkarıncası'na binmeyi sevdin mi sevmedin

mi?" "1.80 boyunda yetişkin bir adam-"

"Evet. Ya da. Hayır mı?" Kaşlarını kaldırıyor ve ona vereceğimi zaten bildiği cevap için başını eğiyor.

"Tamam. Evet. Eğlenceliydi çünkü çok saçmaydı. Bizimle birlikte dört yaşında çocuklar da vardı."

Başını arkaya atıyor ve tüm vücudunu sarsacak bir coşkuyla gülüyor. İnsanların yanımızdan geçip gitmesini, kaldırımın ortasında elinde damlayan dondurma külahıyla gürültü yapan kadına bakmasını umursamıyor. Onun bu yönünü seviyorum.

"Peki Roberta'nınki yediğin en iyi pizza değil miydi?" diye soruyor.

"İyiydi." Omuz silkiyorum ve yediğim en iyi pizzadan bahsediyorum.

"Yalan söylüyorsun ..." Zaten eğik olan gözlerini kısıyor ve ruj sürdüğü için dolgunlaşmış dudaklarını büküyor. "Bombaydı ve bunu biliyorsun. Peki bu dondurma hakkında ne söyleyebiliriz?"

Vanilya kubbesini yalıyor. "Hmmmm. Muhtemelen en son ne zaman bu kadar tatlı bir şey yediğini hatırlamıyorsundur."

Dili dondurmanın üzerinde geziniyor ve ağzım sulanıyor, o dilin ağzımın içinde olduğunu, benimkiyle boğuştuğunu, ikimizin de nefes nefese kaldığını hatırlıyorum.

"Hayır," diyorum sesimin çok kısık çıkmamasını umarak. "Bu kadar tatlı bir şey yemeyeli uzun zaman oldu. Bu konuda haklısın."

Kaldırımda durup birbirimizle göz göze gelirken yalamaları yavaşlıyor, ki bunu bütün gün aralıklı olarak yapıyoruz. Büyük hayal kırıklığım ve zevkim için.

Hayal kırıklığı çünkü hiç kimseyi Lotus'u istediğim gibi istemedim. Straplez gömleğinin

içindeki göğüsleri ve minyatür şortunun içindeki pürüzsüz, zayıf bacakları? Ona sahip olmak için şampiyonluk yüzüklerimden birini takas edebilirim. Yani, benim iki yüzüğüm var. Bildiğim kadarıyla sadece bir Lotus var.

Ve zevk çünkü onun da beni istediği çok açık. Ben kibirli bir adam değilim. Hayatımın yarısında çok iyiydim. Lise, üniversite, profesyonel. Kadınların beni yeteneklerim için isteyip istemediğinden asla emin olamadım.

ve kazanç potansiyeli ya da benim için.

Lotus beni ben olduğum için istiyor. Onun için hiçbir hile yok. Oynadığı bir oyun yok. Gündemi yok. Bana baktığında gözleri alev alev yanıyor ve nefesi kesiliyorsa, bu benim içindir. Beni saf bir şekilde geri istemesi ve bununla savaşırken yaşadığı zor zamanlar, onun en çekici yanlarından biri olabilir.

"İşimiz neredeyse bitti," diyor sonunda ve tekrar yürümeye başlıyor. "Hayatta kalmışsın."

Adımlarımı onun kısa adımlarına uyduruyorum ve o dondurmasını bitirene kadar birkaç dakika sessiz kalıyoruz.

"Bugün gelecek ay için tüm kelimelerimi kullandığımı hissediyorum," diyorum gülerek.

Yüzünü hafifçe bana doğru çeviriyor. Profili, yaklaşan gün batımıyla birlikte düşen gölgelere doğru narin kıvrımlar çiziyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Ben sadece... genelde pek konuşmam."

"Sanırım bugün durumun böyle olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz," diyor kahkahası alçak ve alaycı. "Tek bir kelime bile edemedim."

"Tamam, şimdi abartıyorsun."

"En azından *sana* bir lakap buldum."

"Neymiş o? Bundan hoşlanmayacağım."

"Koca ağızlı."

"Yaratıcı *ya da* doğru değil." Omzuna düşen saç örgülerinden birini çekiştiriyorum. "Çizim tahtasına geri dön."

"Bana sürekli içine kapanık biri olduğunu söylüyorsun ama ben bunu göremiyorum."

Brooklyn Promenade'in uzun parmaklıklarına yaklaşırken adımlarımı biraz yavaşlatıyorum. Söylesem mi diye düşünerek kelimeleri tartıyorum. Bunlar doğru, ama ona çok fazla şeyi çok erken söyleyebilirler.

"Başka kimseye karşı böyle değilim," diyorum usulca. "Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımız ve uzun süredir tanışmadığımız için kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben sadece seninleyken böyleyim."

17

Lotus

Kenan'ın sözlerine nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için dudağımı ısırıyorum.

Herkesle her zaman konuşurum ve hiper-sosyalimdir, ama ne demek istediğini anlıyorum. Bence asıl mesele diğer insanlarla pek konuşmazken benimle konuşması değil. Bence asıl mesele benimle konuşmak *istemesi* ve ben de bunu anlıyorum çünkü herkesle konuşsam da onunla geçirdiğim zamanda benzersiz bir şey var. Keşke başkalarıyla da aynı şeyi yapabilsem dediğim ama aynı zamanda bunu sadece onunla yaşamış olmayı sevdiğim bir şey. Henüz en derin, en karanlık sırlarımı bile paylaşmadım - beni rüyalarımda kovalayan ve gecenin bir yarısı beni tutuklayan şeyler.

Ama sanırım yapacağım.

Yakında bunları onunla paylaşacağım ve o haklı. Hiç mantıklı değil. Ama ben, Kenan'ın aksine, akla yatmayan şeylere alışkınım. Açıklamaya meydan okuyan şeylere alışkınım. Umutla büyüdüm ve mucizelerle beslendim, bu yüzden istisnalar bana tanıdık geliyor.

Öyle olsa bile, bu farklı.

Rayın dibinde durup ayaklarımı basamakların arasına yerleştiriyorum ve yüzümü New York siluetine ve şehrin kenarından akan suya çeviriyorum.

"Buna diyecek bir şey yok mu?" Kenan usulca soruyor.

"Buna söyleyecek çok şeyim var ama şu anda sadece gün batımını izlemek istiyorum," diye fısıldıyorum, etrafta duyabilecek başka insanlar olduğu için değil - hem turistler hem de yerliler bizim gibi günün sonunu yakalamak için raylarda sıraya giriyor. Fısıldıyorum çünkü gökyüzünde kutsal bir şey var. Gökyüzü benimle her konuştuğunda, iyi ya da kötü bir haber müjdelese de saygı duyuyorum.

"Pamuk şeker bulutları," diyorum Kenan'a dönüp gülümseyerek.

"Ne?" Biri beklenmedik bir şey söylediğinde yaptığı gibi gözlerini kırpıştırdı. Chase kollarının harika olduğunu söylediğinde de böyle göz kırpmıştı. Kenan'ın Noel partisinde ona nasıl baktığını hatırlayarak kıkırdıyorum. Sanki Chase sakız gibi içeri girmişti.

"Bu kadar komik olan ne?" Kenan soruyor.

"Yok bir şey." Başımı sallıyorum çünkü Chase'in adını söylemek, şu anda Kenan'ın ya da benim olmayan herhangi bir adı söylemek yanlış geliyor.

Dirseklerini parmaklığa dayıyor, o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığı tenimi okşamak için uzanıyor. Gözlerini profilimde bir okşayış kadar dokunaklı hissediyorum. Köprücük kemiğimin üzerindeki ayete dokunuşu gibi, yumuşak, meraklı ve tadını çıkaran. Yüzümden ufka doğru bakıyor. Özgürlük Heykeli. Brooklyn Köprüsü. Nehrin kenarını kucaklayan hantal binalar. Ve pembe bir bulutu delip geçen bir gökdelenin sivri ucu.

"Bulutların pembe olduğunu söylüyordum," diye devam ediyorum gülümseyerek.

"Pembe bulutlar mutlu günler demektir." "Ha?" diye soruyor.

Aşağı iniyorum, manzaraya sırtımı dönüyorum ve dirseklerimi küpeşteye dayayarak tekrar yukarı çıkıyorum. Şimdi ona bakıyorum ve gün batımını izlerken verdiği tepkiyi görebiliyorum.

"Bir keresinde araştırmıştım," diyorum. "MiMi'nin arka bahçesindeki bir ağaçtan gün batımını seyretmeyi çok severdim."
"Bu ağaç sihirlidir, çocuğum. Kendini hüzünlü hissettiğinde bu ağaca tırman."

Duygularımı bastırıyorum. Yine de, iki yıl sonra, ona tavsiye soramamak canımı acıtıyor. İstediğim zaman uçağa atlayıp onu göremiyorum.

"Pembe bulutlar hakkında ne öğrendin?" diye soruyor, kulağımın kabuğunda geziniyor, parmağını çıtçıtların üzerinde gezdiriyor ve ardında bir ürperti izi bırakıyor.

"Şey, diyorlar ki-"

"'Onlar' mı?"

"Bilim adamları, sanırım." Gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Her kimlerse, güneş alçakta durduğunda, güneş ışığının gün içinde yüksekte olduğundan daha fazla havadan geçtiğini söylüyorlar. Daha fazla hava, gökyüzündeki mor ve mavinin daha uzak görünmesini sağlayan daha fazla molekül anlamına geliyor. Kelimenin tam anlamıyla mavileri kovalar."

Pembe bulutları düşünmekten vazgeçip beni düşünmeye başladığında gözlerini yakalıyorum.

"Çok mutlu bulutlar çünkü artık hüzün yok." Gülümsüyorum ve bunun ironik bir şekilde hüzünle karışık olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum. O ağacı özlüyorum. Gökyüzünün pembe bulutlar aracılığıyla bana mutlu olmamı söylediği günlerde bile, MiMi'nin arka bahçesindeki tüneğimde hissettiğim gibi hissetmiyorum.

"Pamuk şeker bulutları mı?" diye soruyor, beni dikkatle izleyerek.

"Evet, pamuk şeker gibiler. FIT'deki final projem için bir elbise tasarlamam gerekiyordu. Pamuk şeker pembesiydi ve kesinlikle mükemmeldi."

"Manken boyutunda bir insan için mi yaptın yoksa sen boyutunda bir insan için mi?" diye soruyor, alçak sesle ve derin derin kıkırdıyor.

"Oh, kendim için yaptım. Tam ölçülerime göre."

"Üzerinde görmeyi çok isterim."

"Hiç giymedim."

"Ne diye saklıyorsun? Neden giymiyorsun?"

"Ne zaman olacağını bilirim. Özel bir gün olacak," diyorum ona, sahte bir savunmayla.

"Dolabımdan çık."

Tam telefonu çalarken gülüyoruz. Cebinden çıkarıyor ve ekrana kaşlarını çatıyor ama cevap veriyor. "Hey, Bridge. N'aber?"

Kaşları çatıldı. Bridget şu anda onun yüzünü görebilseydi, telefonu kapatırdı. Kızgın görünüyor. Kızgınlığın da ötesinde. İğrenmiş. Bana o şekilde baksa ürperirdim ama Bridget'in bundan haberi yok. Belki de buna alışmıştır.

"Eğer yalan söylüyorsan, Bridget-"

Onun sızlanan sesinin yorumunu kestiğini duyuyorum. Burnunun kenarını sıkıyor ve başını sallıyor. "Ona bir saat içinde hazır olmasını söyle, gelip onu alacağım."

Kalbim sıkışıyor. Günümüz neredeyse bitmek üzere, ama trenle eve birlikte gidebileceğimizi ve sonra da Uber'iyle ... pardon, Uber Black'iyle ... Yukarı Batı Yakası'na dönebileceğini umuyordum.

"Özür dilerim Lotus," diye hayal kırıklığını dile getiriyor. "Simone'u yarın almam gerekiyordu ama Bridget bir taahhüdü olduğunu ve onu bu gece almamı istediğini söyledi. Bridget'in muhtemelen oyun oynadığını ve manipülasyon yaptığını biliyorum ama Simone'un onu yanımda istemediğimi düşünmesini asla istemiyorum. Biliyor musun? Zaten ona yetişmeye çalışıyorum."

Kalbim sıkışıyor. Ne kadar çok şey bildiğim hakkında hiçbir fikri yok. Annenin senin yerine bir sevgiliyi seçmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Seni yanında istememenin onun için nasıl bir his olduğunu. Sadece bir gece için değil, yıllarca. Değersiz bir adam için bütün bir çocukluktan vazgeçmek.

"Anlıyorum," diyorum basitçe, anlayışımı yeterince ifade edemeden. "Simone ilk olmalı. Bunu

senden asla esirgemeyeceğim."

Genelde çok temkinli olan gözleri artık bana karşı öyle değil. Yüzü de geri kalanı gibi korkutucu. Yakışıklı ama keskin hatlardan ve küt kemiklerden oluşuyor. Ama bana baktığında, sert çizgiler yumuşuyor ve kayanın erimesini izlemek gibi bir şey oluyor. Ben güneşim.

Bir an o gücü hissediyorum, Kenan kadar sert birini yumuşatacak gücü. O güç dalgalanıyor ve sonra sorumluluğa dönüşüyor.

Naziklik kontrol altındaki güçtür.

Ve çok daha büyük, yüz elli kilo daha ağır ve on kat daha güçlü olmasına rağmen Kenan'a karşı nazik olma dürtüsünü hissediyorum. Bana her daha fazlasını gösterdiğinde, daha fazlasını anlattığında bana verdiği güce karşı dikkatli olmak.

Onun gibi, sadık olması gereken biri tarafından ihanete uğramış bir adamın yeniden güvenmeyi seçebileceğine dair bir sorumluluk hissediyorum. Bana tekrar güvenme riskini almak için. O ve ben çok farklı değiliz. Ben de beni koruması gereken kişi tarafından ihanete uğradım. Bir eş değil, bir anne tarafından, bir ailenin suç ortağı sessizliği tarafından. O kadar da farklı değiliz ve belki de pamuk şeker bulutlarımın bana söylemeye çalıştığı şey budur. Bugün güzel bir gün. Yeniden güvenmek için güzel bir gün.

Parmaklığın üzerinde durmak beni ona ulaşabilecek kadar uzun yapıyor. Yüzüne dokunuyorum, maun derisinin altındaki güçlü kemik çıkıntısını okşuyorum ve dudaklarımız birbirine değene kadar onu kendime doğru çeviriyorum. Hiç tereddüt etmeyen bir bakışla biraz geri çekiliyor.

"Ne dediğimi unutma." Sesi boğuk ve ağır, belki de bu geri dönüşü olmayan anın ağırlığıyla. "Tekrar öpüştüğümüzde, bunu gerçekleştirmelisin ve bu arkadaştan daha fazlası olmak istediğin anlamına gelir."

Dudaklarımızın arasına yerleştirdiği boşluğu kapatıyorum ve dikişin içine doğru yalıyorum. Nefes nefese kalıyor ve gözleri hemen kapanıyor.

"Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Gözlerini aç ve başka tarafa bakma." Gözlerini açtığında benimkilerle kilitleniyorlar ve alt dudağını emip köşelerini yalıyorum.

Başını eğerek üst dudağımı kendi dudağının arasına alıyor, bakışlarını hiç düşürmüyor. Kocaman ve kuşatıcı eli başımın arkasında kıvrılıyor, parmakları ensemde kıvrılıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyor, beni inleten ve inleten kabaran, aç yalamalarla tadıma bakıyor. Şimdi nefes alma ve gözlerimi kapatma sırası bende çünkü temas o kadar yüklü ki omurgamdan aşağı ve ayak parmaklarıma doğru bir akım gönderiyor.

"Başka tarafa bakma," diye yankılanıyor bana.

Öpüşme daha acil hale geldikçe kafaları sallamak için çılgınca bir ritim tutturuyoruz. Ben başımı çeviriyorum, o da kendi başını çeviriyor, her ikimiz de bakışlarımızın elektrik ipliğini bozmadan daha derine inmeye çalışıyoruz. Dillerimiz çiftleşirken, dudaklarımız yalvarırken ve bedenlerimiz birbirinin şeklini öğrenmek için zorlanırken, asla başka tarafa bakmıyoruz. Ve bu sevişmekten daha yoğun.

Bu öpücük, açgözlü dudakların ve arayıcı dillerin vaftizinde ondan önce gelen her erkeği silip süpürüyor, beni daldırıyor, ıslatıyor, kurtarıyor.

Beni değiştiriyor.

Ben yeniyim. Farklı.

Bittiğinde bile dudaklarımız hala yapışır, soluduğumuz havayı bile arındıran bu canlanmayı bırakmaya isteksizdir. Ve burada, dudaklarımızın arasında sıkışıp kalan her nefes kutsaldır. Burada, göğüslerimizin arasında, kalplerimiz antik davullar gibi çarpıyor. Burada gözlerimizin arasında, onun ve benim, yakıcı bir bakış her şeyi görüyor.

Hayatımın en güzel öpücüğü. Gerçek yakınlığa ilk bakışım. Ve

neredeyse katlanabileceğimden daha fazla.

18

Kenan

Dün bütün gün Simone'la birlikteydim, geceyi de onda geçirdi. Şimdi Pazartesi ve Lotus'u bir daha göremedim. "Çıkmamamızdan" sonra bunu çok istiyorum. Belki bir randevu değildi ama kesinlikle bir öpücüktü. Bir an önce tekrarını istiyorum. Dr. Packer'ın ofisine gitmek üzere asansörden inerken telefonuma yerel bir çiçekçiden gelen bildirim yanıp sönüyor.

Paketiniz teslim edildi.

Bu Ağustos iyi bir şey. Lotus'un kuzeni Iris ile evli olan San Diego Waves takım arkadaşım, Lotus'un numarasını istediğimden beri beni rahatsız ediyor.

"Randevu nasıl geçti?" diye sormak için aramıştı dün. "Ne randevusu?" Kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde sormuştum.

"Brooklyn." Sesinde zorlukla kontrol edilebilen bir heves ve hayal kırıklığı vardı. "Eğer bu oyunu doğru oynarsan, neredeyse kardeş olabiliriz."

"Kendimi kulağının arkası ıslak bir çaylağa kalıcı olarak zincirlemek ne kadar çekici olsa da," demiştim, ona karşı her zaman kullandığım iğneyi batırarak, "sanırım bunu kendim halledeceğim."

"Lotus'un Iris'e her ayrıntıyı anlattığını düşünmüyorsun değil mi?" Bu beni duraksatmıştı.

"Öyle mi yaptı?" Sesimi nötr tutmuştum. Yakındılar. Duyulmamış bir şey değil. Sadece çok yeni ve henüz kimseye söylemedim.

"Hayır," diye isteksizce itiraf etti August. "Iris ondan hiçbir şey öğrenemedi. İkimiz de diken üstündeyiz."

"Neden sen ve küçük karın bebek sahibi olmaktan çok yetişkinlerin New York'ta ne yaptığıyla ilgilenmiyorsunuz?"

"Sen büyüdün ama Lotus büyümedi," diye güldü. "İyi yaşlı Glad. Beşiği soyuyor."

Eğer birlikte olsaydık, onu yere sererdim. Ya da en azından güzel bir kafa kilidi atardım.

"Benimle hiçbir şey paylaşmıyor olsan da," demişti, "sana bedava bir tavsiye vereceğim. Iris için yaptığım bir şey ve beni nereye getirdiğini görüyorsun." "Sanki senin tavsiyene ihtiyacım varmış gibi," diye alay ettim.

Telefon birkaç saniye sessiz kaldı ve ben bıkkın bir şekilde iç çektim. "Yani, bana şimdi de söyleyebilirsin."

Tavsiyesini paylaşmadan önce kahkahalarıyla benimle alay etmişti. Gönderdiğim çiçekleri sevse iyi olur.

"Eğer beni yanlış yönlendirdiysen," diye mırıldanıyorum lobiyi geçerken nefesimin altında, "bir dahaki sefere uçakta uyuyakaldığında tüm o lanet buklelerini tıraş edeceğim."

Simone ve Bridget çoktan bekleme salonuna oturdular. Geç kalmadığımı biliyorum. Genelde onlardan önce gelirim.

"Hey, Moni." Onu selamlamak için elimi yüzünde gezdiriyorum ve uzanıp at kuyruğunu çekiştiriyorum.

"Hayır baba," diyor iki eliyle dokunmamı engelleyerek. "Dokunma ona. Yarınki resital için temiz olması lazım."

"Yarın resital mi var?" Kaşlarımı çatıyorum, aralarına bakıyorum. "Takvimimde yok."

"Sanırım Davis bir hata yaptı," diyor Bridget hınzırca.

San Diego'daki asistanım Davis, programımda ya da hayatımın hiçbir alanında hata yapmıyor. Onsuz kaybolurdum.

Kapı açılıyor ve Dr. Packer üçümüze de sıcak bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor.

"Sizi gördüğüme sevindim," diyerek ofise girmemizi işaret etti.

Bridget gözlerini bana dikerek, "Birkaç dakika burada bekle, Simone," dedi. "Önce Dr. Packer ile birkaç dakika yalnız kalmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatarak sordum. Bunu ilk kez duyuyorum.

"Var," diye onaylıyor ve yanımdan geçip ofise giriyor.

Şimdi ne olacak?

"Bir sorun mu var Bridget?" Dr. Packer masasının arkasından soruyor. "Birkaç hafta önce Simone olmadan sohbet ettiğimizi biliyorum, ancak bu gibi doğaçlama toplantıları sınırlandırmayı ve onsuz zamanımızı planlamayı seviyorum. Bunu görmek onun hakkında konuştuğumuzu hissetmesine neden olabilir."

"Bridget, "Kenan'ın umursamaz davranışları sayesinde öyle sayılırız,"

diyor. "Ben mi?" Başparmağımla göğsümü işaret ediyorum. "Pervasız mı?

Nasıl yani?"

"İşte böyle." Telefonunu çıkardı ve bana doğru itti.

Fotoğrafı Instagram'da gördüğümde, işime karıştığı için Bridget'e kükremek istiyorum. Aynı zamanda daha dikkatli olmadığım için kendimi tekmelemek istiyorum. Sally Roots'taki sunucu selfie'yi benimle birlikte paylaştı. Çekimin hemen ötesinde, neredeyse bir fotoğraf bombası gibi, Lotus telefonuna bakıyor. Başı aşağıda ama platin rengi örgüleri belirgin. Bridget onları o gece restoranda görmüş. Garsondan beni etiketlememesini istedim, o da etiketlemedi ama #KenanRoss etiketini kullandı.

"Bir hayranımla fotoğraf çektirmeme itiraz mı ediyorsun?" Bunu söylemek zorunda kalacak, olmayan bir şeyi büyütecek kadar önemsiz.

"Benim itiraz ettiğim şey," dedi Bridget, "New York'ta birlikte koşturduğun şu kadın."

"Bütün New York'u dolaşmak mı? Pek sayılmaz."

"Buna ne diyorsun o zaman?" Telefonunu tekrar bana doğru itiyor.

Bu fotoğraf Lotus ve beni Jane's Carousel'de gösteriyor. Fotoğrafta gülüyoruz ve şu anda içinde bulunduğum garip duruma rağmen atlıkarıncanın üzerinde o kadar büyük ve gülünç göründüğüm için neredeyse tekrar gülümseyeceğim. Afişin başlığı: "Bunu her gün göremezsiniz." #KenanRoss

Bridget beni trollemiş ve Instagram'da bu etiketle arama yapmış olmalı. Telefonunu en yakın duvara fırlatmak istiyorum.

"Bakabilir miyim?" Dr. Packer sorar ve Bridget'in telefonunu kabul eder. "Sorun

nedir?" "Başka insanlarla ilişkiye girmememiz gerektiğini söylemiştiniz," diyor

Bridget test edercesine.

"Hayır," diye yanıtlıyor Dr. Packer. "Simone'a nasıl tanıtıldığına dikkat etmeniz gerektiğini söyledim. Instagram'ın en iyi yol olmadığını kabul ediyorum, özellikle de geçmişte sosyal medya aracılığıyla yaşanan drama bakılırsa."

Bridget, yaptığı maskaralıklar yüzünden sokaklara saçılan çöplerimizden bahsedince boğazını temizliyor.

"Ama bu fotoğraflar sadece arkadaşlık olarak da yorumlanabilir," diyor Dr. Packer. Dikkatini bana çeviriyor. "Bu sadece bir arkadaş mı, yoksa eninde sonunda Simone'la tanıştırmamız gereken biri mi?"

İşte gerçek an. İnkâr edip Bridget'i başımdan savabilirdim. Bunu erteleyebilir ve Lotus'la gizlice görüşebilirdim - birkaç hafta daha bundan tamamen kaçınabilirdim.

Ama ben istemiyorum.

Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum.

Lotus'un tatlı, boğuk sözleri Cumartesi gününden beri aklımdan çıkmıyor.

Başka tarafa bakma.

"Birbirimizle görüşüyoruz." Sesim Lotus'a olan hislerim gibi güçlü ve emin ve Bridget'in yersiz, çok geç kalmış sahiplenme duygusunu tatmin etmek için onlar hakkında, onun hakkında yalan söylersem lanetleneceğim.

"Biliyordum," diyor Bridget sıcak bir nefesle. "Restoranda. Sen ve o koridordaydınız. O küçük kıza nasıl baktığını gördüm-"

"Onun hakkında saçma sapan konuşmayacaksın," diyorum sessiz bir sertlikle.

Bridget gözlerini kırpıştırdı, mavi gözleri irkilmişti. O ve ben birbirimizi değerlendirirken bir an sessizlik oldu, ikisi de geri adım atmadı.

"Bence her seferinde bir adım atmalıyız," diyor Dr. Packer, bakışmamızı keserek. "Tanıştırmak ister miyiz ... adı neydi?"

"Lotus," diyorum.

Dr. Packer önce notlarına sonra da bize bakarak, "Bugünkü oturum için planladığımız birkaç şey var," dedi. "Lotus'u tanıtmak ister misiniz?"

"Simone'un büyük bir resitali var," diyor Bridget sertçe. "Ona böyle tatsız haberler vermeden önce bunu atlatmasına izin verin."

"Hoş olmayan bir haber değil. Yanlış bir şey yapmıyorum."

"Onu beceriyor musun?" diye soruyor, gözleri buz gibi.

Dr. Packer'ın nefesi odadaki tek sesti.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap veriyorum, karnımı tırmalayan öfkeye rağmen kontrollü bir şekilde. "Ve bunu bana burada ya da herhangi bir yerde sorman da uygun değil."

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

"Simone'u getireyim," diyorum. "Burada işimiz bittiğine göre."

Simone bize katılıyor ve danstan, yeni arkadaşlarından ve hayatında daha iyi giden her şeyden bahsetmeye başlıyor. Bu beni biraz rahatlatıyor. Ancak birkaç dakikada bir Bridget'in kötücül bakışlarını üzerimde hissettiğimde, belki de burada işimiz bitmedi diye düşünüyorum. Belki de Bridget'le olan dram daha yeni başlıyor.

19

Lotus

"Misafirlerimiz geliyor," diyor JP, Fransız antika mobilyalarıyla dolu bir ofiste modern çağın anakronik bir imtiyazı olan büyük cam masasının üzerine yayılmış renk cümbüşüne gözlerini kısarak bakarken ses tonu dikkatini dağıtıyor.

"Misafir mi?" İncelemesi için getirdiğim kumaş örneklerine göz gezdiriyorum. "Kim?"

"Sanırım o ev kadınlarından bazıları? Paul koordine etti. Bir etkinlik için elbise bakma bahanesiyle geliyorlar. Kavga etmek ve ilginç kılmak için her zaman güzel yerler ararlar." Gömleğinin cebinden yeşil çerçeveli bir gözlük çıkarıp takıyor. "Bu nereden geldi?"

"Bir etiket olmalı." Öne doğru eğilip örneği ters çeviriyorum. "Al bakalım. B&J Fabrics."

"Yakın ama biraz fazla sarı, *değil mi*?" Şık gözlüklerinin üzerinden bir bakış atıyor ve titriyor. "Chartreuse hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Tabii ki." Parmaklarının arasından rahatsız edici kumaşı çekip alıyorum. "Birkaç renk karıştırıp Otuz Yedinci Cadde'deki adamımıza bir şeyler götürmemi ister misin? Özel bir eşleşme için en iyi şansımız o olabilir."

"İyi fikir." Bana bakıp gülümsüyor. "Ah, ne zaman ineceğini merak ediyordum Vale."

İzlandalı sofistike ve soğukkanlı bir verimlilik örneği olan asistanı içeri girdi.

"Gerideyiz," diye hatırlatıyor bize gereksiz yere. "Gösteriye iki aydan az bir süre kaldı."

"*Mon dieu!"* JP tombul elini göğsüne bastırdı. "Hiçbir fikrim yoktu! Moda Haftası'nın bu kadar yakında olduğunu biliyor *muydun*, *ma petite?"*

Bana yönelttiği pırıltılı gözlere alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Melekler, Vale'nin JP'yle birlikte katlanacağı şeyler için şimdiden Cennet'in VIP bölümünde bir koltuk döşüyorlar.

"Bu konuda bir şeyler duymuştum, evet." Kumaş örneklerini topluyorum ve Vale'nin pudralı yanağını öpüyorum. "Ben gidip dün teslim edilmesi gereken üretim programı üzerinde çalışacağım."

"Bir sonraki işim buydu." Yüz ifadesi yumuşuyor ve kollarımdaki canlı renkli kumaşlara doğru başını sallıyor. "Chartreuse JP'nin dayanamadığı renk olabilir. Kırmızı ise Paul'ün. Bu gösteriden sonra kara geçsek iyi olur. Yapacak çok iş var."

Bu benim kendi odama koşmam için bir işaret. Her gösteri çok büyük bir iş ve yaklaştıkça bu duvarların ötesine ayıracak daha az zamanımız oluyor. Gösteriden bir hafta önce burada kamp kurduğumuz, uyuduğumuz ve hijyen de dahil olmak üzere kişisel her şeyi ihmal ettiğimiz biliniyor.

İki kafa, çalışmak için zayıf bir mahremiyet görüntüsü sağlayan şık bölücünün etrafından dolanıyor. "Siz iki numara ne istiyorsunuz?" Dizüstü bilgisayarımdan Yari ve Billie'ye bakıyorum.

Benim bölümüm.

"Hediyelerle geldik," diyor Yari, sözlerine neşe karışıyor. Umarım sokağın yukarısındaki sevdiğim matcha latte'lerden biridir.

"Bizden değil," diye ciyaklıyor Billie ve arkasına saklandığı yerden bir buket çıkarıyor. "Ama bunları kimin gönderdiğini bilmek için ölüyoruz!"

Billie, içinde pembe, mor ve mavinin canlı tonlarında birkaç lotus çiçeği olan küçük bir vazo tutuyor. I

Lotus çiçeklerinin yerel olarak bulunmasının ne kadar zor olduğunu ve nakledilmelerinin neredeyse imkansız olduğunu biliyorum. Bulması çok zahmetlidir ve sadece birkaç saat dayanırlar. Boynuna bir kurdele bağlanmış ve kapalı bir zarf iliştirilmiş küçük vazoyu düşünüyorum. Arkadaşlarım dilleri neredeyse ağızlarından sarkmış bir şekilde duruyorlar. Belli ki bana fazla mahremiyet vermeyi planlamıyorlar.

Ben zarfı çekip çıkarırken Billie çiçekleri tutuyor ve içindeki kartı açıyor. Zorlukla okunabilen sözcükler sanki biri onları sayfaya fırlatmış gibi görünüyor.

Düğme,
Sana mesajlaşmaktan nefret ettiğimi söylemiştim.
Ne yazık ki lotus çiçekleri ekildikleri topraktan koparıldıklarında uzun süre yaşamıyorlar. Bu akşam yemek için bana geldiğinizde solmuş olacaklarını bilmek biraz etkisini yitiriyor. Oh. Bu akşam yemek için bana gelir misin? Seni görmek isterim. Seni işten alabilirim. Evet ya da hayır diye ve seni ne zaman almam gerektiğini mesaj atabilirsin.

"Yüzünü göreyim.
Sesini duyayım, çünkü sesin çok tatlı, yüzün çok güzel." - Süleyman'ın Şarkısı 2:14
--Kenan

Oh, bu kötü.

Nefesim ciğerlerimden çekiliyor. İstemsiz sırıtış dudaklarımı öpüyor. Kaburgalarımın altındaki çırpınış. Hepsi Kenan'ın kafasına koyduğu zaman büyük bir oyun oynayabileceğinin işaretleri.

"Kimden geliyorlar?" Yari talep ediyor, sesinde sabır yok. "Düşündüğümüz kişiden mi geliyorlar?"

Bir elimle, ölüme mahkum yapraklardan oluşan vazomu ondan alıyorum. Diğer elimle de kartı göğsüme bastırıyorum.

"Bunlar gizli bir hayranımdan," diyorum ve vazoyu masamın kenarına koymak için onlara arkamı dönüyorum.

"Kimden olduklarını bilmiyor musun?" Billie soruyor.

"Hayır, kimden olduklarını bilmiyorsun," diye sırıtarak cevap veriyorum. "İşin sırrı da bu."

İkisi de beni boğmak ister gibi bakıyor. Tekrar oturdum ve zarfı masamın çekmecesine koydum.

Yari, "Kenan'dan geldiklerini biliyoruz," diyor.

"Hayır, bilmiyorsun." Dizüstü bilgisayarıma dönüyorum. "Balık tutuyorsun."

"Kenan Ross olduğunu *düşünüyoruz*," diyor Billie, elleri ince kalçalarında.

"Haklı olabilirsin." Bir elimle onları kovuyorum. "Bunu sonra konuşuruz. Şimdi söylersem, zamanım olmayan milyonlarca soru sorarsınız. Odaklanmam gerek."

"İyi şanslar," diyor Yari. "Misafirlerimiz geliyor."

"Duydum." Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Bugün aksaklıkları göze alamam."

"Paul'ün bundan bahsettiğini duydum." Billie omuz silkiyor. "Marka için iyi bir tanıtım olacağını düşünüyorlar."

Büyük moda evlerinin çoğu, bu seviyedeki üretim maliyetleri fahiş olduğu için ancak kârlı olabilmektedir.

"Teşhir bu tarafa gelmediği sürece," diyorum. "Ve neden olması gerektiğini de düşünemiyorum."

"Bu gece vaktinde gidiyor musun?" Yari soruyor, çoktan uzaklaşmak için dönmüş ve beni

inceliyor.

omuz. "Saat beşte benimle J'de misin?"

Vazodaki canlı renk cümbüşü bende küçük bir gülümseme uyandırıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır. Planlarım var."

İkisi de masalarına döner dönmez çantamdan telefonu kapıp Kenan'a mesaj atıyorum.

Ben: Evet. Saat altıda.

Kenan: Görüşürüz o zaman.

Teşekkür mesajı atmama izin var mı?

Kenan: Hayır. Sonra teşekkür edersin. ;-)

Günün başında, her şeyi yapmak için çok kısa ve uçup gidiyor gibi görünüyordu. Saat altı ve Kenan'ın bitiş çizgim olmasıyla gün resmen bitmek için çıldırıyor. Bilgisayarımdan saati kontrol edip esnemek için ayağa kalktığımda saat daha üçtü. Çiçeklerden birini alıp burnuma bastırıyorum ve mis gibi kokusunu içime çekiyorum.

"Ekibimizin bir kısmı burada çalışıyor," dediğini duyuyorum JP'nin. "Ama tüm dikişler aşağıda yapılıyor ve kıyafetleri de orada görmeniz için saklıyoruz. Beni takip edin."

Reality TV oyuncuları olmalı. Tanrıya şükür benim bölgeme gelmediler.

"Oh, işte buradasın."

Başımı kaldırdığımda Bridget Ross'un odamda dikildiğini görerek afalladım. "Yardımcı olabilir miyim?" Bu soru, "*Ne oluyor be?*" ile iç içe geçmişti.

"Ofisin burada mı diye merak ettim," diyor Bridget rahatça yaklaşarak. Soğuk mavi gözlerini bana çevirmeden önce masamın üzerindeki çiçeklere bakıyor.

"Mürettebatla mı geldin?" Ben soruyorum. "*Baller Bae* koleksiyona mı bakıyor?"

"Evet. Tüm bu yaygaranın nedenini görmek istedim." Belirgin bir şekilde duraklıyor, gözlerini dar kot pantolonumda, nervürlü atletimde ve şeffaf hırkamda gezdiriyor. "Anlamıyorum."

Sabrım tükeniyor.

Tanrım, bana onun kıçını tekmelememem için huzur ver.

Tanrı yanımda olursa, belki Bridget buradan tek parça halinde çıkabilir.

"Senin için ne yapabilirim, Bridget?" diye sordum. "Bridget'ti, değil mi? Geçen gece restoranda tanışmıştık sanırım."

"Benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diyor aldatıcı bir kayıtsızlıkla. "Ya da en azından kocamı becerdiğine göre bilmelisin."

Tanrım, beni şimdi yüzüstü bırakma.

"Bence kendini daha da çaresiz göstermeden gitsen iyi olur," diyorum ona, umarım burnuna sokmak istediğim bir orta parmakla değil de biraz nezaketle.

"Burada kalmamı istemediğine emin misin?" Masanın kenarına oturur ve bir lotus yaprağını okşar. "Kenan'ın aletinin nasıl emilmesinden hoşlandığı konusunda sana birkaç ipucu verebilirim. On yılı aşkın bir süredir birlikteyiz. Belki sana çok zaman kazandırabilirim."

Tam önünde durana kadar yaklaşıyorum. Çiçeklerimi onun dokunuşundan dikkatlice uzaklaştırıyorum.

"Onu kaybeden kadından neden tavsiye isteyeyim ki?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Olay çıkmasına gerek yok. Eminim kameraları çok yakınımdadır. Ona mümkün olduğunca az cephane veriyorum.

"Onu elinde tutamayacaksın," diye alay ediyor.

"En azından ortak bir noktamız olur ve belki bir dahaki sefere birbirimizden daha çok keyif alırız, ama şimdilik tekrar ediyorum. Gidin."

"Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor, çenesi yukarıda, saçları geriye savrulmuş.

"Oh, hayır, kiminle uğraştığını *bilmiyorsun*," diyorum, ses tonum anlamadığı, anlayamayacağı bir tehlikeyle yumuşak. "Tanrı'ya nezaketimin ve sabrımın tükenmemesi için dua *etmelisin*, yoksa öğrenirsin."

"Doğru yapmana yardım etmeyi teklif ettiğimi unutma," diyor inatla, ayağa kalkarak.

"*Eski kocanı* becerirken aklımızdaki son şeyin sen olacağına inanabilirsin," diyorum ona. Şimdi defol git gözümün önünden, ofisimden ve yolumdan çekil."

"Her şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim," diyor sesi sertleşerek. "Sen zaten mahvettin," diyorum acıyarak.

Ve ona acıyorum. Kenan gibi bir adamı kaybetseydim, onunla bir hayatı kaybetseydim kendimden nefret ederdim. Çaresizlik ona yapışıyor ve acaba onu aldattı ve sonra ne yaptığını fark etmek için bir rüyadan uyanır gibi uyandı mı? Kaybettiği ve çarçur ettiği şeyi?

Önce bana, sonra çiçeklere bir kez daha bakıyor. Gözlerinde bir şey beliriyor ve maskesi düşüyor. Aşırı parlak mavi gözlerini kırpıştırıyor, dönüyor ve gidiyor.

20

Kenan

O binadan çıktığında Lotus'un kamyonetime verdiği isimle "tanka" yaslanıyorum. Tüm ince saç örgüleri toplanmış ve iki kalın örgü haline getirilmiş. Kalçaları, göğüsleri, dudakları ve diğer her yeri dışında küçük bir kıza benziyor.

Yani sadece saçlar.

Yolcu tarafını açtım, ama içeri girmek için yanımdan geçtiğinde. Dirseğini nazikçe kavrıyorum ve sırtı açık kapıya gelecek şekilde çeviriyorum. Kollarımı arabanın çerçevesine dayayıp eğildim.

"Merhaba." Kelimeyi alçak sesle söylüyorum ve çenesinin hizasını öpmek için eğiliyorum.

"Merhaba, sen," diyor minik bir gülümsemeyle. Elimi beline götürüyorum, başparmağım göğsünün alt tarafına hafifçe dokunuyor

"Kenan," diyor nefes nefese. "Bana böyle dokunduğunda

düşünemiyorum." Ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Bak." Öne doğru eğilip dudaklarının üzerinde geziniyorum. "Eller yok."

Öpücükle birlikte dudaklarımız tek temas noktası oluyor, ağızlarımız tek bir şehvet ipiyle birbirine bağlanıyor. İnlemelerimiz ortada buluşuyor ve senkop yapıyor. Aramızda birkaç santim var. Kollarım ona sarılmıyor ama sadece dudaklarımızın ve dillerimizin tutkusu aramızdaki boşluğu yakıp yok ediyor ve onun her santimini hissediyorum.

"Burada olmaz," diyor birkaç saniye sonra usulca, hayıflanarak ve geri çekiliyor.

Haklı. Instagram'da zaten Bridget hashtag'i avındayım. Bir fotoğrafın ortaya çıkıp Simone ile işleri olması gerekenden daha karmaşık hale getirmesine ihtiyacım yok. Lotus'la bu konuyu konuşmaktan korkuyorum ama Bridget'le danışmanlık seansında olanlar hakkında bilgilendirilmesi gerekiyor. Drama beklemiyorum ama eski sevgilimle ne olacağını bilemezsin.

Alnımı kısa bir süreliğine onunkine bastırıyorum, ama dudaklarımızın hızlıca birbirine değmesine karşı koyamıyorum. Bütün gün bunu düşünüyordum. Kahretsin, son öpüşmemiz bittiğinden beri Lotus'u tekrar öpmeyi düşünüyordum.

Basına geri dönüyor. Ağızlarımız açılmıyor. Dillerimiz birbirine dolanmıyor, ama sadece bu basit baskı bile inanılmaz hissettiriyor, sanki bu kadar iffetli bir dokunuşla bile değiş tokuş ettiğimiz bir şey varmış gibi.

O bindikten sonra yolcu kapısını kapatıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Şefim evime yemek getirdi," diyorum ona, atölyeyi çevreleyen yan sokağa girerken, "seni benim yemeklerime maruz bırakmam."

Başını eğiyor, alt dudağının kıvrımını ısırıyor. "Kenan, sana söylemem gereken bir şey var."

Sesindeki ağırbaşlı ton karşısında kaskatı kesiliyorum ve ellerim direksiyonda sıkılaşıyor. "Bu hiç iyi değil," diye mırıldanıyorum. Bir ışıkta otururken, profilini incelemek için dönüyorum. "Ne oldu?"

"Bridget bugün stüdyoya geldi."

"Bridget mi? Yani eski karım mı?" Şok ve öfke içimde boğuşuyor. "İşine mi geldi? Ne oluyor be?"

"Aynen öyle. Bir reality şovun gelmek istediği haberini aldık. Bu alışılmadık bir şey değil. Yapımcılar

oyuncuların içine düştüğü dram için her zaman harika ortamlar araştırıyorlar. Neyse ki Bridget'le yaşadığım dram sadece aramızdaydı. Benim odama kamera getirmedi."

Aklımdan yüzlerce senaryo geçiyor, hiçbiri mantıklı gelmiyor. Her saniye, öfkemdeki alev, çıldırana kadar yükseliyor.

"Yeşil," diyor Lotus.

"Ha?" Görmeyen gözlerimi ona çevirdim.

"Ne?" "Işık yeşile döndü."

Arkamdan gelen bir korna sesi beni öfkeli sersemliğimden uyandırdı.

"Lanet olsun." Öfkemi arabadan çıkarmamak için mücadele ederek ilerliyorum. Gaza basıp motoru çalıştırmak, harcamama izin vermediğim tüm gücü Bridget'e yönlendirmek istiyorum. "Üzgünüm, Lotus. Ne dedi o?"

"Beni kocasını becermekle suçladı ve bana aletinin nasıl emilmesinden hoşlandığını öğretmeyi teklif etti."

Boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. "Başka ne var?" Hissetmekten uzak olduğum bir sakinlikle soruyorum. "Peki sen ne dedin?"

Louts ağzını açar, kapatır ve pencereden dışarı bakar. "Lotus mu? Başka ne var? Bilmem gerek."

"Tamam, kahretsin," diyor isteksizce. "Ona *eski kocasını* becerdiğimde aklımızdaki son şeyin o olacağını söyledim."

Sözleri sikimin üzerine bir el gibi indi. Nasıl olmasınlar ki? Sessizim, düşüncelerin ve sözlerinin uyandırdığı imgelerin içine dalıyorum.

"Kenan, duydun mu ne-"

"Evet, yaptım." Yarı şehvet, yarı kahkaha dolu bir bakış fırlattım yolcu koltuğundaki ona doğru. "Seni yüksek sesle ve net duydum. Sevişirken. Anladım."

"Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim."

"Ah, hayır." Parmaklarımı huzursuzca direksiyona vuruyorum. "Bence iyiydi. Söylediğin şey."

"Ona izin veremezdim-"

"Elbette veremezdim."

"Bizim zaten ... bilirsin işte, aktif olduğumuzu düşünmesine izin verdim. Aktif."

"Sanki sağlık kliniğinde check-up yaptırıyormuşum gibi konuştunuz," diyorum sırıtarak. "Peki, söyleyin bana, Bayan DuPree, siz ve Bay Ross *aktif* misiniz?"

"Ona uzun, çok uzun bir süre seks yapmayacağımızı söylemedim."

"Gerçekten mi?" Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "O kadar uzun, ha?" Başını arkaya atıyor ve kıkırdıyor.

"Sen şeytansın." Gülüyorum, başımı sallıyorum ve binamın kapalı otoparkına giriyorum. "Komik. Bugünkü notun benden çok hoşlanıyormuşsun gibi geldi."

Küçük eli aramızdaki konsolda benimkinin etrafında kıvrılıyor. "Çiçekler ve not için teşekkür ederim. Günümü güzelleştirdi."

"Eski karım onu yok ettikten sonra demek istiyorsun."

"Oh, hayır." Lotus başını sallar. "Benim üzerimde o kadar gücü yok."

Binaya girdiğimizde oldukça sessiziz ve daireme çıkan özel asansöre binene kadar mesafemizi koruyoruz. Kapılar kapandığında, onu kendime çektim.

"Tekrar merhaba." Eğilip dudaklarını aralıyorum, sonra da tadına bakmak için içeri giriyorum. Tanrım, çok tatlı. Parmak uçlarında yükseliyor, ben de kıçını tutup kaldırıyorum.

"Kenan," diye gülüyor öpüşürken. "Beni yere bırak."

"Neden? Ben her gün senden daha fazla bench press yapıyorum."

"Gösteriş yap," diyor, ağzı mutlu bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Seni etkilemek için *bir* yol bulmalıyım."

Dirseklerini omuzlarıma dayıyor ve boynumun arkasını okşuyor. Havada asılı duruyor. "Başından beri beni etkiledin," diyor.

"Öyle mi?" Kapılar benim katım için açıldığında onu ayağa kaldırıyorum, elini tutuyorum ve daireme doğru yürüyorum. "Bu yüzden mi son birkaç yıldır birbirimizi gördüğümüzde sevişmek için bu kadar hevesliydin?"

Gülümsemesi kayıyor ve sonra kayboluyor. "Bunun olabileceğinden şüphelenmiştim." Aramızda bir el sallıyor. "Ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim."

"Neden?" Bizi evime aldım ve hemen onu yanıma getirdim. Sanki benim onu mantıksızca özlediğim kadar o da beni özlemiş gibi omzuma sarıldı. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızla orantısız. Paylaştığımız birkaç öpücüğün ötesinde.

"Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedin?" Tekrar soruyorum.

Kollarını belime doluyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Ailemdeki kadınlar erkekler yüzünden kendilerini aptal yerine koyuyorlar," diyor, sesi bir itiraf gibi. "Erkeklerin onları etkilemesine izin veriyorlar. Onları mahvediyorlar. Ben bunu istemiyorum."

Başının üstünü öpüyorum ve onu birkaç santim daha yaklaştırıyorum. "Seni mahvetmek ya da aptal yerine koymak istemiyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bana bakıyor, gözleri savunmasız olduğu kadar temkinli de. "Bu yüzden seni Brooklyn'de öpmeye karar verdim."

"Neden?"

"Senin de benim kadar kaybedecek şeyin var - yeniden güvenmek için o kadar büyük bir sıçrama." Omuz silkiyor. "Belki de kendimi kandırıyorum çünkü çekime direnmekten yoruldum, ama seni öpmeden önce kendime böyle söyledim."

Başımı sallıyorum, Bridget'in bana yaşattığı onca saçmalıktan sonra belki de bir kez olsun bunun benim yararıma olduğunu düşünüyorum. Lotus'un elini tutup göğsüme yaslıyorum, üzerini örtüyorum, onunkini tamamen gölgede bırakıyorum. Çok küçük ama kırılgan değil. MiMi'nin benim bile bildiğim İncil hikâyelerinden birini kullanacak olursam, Lotus Davut'un Golyat'ı alt etmek için fırlattığı çakıl taşı gibi. Belki de gladyatör olan ben değilim, Golyat'ım. Düşüyor muyum? Gözlerimin arasındaki küçük bir çakıl taşından mı düşüyorum?

Böyle birkaç dakika geçtikten sonra "Hadi yiyelim," diyorum.

Şefin yemekleri ısıtıcılara bıraktığı yemek odasına giriyoruz.

"Güzel bir yer," diyor açık planlı daireyi incelerken ve yemek odasındaki koltuğa yerleşirken.

"Gerçekten övgü alamam. Mobilyalı olarak geldi. Kendimce eklediğim tek şey buzluk.
banyo."

"Buz banyosu mu?"

"Her maçtan ve gerçekten zor antrenmanlardan sonra buz banyosu yapıyorum. İyileşmeye yardımcı oluyor. Burada olduğum süre boyunca bir tane yaptırdım."

Duvardaki birkaç düğmeye basıyorum ve "In A Sentimental Mood" müziği odaya sızıyor. Lotus bana Bridget'ten bahsettiğinden beri omuzlarımda taşıdığım gerginliğin bir kısmı akıp gidiyor. John Coltrane'in saksafonundan çıkan her nota boynumdaki düğümleri arıyor ve tam olarak doğru miktarda basınçla üzerlerinden geçiyor.

Lotus çenesini eline dayayarak, "Aslında bunu tanıdığımı düşünüyorum," diyor.

"Öyle mi?" Izgara tavuk ve sebzelerin bir kısmını onun tabağına, daha büyük bir kısmını da

benim tabağıma koyuyorum. İkisini de masaya koyuyorum ve başımla başlaması için işaret ediyorum. "Yumulun."

"Evet, *Love Jones*'un film müziğinden" diyor ve ağzına bir çatal dolusu mantar ve kuşkonmaz atıyor.

Yudumun ortasında neredeyse suyumu tükürecektim. "Geçen yüzyılın en iyi şarkılarından biri, bir dahi olan John Coltrane'e ait ve sizin bu şarkıyı bağlamınız bir film mi?"

Gülüyor ve omuz silkiyor, gözleriyle benimle alay ediyor ve bir ısırık
daha alıyor. "Bekle," diyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bir gözünü kısıyor ve başparmağıyla işaret parmağını birbirine sıkıştırarak küçük bir boşluk bırakıyor. "Belki birazcık."

Bu Lotus'un keskin mizahının sivri ucu.

Sonraki bir saat boyunca bana çok şey gösterdi. Yemek sırasında o kadar çok konuşuyoruz ki yemeğim soğuyor, ihmal ediyorum çünkü onun nasıl düşündüğüne, fikirlerini nasıl dile getirdiğine kendimi kaptırmış durumdayım. Bütün gece bir konudan diğerine kolayca akan bir dere gibi. Sohbetimiz filmlerden müziğe ve politikaya doğru zahmetsizce akıyor. Her noktada aynı fikirde değiliz ama fikirlerine nasıl ulaştığını duymak, onları paylaşmak kadar tatmin edici. Coltrane, Chet Baker ve Funny Valentine'a teslim oluyor. Kanepeye geçtiğimizde Miles Davis ön plana çıkıyor ve sessizliğe gömülüyoruz, ben kanepenin köşesinde oturuyorum, o da bana sarılmış, dizlerini altına almış.

"It Never Entered My Mind" başladığında ona "İşte bu" diyorum.

"En sevdiğin şarkı?" diye fısıldıyor, sanki adamla enstrümanı arasındaki diyaloğa müdahale etmekten korkuyormuş gibi.

Şimdi bu odada değil, babamın çalışma odasının kitaplarla kaplı duvarlarında ilk kez duyuyorum; onunla oturup, o davaları için materyalleri gözden geçirirken ve ben ödevlerimi yaparken dinliyorum. "Babamın da en sevdiğiydi."

Merhamet dolu gözlerini bana çeviriyor. "Onu
özlüyorsun."

Boğazımdaki yanmaya şaşırarak yutkunuyorum. Bu şarkı çalarken onu hatırlıyor olmalıyım, bana onun düşünceli doğasını ve güzel şeylere olan takdirini hatırlatıyor. İkisini de bana nasıl aktardığını.

Birkaç saniye sonra "Evet, öyle" diye cevap verdim. "İyi olduğunu düşünüyorsun ve sonra ..."

Omzuma doğru başını sallıyor, dudağını ısırıyor ve gömleğimi avucunun içinde düğümlüyor.

"MiMi'yi neredeyse her gün düşünüyorum," diyor. "Her zaman üzgün değilim. İyi de oluyor. Bana söylediği, öğrettiği bir şey. Bir yemek tarifi. Bir dikiş deseni. Eskiden onun anılarıyla savaşırdım çünkü canımı yakardı ama fark ettim ki bu onun kapımı çalması ve benim onu içeri almamam gibi bir şeydi."

Omuz silkiyor, koyu renk gözleri yaşlarla doluyor. "Beni her zaman içeri aldı. Onu düşünmemek, bazı parçalarımın varlığını unutmak gibi bir şey. En iyi yanlarımı."

"Hiç böyle düşünmemiştim." Başının üstünü öpüyorum ve onu biraz daha yaklaştırıyorum. "Annemle tanışmanı istiyorum. Bununla iyi başa çıkamıyor. Bence senden hoşlanacaktır."

Bunu söyledikten sonra bunun çok fazla olabileceği aklıma geliyor. Onu şimdiden ailemle tanıştırmak istediğimi ve bunun çok hızlı olduğunu düşünebilir.

Gülümsüyor, son gözyaşlarını da kırpıştırıyor. "Bu güzel olurdu."

Gülümsemesine karşılık veriyorum, ona büyük bir mesele gibi gelmediğine seviniyorum. "Ve gelecek hafta kız kardeşim Kenya ile tanışabilirsin. Sabırsızlanıyor."

"Ona benden bahsettin mi?" Sesini ve bana bakışını şaşkınlık renklendiriyor.

"Sadece hoşlandığım biri olduğunu söyledim."

"Bunu Iris'le denedim ama artık sen olduğunu biliyor," diyor Lotus, kahkahası göğsümde gümbürdüyor. "Peşimi bırakmıyor."

"Tanrım, Ağustos da aynı."

"Neden bize bu kadar takıntılılar?"

"Biliyorum, değil mi? Ona ilk öpüşmemizden bahsettin mi?" Onu şaşırtmayı umarak soruyorum. Birkaç kez göz kırpıyor ama şaşırmış ya da etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor dudaklarını hafifçe çekerek.

"Peki ya ikincisi?" Daha geniş gülümseyerek soruyorum. "Ona Brooklyn'den bahsettin mi?"

"Hayır, bu konuda biraz korumacı davrandım, sanırım çok fazla katkıda bulunmak istemedim. İçgüdülerimi ve sınırlarımı test ediyorum. Kulağa garip geliyor mu?"

"Hayır, ama merak ediyorum." Hazır olduğumda dudaklarına ulaşabilmek için yer değiştiriyorum. "Ona bu öpücükten bahsedecek misin?"

"Hangi öpücük?" diye fısıldıyor, gözleri ağzıma kilitlenmiş.

Ağzımı onunkine bastırıyorum, dilini benimkiyle oynaması için dışarı çıkarıyorum ve onun iç çekişi, iniltisi, çıkardığı sesler kanımda roket etkisi yaratıyor. Doğrulup onu kucağıma çekiyorum ve önce bir kot pantolonlu kalçası, sonra da diğeri kalçalarımın iki yanına düşüyor. Geri geliyor, ağzımı kendi ağzıyla açıyor, dilini agresif bir şekilde içeri sokuyor. Ellerimi ince atletin altından geçirip sırtının ipeğini keşfediyorum. Kalçalarını üzerimde sallıyor ve ikimizin de nefesi kesiliyor.

"Bunu bir daha yap," diye emrediyorum kısık sesle.

Buna mecbur kalıyor, bana sürtünüyor ve boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Kollarını boynuma doluyor ve çeneme, elmacık kemiklerime, burnuma öpücükler konduruyor. Şefkatli, tatlı ve çok ateşli.

Ellerimin kıçına doğru kaydığını ve kalçalarını, nefes nefese kalmasına ve sikimin kotumun içinde sertleşmesine neden olan sabit bir sürüşe ikna ettiğimi fark etmiyorum bile. İnlemeleri daha da yükseliyor, çığlıkları Davis'in trompetinden çıkan notalara karışıyor. Çok yaklaştı. Tanrım, boşalacak. Yüzünü görecek kadar geri çekiliyorum, duyguların oyununa, açlığa perçinlenmiş, ağzı açık, başı arkaya sarkmış.

Ve sonra durdu.

"Kenan," diye nefes alıyor, gözleri sımsıkı kapalı. "Hâlâ sikim kalkmadı."

Kıpırdamadan oturuyorum ve sikimin normal boyutuna inmesini istiyorum. Nefes alış verişlerimi düzene sokacağım.

Fırtınanın geçmesini bekleyen çocuklar gibi oturuyoruz, ama fırtına biziz. Aramızdaki bu his bir fırtına ve benim sığınmak gibi bir isteğim yok. Beni öptüğünde her şeyi unutuyorum ve yağmurun altında durmak istiyorum.

"Belli ki senden etkileniyorum." Bir kahkaha atıyor, başını sallıyor ve kirpiklerini indiriyor. "Ama hâlâ çözmeye çalıştığım bazı şeyler var."

Yüzüme bakmak için yukarı bakıyor.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyor. "Seni heyecanlandırdığım için mi?"

Başparmağımı öpücükten şişmiş dudaklarının üzerinden geçiriyorum. "Ben ergen değilim. Sen istediğinde somurtmadan duramıyorsam, seni öpmemem gerekir. Bir sonraki emre kadar penisin yok. Anlaşma böyle ve ben iyiyim."

Alnını çeneme dayayıp başını sallıyor, ama elini enseme götürüyor ve vahşi bir hayvanı sakinleştirir gibi parmaklarını orada tekrar tekrar gezdiriyor. Duygularımın ve hormonlarımın azgınlığına bakılırsa, bu çok da yanlış değil.

"Gıdıklanıyor musun?" Vücudumun hala yanıyor ve kanımın hala kükrüyor olmasından dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Başını kaldırıyor ve sırıtıyor. "Hiç de değil."

"Yalancı."

Onu kanepede sırt üstü çevirip yanlarını gıdıklıyorum. Ciyaklamaları Sarah Vaughn'un ilk şarkılarını bastırıyordu. Birkaç dakika güreştikten, gıdıklandıktan ve neredeyse tekrar çalıştıktan sonra,

ayakta duruyor, zor nefes alıyor.

"Gitmeliyim. Yarın sabah erkenden kalkıp gece geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor," diyor. "Moda Haftası yaklaştıkça provalarımız ve yapmamız gereken bir sürü başka şey var."

Başımı sallıyorum, bu gece sevişemeyecek olmamdan çok onun gidecek olması beni hayal kırıklığına uğratıyor. Azdım mı? Oh, kesinlikle evet. Muhtemelen öngörülebilir gelecekte buz küvetini daha fazla kullanacağım, ama dürüst olmak gerekirse sadece onun burada bana yakın olması, Miles'ın tekrar etmesi, konuşması ve gıdıklaması beni mutlu ederdi. Gitmek zorunda olmasından nefret ediyorum.

Lobiye inen asansörde "Eve trenle gidebilirim, biliyorsun," diyor. "Bunu her zaman yapıyorum."

Bunu bir yanıtla gerekçelendirmiyorum ama gözlerimi yanıp sönen rakamlardan ayırmıyorum.

Yolda pek konuşmuyoruz ama sorun değil. Elime uzanıyor, parmaklarımla oynuyor, başını omzuma yaslamak için uzanıyor. Evinin önüne geldiğimizde, park etmemem ya da yukarı çıkmamam konusunda ısrar ediyor.

"O zaman beni buradan öpmen gerekiyor," diyorum ona.

Öpücük hızla ısınıyor, için için yanıyor, ön koltukta cızırdıyor, ta ki kucağıma tırmanana kadar. Kalçaları dönüyor. Ben de onu itiyorum. Keskin, sıcak nefesler alıyoruz ve birbirimizin kıyafetlerini pençeliyoruz. Eğer durmazsak, onu arka koltukta, evinin önünde beceriyor olacağım.

Ağzımı geri çekiyorum ve başımı boğazının kavisine gömüyorum.

"Lotus, durmalıyız yoksa ben ..." Başını avuçluyorum ve yüzümü çenesinin zarif çizgisine çevirip orada daha güvenli öpücükler bırakıyorum.

"Biliyorum." Başını sallıyor ve boynuma gömülüyor.

Beceriksizce sürünerek yolcu tarafına geçti, çantasını aldı ve kapıyı açmamı beklemeden arabadan indi. Gitmek için döndü ve sonra geri geldi, başını açık pencereye yasladı.

"Bridget konusunda ne yapacaksın?" diye sorar.

Lotus, sevişirken aklımdaki son şeyin Bridget olacağını söylemişti ama zaten öyle. Bütün gece onu düşünmedim ama onunla uğraşmak zorunda olduğumu biliyorum.

"Ben hallederim," diyorum, sesim sakin, kararlılığım çelik gibi. Bridget benim için pek çok şeyi mahvetti. Bunu mahvetmeyecek.

Konsola doğru eğiliyorum ve Lotus beni yarı yolda karşılıyor, son bir tatlı öpücük için kafasını arabanın içine sokuyor.

Seninle ilgileneceğim.

21

Kenan

"Peki onunla ne zaman tanışacağım?"

"Kiminle buluşacaksın?" Kız kardeşime dalgın dalgın soruyorum, kaldırımda durup kiralık bir perakende alanına bakıyorum. "Bu alan harika ama Soho Faded için uygun değil."

"Hayır." Kenya yüzünü pencereye dayayıp içeri bakıyor. "Brooklyn, Queens. Hatta Harlem. Onlardan biri. Şimdi sorudan kaçma. Şu bahsetmeden duramadığın kızla ne zaman tanışacağımı sordum."

"Kim? Lotus mu?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Ondan neredeyse hiç bahsetmedim."

"Öyle mi?" Kenya yanımda yürümeye devam ediyor. "O zaman JPL Maison'da çalıştığını, New Orleans'ta doğduğunu ve dikiş diktiğini nereden bileyim? Oh, ve mumble rap seviyor. Göbek deliğinin etrafında lotus çiçeği dövmesi var ve-"

"Tamam. Belki birkaç detayı paylaşmışımdır." Kız kardeşime bir sırıtma fırlattım. "Ve sadece damarıma basmak için mumble rap seviyormuş gibi davranıyor."

"Yarına kadar şehirdeyim, bu yüzden seni dışlayan bu kadınla tanışmam gerekiyor." "O

beni reddetmedi," diye alay ettim. "Ve onunla bu akşam yemekte tanışacaksın."

"Peki Bridget'le aranız ne durumda, silahını çekip geldiğinden beri?" Kenya sırıtıyor. "Ev arkadaşının işine böyle gelmek tam bir kaltak işi."

"Aramız pek iyi sayılmaz." Yüzümü buruşturuyorum. "Onunla yüzleştiğimde hiç hoş değildi ve yalan söylemeye çalıştı, bunun bir tesadüf olduğunu söyledi. Ona hayatıma karışmaya devam ederse bunun sonuçları olacağını söyledim."

"Para mı?"

"Şu anda onunla olan tek kozum bu." Ben de diyorum ki. "Ona anlaşmamızın öngördüğünün iki katını ödüyorum, artı nafaka. Simone'un ihtiyaçları fazlasıyla karşılanıyor. Geri kalan her şey sos, ama Bridget'in sevdiği sos. İşe yarayacak mı göreceğiz."

"Umarım öyledir." Kenya telefonuna bakar. "Hey, biz geldik."

Caddenin karşısına geçip galeriye giriyoruz. The Gilded Bean, resimler, fotoğraflar ve heykellerle dolu havadar bir alana sahip.

"Güzel, ha?" Kenya soruyor. "Koçum burası için yemin ediyor. Tüm sanat eserlerini buradan aldı. Eyalet dışına da teslimat yapıyorlar."

"Bakalım hoşuna giden bir şey var mı?"

Ona birkaç şey almak isterdim ama o da en az benim kadar gururlu. Belki daha fazla. O iyi para kazanıyor ama ben bir maç için onun tüm sezon kazandığından daha fazla kazanıyorum. New York'ta yapılacak bir sonraki Oyuncular Birliği toplantısında kadınların maaş artışını gündeme getirmem gerekiyor. Üç yıl önce icra komitesine seçildim ve bu benim ligde yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri oldu. Benden önce gelen kahramanlarımın çoğu aynı görevde bulundu. NBA ve ABA birleştiğinde oyuncular için serbest oyuncu pazarlığı yapan Oscar Robertson'dı. Hala onun çalışmalarından faydalanıyoruz.

Ben de Big O'nun hayranıyım.

Lotus'un Harlem'deki günümüzde yaptığı şaka zihnimde tekrarlanıyor, sırıtmama ve başımı sallamama neden oluyor. Bu çok sık oluyor. Birlikte çok fazla gerçek zaman geçiremedik. JP'ye beklenmedik bir şekilde Milano'ya kadar eşlik etmek zorunda kaldı, ki bu berbat bir durum. Dün gece eve geldi ve bu akşam Kenya'yla buluşmasını ayarlamaya çalışıyoruz.

"Senin kız hip-hop sever mi?" Kenya mesajlaşırken gözlerini telefonundan ayırmadan soruyor. "Evet. Neden?"

"Bir konser var. Belki yemekten sonra gidebiliriz." Bana bakıyor ama omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekiyor. "Dostum, bu benim duvarımda güzel dururdu. Kahretsin, bu herhangi birinin duvarında güzel durabilir."

Neyin bu kadar harika olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum ve duruyorum, kanım donuyor ve sonra damarlarımda kaynıyor. Galeriyi hızlı adımlarla geçip duvara monte edilmiş, altı metreye kadar büyütülmüş olması gereken bir fotoğrafın dibinde kümelenmiş küçük bir gruba katılıyorum.

O bir kadın.

İnce vücutlu kadın pencere kenarındaki bir koltuğun köşesine sıkışmış. Pürüzsüz ve güneşte kızarmış bakır rengindeki zayıf bacakları hafifçe ayrılmış. Yabani bukleler ve sarmallardan oluşan karamel ve karamela rengi bir yelenin haleledi̇ği başı geriye doğru savrulmuş, boğazındaki zarif kasları ve köprücük kemiği gibi bir tutam kemiği ortaya çıkarmış. Üzerinde beyaz bir erkek gömleği var, düğmeleri açık, kuyrukları sıkı kalçalarının iki yanına sarkıyor. Gömlek bir göğsünü kısmen kapatsa da diğer göğsü açıkta, gömlek omzundan süzülüp kolundan aşağı akıyor. Minik bir altın çubuk, asmadan sarkan ağır bir meyve gibi sarkan dolgun, dut renkli bir meme ucunu deliyor. Gömleğin kuyruğunun altından uyluklarının üst kısmını çevreleyen bir dövmenin başlangıcı görünüyor.

Kukusu gölgede ama külot giymediği belli; karnının hafif kaslı düzlemi kucağının üzerinde yükseliyor ve göbek deliğinin etrafında açan bir çiçekle süslenmiş. Yanında gevşek duran eli bir gümüş yüzük ve üç parmağındaki ay dövmeleriyle süslü. Gözlerim dizinden baldırına, oradan da ayak bileğindeki iyi işlenmiş kemiklere kadar uzanan çizgiyi takip ediyor. Ayak tırnaklarındaki siyah cila hafifçe yontulmuş, bu lanet galerideki kimsenin aval aval bakmaması gereken diğer tüm mahrem, samimi detaylar gibi mahrem, samimi bir detay.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hem görüntüyü engelliyorum hem de daha sonrası için göz kapaklarımın arkasına hapsediyorum. Sonsuza kadar. Onu duvardan söküp yakmak istiyorum. Onu eve götürmek ve her gün onu görerek uyanmak istiyorum. Sıkılmış dişlerimin acısıyla çenem ağrıyor. Elim açılıp kapanıyor, yumruk yapıp bırakıyor.

"Güzel memeler, ha?" Saçları dökülmüş bir adam dirseğiyle beni dürtüyor ve çapkınca sırıtıyor.

Kolunu tuttum ve sıktım. Bir çığlık attı ve Kenya parmaklarımı dirseğinden çekti.

"Kenan, ne oluyor?" Kenya özür dileyen gözlerini dirseğini ovuşturan, yüzünde öfke ve korku olan adama çevirerek soruyor. "Kardeşimin, uh ... . PTSD. Bunun için üzgünüm."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "İsteyerek yapmadım-"

"Sorun değil," diyor aceleyle, uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden veda sözleri savuruyor. "Hizmetiniz için teşekkür ederim."

"Hizmetim mi?" Şaşkınlıkla sordum. "O ne-"

"Rica ederim," diye tersliyor Kenya. "Kendisine saldırdığı için dava açabileceği bir NBA oyuncusundansa sorunlu bir veteriner daha iyidir. Dostum, senin neyin var?"

Fotoğrafa dönüp bakıyorum.

"Bu mu?" Başparmağıyla duvarı işaret ediyor. "Lo şeyi

mi?" "O bir *şey* değil," diye homurdanıyorum. "Bu o."

"Ha?" Yüzü kaşlarını çatarak buruşuyor ve sonra farkına vararak genişliyor. Tekrar duvara bakar. "Lo? Bu Lotus mu?"

Yanımızdaki bir adam telefonuyla fotoğrafın resmini çekiyor. Ben fotoğrafı kapıp ezmeden önce gözlüklü bir kadın ona doğru yürüyor.

"Fotoğraf çekmek yasak." Birkaç metre ötedeki bir tabelayı işaret ediyor. "Lütfen bana telefonunuzu gösterin. Çektiğiniz fotoğrafı sildiğinizi görmem gerekiyor."

Öfke ve hayal kırıklığı içinde izliyorum, o bitirene kadar dilimi tutuyorum. "Ne kadar?" Adam gider gitmez soruyorum.

"Affedersiniz?" Kibar bir gülümsemeyle bana dönüyor ama gözleri çerçevesiz gözlüklerinin ardında hırsla parlıyor. "Lo için mi demek istiyorsun?"

"*Fotoğraf* için, evet."

"Sadece iki gündür galerideydi," diyor. "Ve şimdiden çok fazla talep aldık. Oldukça yüksek bir fiyata satılıyor. Bu-"

"Satılık değil," diyor arkamdan yarı tanıdık bir erkek sesi.

Döndüğümde Chase orada duruyordu, neredeyse boynuna hamle yapacaktım. O ve ben birbirimize bakıyoruz, asfalttan yükselen ısı dalgaları gibi havada parıldayan hoşnutsuzluk.

"Bu ne kadar?" Lo'nun solundaki fotoğrafı gösteriyorum.

"Altı bin," diye sırıtarak cevap veriyor.

"Peki ya bu?" Sağdaki fotoğrafı gösteriyorum. "Oh, bu elli beş yüz dolara kelepir" diyor.

"Peki ya şu?" Arkamdaki duvarı işaret ediyorum, orada ne olduğuna bakmıyorum bile.

"Hangisini kastediyorsan," diyor gözleri kinle parlayarak, "hepsinin fiyat etiketi var, bu hariç."

"Yedi bin," diye teklif ediyorum, ses tonumu dengeleyerek, öfkemi kontrol ederek. "Hayır," diyor, çenesi inatçı bir açıyla dikilmiş.

"On bin."

"Hayır dedim."

"On beş bin," diye bağırıyorum, bu orospu çocuğuna karşı olan azıcık sabrım da tamamen tükeniyor. "Kenan," diye fısıldıyor ablam. "Hadi gidelim."

"Yirmi bin dolar," diye teklif ettim, gözlerim Chase'in üzerindeydi.

"Sana söyledim, o benim." Gülümsemesi alaycı. "Ondan neden vazgeçmek istemediğimi anlayabilirsin." "Ahem," galeri görevlisi boğazını temizliyor. "Bay Montclair, eminim ki-"

"Hayır," diye sözünü kesiyor, gözlerini benden ayırmadan. "Benimkini."

Bizi ayıran üç adımı attığımın farkına bile varmıyorum, ta ki tam yüzüne gelene, ona doğru yaklaşana ve Kenya beni omzumdan tutup geri çekene kadar.

"Anlıyoruz," diyor sert bir gülümsemeyle. "Kardeşim bir koleksiyoncu ve böyle bir şey arıyordu. Hoşça kalın."

Beni galeriden dışarı sürüklüyor ve kocaman bir ciğer dolusu temiz hava çekerek görüşümdeki kırmızı pusun bir kısmını temizliyorum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Kenya, galerinin birkaç adım ötesine geçtiğimizde soruyor. "Bu ..."

Bocalıyorum, öfke kanımı pompalıyor. "Onu herkesin görmesi için oraya çıkarmış. Yapmamalı. Buna hakkı yok."

"Onaylamış olmalı Kenan," diyor. "Görülmesini istemiş olmalı. O kadar da kötü değildi. Sadece göğsünü görüyorsunuz."

O anlamıyor. Kimse anlamıyor. İnsanların onu böyle görmesinden nefret ediyorum. Onu böyle görmesinden nefret ediyorum.

Bu. Bana eskiden seviştiklerini söyledi. Bunu rasyonel aklımla biliyorum, ama bu fotoğraf onun layık olmadığı bir kadınla asla hak etmediği bir yakınlığı sergiliyor.

"Ken, benim, uh ... ... yapmam gereken bir şey var. Yapmam gereken bir şey var," diyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum. "Tamam mı?"

"Evet," diyor yüzünde endişeyle. "Ama onunla konuşmadan önce kendini kontrol altına al."

Kenya haklı. Lotus'u şimdi böyle görürsem, bir şeyleri mahvederim. Ama onu böyle görmek, Chase'in onunla böbürlendiğini duymak, beni böyle *inkar* etmesi ... nasıl yapmam?

22

Lotus

"Demek burada en iyi hayatınızı yaşıyorsunuz, öyle mi?"

Yari'nin şaka yollu sorusu dikkatimi terzilerimizden biriyle üzerinde çalıştığım numuneden uzaklaştırıyor.

"Bana bir saniye ver," diyorum ona, sırıtarak ve terziye dönerek. "Yani nakış burası boyunca devam edecek." Tırnağımı eteğin bel bandında gezdiriyorum.

"Ama görmeyecek misin?" diye soruyor, İngilizcesi bozuk ve yüzü şaşkın.

"Kısa gömlek." Göğüslerimin altına hayali bir çizgi çekiyorum. "Gömlek çok kısa olacağı için eteğindeki işlemeleri göreceksin."

"Ahhh." Anlayışla gülümsüyor ve bu stüdyoda standart olarak bulunan Juke dikiş makinelerine doğru yürüyor. Ben evdeki eski Singer'ımı tercih ederim.

"Neden bahsediyorsun, Ri?" Kıçımı dikiş masalarından birine yaslayarak soruyorum. "Milano'ya jetset yapmaktan." Elini önümde sallıyor. "Uçuş kıyafeti. Yüzü dövülmüş."

"Makyaj ve elbise JP'nin onunla birlikte katılmamı istediği CFDA öğle yemeği içindi." Vücudumu saran ipeği çekiştirip geri çekiyorum. "İnanın bana, işimi halledebilmek için daha rahat bir şeyler giymek üzereyim."

"Ooooh, bu elbiseye bayıldım," diyor Billie, çalışma odasını geçip bize doğru gelirken. "Geçen yıl bahar mı?"

Başımı sallıyorum. En sevdiklerimden biriydi. Yanık turuncu ipek, straplez, A kesim, göğsümden dizime kadar vücudumu sarıyor ve etek ucunda genişliyor. Görünümü, beni öldüren altın elmas taşlı bilekten askılı stilettolarla tamamladık.

"Saçların da öyle," diye ekliyor Yari. "Saç örgüsü olmadan platin taktığını hiç görmemiştim."

Nemin sadece daha da büyüteceği kocaman bukle bulutuna dokunuyorum. Örgüleri çıkardım ama rengini korudum. "JP'nin parlak fikri," diyorum kuru bir sesle. "Deneme diyor buna."

"Artık döndüğüne göre," diyor Yari, "Billie ve ben biraz en iyi arkadaşlar olarak vakit geçirmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Bizim evde bir film gecesine ne dersin? *Black Panther* için çok geciktiğimizi düşünüyorum."

"Yine mi?" Billie belli belirsiz soruyor.

"Sonsuza dek Wakanda," diyor Yari, *Kara Panter* selamıyla göğsünü çaprazlayarak.

Selamı tekrarlıyorum ve gülüyorum. "Ama Wakanda'nın beklemesi gerekecek çünkü planlarım var."

Kenan'la kafamın içinde şarkı söylüyorum.

Gülümsemek istemiyorum ama onun adını düşünmek bile beni duygulandırıyor. Dün gece havaalanından eve döndüğümde bir posta aldım. İade adresi yoktu ama kimin gönderdiğini hemen anladım. Neredeyse zorlukla okunabilen o karalamayı tanıdım ve mektubu açtığımda kalp atışlarım hızlandı.

"Senden başka kimse yok, dostum, eşim."
--Süleyman'ın Şarkısı 5:2

Kartı bugün taşıdığım çantaya koydum ve muhtemelen yirmi kez okudum.

"Ne planı?" Billie bir kalçasını dikiş masasına yaslıyor. "Bu planlar seninle olmazdı.

Kenan Ross?"

Gülümsemem kayboluyor ve bir arkadaşımdan diğerine bakıyorum, onlara ne kadarını anlatacağımı merak ediyorum. Onlardan bilerek bir şeyler saklamıyordum ama ilişkimizin nasıl ilerlediğinden bahsetmedim. Kenan'ı birkaç kez öptüğümü söylemedim. Artık arkadaştan öte olduğumuzu söylemedim.

Tamam. Belki de bilerek onlardan bir şeyler saklıyordum.

"Kenan Ross'u istemiyorsanız," diyor Yari omuz silkerek, "onun serbest oyun olduğunu varsayacağım ve bunun için gideceğim.

Biraz Latin aşkı istiyor gibi görünüyor." "Kaltak, sakın yapma," diyorum bıçak gibi bir gülümsemeyle.

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz." Yari gülüyor. "Hadi ama. Anlat bize."

Derin bir nefes alıp veriyorum ve başları öne eğik, işlerine dalmış gibi görünen terzilere bakıyorum.

"Tamam, demek görüşüyoruz," diyorum sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle. "Evet!" Yari yumruklarını sıkıyor. "Bill, bana beş dolar borçlusun."

"Ne kadar süreceğine dair iddiaya girmiştik," diye itiraf ediyor Billie, elini cebine atıp Yari'ye bir beşlik uzatarak. "O Moda Haftası'ndan önce dedi. Ben sonra dedim. Lanet olsun. Yaza kadar beklersin sanmıştım."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve şaşkın bakışlarımı onların arasında gezdiriyorum.

"Belli ki birbirinizden hoşlanıyorsunuz," diyor Yari, hesabı cebe indirirken. "Bu sadece bir zaman meselesiydi."

"Evet, *lütfen* bu konuda kimseyle konuşmayın çocuklar," diyorum ellerimi çenemin altında birleştirerek. "Tam olarak saklamıyoruz ama gerçekten ihtiyatlı davranıyoruz. Eski sevgilisi trip atıyor ve özellikle kızı için işleri karmaşık hale getirebilir. Pazartesi günü yapılacak bir sonraki aile danışmanlığı seansında ona biriyle görüştüğünü söylemeyi planlıyorlar."

"Dudaklar mühürlü," diyor Billie, ağzının üzerinde hayali bir fermuar gezdirerek.

"Kilit altında," diye kabul ediyor Yari. "Ama bizi haberdar edecek misin? Sadece mutlu olduğundan emin olmak istiyoruz, Lo."

"Öyleyim." Boynumdaki ince altın zincirle oynuyorum. "Oldukça harika biri ve işleri ağırdan almamı sorun etmiyor."

"Hâlâ aletin dışında olmayı mı kastediyorsun?" Billie soruyor.

"Oldukça fazla." Dudaklarımı büküyorum. "Sadece bazı şeyler üzerinde çalışıyorum."

"Biz deliyiz," diyor Billie, dikkatle beni izleyerek. "Ama bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

MiMi ve Iris dışında sadece Marsha ile yıllar önce başıma gelenler hakkında konuştum. Belki de bir sonraki adım arkadaşlarıma söylemektir.

"Ben, şey, çocuklukta cinsel istismara uğrayanlar için bir destek grubuna katılıyorum." Sesim yumuşak olsa da, sessiz odada bir mermi raporuyla patlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Billie ve elimi tuttu. "Lo, çok özür dilerim."

"Sorun değil. İyiyim ya da en azından iyiye gidiyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "Şimdiye kadar sadece diğer kadınları dinledim ama grup lideriyle de konuştum. Sanırım yardımcı oluyor."

"Yani tüm bu seks molası olayı ..." Yari kaşlarını çatıyor ve diğer elimi tutuyor.

"Evet, karmaşık bir durum." Hızlı bir nefes veriyorum. "Ama sorunlarımın üstesinden gelmeye çalışıyorum." "Ne zaman konuşmak istersen," diyor Billie, "biz buradayız."

"Biliyorum." Başımı salladım, onlar için minnettarım. "Sadece bana karşı sabırlı ol. Oraya varacağım ama şimdilik en azından biliyorsun."

En iyi iki arkadaşımın arasına bakıyorum, derin sevgi bir anlığına kalbimdeki acıyı bastırıyor. "Sizi seviyorum çocuklar."

"Biz de seni seviyoruz," diyor Yari, bir kolunu omuzlarıma dolayarak. "Gerçek bir şey için getirin."

Gözyaşlarımı tutmamı sağlayan hızlı bir üçlü sıkışmayla birbirimize sokuluyoruz.

Arkamdaki masanın üzerinde duran telefonum çalıyor. Onu almak için kızlarımdan ayrılıyorum. Kenan'ın adı ekranda belirdiğinde sırıtmamı bastıramıyorum.

"Hey." Arkadaşlarıma sırtımı dönüp lobiye bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bu geceki işleri teyit etmek için seni arayacaktım."

"Dışarıdayım," diyor aniden, sözlerimi kabul etmeden. "Yukarı gelebilir miyim?"

"Uh, tabi. Bu ... olmalı." Telefonu kulağına dayamış asansörden çıkarken onu fark ettim. ". . . iyi."

O içeri girer girmez kafalar havaya kalkıyor ve ilgi odağı oluyor. Kalın kaşları çatılmış bir halde odaya göz gezdiriyor. Beni fark ediyor ve yanına gelirken kaşlarını çatıyor.

"Selam," diyor, bakışlarını üzerimde toplamadan önce kısa bir selamlaşmayı üçümüz arasında bölüştürerek. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Görüşürüz sürtükler," diyorum onlara göz kırparak, Kenan'ın başlattığı *duh duh duuuuuhh* havasını dağıtmayı umarak. "Burada konuşabiliriz."

Biz geçerken Kenan'ın her ayağını, her santimini inceleyen meraklı terzilerin yanından geçiyoruz. Her zamanki sığınağım olan arka odanın kapısını açıyorum. O yanımdan geçip gidiyor, ben de biri merak eder ya da gezinir diye kapıyı kilitliyorum.

"Evine hoş geldin Lotus," diyorum ellerimle kapı kolunu arkamdan kavrayıp, sırtımı kapıya dayayarak. "Seni gördüğüme sevindim, Lotus. Milano nasıldı? Sen-"

"Göğüs ucunda piercing var."

Bunu neredeyse bir suçlama gibi söylüyor. Şaşırdım, çünkü birkaç derin, ürpertici, uzun öpüşmemiz oldu, evet, ama hatırlayabildiğim kadarıyla kızları henüz görmedi.

"Biliyorum," diyorum sessizce, kaşlarımı çatarak. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Soho'daki herkes bunu bilebilir," diyor dar daireler çizerek yürürken. "Gilded Bean'e adım atın ve bam. İşte orada."

Bir şey hafızamı kurcalıyor. The Gilded Bean. Nerede duymuştum ...

"Chase," diye geveledim. "Orada gösterdiği bazı fotoğraflar var."

"Bingo." İri bedenini, onu taşıyabileceğinden emin olmadığım bir masaya dayıyor. Tam olarak oturmuyor ama ayakta da durmuyor. İkisi için de endişeleniyorum.

"Koleksiyonda benim bir fotoğrafım falan mı var?" diye sordum. "Bir şey gördüğünü düşünüyorsun
-"

"Bir bok gördüğümü *sanmıyorum* Lotus," diye tersliyor. "Kız arkadaşımı bu kadar güzel bir fotoğrafta tanıyabilirim.
benim kadar uzun."

Kız arkadaşı.

Bana ilk kez böyle hitap ediyor ve ben bu sorgulama yüzünden bunu takdir bile edemiyorum.

"Hayır, olamaz." Verileri hesaplayamadığım için başımı sallıyorum. "Yüzümü gördün mü?"

"Gerek yoktu."

"O zaman yanılıyor *olabilirsiniz*."

"Yaka kemiğinizdeki dövme, parmaklarınızdaki aylar, *gris-gris* yüzüğünüz, göbek deliğinizin

etrafındaki lotus çiçeği. Yanılıyor muyum?"

"Bu hiç mantıklı değil. Çıplaklık için bir ibraname imzalamadım. Çektiği fotoğrafları gördüm. Ben

Bunu unutmayın. Sanatta çıplaklıkla ilgili bir sorunum yok ama kişisel olarak bunu yapmak istemedim."

"Ama ona poz verdin?" Başka bir suçlama daha. Hakkı olmayan bir suçlama ve bu da onu rahatsız etmeye başladı.

Ben.

"Evet, öyle," diye sertçe cevap verdim. "FIT'i bitiriyordum ve burada stajyer olarak çalışıyordum.

Gerçek para yok. Chase onun yerine oturmam için bana para verdi. Bu bir sır değil ve sizi ilgilendirmez."

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Biliyorum. Haklısın. Ben sadece ..." Başı geriye düşüyor, gözleri tavanda. "İnsanların seni böyle görmesinden nefret ediyorum."

"Ben sana ait değilim Kenan," diyorum ona. "Fotoğraflar için poz vermemi eleştiremezsin, çıplaklık olmaması gerekse bile. Chase'le ilgileneceğim, buna inan, ama biz olmadan önce olan şeyler için buraya gelip mağara adamı saçmalıklarıyla hırlamaya hakkın yok. . . herhangi bir şey. İşler böyle yürümüyor ve bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyorsan, sana doğrusunu söyleyeyim. Ben o hatun *değilim*."

"Bana ait olmadığını biliyorum Lotus," diye homurdanıyor. "Neden bir pislik gibi davrandığımı düşünüyorsun?

Bunu yapmaman beni deli ediyor. Eğer dürüst olursam-" "Evet, lütfen, bunu deneyelim."

"Dürüst olmak gerekirse," diye tekrarlıyor, iki kaşını da anlamlı bir şekilde kaldırarak. "Chase'in seninle benim henüz yaşayamadığım bir şeyi yaşamış olması beni deli ediyor. Seni benim bilmediğim yönlerinle tanıyor."

"Yani seviştiğimiz için mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Chase'le skor tuttuğunuz bu küçük oyunda geride olman seni rahatsız mı ediyor? Hemen şimdi sevişebiliriz ve sorunun çözülür, değil mi? Ödeşmiş olursun? Beni becermek mi istiyorsun Kenan?"

"Tabii ki biliyorum ama sadece bu değil." Kaşları yumuşar. Sesi yumuşar. "Sadece bunu bilmiyorsun, Lotus."

Kapıyı itiyorum ve önünde durana kadar yürüyorum. "O zaman bu neyle ilgili?" Sesim de yumuşayarak soruyorum. "Chase ve ben seks yaptık, evet, ama daha fazlasını istediğini düşünmüştüm."

"İstiyorum." Kocaman elleriyle kalçalarımı kavrıyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. "İstediğimi biliyorsun."

"O zaman bunu mahvetme," diye fısıldıyorum. Daha da yaklaşıyorum ve o otururken ben de topuklu ayakkabılarımla kollarımı onun boynuna daha kolay bağlayabiliyorum. "Bunu mahvetmesine izin verme."

Elleri kalçalarımdan kayarak ipeğin üzerinden sırtımı okşuyor.

"Onu daha önce hiç kıskanmadım," diyor. "Yani, onunla birlikte olman hoşuma gitmiyordu ama sen normal bir cinsel hayatı olan yetişkin bir kadınsın, o yüzden anlıyorum."

"Son zamanlarda seks departmanında işler benim için pek de normal gitmiyor." Kuru kuru gülüyorum, "ama devam et."

"Fotoğraf çok güzel ama bana satmadı." Asi saçlarımı geriye yatırıyor, sık sık yaptığı gibi kulağımın kabuğunu takip ediyor. "İçinde harikasın, çok özgürsün. Bu çökmüş, ve sen de öyle görünüyorsun ..."

"Ne gibi?"

"Geliyorum."

Kelime dudaklarımı okşuyor. "Onun senin yüzünü, boşalırken nasıl göründüğünü gördüğünü ama benim görmediğimi fark ettim. Vücudun hakkında benim bilmediğim şeyleri biliyor. Örneğin, kalçalarının üstündeki mürekkebin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Parıltılarını gördüm ama bilmiyorum. O biliyor. Sanırım demek istediğim seni yakından tanıyor."

"Hayır, beni cinsel olarak tanıyor. Bu iki şey arasına bir çizgi çekerim ve hiç kimse bu çizgiyi geçmedi.

o."

Çenesini öpmek için biraz daha yukarı kaldırıyorum.

"Ama yapabilirsin," diye fısıldıyorum. "Bence o çizgiyi aşabilirsin Kenan ve bu beni seni tanıdığım andan beri korkutuyor."

Yüzüne bakmak için birkaç santim geri çekiliyorum. "Bu, sana az önce söylediğim şey, samimiyettir. Sana güvendiğim gerçek bu. Chase buna hiç sahip olmadı."

Başını sallıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, başımı yaklaştırıyor ve alt dudağımı dudaklarının arasına alıyor. Eli sırtımdan aşağı kayıyor, göğüslerimiz birbirine değene kadar beni daha da yaklaştırıyor ve vücutlarımızın birbirine değmesiyle yanıyorum. Ona her ne kadar buna hakkı olmadığını söylesem de, sahipleniciliği beni tahrik ediyor ve öpüşmeyi derinleştiriyorum, ona sahip olabileceğim kadar çok şey için çaresizim.

"Seni özledim," diye itiraf ediyor öpüşürken.

Kelimeler kalbimi yumrukluyor, sıkıyor. Başımla onaylıyorum, yakın olmak istiyorum. Daha fazla yakınlık istiyorum. Aramızda daha fazla güven olmasını arzuluyorum. Yanındaki masaya zıplıyorum. Merakı gözlerinden okunuyordu. İpek elbiseyi yavaşça kalçalarıma geçirdiğimde şehvete dönüşüyor.

"Chantilly danteli," diyorum, kalçalarımın üst kısımlarını çevreleyen dövmelerin karmaşık desenlerini izleyerek. "Paris'te küçük bir dükkânda bu çoraplardan vardı. En üstte o güne kadar gördüğüm en zarif dantel vardı. Param yetmediği için fotoğrafını çektim ve buraya dövdürdüm."

Dantel desenini taklit eden parşömenler üzerinde çalışıyorum. Bantlar çok geniş değil. "Sonunda nefret edersem kimse görmesin diye onları gerçekten yüksek tuttum."

"Çok güzeller." Tek parmağıyla karmaşık desenin izini sürüyor. Parmak eklemi külotuma değiyor ve nefesim kesiliyor. Bana sertçe bakıyor. "Özür dilerim." Boğazını temizliyor. "Gitsem iyi olacak."

Parmağını tutuyorum, tenime değen mürekkebin kontrastına bakıyorum. "Görmek istiyor musun?" Soruyorum, sesim kısık, boğuk ve alçak.

"Neyi gördün?" diye soruyor, kaşlarının arasında şaşkın bir ifade beliriyor.

Bu adımı gerçekten atıyor muyum? Bir binadan atlayıp uçabileceğime inanıyor muyum? Tanımaya ve önemsemeye başladığım adama inancım var mı? Ona güvenebilir miyim? Aramızda olanlara güvenebilir miyim?

Gerçek inanç cesaret gerektirir.

Kendi sözlerimle kışkırtıldım, geri çekildim. "Geldiğimi görmek ister misin?"

23

Kenan

Bu küstah soru dudaklarından bir heyelan etkisiyle dökülüyor ve beni aynı anda yüzlerce yanıt ve soruyla karşı karşıya bırakıyor. Alt dudağını yalıyor, uzun, kalın kirpiklerinin arasından bana bir bakış fırlatıyor.

"Hazır olmadığını sanıyordum-"

"Değilim, ama son baktığımda seks yapmadan da boşalabiliyordun." Gülüşünün içi boş. "Ben her zaman yapıyorum."

Derin bir nefes göğsümü genişletiyor. Lotus'un kendine dokunduğunu görme düşüncesi bile - ellerimin altında bu şekilde çözüldüğünü görmek ... . Şehvet tarafından ele geçirildim, onun pençesindeyim. Ve ondan hiçbir şey istemiyorum. Almasını, almasını, almasını ve beni neyin iyi hissettireceğini düşünmemesini istiyorum. Hiç kimsenin zevkini bu şekilde istememiştim. Görmeyi. Tatmak. Bunu yapmak.

"Emin misin, Lotus?"

"Denemek istediğimden eminim," diyor yumuşak bir sesle. "Seks yaptığım son birkaç seferde hissettiğim kasvet, boşluk ve anlamsızlık, bunu seninle asla ilişkilendirmek istemiyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, belli belirsiz bir okşayışla. "Dokun bana Kenan."

Ağızlarımızı aynı anda birbirimize açıyoruz, birbirimizi içeri davet ediyoruz, görünmez bir ihtiyaç uyumuyla harekete geçiyoruz. Ağzının sıcaklığına ve tatlılığına çekiliyorum - benim için nasıl nefes alıp verdiğine ve inlediğine. Geri çekiliyor, bakışlarımı tutuyor ve askısız elbisesinin üst kısmını aşağı çekiyor.

Onu ilk görüşümde derin derin yutkunuyorum. Fotoğraf muhteşem ama bu yakınlıkla -dokunma ve vücudunun tepkisini izleme potansiyeliyle- kıyaslanamaz. Sıcak, çıplak teni beni sersemletiyor, şişmiş meme uçları dokunmam ve öpmem için yalvarıyor. Yüzünü izleyip iyi olduğundan emin olduktan sonra başparmağımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Nefesi keskin ve irkilmiş bir şekilde kesiliyor.

Avuç içlerimi göğüslerine dayıyorum, yavaşça büyüyen daireler çiziyorum, meme uçları sıkılaşıp yuvarlaklaşana kadar daha da hızlanıyorum. Başı geriye düşüyor, saçları platin bukleler halinde bakır omuzlarına dökülüyor. Sırtını okşuyorum, ellerim omurgasında buluşuyor, üst üste biniyor. Çok kırılgan hissediyor. Sadece narin kemikleri değil, yapmayı arzuladığım şeyi yapmamı beklerken güvenle parlayan kara gözleri de öyle. Delinmiş meme ucunu şefkatle ağzıma alıyorum. Tanrım, saygıyla.

"Evet." Lotus'un başımdaki elleri beni ileri itiyor. "Lütfen Kenan."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yok. İlk başta yumuşakça emiyorum ama onun tadı, ağzımda tomurcuklanıp sıkılaşması iyi niyetimi bastırıyor. Göğsünü daha derine çekiyorum. Onu daha yakın istiyorum. Masadan kalkana kadar onu yukarı çekiyorum ve beslenirken ellerimde asılı tutuyorum, dilimi meme ucunu delen çubuk boyunca gezdiriyorum. Ağzımdaki dokusu -çubuğun soğuk metali, sıcak, şişkin meme ucu, etrafındaki ipeksi deri- neredeyse çok fazla. Diğerini ağzıma alıyorum ve

inliyorum. O da aynı derecede tatlı. Dudaklarımın arasında aynı derecede yuvarlak ve duyarlı. Çığlıkları daha acil hale geliyor, elleri başımda, daha sıkı.

Onu masaya geri koyuyorum ve kalçasını okşuyorum, elim mürekkepli dantele kadar uzanıyor. Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Yukarı bakıyorum ve gözleri parlıyor. Asla başka tarafa bakmadan, birbirine bağlı ellerimizi külotunun içine itiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Parmaklarımın altında sıcak, ıslak bir ipek gibi. Parmaklarımızın altında. Kalçaları sarsılana ve dudağını ısırıp gözleri kapanana kadar ikimiz birlikte keşfediyor ve okşuyoruz. Elini külotundan çekip yukarı uzanıyor ve parmaklarını ağzımın üzerinde gezdiriyor. Bana hediye ettiği ıslaklığı kucaklıyorum ve tek bir tadın bağımlısı olarak onun tadıyla inliyorum. Başımı şakaklarımız birbirine değene kadar indiriyorum, parmaklarım hâlâ onu okşuyor ve kalçaları hâlâ umutsuz, ulaşılmaz bir ritimle sallanıyor.

"Bırak tadına bakayım," diye inliyorum kulağına. "Tadına bakabilir miyim?"

Başını hızlıca sallıyor. Kaçma tehdidinde bulundukları her seferinde yuttuğu küçük boğuk çığlıklar dışında sessiz.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını iyice bastırıyorum. Siyah ipeği bacaklarının üzerinden aşağıya doğru çekiyorum ve sonra ağzımı onun üzerine açıyorum, hepsini birden istiyorum, açgözlüyüm. Bir an hareketsiz kalıyor ve içime daha sert girmeden önce keskin bir çığlık atıyor. Onu masanın kenarına sürüklüyorum ve parmağımı içeri sokuyorum, hala sinir tümseğini emiyorum. O kadar sıkı ve parmağım o kadar büyük ki, etrafımda kasılıyor.

"Bir tane daha," diye inliyor. "Bir parmak da sen ekle Kenan."

Onu incitmek istemiyorum, ama etrafımda daha da sıkı olmasını istiyorum, bu yüzden bir parmağımı daha sokuyorum ve daha yavaş pompalıyorum, kalçalarının inişli çıkışlı temposuna uyacak şekilde inşa ediyorum.

"Kahretsin. Evet, evet. Aman Tanrım, evet Kenan. İşte bu. Ben ... oh."

Göğüslerini avuçluyor, kabaca sıkıyor ve çimdikliyor, bana çarparken yüzü dönüyor, bacağı kalkıyor ve sırtıma iniyor. Topukları omzuma saplanıyor.

"Geliyorum," diye nefes alıyor. "İzle. Görmek istiyorsan, izle."

Ve yapıyorum. Sürekli olarak amını okşarken, dokunurken, yalarken ve tırmalarken, bakışlarımı yüzüne sabitliyorum. Başı hafifçe yana eğilmiş ve dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Kaşları örülmüş ve uzun kirpikleri yanaklarının üst kısımlarını öpüyor. Ağzı açık kalıyor ve içini boşaltıyor, bunu yaparken bir zevk çığlığı atıyor. Parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirerek onun ıslak sıcaklığına takılıyorum. Ayakta duruyorum, teması hiç kaybetmiyorum ama görmem gerek.

Başı geriye düşer. Gözyaşları yanaklarına ve çenesine doğru yuvarlanıyor. Onları yalamak için eğildim. Onları bir kraliçenin fincan taşıyıcısı gibi içiyorum, ilk tadı alıyorum. Yüzüne, boğazına ve göğüslerine öpücükler yağdırıyorum. Bana doğru kıvrılıyor, son dalgalara biniyor, eli gömleğimi yumrukluyor, gözleri kocaman açılıyor, bana bakışlarındaki arzuyu, çaresizliği ve nihayet memnuniyeti gösteriyor.

Bunu ben yaptım. Bunu birlikte yaptık, o bana nasıl hoşlandığını gösterdi ve ben de ona tam olarak istediğini verdim. Bir tutku, sabır, özlem ve güven alışverişi. Titreyen, sızlanan oydu ama benim dizlerimin bağı çözüldü. Gerçek yakınlığı hiç tatmadığını söylüyor. Eğer aramızdaki şey buysa - mümkün olduğunu düşündüğüm hiçbir şeye benzemeyen bu keşfedilmemiş tutku - o zaman bunu en azından kendime itiraf etmeliyim.

Ben de öyle.

Vücudu sakinleşip durulduğunda, masaya oturmak için kayıyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Bu masa ikimizi birden kaldırmaz Kenan," diyor, kelimeleri peltek ve tembel. Başını omzuma gömüyor ve kucağımda küçük bir kedi gibi top gibi kıvrılıyor.

"Aslında *beni* tutamayacağını söylüyorsun." Cezası saçını sıkmak ve öpmek oldu.

"Hey, sen söyledin." Kıkırdıyor ve elini gömleğimin altından geçirip avuç içini karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor. Kaslarım temasla sarsılıyor. "Bu gerçek bile değil."

"Gerçek hissettirmeyen ne?"

Başını omzuma yaslıyor ve gözlerimi yakalıyor. "Bakabilir miyim?" "Neye bakabilirsin?"
Cevap olarak elini tekrar karnımda gezdiriyor ve iki kaşını birden kaldırıyor. Şaşkın bir kahkaha atıyor

içimden. "Bebeğim, tabii ki. Sadece karın kasları. Onları daha önce de görmüştün."

Güzel dudaklarında hınzır bir sırıtışla kucağımdan kayıyor. Gömleğimi kaldırdığında ağzı açık kaldı.

"Tıpkı hatırladığım gibi." Gömleği birkaç santim daha yukarı itiyor ve gözleri açılıyor. "Çok güzel bir göğsün var. Tanrım, bu meme uçları."

Ben hafızamda birinin meme uçlarıma iltifat ettiği bir zamanı ararken ve boş çıkarken, o eğilip bir tanesini ağzına alıyor.

Kendini tamamen kaptırmış, gözleri kapalı ve yanakları çukurlaşmış. Bir meme ucunu dişlerinin arasına alıyor, gözlerini bana dikiyor ve ısırıyor. Sertçe.

"Kahretsin." Elim masaya çarptı. "Lotus, siktir."

Dili acıyı dindirmek için dışarı fırlıyor ve tam pantolonuma boşalacağımdan emin olduğum anda diğerini ısırıp bana sırıtıyor.

Gülüyorum, acıya rağmen ya da belki de acı yüzünden tahrik oluyorum. "Seni küçük cadı."

"Biri bana ilk kez böyle demiyor," diyor kuru bir sesle ve avucunu karnımdaki kasların üzerinde gezdiriyor, istemsizce kasıldıklarında gülüyor. "Birileri çok hassas."

"Ya da azgın." Gülüyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve sikimi avuçluyor.

"Çok bencilim," diyor yüzünde sıkıntıyla. "Ben bile-" "Hayır. O senin

içindi. Sadece sen ol istedim."

Ağzını açıyor, tam tartışacakken telefonum çalıyor. Hala açık olan ağzını öpmekten kendimi alamıyorum, dudaklarına gülümsüyorum ve telefonuma cevap veriyorum.

"Selam Ken," diyorum Lotus'tan gözümü ayırmadan, o da benden gözünü ayırmıyor.

"Bu gece için hâlâ anlaştık mı?" Kenya soruyor.

"Bir kontrol edeyim." Telefonu uzak tutup Lotus'a soruyorum. "Hâlâ kız kardeşimle akşam yemeğinde buluşmak istiyor musun?"

"Elbette." Göz kırpıyor. "Çocukluğuna ve garip ergenliğine dair tüm utanç verici hikayeleri sorabilirim."

"Ben hiç garip olmadım," diyorum ona. "Evet, Ken, biz iyiyiz. Detayları anlat."

Yazıyormuş gibi yapıyorum ve Lotus köşedeki masaya koşup bir kalem ve üzerinde bir elbise olan bir çeşit dikiş kalıbı alıyor. Akşam yemeği ve sonrasındaki konserle ilgili detayları karalıyorum. El yazım her zamankinden daha az okunaklı ama telefonu kapattıktan sonra okuduğumda harflerin çoğunu seçebiliyorum.

"Akşam yemeği altıda." Tavuğumdan başımı kaldırıp bakıyorum. "Ve sonra konser."

"Sanatçı kim?" Burnunu kırıştırıyor. "İki saat boyunca sevmediğim birinin karşısında oturmak istemiyorum."

"Evet. Bu çok saçma olurdu. Bu aslında Central Park'ta sürpriz bir konser," diyorum kaşlarımı çatmış gibi yaparak. "Bu adamı duyduğundan bile emin değilim."

"Kim o?" diye soruyor, şüphe ve kuşkuculuk bir bakışta birbirine

karışıyor. "Grip?" Masumca soruyorum.

Ağzının açık kalmasına ve gözlerinin fincan tabağı gibi açılmasına bakılırsa, öyle olduğunu tahmin ediyorum.

24

Lotus

Hala Grip'i konserde izleyeceğim için çıldırıyorum. Geçen yıl New York'a geldiğinde biletler saatler içinde tükenmişti ve ben kaçırmıştım.

Neredeyse ağlayacaktım.

Şu anda piyasadaki en uyanık hip-hop sanatçılarından biri. Şarkı sözleri bilinçli ve düşündürücü. Akışı, gülünç. Bu gece için sabırsızlanıyorum ama önce halletmem gereken bir şey var.

Gilded Bean'e girdiğimde duvarda kendimi fark etmem uzun sürmüyor. Gerçek boyutta - hayır, gerçek boyuttan daha büyük, çünkü benden yaklaşık bir ayak daha uzun - fotoğrafa aptal aptal bakıyorum. Bu fotoğrafı daha önce hiç görmediğimi, hatta bunun için bir izin bile imzalamadığımı biliyorum.

Başımı eğiyorum, böylece saçlarım yüzümü örtmek için öne düşüyor. Grubun tam ortasında duruyorum ve kimse duvardaki terk edilmiş kızla saçlarına sarılan kızı birbirine bağlamıyor.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum," diyor Chase hemen yanımdan. "Çok güzel, değil mi?" "Seninle yalnız konuşmam gerek," diyorum, duvardaki resmimden gözümü ayırmadan. "Oldukça meşgulüm, belli ki," diyor. "Bu sergimin ilk haftası."

Yüzümü ona dönüyorum, vücudumdaki her kas geriliyor. Mücadele şu anda çok gerçek. Ona saldırmak ve o erkek topuzunu kıçından çekmek istiyorum.

"Peki," diye çevremizdekilerin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım. "Şimdi, tam burada, bu fotoğrafı iznim olmadan kullandığın için seni nasıl dava edeceğimi konuşabiliriz. Avukatlarımın nasıl-"

Kolumdan tutup beni galeriden dışarıya, küçük bir ofise sürükleyerek sözümü kesti. "Sen deli misin?" diye soruyor hemen. "Böyle şeyler mi söylüyorsun? Sergimi mahvedebilirsin."

"Sergini *hâlâ* mahvedebilirim." Başımı salladım, öfkeliydim. "O fotoğrafı ne zaman çektin? Onu hiç görmediğimi biliyorsun Chase."

Birkaç saniye sessizce beni izliyor, muhtemelen bir yalandan kurtulup kurtulamayacağını ya da bana gerçeği söylemek zorunda kalıp kalmayacağını tartıyor. Sonunda bıkkın bir iç geçiriyor ve elini yakışıklı yüzünde gezdiriyor.

"Çekimlerden birinde uyuyakalmışsın." Gülüşü kısa ve gözleri neredeyse şefkatli. "Sanırım okul için bir projen vardı. Bir parça ekipman almaya gittim ve geri döndüğümde ..."

Eliyle arkasını, ofis kapısının diğer tarafındaki sergi salonunu işaret ediyor. "Geri döndüğümde sen de böyleydin" diyor, odayı geçip önümde durarak. "Ben de Lo. Şu fotoğrafın ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Sen ne kadar güzelsin? Nasıl çekmem?"

"Mahremiyetimi ihlal ettin," diye cevap veriyorum. Sessiz. Sert. "Sadece almaya değil, göstermeye de hakkınız yok muydu? Benden izin almadan mı?"

"Ama ben-"

"Dur." Bir elimi kaldırdım. "Buraya senin bakış açını ya da bunu nasıl mantıklı hale getirdiğini dinlemeye gelmedim. Sorun değil. Sadece şovunu değil, kariyerini de mahvedebilirim. Bunu

biliyorsun, değil mi?"

"Vay canına." Başını sallıyor ve kötü niyetli bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Kendine çok güveniyorsun, ha? Bu kadar güce sahip olduğunu düşünmek. Birinin senin gibi birine

yüceltilmiş moda uşağı."

"Size bu 'moda dalkavuğunun' modadaki en güçlü seslerden birinin sağ kolu olduğunu hatırlatabilirim," diyorum öfkemi zar zor kontrol ederek. "Ya da size, bilirsiniz, yasaları ve kariyerinizin bu aşamasında bir davanın nasıl yıkıcı olacağını hatırlatabilirim."

O kadar yaklaşıyorum ki vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor. Nefesi ağır geliyor ve yutkunuyor. Fısıldamak için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"İkimiz de bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyoruz, Chase," diyorum, dudaklarımın kulağını sıyırdığından emin olarak. İnliyor. "Am. Benimkini. Ve artık ona sahip olamadığın için şımarık küçük bir çocuk olman."

Parmaklarının iki yanında seğirdiğini görmek için aşağı bakıyorum.

"Zar zor nefes alabiliyorsun ve bana dokunmak için titriyorsun," diyorum ona. "Bana burada gücün kimde olduğunu söyle."

"Lo, seni düşünmeden duramıyorum," diyor kısık sesle. "Belki sıradan, uygun bir şekilde başladı ama bir noktada daha fazlası oldu."

"Benim için değil." Geri çekiliyorum. "Zalim ya da kalpsiz olmaya çalışmıyorum ama çizgiyi aştın. Bunun dikkatimi çekmesi mi gerekiyordu?"

"Beni ciddiye almazsın," diyor somurtkan ve huysuz bir şekilde. "Seni istiyorum, Lo."

"Senin gibi adamlar istedikleri her şeye sahip olabileceklerini nereden çıkarıyorlar? Fotoğrafın indirilmesini istiyorum, yoksa bu yasal bir sorun olur. Ayrıca, tüm dijital kopyaların ve baskının orada asılmasını istiyorum. Teslimat talimatlarını bırakacağım."

İşim bitti ve gece için hazırım. Kapıya yöneliyorum, ama Chase beni durduruyor, beni geri çevirmiyor, ama iki kolumu öyle sıkı tutuyor ki irkiliyorum.

"Bu kadar mı?" diye soruyor arkamdan, kıçıma sürtünerek. "Dışarı çıkıp hiç yaşanmamış gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?"

Kendini bana sertçe bastırıyor, beni kapıya yaslıyor. Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. Gözeneklerimden ter fışkırıyor. Karnımda tanıdık ama uzun zamandır kayıp bir korku beliriyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Bırak gideyim Chase," diyorum sakin bir şekilde, korkumun kokusunu almamasını umarak.

"Yoksa bu senin için daha kötü olur." "Benim için daha mı kötü olur?" diye soruyor kalpsiz bir kahkahayla. "Çözmen gereken şeyler olduğunu söylemiştin, ama sen
Ona veriyorsun, değil mi? O topçuyu beceriyorsun."

Kendimi kıpırdamamaya ya da onun demir tutuşundan kurtulmaya çalışmamaya zorluyorum. Kurtulmaya çalışmak ve başaramamak sadece çaresiz olduğumu yineleyecek. Onun daha güçlü olduğunu. Savunmasız olduğumu ... daha önce olduğu gibi. O günkü gibi. Gözlerimin önünde karanlık noktalar beliriyor ve onları temizlemek umuduyla gözlerimi kırpıştırıyorum. Yeniden odaklanmak için.

"Bana daha önce de vudu büyüsünü sormuştun," diye mırıldanıyorum, umarım sesimdeki paniği saklayabilmişimdir. Arkamda hareketsiz duruyor.

"Evet, şimdi dikkatini çektim, seni çüksüz piç," diye tükürdüm. "Bırak beni yoksa sana acı vereceğime söz veriyorum. Daha büyük ve güçlü olduğun için bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?" Mizahsız bir kahkaha attım. "Bu güç değil. Hayatını yıllarca hayal bile edemeyeceğin şekillerde zindan edebilirim. Tek bir lanet yeter."

Başımı çeviriyorum ve omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Yemin ederim. Beni test et, Chase."

Sessizlikte, düşüncelerinin çalkalandığını, evimdeki otları, tılsımları ve taşları hatırladıkça

korkusunun benimkiyle eşleşip yükseldiğini neredeyse duyabiliyorum. Ne işe yaradıklarını ve neler yapabileceğimi merak ediyor.

"Bırakın gideyim," diye tekrarlıyorum, sesime geri dönen bir güven katarak. "Ve fotoğrafımı teslim etmen için sana talimat bırakacağım."

Parmakları gevşedi ve ben de elimi çekip dönebildim. Dizimi kaldırdım ve doğrudan ona nişan aldım.

Toplar. Onlar zaten göstermelik. Yere yığıldı, elleri bacaklarının arasında ve yüzü acı içindeydi. Omzunu itiyorum, böylece sırt üstü düşüyor. Yuvarlanıyor, yüzü kıpkırmızı ve sivilceli. Başında duruyorum.

"Fotoğrafımı istiyorum," diyorum ona, sesim sert çıkıyor. "Ve topçuyla ilgili soruna cevap vermek gerekirse, haklısın."

Çömeliyorum ve acıyla kısılmış gözlerini buluyorum. "O alabilir."

~

* * *

Kenan ve ben, kız kardeşi Kenya'ya onunla ve arkadaşıyla buluşacağımızı söylediğimizden birkaç dakika önce restoranın önünde duruyoruz. Hava biraz serinliyor ama hâlâ çok sıcak. Üstümün dirsek hizasındaki kolları için fazla sıcak ama Chase'in sert tutumu kollarımın üst kısmında morluklar bıraktı. Sorulara cevap verecek ya da Kenan'ı Chase'i dövmekten vazgeçirecek gibi hissetmiyorum. Yapacak daha iyi işlerim var. Mesela Grip'in konserini izlemek gibi!

Bence gömlek iyi görünüyor. Siyah-beyaz çizgili, gövdemi sıkıca sarıyor ve göbek deliğimin üzerinde kırpılmış. Gömleği siyah tül bir etekle eşleştirdim, dışarı doğru genişliyor ve biraz cilveli, ve rahat kırmızı düz ayakkabılar çünkü ... yürüyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor Kenan, serin nefesi kulağımın dibindeki saçları havalandırıyor. "Sen de öyle."

Ve hiç yalan söylemedim. O ... muhteşem, onu tanımlamak için en sevdiğim yol ve hala bu adamın üzerimdeki etkisini tam olarak ifade etmiyor. Yüksek boyu, göğsünün ve omuzlarının genişliği. Şişkin olmayan ama kaslar ve damarlarla dolu efsanevi kolları. Ve ne kadar uzun olursa olsun, biraz çarpık bacaklı.

Ben ölürüm.

Gerçekten mi, Tanrım? Üstüne *o* kirazı koymak zorunda mıydın?

Maun rengi ten. Çıkıntılı kemikleri, akik kaşları ve delici gözleriyle o çarpıcı yüz, çok karanlık ve tek yönlü bir ayna gibi, dışarıyı görüyor ama içeriyi görmenize izin vermiyor.

Ama içeriyi görmeme izin veriyor. Bu muhtemelen onun en seksi yanı ve bu da bir şey söylüyor. Adamım iyi.

Az önce Kenan'*a adamım* dedim. Bugün ona ait olmadığımı söyledikten sonra, onu kafamda sahiplendim. Ve onu benden almaya çalışan bir orospuyu keseceğimi düşünüyorum. Eski sevgililer dahil.

"Bebeğim?" Kenan kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İyi misin?"

Hayır, iyi değilim, kafamın içinde çığlık atıyorum. Sana aşık oluyorum ve bu planın bir parçası değil.

Siktir. Ve çifte bok.

"Ah, evet." Bir elimi yelpazeliyorum. "Biraz sıcak."

"Onları içeride bekleyelim." Omzunun üzerinden restoranı işaret ediyor. Üzerinde Serafina yazan hardal sarısı tenteye bakıyorum. İtalyan yemeği için en sevdiğim yerlerden biri. Kızlarla The Met'ten sonra birkaç kez gitmiştik ama Central Park'a da yakın.

Başımı sallıyorum ve Kenan dirseğimi tutarak bana yol gösteriyor. Ayrıca Chase'in ve birlikte olduğum çoğu serserinin aksine tam bir centilmen. Düşmeyi *bırakmak* için nedenler listeme başlamalıyım. Neden *düşmem gerektiğini* değil.

Taş merdivenlerden balkonlu oturma yerlerinin olduğu en üst kata çıkıyoruz. Her zaman

kalabalıktır ve restoranda çok fazla yer yoktur, ancak yemekler harikadır ve parka oldukça kolay ulaşabiliriz.

buradan hızlıca.

Kız kardeşi geldiğinde içki ve meze siparişi vermiştik. Uzun boylu, Kenan'ın kız kardeşi olduğunu ve WNBA'de oynadığını düşünürsek bu beni şaşırtmamalı. Yüz hatları da Kenan'ınkini belli belirsiz yansıtıyor. Ayağa kalkıyor, gülümsemesi geniş ve doğal, ona sarılmak için uzanıyor.

"Kenya," dedi bana dönerek. "Bu Lotus DuPree. Lotus, kız kardeşim, Kenya."

"Ne oldu?" Kenya beni dikkatle, temkinli bir şekilde inceliyor. Kardeşini koruduğunu hissediyorum ve ondan hemen hoşlanıyorum. Çok şey yaşadı ve hayatına giren ve ona bu kadar yakın erişimi olan herkesi incelemeli.

"Merhaba." Ayağa kalktım ve elini uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, sen de." Kenan'a alaycı bir bakış fırlatıyor. "Senin hakkında çooook şey duydum. Hem de çok."

"Kapa çeneni Ken," diyor Kenan, kaşlarını çatarak ve o kadar tipik bir abi kardeş gibi görünüyorlar ki gülümsüyorum. "Beni arkadaşınla tanıştır."

Kenya'nın arkasından ince bir kadın yaklaşıyor ve elini tutuyor. Zengin moka renginde pürüzsüz bir teni olan güzel bir kadın. Fark edebildiğim kadarıyla hiç makyaj yapmamış. Uzun, kıvırcık kirpikleri iri kahverengi gözlerini çerçeveliyor. Bol bir kot pantolon, Chucks ayakkabı ve beyaz bir Public Enemy tişörtü giyiyor. Saç örgüleri Oakland Raiders şapkasının kenarlarından görünüyor.

"Bu Yeşim," diyor Kenya. "Yeşim, kardeşim Kenan ve onun ..." Sanki bana nasıl hitap etmesi gerektiği konusunda onay bekliyormuş gibi ikimizin arasına bakıyor.

"Bu benim *kız arkadaşım* Lotus," diye cevap veriyor Kenan kuru bir sesle. "Tanıştığımıza memnun oldum Yeşim. Senin hakkında pek bir şey duymadım. Kenya sır saklıyor."

Jade kıkırdayarak, "Bu doğru," diyor. "Kimse onun kıçı hakkında da konuşmuyor."

Hepimiz gülüyoruz, oturuyoruz ve benim Chardonnay'im, Kenan'ın suyu ve iki kızın sipariş ettiği biralar eşliğinde rahat bir sohbete dalıyoruz.

"Demek moda sektöründe çalışıyorsun?" Kenya soruyor.

Sorduğunda orecchiette makarnamı ısırmanın ortasındaydım, o yüzden yutkunuyorum ve cevap vermeden önce ağzımı peçeteyle siliyorum. "Evet. Jean-Pierre Louis için."

"Adını hiç duymadım," diyor Kenya, pizzasından bir dilim alarak.

"O," diye gülümseyerek düzeltiyorum. "JPL Maison'un kurucu tasarımcısı."

"Havalı." Jade kıkırdıyor. "Eğer Converse, Nike ya da Gap değilse, bana ders vermek zorundasın."

"Kenya, kardeşin bana zaten top oynadığını söyledi." Soruyu tekrar onlara yöneltiyorum. "Peki sen ne iş yapıyorsun Jade?"

"Müzik yazıyorum," diyor Jade ve omuz silkiyor. "Hayatım boyunca bunu yaptım ama bunun için para alma konusunda biraz yeniyim. Şimdilik çok iyi."

"Lafı açılmışken," diyor Kenya, saatine bakarak, "parka gitmemiz gerekiyor mu? Gösteri yakında başlıyor, değil mi bebeğim?"

Jade başını sallar ve bir mesajla aydınlanan telefonuna bakar. "Oh, bu Grip. Ne hakkında konuştuğuna bir bakayım."

Ağzım açık kalıyor. Kenan dudaklarımı kapatmak için çeneme hafifçe bastırıyor ve "Şaşırdın mı yoksa sinek mi avlıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Grip'i *tanıyor* mu?" Sağduyulu olduğumu umarak fısıldıyorum ama kendimi kaybetmek üzereyim.

"Evet. Kenya kuzen olduklarını söyledi. Sana söylemedim mi? Ön sıradan yerimiz var. Sonra onunla tanışmak için sahne arkasına gideceğiz."

"Hayır," diyorum. "O kısmı atladın."

"Artık kız arkadaşım olduğuna göre daha iyi iletişim kurmam gerekecek," diyor. Gülümsemesi soluyor. "Öylece söyledim ve sana sorun olup olmadığını bile sormadım-"

Orada oturan kız kardeşini ya da kız kardeşinin kız arkadaşını dikkate almıyorum ama açıklamasını bir öpücükle kesmek için öne doğru eğiliyorum. Hızlı bir öpücüktü ama yeterliydi. Yüzümü kavrıyor ve beni tekrar öpüyor, daha uzun ve öyle şefkatli ki Chase'le yüzleşmemin acısını dindiriyor. Kollarımdaki morluklar değil, Chase'in bugün beni incittiği diğer yollar. Mahremiyetimi ihlal etmesi. Beni nesneleştirmeye çalışması. Beni daha az hissettirmek için denediği her yol, bu öpücüğün gölgesinde kayboluyor.

"Gerçekten mi?" Kenya'nın eğlenen sesi araya giriyor. "Hepiniz masada mı yiyişiyorsunuz?"

Kenan'ın parmakları yüzümde sıkılaşıyor, çekilmeyeyim diye. "Evet," diyor dudaklarıma gülümseyerek. "Beni suçlayabilir misin?"

Uzaklaştığımda Jade ünlü kuzenine mesaj atıyor, tahmin ediyorum, ama Kenya bana bakıyor ve gözleri mizah kadar endişeyle de dolup taşıyor.

"Gitmeden önce tuvalete gideceğim," diyor Kenan. "Hemen dönerim." O gittiğinde Kenya'ya bakıyorum, bir sonraki adımın ne olacağını bekliyorum.

"İşte anlaşma," diyor yavaşça. "Senin neyin olduğunu bilmem gerek."

Çenemi kaldırıyorum ve kadehi yerine koymadan önce şarabımdan son bir yudum alıyorum. "Neyim var benim?" diye soruyorum. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Bridget'in dramını biliyorsun," diyor. "Senin işine burnunu soktuğunu duydum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jade, dikkatini tekrar telefonuna vermeden önce bana bir bakış fırlatıyor.

"Tüm o pislikler ortaya çıktığında, Kenan beni durdurmasaydı Bridget'in kıçına tekmeyi basacaktım," diyor Kenya, yüzü ciddi bir ifadeyle. "Ve bu gerçek. Sadece kardeşime yanlış yaptığım için bir noktada seninkini de tekmelemek zorunda kalıp kalmayacağımı bilmek istiyorum."

Doğrudan yaklaşımı her zaman takdir etmişimdir.

"Cüsseme aldanmayın," diyerek başlıyorum söze. "Benim kıçım tekmelenmez."

"Sanırım sana söyledi," diye mırıldanıyor Jade, hâlâ telefonunda yazıyor.

"Bu doğru mu?" Kenya dudaklarında başlayan bir sırıtışla soruyor.

"Bu doğru." Şarap kadehinin sapına dokunuyorum. "Kenan'ı incitmek gibi bir niyetim de yok. Ona çok değer veriyorum."

"O da seni çok önemsiyor." Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "O fotoğrafı gördüğünde kendini tutuklatacak sandım. *Onu zapt* etmek zorunda kaldım ve o asla kontrolünü kaybetmez."

Ağzı yavaşça gülümsemeden Kenan'ınki gibi bir çizgiye doğru düzeliyor. "Eğer ben orada olmasaydım, o adamın kıçını kesin tekmelerdi."

Kollarımı ovuşturuyorum, kollarımın altında saklı morlukların devam eden hassasiyetinden irkiliyorum.

Kenan'ın onları görmemesi konusunda daha da kararlıyım.

"Bu durum halledildi," diye onu temin ederim. "Chase'in icabına baktım." "Kenan bunu biliyor mu?"

"Kenan neyi biliyor mu?" diye soruyor, ikimizin arasında kaşlarını çatarak. "Hey," diyor Yeşim, ayağa kalkarak. "Gitmemiz lazım. Araba bizi almak için dışarıda." "Sadece birkaç dakika uzaklıkta," diyorum. "Yürüyebiliriz."

Kenya ve Kenan birbirlerine bakıp birlikte "New Yorklular" derler.

"Hepiniz her yere yürüyerek gitmek istiyorsunuz." Kenya gülüyor ve Jade'i çıkışa kadar takip ediyor. Kenan ve ben de hemen arkasındayız.

"Kenya ne demek istedi?" diye sorar. "Ne olduğunu biliyor muyum?"

Sığ bir nefes alıp hızla bırakıyorum. "Bana galerideki fotoğrafı sordu." "Lanet olsun." Kenan yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Nedenini biliyorum. Seni seviyor ve Chase'in peşine düşersen başının belaya gireceğinden korkuyor." "Haklı olabilir," diyor adam, içinden sert bir kıkırdama geliyor. "Ama her şey iyiydi. Eğer sen
oturmadım ya da bir ibraname imzalamadım, yine de bunu nasıl halledeceğimizi bulmamız gerekiyor." "Evet, ben, um . . . yaptım. Ben çoktan hallettim."

Kaldırıma ulaşıyoruz ve Kenya ile Jade bekleyen siyah cipe biniyorlar. "Nasıl hallettiniz?" Arabaya ulaşmadan önce durdu.

"Kenan." Etrafına bakıyorum ve iki kızın da yüzünde sabırsızlığın biriktiğini görüyorum. "Bunu sonra konuşalım. Bekliyorlar."

"Bırak beklesinler."

"Kenan, hadi ama" diyor Kenya.

"Bir dakika bekleyebilirsin," der ona sertçe, "ya da siktir git. Sana kalmış, Ken." Kadın gözlerini devirir ve derin bir nefes alır. "O zaman acele et."

"Tamam," diyor bana dönerek. "Şimdi herkes seni bekliyor."

"Herkes beni bekliyor ..." Koyu renk gözlerindeki küçük mizah parıltısına gülüyorum. "Sana inanamıyorum, Kenan Ross."

"Söyle bana. Ne yaptın? Nasıl üstesinden geldin?" "Chase'i görmeye gittim."

Yüzünün yedek çizgileri gerginleşiyor. "Peki nasıl gitti? Sana sorun çıkardı mı?"

"Sorun çıkarmadı. Sergiden kaldırıldı."

Uzun bir yaz günü ve güneş henüz tam olarak batmadı. Neredeyse karanlıkta, başını sallamadan önce yüzümü inceliyor.

"Tamam. Hallettin. Güzel." Kız kardeşine bir sırıtış fırlatır. "Geliyorum. Bazen beklemekten zarar gelmez."

Central Park'a giden çok kısa yolda kendime yalan söylemediğimi söyledim. Onu korumak için gerçeğin bazı kısımlarını atladım ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hala tam olarak anlıyorum.

25

Kenan

Grip Central Park'ın Büyük Çimenlik Alanı'ndaki sahneden ayrılırken "O iyi," diyorum.

"İyi mi?" Lotus yüzünü buruşturarak soruyor. "Dondurulmuş yoğurt iyidir. Haşlanmış yumurta iyidir." "Ben çırpılmışı tercih ederim."

"Yeni James Patterson iyi."

"Gerçekten öyle mi?"

"Sorun değil." Omuz silkiyor ve başını hızlıca sallıyor. "Demek istediğim, Grip *harika*. İnanılmaz.

Yetenekli."

"Yani o senin ilk beşinde mi?" "Kesinlikle."

Jade ve Kenya'nın güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ettiğim birkaç iri adamla konuştukları yere bakıyorum. "Görünüşe göre yakında onunla tanışacaksın."

"Seni ve kız kardeşini utandırmamak için gerçekten çok uğraşacağım," diyor, yüzü tamamen ciddi.

"Kahretsin, Lotus. Seni hiçbir şey için bu kadar heyecanlı görmemiştim. Kıskanmalı mıyım?" "Kesinlikle hayır," diyor. "Asla."

Ama ikimiz de daha önce kıskandığımı ve bir aptal gibi davrandığımı biliyoruz. "Bugün hakkında," diyorum boğazımı temizleyerek. "Ofisine benimle geldiğim için özür dilerim... nasıl demiştin? Mağara adamı bokuyla mı?"

"Glad!" diye bağırıyor arkamızdan biri.

Tek istediğim Lotus'la birlikte olmakken kendimi nazik ve sabırlı olmaya zorluyorum. Milano'dan döndüğünden beri neredeyse hiç baş başa kalamadık. Pazartesi günkü seansta Simone'la konuşmadan önce sosyal medyada şüpheli bir şey görünmediğinden emin olmak için gecenin büyük bir bölümünde saygıdeğer bir mesafeyi korudum. "Bana bir saniye ver," diyorum Lotus'a ve yaklaşan hayrana doğru başımı sallıyorum.

İşimiz bu.

Bir imza ikiye, sonra daha fazlasına dönüşüyor. Çoğu zaman kendimi ünlü biri olarak görmüyorum.

Böyle geceler bana hatırlatıyor, ama bu gerçekten benim hayatım değil.

"Eğer *Şampiyon'un burada* işi bittiyse," diye sesleniyor Kenya yakınlardan, "Grip'i görmeye gitmek istiyoruz. Yakında gitmesi gerekiyor."

Onun şakasına gülüyorum. Ve bu bir şaka. Kız kardeşim beni herkesten daha iyi tanıyor ve kimse beni tanımasa ya da bana yaklaşmasa da gayet iyi olacağımı biliyor. Bunu tercih ederim.

Bizi kulise götürdüklerinde, Lotus elimi tuttu ve sıktı. Sertçe. "Aman Tanrım," diye ciyakladı, gözleri parlıyordu. "Gerçekleşiyor."

"Beni utandırmamaya çalışma olayını hatırlıyor musun?"

"Evet, üzgünüm. O konu kapandı. Fangirling için kendinizi hazırlayın. Büyük

fangirling." Buna bayılıyorum. Benim küçük, her zaman soğukkanlı ve kendini beğenmiş belalım kendini kaybedecek.

Birkaç kanepenin ve şişe su dolu bir masanın bulunduğu küçük bir odaya götürüldük. Grip'i hemen tanıdım tabii ki. Düşündüğümden daha uzun, belki de benden beş santim daha kısa. Üzerinde hâlâ sahneye çıktığı kot pantolon ve üzerinde beyaz DOPE yazan siyah bir tişört var. Onun

ayakkabılar beni kıskandırıyor. Orijinal 1985 Air Jordans.

"N'aber kuzen?" diye geniş bir gülümsemeyle Jade'e hitap ediyor. Odayı geçip dirseğini Yeşim'in boynuna doluyor, Raiders şapkasını çalıyor ve alnından öpüyor.

"Sana şapka hakkında ne demiştim?" Yeşim homurdanıyor ama bunu sevecen bir gülümsemeyle yalanlıyor. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum. En iyi şekilde davran."

"Sahip olduğum tek davranış," diye şaka yapıyor.

"Uh-huh. Konuştuğun kişi benim." Jade dudaklarını büker ve gözlerini devirir. "Senin kıçını tanıyorum." Kenya'yı öne doğru itiyor ve elini tutuyor. "Bu Kenya," diyor Jade. Sert bir hatun, Ama kız kardeşime baktığında gözleri yumuşuyor.

"Senin hakkında çok şey duydum Kenya," diyor Grip. "Buna katlanmaya çalışırken senin için dua edeceğim." "Çok ihtiyaç duyuldu ve çok takdir edildi." Kenya gülüyor ve Lotus'la beni işaret ediyor. "Bu
kardeşim-"

"Memnun oldum!" Grip diyor ki. "Bağlantıyı kuramadım. N'aber dostum?" Yanıma geldi ve beni kucakladı. "Gözüm Dalgalar'ın üzerinde." Bana bir uyarı parmağı doğrulttu. "Lakers'ım için gelme."

"Oh, mor ve altın rengi, ha?" Ben soruyorum.

Grip özür dileyen bir omuz silkmeyle "Hayat boyu, kardeşim," diye yanıtlıyor. "Ben bir Los Angeles çocuğuyum. Başka seçeneğim yok." Lotus'un eline uzanarak, "O zaman sana izin veriyorum," diyorum. "Bu benim kız arkadaşım, Lotus."

Grip bakışlarını Lotus'a çeviriyor ve sonra tekrar bana bakıyor, kaşları onaylarcasına kalkık. Herkes onun karısı Bristol'a aşık olduğunu bilir, bu yüzden saygısızlık etmek istemediğini biliyorum. Aslında tam tersi.

"Merhaba Lotus," diyor Grip gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, şey, ben ..." Derin bir nefes alır. "Özür dilerim. Çok büyük bir hayranınızım. Gösteri harikaydı."

"Gördün mü?" Grip kolunu Lotus'a doğru uzatıyor, avucu açık. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Hiçbiriniz bir kardeşinize iyi iş çıkardığını bile söylemeyeceksiniz."

Lotus'a abartılı bir şekilde başını sallayıp selam veriyor. "Teşekkür ederim, Lotus. *Birinin* fark etmesine sevindim." "Birinin yine egosunun okşanmasına mı ihtiyacı var?"

Soru, kapıdaki siyah saçlı ve gümüşi gri gözlü bir kadından geliyor. Pek göz önünde değil ama Grip'in karısı Bristol olduğunu biliyorum.

Yanına gider, dudaklarına hızlı bir öpücük kondurur ve onu önüne çekerek kollarını belinde kavuşturur. "Sonuçlarına katlanmak istemiyorsan buraya gelip *okşamaktan* bahsetme, Bris." Karısına hınzır bir bakış ve sırıtışla odaklanarak ona bakıyor.

"Ewww." Jade yüzünü buruşturur ve Bristol'a hızlıca sarılmak için yanına gider. "'Sup, Bris. Tut şunu, başlama yine. Buralarda bir yerde bir odan var. Onu kullan. Çocuklar nerede? Asıl onları görmeye geldim."

"James Anne'yle," diyor Bristol, kocasının göğsüne yaslanarak. "Otele geri döndüler." "Burada olacaklarını sanıyordum," diyor Jade.

"Grip bizi turneye sürükledi diye," diyor Grip'in karnına nazik bir dirsek atıp sırıtarak, "bu çocuklarımın hiçbir düzeni olmadığı anlamına gelmez. Onlar rock yıldızı değiller ve her gece aynı saatte yatıyorlar."

"Otel köşeyi dönünce," diyor Grip. "Bizimle geri gelin. Yakında yola çıkıyoruz. Başka bir gösteri. Yarın başka bir şehirde." Elini yüzünde gezdiriyor. "Çok yorgunum ve yatmak istiyorum."

Bize gülümsüyor. "Bizimle gelip akşam yemeği yiyebilirsiniz. Annem oda servisi yemeyi reddettiği için otellerimize sıcak bir tabak sokuyor. Biraz getto gibi ama

Bu kadar sınırlı kaynakla neler başarabildiğine şaşıracaksınız."

"Bu Mittie Teyze." Jade gülüyor. "Evet, sen çıkmadan önce onu görmem gerek." Kenya'ya bakıyor. "İndin mi? Onunla tanışmalısın."

Kenya yüzünde bir soruyla bize bakıyor. Grip ne kadar havalı görünse de ve Mittie Teyze'nin sadece Crisco ve sıcak bir tabakla mucizeler yaratabileceğinden emin olsam da, Lotus'la yalnız kalmak istiyorum. Yine de o bir Grip hayranı ve onu bu deneyimden mahrum bırakmayacağım.

"Tamamen sana kalmış," diyorum Lotus'a, yüz ifademi nötr tutarak. "Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor.

Hayal kırıklığımı yutuyorum ve kendimi yarın ya da başka bir gün birlikte zaman geçireceğimize ikna etmeye başlıyorum. Moda Haftası'na yaklaştıkça daha az zamanı oluyor. Ve benim zamanım da yakında yok olacak çünkü antrenman kampına gitmem gerekecek. Sonra sezon öncesi maçlar, sonra normal sezon. Umarım playofflar.

"Ama yapmasam daha iyi," diye devam ediyor Lotus. "Sabah erken kalkacağım." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Sanırım eve gidip dinlenmeliyim," diyor. "Senin için de uygun mu Kenan?"

Gözlerimiz kenetleniyor ve bütün gece bastırdığım, ellerimiz her birbirine değdiğinde ya da bacaklarımız kazara masanın altında birleştiğinde savaştığım aynı birikmiş arzu, Lotus'un bana bakışında yanıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesimi eşit tutarak. "Burada da sabahın erken saatleri."

Kenya bana bilmiş bir bakış atarak, "Sabahın körüymüş," diyor. "Pekâlâ. Hâlâ yarınki maçıma geliyor musun?"

Sarılmak için uzandım ve yanağından öptüm. Yanıt olarak iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve herkes gülüyor. "Bunu kaçırmazdım, küçük kardeşim." Jade'e de hızlıca sarılıyorum. "Sonunda seninle tanışmak harika. Sen de yarın maçta olacak mısın?"

"Evet," diye yanıtlıyor Jade. "Kızınızla tanışabileceğimi duydum."

"Muhtemelen gelemeyecek," diyorum ona hayıflanarak. "Gelebileceğini düşünüyordu ama annesi bana mesaj attı, dansla ilgili bir sözü varmış. Belki bir dahaki sefere."

Dikkatimi Grip ve karısına yöneltiyorum. "Sizinle tanışmak gerçekten harika," diyorum onlara, yumruklaşmak için elimi uzatarak.

Sırıtarak, yorgunluktan düşecekmiş gibi görünen Bristol'u kendine doğru yaklaştırıyor. "Bu eteğe bayıldım Lotus," diyor Bristol. "Jean-Pierre Louis mi?"

"Evet, öyle." Lotus siyah eteğindeki köpüklü bir tabakayı kaldırıyor.

"Ve teşekkürler." "Onun eşyalarına bayılıyorum," diye ekliyor Bristol.

"Lotus JP ile çalışıyor." Onun borusunu öttürüyorum, çünkü belli ki öyle bir planı yok.

"Yok artık!" Bristol'un gözleri genişler ve yeni bir saygıyla keskinleşir. "Moda Haftası boyunca katılmak istediğim tek defile bu."

"İstersen sana bir bilet bulabilirim," diyor Lotus kolayca.

"Ciddi misin?" Bristol yaklaşır ve cebinden telefonunu çıkarır. "Numaranı alayım."

Grip bana "Gelecek yıl All-Stars'ta ünlüler maçında oynamam için davet edildim," diyor. "Bilirsiniz, oyuncular rap yapmak ister, rapçiler de top yapmak ister."

Lotus, "Bu baller değil," diye öneriyor. "Kenan daha çok cazcıdır."

"Gerçekten mi?" Grip'in kaşları çatılır. "Miles'ı, Monk'u, Coltrane'i, Ella'yı severim. Sen kimden hoşlanırsın?"

"Yukarıdakilerin hepsi ve daha fazlası," diye cevap veriyorum, benim yaşımda, başka bir dönemi

gerçekten takdir eden birini bulduğum için memnunum. "Gelip plaklarımı görmeniz gerekecek."
Bristol sırıtarak, "Onunkini de görmen gerekecek," diyor. "Kafayı takmış durumda. Vinil ve spor ayakkabı." "Evet, seksen beşlikleri fark ettim," diyorum Jordan'larını göstererek.
"Bilirsiniz işte," diye caka satıyor, "New York için küçük bir şey."

Hepimiz gülüyoruz ve son kez kucaklaşıp vedalaşıyoruz.

Grip'e "Birkaç hafta içinde batı kıyısına dönüyorum," diyorum. Ona bakmıyorum ama Lotus yanımda sertleşiyor. Eli benimkini sıktı. "All-Star hafta sonundan önce kalkmaya çalışalım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Yollarımız ayrıldıktan sonra Lotus'la birlikte Büyük Çimenlik'e ve parkın içine doğru yürüdük. Bütün gece düşündüğüm bir şeyi açtım.

"Lotus, ... olduğumuzdan beri birlikte fazla zaman geçiremedik." Bize ne diyeceğim konusunda tereddüt ediyorum. "...arkadaştan daha fazlası."

"Doğru," diyor dirseğini benimkiyle birleştirerek. "Ve daha da zorlaşacak. Yakında San Diego'ya dönmen gerektiğini neredeyse unutuyordum."

"Evet, yaklaşık bir ayım kaldı. Eğitim kampı Eylül'de başlıyor." Bir süre oturmamız için bizi bir banka yönlendiriyorum. "Gitmeden önce sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

"Ve gösteriye sadece üç hafta kaldı," diye yanıtlıyor. "İşler çığırından çıkmak üzere. Uyumak yok ve JPL'den başka hiçbir şeye zaman ayıramıyoruz."

"Evet, biliyorum." Parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Gel bu gece benimle kal. Zorunda değiliz-" "Evet." Ay ışığı yüzünün açılarını, kemiklerini yumuşatıyor. "Sevişmek zorunda değiliz, sen
söyleyeceğim."

Gülüyorum ve onu kendime çekiyorum, keşke şu anda onu kucağıma sürükleyebilseydim. "Temel olarak, ama bu gece seninle olmak istiyorum. Uyanmak ve kahvaltı etmek istiyorum."

"Fransız tostu, pastırma ve yumurta?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Benim için yumurta beyazı ve meyve," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Ama sen kendininkini ye." Gözlerimiz buluşana kadar yer değiştiriyor.

"Oh, kesinlikle benimkini alacağım."

26

Lotus

Kenan'ın evine giderken Uber'in arkasında el ele oturuyoruz, o tek temas noktası vücudumun her hücresinde yankılanıyor. Çok az konuşuyoruz ama buna gerek yok. Hava, dile getirilmemiş istekler ve bastırılmış arzularla ağırlaşıyor. Kafamda bu gece beni nasıl memnun edeceğine dair fanteziler dönüyor. Ben onu nasıl memnun edebilirim. Bu gecenin *o* gece olmasını planlamıyorum ama ona karşı hiç kimseye olmadığım kadar açığım. İstediğim sadece seks değil, şimdiye kadar sahip olduğum tek şey bu. O zor samimiyet, paylaşım ve değiş tokuş.

Lobideki hızlı yürüyüşümüz sırasında elimi bırakmıyor. Asansöre adımımızı atar atmaz sırtımı duvara dönüyor ve uzun eve dönüş yolunda sessizliğiyle başlattığı baştan çıkarmaya devam ediyor. Dudaklarımı ısırıyor, çenemden aşağı ve göğüslerimin üzerinden öpüyor, bluzumun içinden meme ucumu emiyor.

"Kenan," diye nefes alıyorum, başımı asansör panellerine yaslıyorum. "Ben bunu istiyorum."

Boynumun ve omzumun kıvrımlarını öpüyor. Asansör çınlayıp açılıyor ve beni elimden tutup kapıya doğru çekiyor. Uzun adımları ona ayak uydurmamı zorlaştırıyor ama hevesim beni denemek için tökezletiyor. İçeri girince sırtımı duvara dönüyor ve yalvaran bir kral gibi önümde diz çöküyor. Dilini göbek deliğimin etrafında açan çiçeğin üzerinde defalarca gezdiriyor. İnliyorum, parmaklarımı omuzlarının yoğun, bağışlamayan kaslarına gömüyorum. Daha da alçalıyor, tül ve ipek külotun şeffaf, kabarık katmanları arasından amımı öpüyor, nefesini içine çektiğinde boğazından bir hırıltı yükseliyor.

"Kahretsin, kokuyorsun ..." Yukarı bakıyor, gözleri karanlık ve vahşi. "Beni istiyormuşsun gibi kokuyorsun."

"İstiyorum." Sesim de direncim kadar düzensiz, kontrolüm kadar yıpranmış. Eteğimi çılgınca kalçalarımın üzerine çekip külotumu ve kendimi ortaya çıkarıyorum. "Çok fazla."

İnleyerek, burnunu amımın önünde aşağı yukarı gezdiriyor ve külotun içinden ağzını sokuyor, açgözlülükle ipek ve dantelin arasından klitorisimi arıyor, buluyor, emiyor. Sırtımdaki ahşap kapıyı tırmalıyorum, ayakta durmak için güç arıyorum. Onun ağzı üzerimde olmadan bir dakika daha dayanamam. Arsız, çaresiz, külotu kenara çekiyorum. Ağzı beni yakalıyor, ziyafet çekiyor, yarığımı yalıyor, dudaklarımı kendi dudakları arasında rehin alıyor. Yukarı uzanıyor, kocaman eli karnımı sıyırıyor ve delinmiş meme ucunu sıkmak için kırpılmış gömleğimin altına kayıyor.

Onu becermeden ihtiyacım olanı nasıl elde edeceğimi bilmiyorum. Onunla dolmaya ihtiyacım var. İçimdeki bu boş alanın her santimetresinin onun vücudu, sabrı ve ilgisiyle doldurulmasına ihtiyacım var. *Onun* tarafından.

Dizlerimin altındaki soğuk ve sert mermer zemini umursamadan çekiliyorum ve önüne düşüyorum. Boynunu tutup kendime doğru çekiyorum, ağzını ağzıma alıyorum ve dilinde kendimi tadıyorum, meme uçlarımı sıkılaştıran ve kalçalarımdan aşağı sızan erotik bir tanıma. Ellerim kemerini karıştırıyor, ona sahip olma ihtiyacıyla titriyorum. Durmuyor ya da bana yardım etmiyor, ama bir elini saçlarıma sokuyor ve diğer eliyle bacaklarımın arasını ovuyor, külotumun altından gizlice iki parmağını içime sokuyor.

Göğsüne doğru hareketsiz duruyorum, nefesim kesiliyor, ellerim fermuarında işe yaramıyor, kalçalarım içeri giriyor

Parmakları bir girip bir çıkıyor. Başparmağı klitorisimi ovarken, inatçı bir kesinlikle beni parmaklıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Oh, Tanrım." Ayak parmaklarımdan başlayıp baldırlarımdan, dizlerimden, bacaklarımdan geçerek hala acımasızca, metodik bir şekilde sahip olduğu noktaya yaklaşan bir karıncalanmayla başım göğsüne düşüyor. Ve sonra buna karşı koyamıyorum. Bir elim fermuarında, diğer elim pazusuna kenetlenmişken boşalıyorum. Orgazm vücudumu kasıp kavuruyor, dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmıyor. Bir çığlık içimi parçalıyor, daireyi parçalıyor. Kuru hıçkırıklar boğazımı yırtıyor ve zevkten kıvranarak yüzümü boynuna gömüyorum, ağzımı kaslı kıvrımın üzerinde açıyorum ve ısırıyorum. Kasılıyor, hırlıyor, kasları ellerimin altında geriliyor.

Kıpırdamadan duruyoruz. Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekiliyorum ve zor nefeslerimiz ağızlarımızın arasında çarpışıyor. Bakışlarını bırakmadan fermuarını indiriyorum, elimi kotunun içine sokuyorum ve külotunun üzerinden onu çekiyorum.

"Lotus," diye mırıldanıyor, göz kapakları ağırlaşıyor, göz bebekleri şehvetle büyüyor.

Bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemeden omzunu iterek onu sırt üstü mermer zemine yatırıyorum. Tişörtünü yukarı kaldırıyorum ve yontulmuş kaslardan oluşan gövdesini görünce dudaklarımı yalıyorum. Ve o meme uçları.

Benim zayıflığım.

Karnının üstüne oturdum ve birini ağzıma almak için eğildim. Dilimin üzerindeki pürüzsüz ve sert dokusuyla onun tadına bakarak inliyorum. Uzanıp aletini çıkarıyorum, başım göğsünün üzerinde sallanırken ritmik bir şekilde aşağı yukarı sürtüyorum, meme uçlarını emiyorum. Hırıltılı, boğuk sesler çıkarıyor ve elini saçlarıma daldırarak başımı aşağıya doğru itiyor. Boyun eğiyorum, inerken öpücükler bırakıyorum. Göğüs kaslarına, kaburgalarının sağlam kafesine, karın kaslarının kasılmasına "evet" diye fısıldıyorum.

Kemeri çoktan çözülmüş. Fermuarını indirdim. Yukarı bakıyorum, ağzım onun en savunmasız yerine ulaştığında gözlerini hapsediyorum. Yutkunuyorum. Kenan iri bir adam. Burada da farklı olmayacağını düşünmüştüm ve haklıydım.

"Tanrım, çok güzelsin," diyorum ona, sesimden saygıyı uzak tutmaya bile çalışmadan. Mükemmel biçimli, yontulmuş, iri yarı.

Benim. Bu gece için, onu *elimde* tutabildiğim sürece, *benim*.

Aletini boğazıma kadar sokup yutuyorum ve ödül olarak çıkardığı vahşi seslerin tadını çıkarıyorum. Bir santimi bile gözden kaçırmadan kökten tepeye kadar yukarı aşağı yalıyorum. Daha aşağıya iniyorum, taşaklarını teker teker ağzıma alıyorum, parlak, ıslak ve kaygan olana kadar yalıyorum.

"Siktir, Lotus," diye inliyor, iki eli de saçlarımda öyle sıkı duruyor ki acıyor. Umurumda değil. Sadece onunla birlikte hissetmek istiyorum. Dilimi ucundaki yarığa sokuyorum ve tuzlu sütün ilk tadıyla kontrolümü kaybediyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir canavarım, ellerimle onun güçlü kalçalarını kavrıyorum, kaba tüyler avuçlarımı aşındırıyor. Taşaklarını manipüle ediyorum ve onu boğazıma kadar alıyorum, boğuluyorum, tükürük ağzımda birikiyor ve köşelerden akıyor.

"Bebeğim, geliyorum."

Sarsılarak başımı sallıyorum, kalçalarını yerinde tutuyorum ve onu daha da aşağı çekiyorum. Her sert yudumda boğazım onun etrafında kasılıyor.

"Tanrım, Lotus." Yakışıklı yüz hatları acı verici bir zevkle kıvrılırken, çenemi okşuyor.

İlk sıcak fışkırma dilimi ve ağzımın çatısını kaplıyor ve boğazımdan aşağı akıyor. Onun tadıyla inliyorum. Açgözlülükle, her damlasını sağmak için yanaklarımı çukurlaştırıyorum. Akış nihayet durduğunda, dibinden ucuna kadar yalayarak toplayabildiğim kadarını topluyorum. Tadını

saklıyorum, tadını çıkarıyorum. Onu yalayıp temizlediğimde, göğsüne doğru sürünüyorum ve kendimi kolunun kıvrımına sokuyorum.

Kulağını kalbine dayamış, güven veren gümbürtüsünü arıyor. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor ve büyük bir parmağı omurgamdaki çiçek açan fermuar dövmesini izliyor.

Fuayesinin mermer zemininin soğuk ve sert olduğu gerçeğine aldırmadan uzun süre orada yatıyoruz. Birbirimizin vücudundan çıkardığımız yapışkanlığı umursamadan. Havayı dolduran yavaş, sakinleştirici nefeslerimiz dışında sessiz. Bedenlerimiz bize gerçek yakınlığın kapsamını öğretiyor. Sizinkinden çok başkasının zevki. Bir başkasına özgü açlıktır; sadece onun tarafından tatmin edilir. Sadece onun tarafından.

"Bu ... ..." Kenan'ın sözleri yarım kalıyor, uzaklaşıyor ama onlara ihtiyacım yok. Kabarık gövdesine dokunuyor ve göğsüne öpücükler serpiştiriyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerim duyguyla ıslanmıştı. "Biliyorum."

27

Kenan

Dün gece fuayede birbirimizi tıka basa yedikten sonra yaşananlar karanlıkta kaldı. İkimiz de çok yorgunduk. Lotus'u eteği ve üstüyle aldım, çantasını, külotunu, ayakkabılarını ve kot pantolonumu kapıda bıraktım. Zar zor yatağa ulaştık, ortasına çöktük ve neredeyse hemen uykuya daldık. Sırtını göğsüme yaslamış olarak uyandım ve yumuşak yuvarlaklığı sikimi tipik sabah odununun bile ötesinde sertleştirdi.

"Bu sabah beni gördüğüne sevinen biri var," diyor Lotus, sesi uykudan ve umarım uyarılmaktan boğuklaşmış. Yüzünü bana dönüyor ve ince, biçimli bir kalçasını bacaklarımın arasına kaydırıyor. Kollarım ona dolanıyor ve keşke her sabah bu şekilde uyanabilseydik diyorum. Böyle düşünmek için çok mu erken? Birlikte her zaman böyle *olabileceğimiz* senaryoları keşfetmeye başlamak için?

"Seni gördüğüme çok sevindim," diye mırıldanıyorum boynunun kadifemsi kıvrımlarına. "Seni bütün gün görmek istiyorum. Bu mümkün mü?"

"Bütün gün mü?" Başını kaldırıyor ve dirseğinin üzerinde durarak bana bakıyor. "Bugün Pazar ama JP'nin gösteriye bu kadar yakınken hâlâ bir şeye ihtiyacı olabilir. Plan yapmadan önce ona sorabilir miyim?"

"Elbette." Çenesini öpücüklere boğarak ve tül eteğinin altından kalçasını okşayarak dikkatimi dağıtıyorum. Daha yukarılarda dolaşıyorum ve kıçının sert, çıplak kıvrımını buluyorum. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve dün gecenin anıları, ateşli anlar aramızda yeniden canlanıyor.

"Seni gerçekten göremedim," diyorum ona, sesim derin, arzuyla dibe vuruyor. Eteğinin arkasındaki küçük düğmeyi buluyorum. "Sana bakmama izin ver. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

Eteğini çıkarmamı kolaylaştırmak için yer değiştiriyor. Külotu fuayedeyken, düzgün, bakır tonlarında bacaklarını, ince kıvrımlı kalçalarını ve dolgun, çıplak amını kesintisiz olarak görebiliyorum.

Bakım uzun bir yol kat eder.

Gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum, göğüslerini, göğüs uçlarından birini delen çubuğu görmek istiyorum. Çırpınmaya başladığında tişört neredeyse başının üzerindeydi.

"Kenan, hayır," diyor sesi tizleşerek.

"Bebeğim, sorun yok. Duracağım," diye ona güven vermeye başlıyorum ama kollarının üst kısmında koyu morluklar görünce düşüncelerimin izini kaybediyorum.

"Kenan," diye fısıldıyor, yatağımda çırılçıplak, gözleri kocaman ve endişeli. "Ben eski-" "Kim?"

Öfkemi bastırmak için dişlerimi birbirine vurarak araya girdim. "Kim yaptı bunu? Nasıl oldu da Bunlar mı?"

"Önemli değil... önemli değil," diyor. "Bırak gitsin."

"Sana kimin el kaldırdığını hemen söyle," diye çıkıştım. "Bana yalan söyleme."

"Kenan, çok büyütüyorsun-"

"Kahretsin, Lotus."

"Tamam. Chase'di," diyor aceleyle. "Tanrım. Chase'di ama isteyerek yapmadı. Sadece beni

olduğundan daha sert tuttu-"

"Onunla yüzleşmeye gittiğinde Chase seni yakaladı mı? Hallettiğinizi ve size sorun çıkarmadığını söylemiştiniz."

"Ben yaptım ama o yapmadı," diyor hafif savunmacı bir ses tonuyla. "Kendi başıma iyiydim." "Bunlar," diyorum, kollarındaki koyu renkli izlere hafifçe dokunarak, "aksini söylüyor."

"Lütfen bunu bir şeye dönüştürme." Gözlerini ovuşturuyor ve sinirli bir nefes veriyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Taşaklarına diz çöktürdüm ve yasal işlem başlatmakla tehdit ettim. Bu iş bitti."

"Neden taşaklarına diz çöktürdün?" Sesim kısık ve hayal kırıklığım yüksek bir şekilde soruyorum. "O ne yaptı ki?"

Bana göz kırpıyor, bakışları donuk, hiçbir şey ele vermiyor.

"Bak," dedi sonunda. "Kenya bana galeride aşırı tepki verdiğini söyledi." "Hayır, vermedim."

Bana alaycı bir bakış attı. "Eğer stüdyoya geldiğinde davrandığın gibi bir şey olsaydı . . ."

Gerisini söylemeden bıraktı, her şeyi kafamda yeniden canlandırmama izin verdi. Kenya'nın söylemesi gerekiyordu.

TSSB beni dava edilmekten ya da tutuklanmaktan koruyor.

"Tamam. Biraz aşırı tepki vermiş olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Ama bu çürükler? Bunun peşini bırakamam." "Sana hallettiğimi söyledim. Onunla çoktan konuştum."

Acımasız bir sessizlik içinde onu izliyorum. Chase ile konuşmayacağım. Suratına yumruğu indireceğim. Hiçbir söz vermiyorum, tek kelime etmiyorum, bu onu daha da endişelendiriyor gibi görünüyor.

"Kenan." Çılgın bukleler saçan başını ellerinin arasına bırakıyor. "Lütfen rahat bırak."

İmkansız. Önce izinsiz olarak onun yarı çıplak fotoğrafını çekiyor. Sonra da izin almadan sergileme cesaretini gösteriyor. Sonra da kızımın üzerinde çürükler mi bırakıyor?

Kızım benim.

Tanrım, bu doğru hissettiriyor. Dün gece hiç düşünmeden ona kız arkadaşım dedim. İçimden geldi ve nefes almak kadar doğal hissettirdi. Şimdiye kadar yaşadığım her iyi şey kadar doğru.

"Başının belaya girmesini istemiyorum." Kaşları çatılıyor, dudakları birbirine yapışıyor. "Kaybedecek çok şeyin var Kenan. Hayatımda senin ne kadar harika olduğundan başka bir şey için seni haberlere çıkaran bir drama istemiyorum. Bridget'in hayatını mahvettiğini söyledin. Bunu yapmak istemiyorum."

"Kendini Bridget ile aynı yarımküreye koyma bile," diyorum sabırsızlıkla. "Onun yaptığının böyle bir şeyle alakası yok. Bana ihanet etti ve beni bir medya sirkinin içine çekti."

"İşte bir manşet," diyor Lotus alaycı bir şekilde. "NBA oyuncusu saldırı ve darptan tutuklandı. Bu sizin için yeterince sirk olur mu?"

"Bir konuda haklısın." Yüzünü çerçeveliyorum, ellerimle narin kemiklerin izini sürüyorum. "Kaybedecek çok şeyim var." Alnını, şakağını, çenesini öpüyorum. "Benim kaybedecek çok şeyim var, Lotus," diyorum, sıkıntılı bakışlarını tutmak için geri çekilerek. "Kimse sana zarar veremeyecek ve bu yanına kâr kalmayacak."

Gözlerinde bir şey titriyor ve ellerine bakıyor. "Hayatım boyunca sadece iki kişi beni korudu," diyor sesi titreyerek. "Iris ve MiMi. Başka kimseye güvenmedim."

Geçmişte birinin onu çok incittiğini biliyorum. Çocukluk travması. Bunun seksle olan

mücadelesiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu çok fazla düşünemiyorum. Eğer hayal ettiğim gibi bir şeyse, sonunda bana anlattığında kendimi kaybedeceğim. Birinin Lotus'a, benim sert, küçük kızıma zarar verme düşüncesi bile içimdeki tazıları serbest bırakıyor.

"Seni koruması için bu yüzüğe güveniyorsun," diyorum elini tutup hiç çıkarmadığı yüzüğü okşayarak, "çünkü onu sana MiMi verdi."

Başını sallıyor, başını eğiyor ve elini benimkiyle birleştiriyor.

"Ya *beni* sana verdiyse?" Dudaklarına fısıldamak için eğildim. "Ya ben artık senin *gris gris*'insem?" Başını kaldırıyor ve duygularla kararmış gözleri yaşlarla doluyor.

"Ben büyülere, iksirlere ya da voodoo'ya inanmam." Elimi kalbinin üzerine, çıplak göğüslerinin arasına koyuyorum. Gövdesinin çoğunu kaplıyor. "Ama buna inanıyorum. Aramızda özel bir şeyler olduğuna inanıyorum Lotus ve evet, daha önce de incindim. Yalan söylendi. Aldatıldım ama bu yüzden bundan, senden kaçmayacağım. Geçmişte yaşananların bize bir şans vermeme engel olmasına izin vermeyeceğim."

Burnunu öpüyorum ve o da kayıyor, böylece dudaklarımız buluşuyor ve kısa, tatlı bir şekilde yapışıyor.

"Seni korumama izin ver," diye fısıldıyorum öpüşürken, elim hâlâ kalbinin üzerinde.

Başını sallıyor ve çeneme, boynuma öpücükler konduruyor. Tartışırken çıplaklığına dikkat etmemiştim ama şimdi başka hiçbir şeye odaklanamayana kadar bilincimi delip geçiyor. Vücudunun tüm sırlarını keşfetmek istiyorum. Bana verilen hediyeyi incelemek için.

"Sana bakmak istiyorum," diye nefes alıyorum delinmiş meme ucundan, esmer bir incelik ve parmaklarımı göbeğinin etrafında açan lotus çiçeğine doğru gezdiriyorum. Başımı kaldırdığımda onu incelediğimi görüyorum, sırıtışı hoşgörülü. Uyluklarının üst kısmındaki Fransız dantellerinin izini sürüyorum. Parmak eklemim amına değiyor ve nefesi kesiliyor. Boğazı derin bir yutkunmayla hareket ediyor. Aletim dün gece o küçük güzel boğazına kadar girmişti.

"Sikimi yaladın ve neredeyse aklımı kaybediyordum."

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye söz veriyor şehvetli bir kahkahayla.

Sırıtıyorum ve elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. "Islaksın," diye nefes alıyorum, ağzım sulanıyor. "Üzerimde böyle bir etkiniz var."

Karnının pürüzsüz tenini dilimle okşuyor, göğüslerinin arasına öpücükler konduruyor ve meme ucundaki çubuğu dişlerimin arasında emiyorum. Aşağı bakıyorum, bacaklarını açmış ve klitorisini ovuşturuyor. Gözleri kapalı. Boynu kemerli.

"Durma," diye soluk soluğa bağırıyor.

Hayır, durmayacağım.

Birlikte çalışıyoruz - o bacaklarının arasında, ben göğüslerinde, ona zevk vermek için komplo kuruyoruz. Kendi ellerinin ve dudaklarımın altında kıvranıyor. Çarşaflarımın üzerine boşalmasını istiyorum. Saçlarının kokusu, vücudunun tatlılığı, o gittikten sonra günlerce bu yatakta kalsın istiyorum.

"Siktir," diyor nefesi kesilirken, ağzı açık kalıyor ve vücudu titreyip sarsılırken başı yastığımın derinliklerine gömülüyor.

Sustuğunda, omurgasını süsleyen fermuarı ve kenarları boyunca uzanan küçük çiçekleri öpmek için onu nazikçe ters çeviriyorum.

Kahretsin, kıçı mükemmel. Her iki yuvarlak, sıkı kalçasını da sıkıyorum ve nefesi kesiliyor. Parmağımı yanaklarının arasından amına doğru kaydırıyorum, az önce dudaklarına ve sonra da göt deliğine akıttığı suları yayıyorum, parmağımı sokmaya cesaret edemiyorum. Daha seks bile yapmadık, hele anal hiç yapmadık. Lotus bundan hoşlanmıyor bile olabilir, ancak parmağımın baskısına karşı kıçını itme ve inleme şekline bakılırsa, açık fikirli olabilir.

"Kıç mı yiyorsun?" diye soruyor aniden ve beni şaşırtmaya çalıştığını anlıyorum.

"Seninkini yerim," diye cevap veriyorum dürüstçe. Çünkü onun bana iyi gelmeyecek hiçbir yanı yok.

İkimiz de bunu gerçekten komik buluyor ve gülmekten kırılıyoruz. Onu ters çeviriyorum ve

mutluluğunun titreşimini hissedebilmek için kendime çekiyorum. Yanlarını gıdıklarken bir ses dikkatimi çekiyor.

"Bunu duydun mu?" Duraksayarak soruyorum, parmaklarım karnının üzerinde duruyor.

"Evet. Kapı gibi mi?" Ayağa kalkıyor. "Sanki biri daireye girmiş gibi."

"Kimsede anahtar yok, ama ..." Yataktan atladım. "Bu Simone olmalı. Anahtarı olan tek kişi o."

"Kahretsin," diyor Lotus nefesinin altında, üstünü ve eteğini tekrar giymek için çabalıyor. Yüzünde bir korku belirir. "Kenan, ayakkabılarım ve külotum hâlâ kapıda."

"Ve pantolonum," diye inliyorum. "Lanet olsun."

Eşofman altımı ve tişörtümü giyip hızla ön odaya gidiyorum. Dr. Packer'ın ailevi bir acil durumu vardı ve son seansımızı iptal etti, bu yüzden Simone'la Lotus hakkında hâlâ konuşmadık. Şu anda evde kızım yerine bir hırsız bulmayı tercih ederdim ama antrede attığımız giysi yığınının yanında Bridget ve Simone duruyor. Simone, Lotus'un külotuna, çantasına ve ayakkabılarına bakıyor. Bridget kendini beğenmiş ve öfkeli görünüyor.

"Bu kadar özensiz olduğunu hatırlamıyorum Kenan," diyor Bridget, eşyalarımızı yollarından çekerken. "Ya da ayaklarının bu kadar küçük olduğunu."

"Hey," diyorum, Simone'un önünde kendi öfkemi sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Seni beklemiyordum."

Yanına gidip Simone'un alnına bir öpücük konduruyorum.

"Günaydın Moni," diyorum, yüzünü sevgiyle silerek. "Dans ettiğini sanıyordum."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ Lotus'un eşyalarında. "Atladım çünkü Ken Teyze'yi oynarken görmek istiyordum." "Aradım," diyor Bridget bir savunma notuyla, "ama sesli mesaja düştü." "Ne zaman?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Mesaj falan almadım. Ne zaman aradın?"

"Daha önce," diyor belli belirsiz.

Eminim yine oyun oynuyordur. Bıktım artık bundan.

"Bunlar kimin eşyaları baba?" Simone soruyor, sesi kısık, gözleri kısık.

Kendimi tekmeliyorum. Evet, Bridget evime dalmamalıydı ama Simone'un üzüntüsünün ağırlığı üzerime çöküyor. Keşke Dr. Packer ile konuşmayı daha önce yapsaydım ya da Lotus ile ilerlemek için bekleseydim, ancak onu ne kadar çok istediğimi düşününce bunu hayal etmek zor. Kızım bir kez daha ailesinin hedefinde -Bridget'in kindarlığı ve benim dikkatsizliğim, kontrol eksikliğim. Bu noktaya nasıl geldiysek şimdi de buradayız ve ona yalan söyleyemem. O on dört yaşında, dört değil. Onun zekâsına ve benim onun yaşındayken maruz kaldığımdan çok daha fazlasına maruz kaldığı gerçeğine saygı duymam gerekiyor.

"Seni restoranda tanıştırdığım kadını hatırlıyor musun?" Yüzünde tanıma belirtisi olup olmadığına bakarak sordum.

"Lotus," diyor gözlerimin içine bakarak ve başını sallayarak.

"Evet. O ve ben çıkıyoruz, Moni. O benim kız arkadaşım."

Bridget'in nefesi kesiliyor, hayal kırıklığı ve öfkesi boğazıma sarılan bir el gibi beni kavrıyor.

"O burada." Lotus'un eşyalarını almak için uzandım. Kot pantolonumu alıyorum. "Hemen döneceğim."

Yatak odama girdiğimde, Lotus yatağın üzerinde oturuyor, tül eteği etrafını sarmış, güzel yüzünde endişeli bir ifade var.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar. "Sahil temiz mi?"

"Sanırım senin," diyorum ona külotu uzatırken.

Yüzünü buruşturuyor ve ayaklarını kırmızı ayakkabıların içine sokuyor.

"Kıyı açık değil." Elini tuttum ve kapıya doğru yürüdüm. "Bir karışıklık oldu diyelim, Bridget'in şüphelerini gidermek için ve Simone her şeye rağmen bugün maça gidecek."

Lotus durur, elini çekiştirir. "Ne yapıyorsun?"

"Bebeğim, senin çantanın, külotunun ve altı numara ayakkabılarının yanında duruyordu.

Benim. O aptal değil ve ben de ona yalan söylemek istemedim. Ona burada olduğunu ve çıktığımızı söyledim." "O iyi mi?"

Ben de her gün kendime bu soruyu soruyorum. Kızımın hızlı zihninde neler olup bittiğini, hayatındaki değişiklikleri nasıl işlediğini merak ediyorum. Dalgalar halinde gelen ve dünyasını kaosa sürükleyen büyük deniz değişiklikleri.

"İyi *olacak,*" diyorum bazen hissettiğimden daha büyük bir güvenle. "Ona yalan söylemenin bir faydası olmaz.

Haydi."

Kısa bir tereddütten sonra Lotus başını salladı ve beni takip etti.

Oturma odasına ulaştığımızda kızım kanepede oturmuş telefonuyla yazışıyordu. Açık kat planı sayesinde Bridget'i mutfağımda, buzdolabımı karıştırırken görebiliyorum.

"Hiç maden suyunuz yok mu?" diye bağırıyor.

Onu görmezden geliyorum.

"Moni, Lotus'u hatırlıyorsun, değil mi?"

Lotus'un görünüşünün her ayrıntısını inceliyor, kırmızı ayakkabılarından başlayıp vahşi platin buklelerine kadar her santimini inceliyor.

"Saçını bu hale nasıl getiriyorsun?" Simone kaşlarını çatmış, meraklı gözlerle soruyor. "Um, ne yapmak için?" Lotus kararsızca saçına dokunuyor.

Simone, Lotus'a duyduğu bu küçük ilgi bile kendisinden esirgeniyormuş gibi isteksizce "Kıvırmak falan," diye cevap veriyor.

"Şey, her zaman olmaz." Lotus kuru bir şekilde gülüyor. "İlk denediğimde hiç kıvrılmıyordu. Bende işe yarayan ürünleri bulmak uzun zamanımı aldı."

Lotus, Simone'un at kuyruğu şeklinde geriye taranmış saçlarına bakıyor. "Sanırım sen de benim gibi 3C'sin," diyor Lotus.

"3C nedir?" Simone soruyor.

"Bu sadece bir saç tipi. Saç dokusunu belirlemek için bir sistem var. En iyi ürünleri bulmanıza yardımcı oluyor." Lotus tereddüt ediyor, konuşmadan önce dudağını ısırıyor. "Size yardımcı olabilirim eğer-"

Bridget mutfaktan, "Buna gerek yok," diye çıkışıyor. "Kenan, mümkünse yarın hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" Kasıtlı bir sakinlikle soruyorum. Onunla özel olarak konuşmak gibi bir arzum yok. Sadece kavga edeceğiz ve bunu Dr. Packer'ın tarafsız üçüncü şahıs gözetimi altında yapmayı tercih ederim.

Bridget anlamlı bir bakışla Lotus'a ve sonra tekrar bana bakıyor. Ona dairemi terk etmesini ve gidip başkasının Pazar gününü mahvetmesini söylemek istiyorum ama Lotus boğazını temizleyerek dikkatimi çekiyor. Başını hafifçe sallıyor.

"Gitmem gerek. Bir Uber yakalayacağım," diyor ve kapıya doğru ilerliyor. Kızıma gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzeldi, Simone."

Simone telefonuyla meşgulmüş gibi davranıyor ve yeni kız arkadaşıma neden katlanmak zorunda olduğunu merak ediyormuş gibi bana uzun uzun bakıyor.

"En azından seni geçirmeme izin ver," diyorum Lotus'a, elim sırtında. "Hayır, sorun değil," diyor hemen. "Seninle sonra konuşuruz."

Onu koridora kadar takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Kenan, içeri dön," diye fısıldıyor. "Kızının sana ihtiyacı var. Bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum."

"Hayır, ama yarınki seansımızda bunun üzerinde çalışacağız, o zaman senin hakkında bilgi edinmesi *gerekiyordu*. Bridget'in beni hazırlıksız yakalamak için bunu bilerek yaptığını biliyorum." Sinirli bir şekilde elimi başımın üzerinde gezdirdim. "Sabahımızı böyle geçireceğimizi düşünmemiştim."

"Nasıl gördün?" Lotus asansöre doğru geri geri yürürken soruyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ona doğru birkaç adım atıyorum, daha yakın, böylece sesimi yükseltmek zorunda kalmayacağım.

"Dün geceki gibi," diyorum usulca ve kapalı kapıya bakıyorum. "Yeni kız arkadaşımı tanımak için zaman harcıyorum."

Asansör bir çınlamayla açılıyor ve içeri giriyor, kapıyı bir saniye tutuyor ve gözlerime bakıyor, görünürde mizah yok.

"Bu sese bayılıyorum," diyor ve kapıların kapanmasına izin veriyor.

Onu daha iyi tanımamdan mı yoksa ona kız arkadaşım dememden mi hoşlandığını sorabilirim. Sanırım, *umarım,* ikisi de.

* * *

"Bize ne hissettiğini söyle, Simone."

Dr. Packer'ın sakin tonu kızımın gözlerindeki çalkantıyı yatıştırmıyor. Bugün Pazartesi ve Simone dün asansörden döndüğümde benimle neredeyse hiç konuşmadı. Kenya'nın takımının oynadığı Barclays'e giderken bana soğuk davrandı. Jade ile karşılaştığında kabalığın sınırındaydı, hepimize somurtkan sessizlikler ve göz devirmeler yaşattı. Eğer korkunç gençler diye bir şey varsa, biz tam ortasındayız.

Konuşmak için dudaklarını aralayan Simone, Bridget ve benim aramda kararsız bir bakış fırlatıyor, ancak ağzını inatçı bir çizgiye sıkıştırıyor ve ince bir parmağıyla kot pantolonunun dizindeki deliği izliyor.

Dr. Packer nazikçe, "Bize anlatabilirsin Simone," diyor. "Ailen üzülmez ve bu işin yürümesini istiyorsak hepimiz dürüst olmalıyız."

"Babam dürüst değildi," diyor bana bakmadan.

"Simone, Lotus'u bu şekilde öğrenmeni istememiştim," diyorum. "Ama sana yalan söylemedim."

Simone'un gözlerinde suçlama alevleniyor ve sonunda bana dönüyor. "Onu restoranda gördüğümüzde arkadaşın olduğunu söylemiştin."

"O zamanlar arkadaşımdı," diye karşılık veriyorum. "Kısa bir süre sonra birbirimizden daha çok hoşlandığımıza karar verdik. Bugünkü seansımızda sana ondan bahsetmeyi planlıyordum."

Simone'un diğer tarafında oturan Bridget'e attığım bakış umarım hissettiğim kadar sinirli değildir. "Ama annen dün seni eve getirdiğinde," diyorum, "bu beni çok şaşırttı. I
size anlatmak için zamanım olacağını düşündüm. Yemin ederim bunu tartışmaya niyetim vardı." "Bu doğru Simone," diye onaylıyor Dr. Packer. "Bugünün gündemindeydi."

"Yani biliyordun, anne?" Simone soruyor.

"Evet." Bridget boğazını temizliyor. "Bundan bahsetmedim çünkü sana bugün söylemeyi planlıyorduk."

Ama senin habersizce ortaya çıkman bu planı mahvetti, değil mi Bridge?

Tanrım, keşke bunu yüksek sesle söyleyebilseydim, ama yorumumu geri alıyorum.

"Bununla birlikte," diyor Dr. Packer, "babanızın yeni ilişkisinin size nasıl hissettirdiğini anlatabilir misiniz?"

Simone yutkunuyor ve uzun kirpiklerini hızla kırpıştırıyor. "Üzücü."

Ağzımı açıyorum, ne söyleyeceğimden bile emin değilim ama onu daha iyi hissettirmek istiyorum.

Dr. Packer gözlerimi yakalıyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Neden üzgünsün?" diye soruyor.

"Her şey değişip duruyor," diye fısıldıyor Simone, sıkıntılı gözlerinin üzerinde toplanan kaşlarıyla. "Ve ben sadece annemle babamın birlikte olduğu zamanlardaki gibi olmasını istiyorum."

Bridget'in gözleriyle karşılaştığımda, beklediğim kendini beğenmişliğin ipuçlarını taşıyorlar ama aynı zamanda çaresizlik de var. Acı. Suçluluk. *"Bunu sen yaptın!" diye* bağırmak istiyorum. Ama evliliğimizle şu anki durumumuz arasında ne kadar mesafe olursa, o kadar perspektif kazanıyorum. Her şeyin suçlusunun Bridget olmadığını biliyorum. En iyi koca ben değildim. Her yılın dörtte üçünde yolda olduğum için her zaman en iyi baba olamadım. Bridget'in gözlerindeki bu suçluluğu paylaşıyorum.

"Evlilikler her zaman sürmez," diyor Dr. Packer. "Ama aile sürer."

Simone'un alt dudağı titriyor. "Büyükbabam büyükannemle ne kadar evli kaldı baba?"

Soru, çitin üzerinden uçup konuşmanın ortasına düşen bir faul topu gibi. Dikkatle bastırdığım tüm duygular babamdan bahsedilince yüzeye çıkıyor. Yol göstermesi için Dr. Packer'a bakıyorum ve hızlıca başını sallayarak cevap vermem için beni cesaretlendiriyor.

"Kırk yıl evli kaldılar," diye cevap veriyorum.

"Annemle bu kadar uzun süre evli kalacağını mı sanıyordun?" Simone soruyor, gözleri yoğun, parlak, bir projektör gibi yüzümü tarıyor.

"Hayatımın sonuna kadar annenle evli kalacağımı sanıyordum, Moni." Bridget'in giderek gerginleşen yüz ifadesine bir bakış attım. "Evlilik yeminimi çok ciddiye aldım."

"Ben de öyle," diyor Bridget, sözleri kısık sesle. "Bir hata yapmış olmam yeminlerimize değer vermediğim anlamına gelmez."

Cevap vermiyorum çünkü şu an Bridget'le olan geçmişimi yeniden konuşmanın zamanı değil, Simone'u Lotus'la olan geleceğime alıştırmanın zamanı.

"O kadar çok gitmiştin ki," diye mırıldandı Bridget.

Tanrım, bu kadın geğirse beni suçlamanın bir yolunu buluyor.

"Bu yine de ... mazeret değil." Devam etmeden önce kelimelerimi ve öfkemi bastırıyorum. "Artık her şey geride kaldı. İkimiz de hatalar yaptık ve artık hayatımıza devam etme zamanı geldi."

"Ben de bir hata yaparsam beni terk edecek misin?" Simone parmaklarını kucağında endişeli bir düğüm haline getiriyor.

"Asla." Uzanıyorum ve bana bakana kadar yüzünü hafifçe eğiyorum. "Seni asla terk etmeyeceğim, Moni."

"Ne fark eder ki?" diye fısıldıyor, ters ters bakarak. Gözlerindeki hançerler kalbime saplanıyor ve içim kan ağlarken bile sesimi korumak için mücadele ediyorum.

"Damarlarındaki kanımı geri alamam," diyorum ona. "Sen benim bir parçamsın ve hiçbir şey beni
Baban."

"Ama boşanma annemi senin karın olmaktan çıkardı," diyor, gözleri parlıyor ve annesininkiyle aynı yalvaran mavi tonunda. "Onu affedemiyor musun?"

Bridget'in dikkatli bakışlarını yakalamak için Simone'u geçip Dr.

Packer'a bakıyorum. "Söyle ona Kenan," diyor Dr. Packer.

"Bilmiyorum tatlım," diye cevap veriyorum dürüstçe, omuz silkerek. "Bir gün onu affedeceğimden eminim ama bir daha asla evlenmeyeceğiz. Böyle bir şey olmayacak."

"Onun yüzünden," diyor Simone, sesi acı bir ton taşıyor. "Lotus'la o kadar meşgulsün ki
-"

"Simone, yapma," diye uyarıyorum, olabildiğince keskin bir sesle, sesimi nazik tutuyorum, ama buna sahip değilim.

"Annenle Lotus'la tanışmadan çok önce ayrı olduğumuzu biliyorsun."

"Yani ona şimdiden aşık mısın, değil misin?" Simone alay ediyor ama kabadayılığı

incinmişliğini ve korkusunu gizleyemiyor.

"Ona çok değer veriyorum. Bir ilişkimiz var. Bence ondan gerçekten hoşlanacaksın-" "Bitti mi?" diye sözümü keserek Dr. Packer'a bir bakış attı.

"Aslında birkaç dakikamız daha var." Dr. Packer saatine bakıyor. "Ama neredeyse bitirdik ve-"

"*Benden bu* kadar." Simone aniden ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Ben arabada olacağım, anne."

Kapı arkasından çarpıyor ve ben derin bir nefes alıp öne doğru eğiliyor ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Başım ellerimin arasında çok ağır. Kalbim, göğsümde kurşun gibi.

Bridget kuru bir sesle, "İyi gitti," diyor.

Hayal kırıklığım üzerindeki zayıf tutunma kırıldı. Ona kaşlarımı çatmak için başımı çevirdim.

"Dün neden habersizce evime geldin Bridge?" diye bağırdım. "Tüm bunlardan kaçınabilirdik eğer sadece-"

"Eğer aletini pantolonunun içinde tutsaydın?"

"Sen benim aletimi merak etme. Özel hayatımdan ve ilişkimden uzak dur." "Senin ilişkinden."

Bridget dudaklarını küçümseyici bir kıvrımla büktü. "Okuldan yeni çıkmış bir kızla Ne zamandır tanıdığın bir üniversite? Birkaç aydır mı? Beni bağışla. Uzun sürmeyecek. Simone'a neden söylediğimizi bile bilmiyorum."

"Rahatsız ettik çünkü Lotus benim için önemli," diyorum ona, kızımınkini gördüğüm gibi onun kabadayılığını da görerek. Kızgınlığıma rağmen ses tonumu yumuşatmak için kendimi zorluyorum. "Bunu kabul etmesi gereken tek kişi Simone değil Bridget."

Bana bakıyor, öfkesi dudağını ısırıp kirpiklerini indirene kadar titreşip kayboluyor.

Dr. Packer, "Bu konuyu açmak için ideal bir yol olmadığına katılıyorum," diyor, "ama en azından ona karşı dürüst oldunuz. İncinmiş, kafası karışmış ve hala yeni hayatına alışmaya çalışıyor. Temelleri sarsıldı ve her şeyi düzeltme umudu şimdi her zamankinden daha uzak görünüyor."

Koltuğunda geriye yaslanıp ikimize de bakıyor.

Dr. Packer, "Simone'un her birinizle birkaç bire bir seanstan faydalanabileceğini düşünüyorum" diyor. "Birinin ya da diğerinin önünde söylemekten çekindiği bazı şeyler olabilir."

Bridget ve ben başımızla onaylıyoruz.

Dr. Packer, "Ona zaman tanıyın, onu yakından izleyin ve önceliği ona verin" diyor. "Bu da tüm bu hırçınlığı bir kenara bırakmak anlamına geliyor."

Bakışlarını ikimiz arasında bölüyor, kaşları kalkık. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bridget ve ben, her etkileşimimize bulaşan tüm şeylerle dolu bir bakış alışverişinde bulunuyoruz - kızgınlık, öfke, korku, pişmanlık - her ikisi de sertçe başını sallamadan önce. Bridget de Simone gibi aniden ayağa kalkıyor ve o da uzaklaşıyor.

28

Kenan

Neredeyse suçun işlendiği yere geri döndüm.

Ve Yaldızlı Fasulye'ye girdiğimde Kenya bu kez yanımda değil, bu yüzden kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Ah." Geçen günkü gözlüklü kadın yazı defterinden başını kaldırıyor. "Geri dönmüşsün."

"Evet. Geçen gün çok sert çıktıysam özür dilerim," diyorum, çok sınırlı olan çekiciliğimi kullanarak. "Fotoğrafın satılık olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Evet. Bunu anladım Bay Ross." "Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Bir adam galerimdeki bir fotoğraf için yirmi bin dolar teklif ettiğinde," diyor alaycı bir şekilde, "onun kim olduğunu bilmek benim işim."

"Teklifim hâlâ geçerli. O fotoğrafı çok istiyorum."

"Bu satılık değil. Aslında, gördüğünüz gibi," diyor Lotus'un fotoğrafının daha önce asılı olduğu duvarı göstererek, "artık sergide değil."

Lo'nun fotoğrafının asılı olduğu High Line'ın bir resmini inceledim. Yani Lotus haklıydı. Kaldırılmış.

"Neden bu kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim?" diye sorar "Yani, bariz olanın dışında. O çok güzel bir kız."

"O *benim* kızım. Benim kız arkadaşım ve o serseri fotoğrafı sergilemek için ondan izin almadı."

"Bu ciddi bir iddia." Yeni fotoğrafa bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Buraya suçlamalarda bulunmak için gelmedim. Nasıl ilerlemek istediği Lotus'a kalmış. Ben sadece Chase ile konuşmak istiyorum. O burada mı?"

Bu küçük bir yalan. Onunla konuşmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum ama yüz ifademi zararsız ve hafif ilgili bir hale getiriyorum.

Bir duraksama ve araştıran bir bakıştan sonra sol taraftaki koridoru işaret ediyor. "Odalardan birinde birkaç fotoğraf üzerinde çalışıyor."

"Teşekkürler."

Gösterdiği yönü takip ediyorum ve Chase'in bir merdivenin üzerinde, ekranlardan birinin montajını ayarladığından emin oluyorum. Merdiveni hafifçe tekmeliyorum ve birkaç saniye sallanıyor, neredeyse devriliyor. Chase tiz bir küfür savuruyor ve ben de son anda merdiveni sabitlemek için tutuyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Chase tünediği yerden kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Elimden geldiğince sakin bir sesle "Yere yat," diyorum. Benim kadar büyük değil ama Lotus'tan çok daha büyük ve ellerini onun üzerine koydu. Kollarındaki kara izleri görmeye devam ediyorum ve her geçen dakika daha da sinirleniyorum.

"Affedersiniz?" diye soruyor, tek kaşını kaldırmış, kibrin resmini çiziyor.

"Ya aşağı inersin ve yüz yüze konuşuruz ya da yukarıda kalırsın ve ben merdiveni tekmelerim, böylece düşersin. Her iki durumda da aşağı ineceksin."

Bir elini bugün omuzlarına kadar açık bıraktığı saçlarında gezdiriyor ve bıkkın bir ses çıkarıyor

Nefes alıyor. Aşağı iniyor ve yere iner inmez kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Bak, Lo geldi ve bu işi hallettik," diyor. "Yani görebildiğim kadarıyla seninle konuşacak bir şeyimiz yok."

"Sorun da bu zaten. Çok uzağı göremiyor gibisin."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Eğer biraz öngörün olsaydı," diyorum ona yaklaşarak, "onu tutmazdın. Kollarını morartmazdın, çünkü o zaman benimle uğraşmak zorunda kalacağını tahmin edebilirdin."

Yutkunuyor, gözleri endişeyle arkamdaki kapıya kayıyor. "Çürükleri mi vardı?"

"Aslında onları saklamaya çalıştı çünkü gelip suratına bir yumruk atmamdan falan korkuyordu."

Gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar hafifçe eğiliyorum. "Çünkü suratına bir yumruk atacağım." "Etrafta öylece dolaşıp insanlara vuramazsın," diyor ama ses tonu tam olarak emin değil.

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çatıyorum ve sanki bunu gerçekten düşünüyormuşum gibi başımı eğiyorum. "Etrafta dolaşıp kadınların izni olmadan çıplak fotoğraflarını çekiyor ve serginizde sergiliyorsunuz."

"Farkında olmayabilirsin ama Lotus ve benim bir geçmişimiz var," diyor, yüz ifadesi kendinden memnun. "O ve ben eskiden-"

"Siktir," diye araya girdim.

"Farkındayım." Durakladı, gözleri kısıldı.

"Ama konudan uzaklaşıyoruz," diyorum aldatıcı bir sakinlikle. "Buraya yüzüne yumruk atmaya geldim." "Neden? Fotoğrafı indirdim."

Üzerindeki her bir santimi hissetmesini sağlamak için daha da yaklaşıyorum. Daha büyük biri tarafından tehdit edilmenin nasıl bir his olduğunu görsün.

"Sen onun üzerinde iz bıraktın," diyorum, "ben de senin üzerinde iz bırakıyorum ve sen de suç duyurusunda bulunmuyorsun çünkü yasaları çiğnedin ve o da sana dava açabilir ve kariyerin sona erebilir. Yadda, yadda, yadda."

"Ve bana vurmana izin mi vermeliyim?" diye sorar, yüz ifadesi öfkelidir.

"Sana vurmama *izin vermene* ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum? Sadece vurdum. *Sana* bunu neden hiçbir sonuç olmadan yapabildiğimi açıklıyorum."

"Dostum," diyor endişeyle yutkunarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"*Ahbap*," diye alay ediyorum kötü niyetle. "Bunu kızıma elini sürmeden önce düşünecektin."

"Senin kız mı?"

Kendimi tekrar etmeyeceğim. Bir gözümü kısarak onun güzel çocuk yüz hatlarını inceliyorum.

"Yani çene, burun, göz, yanak? Sen seç." Yumruğumu yüzüne dokunduruyorum. "Bir şey değil."

29

Lotus

Bunun için zamanım yok.

Gösteriye sadece bir hafta kaldı. Her zaman olduğu gibi çok yoğun geçiyor ve mümkün olduğunca çok detayı koordine etmek için defile stilisti Sasha ile yakın bir şekilde çalışıyorum. JP koleksiyon için yaklaşık yüz elli parça tasarladı ve podyuma göndermek üzere otuz görünüm üzerinde karar kıldık. Elbette modellerin çoğuyla anlaştık, ancak JP'nin geçen Şubat ayında Paris'te gördüğü ve inanılmaz bir şekilde hala müsait olan birkaç kız vardı. Moda Haftası sırasında başka şovlar da yapıyorlar, ancak programlama bizi de araya sıkıştırabilecek şekilde işliyor. Bu da son dakika provaları ve diğer bazı eşleşmelerin ayarlanması anlamına geliyor. Üçümüz -PP, Sasha ve ben- dün gece atölyede uyuduk ve muhtemelen bu gece de uyuyacağız.

Dediğim gibi, bunun için zamanım yok.

Ve işte buradayım, bir Perşembe akşamı stüdyoda olmam gerekirken bir Presbiteryen kilisesinin önünde duruyorum. JP'ye kişisel bir işimi halletmek için birkaç saate ihtiyacım olduğunu söyledim. Bir gösteriden önceki hafta hiçbir şeye ihtiyacım olmasına izin vermediğimi bildiği için önemli bir şey olması gerektiğini anladı.

Ve bu da.

Her hafta biraz daha erken geliyordum, ta ki çemberin içinde oturup kurabiyelerimi kemirip kahvemi yudumlayana kadar. İlk başta, sadece yalnız olmadığımı bilmek yardımcı oldu. Çocuklukta cinsel istismar çok görünmez ve yaygın. Her dört kızdan birinin on sekiz yaşından önce cinsel istismara uğraması beni hayrete düşürüyor.

Ben de onlardan biriyim.

Pek çoğumuz benim gibi etrafta dolaşıyor, sırlarla yaşıyoruz - bizi koruması gereken yetişkinlerin bizi yüzüstü bırakmasına kızgınlıkla yaşıyoruz.

Karanlıkta yaşamak.

Çoğunlukla diğer kadınları dinliyordum. Sadece dört kişiyiz ve Marsha gruba rehberlik ediyor. Küçük olduğumuz için minnettarım. Güven daha hızlı oluşuyor. Bu kadınların dokuzdan beşe kadar ne yaptıklarını bilmiyorum ama onları kimin incittiğini biliyorum. Ne kadar ileri gittiğini biliyorum. Her birini bugün bile nasıl etkilediğini biliyorum.

Sherrie henüz dört yaşındayken amcası ona dokunmaya başlamış ve sekiz yaşına gelene kadar fark edilmemiş. Onunla bir daha yalnız kalmasına izin verilmedi ama hakkında hiçbir suçlamada bulunulmadı. Hapiste bir gün bile geçirmedi. Gerçek bir yardım almadı ve depresyonla mücadele edip intihara teşebbüs edene kadar bir terapist tüm bunların altında yatan gerçekleri ortaya çıkardı.

Chloe'nin kuzeniydi.

Kyla'nın teyzesiydi.

Nerede yaşadıklarını ya da en sevdikleri TV programını bilmiyor olabilirim ama acılarıyla iç içeyim ve en karanlık sırlarını ifşa ettikleri bir ışık çemberinde oturuyorum.

Kenan'ın Perşembe gecelerimden haberi yok. Son birkaç hafta pek çok açıdan büyülü geçti, ilişkimiz mükemmel bir hızla büyüdü, derinleşti. Nispeten az zamanımız oldu

Benim ve onun programı yüzünden birlikte olamıyoruz. O, birkaç taahhüt ve görünüş için yurtdışına seyahat etmek zorunda kaldı ve benim hayatım atölye ile sınırlı. Ama birlikte olduğumuzda, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve hiç olmadığı kadar eğleniyoruz. Brooklyn Müzesi'ni keşfetmek, Cuma günleri Coney Island'da havai fişek gösterileri, Cumartesi günleri Prospect Park'ta Brooklyn'in yiyecek bit pazarı Smorgasburg, feribot gezileri, müzik festivalleri ve Shakespeare in the Park. New York'u benim gözlerimden görüyor. Ben de onun gözünden hayatı görüyorum. Birbirimizi esnetiyoruz, birbirimizi özümsüyoruz.

Aşık oluyoruz.

Henüz konuşmadık ama Kenan Ross'a aşık olduğuma eminim, onun da bana aşık olduğuna eminim.

Ve evet, aramızdaki cinsel kimya yanıcıdır. Sadece bir bakış, belli belirsiz bir dokunuş bizi ateşe veriyor. O benim vücudumun sırlarını biliyor, ben de onunkileri. Bazen bizi o son adımdan geri çeken ben oluyorum. Bazen de aslında o. Çünkü emin olmamı istiyor. Kendimi geri çekmemin tüm nedenlerini bilmese de hazır olmamı istiyor.

Ona detayları anlatmadım ama sanırım şüpheleri var. Marsha bunun sabırlı bir adam gerektirdiğini söyledi. Kenan bunu ve daha fazlasını yaptı. Gerçekten beşiği çaldığını düşünüyor olmalı. Bir aydır çıkıyoruz ve henüz "sonuna kadar" gitmedik. Yakında balo için ceketini ve korsajını isteyeceğim.

Şu anda Hırvatistan'da. Görünüşe göre basketbol orada büyük bir olay haline gelmiş. Her gün postayla gelen mektuplar onun yokluğuna değiyor. O yokken yerel birileri gönderiyor olmalı çünkü yurtdışından buraya zamanında ulaşmaları mümkün değil. Çantama uzandım ve dünkü kartı çıkardım.

"Kalbimin daha hızlı atmasını sağladın."
--Süleyman'ın Şarkısı 4:9

Kartı bükmemeye dikkat ederek çantama geri koyuyorum. Eve döndüğümde onu da diğerlerinin yanına, gençken dikiş seti olarak kullandığım bu eski metal beslenme çantasına koyacağım. Bu eski sefer tası lisede ev ekonomisi derslerinde benimle birlikte oldu, Bayou'dan Spelman'a kadar seyahat etti ve FIT'deki görevim boyunca bana yardımcı oldu.

"İçeri geliyor musun?" Sherrie kilise merdivenlerinin tepesinden soruyor. Gülümsemesi açık ve dostça.

Bana bakışı, şefkatli.

Ben ona ulaşmak için dik merdivenleri çıkarken o bekliyor ve birlikte içeri girip bodruma iniyoruz.

Küçük grubumuzda hikayesini paylaşmayan tek kişi benim. Onlara biraz boşluktan bahsettim; en son seks yaptığımda nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığımı anlattım. Duyusal olarak tetiklenen geri dönüşleri ve panik atakları. Harika biriyle çıktığımı bile biliyorlar ama onunla son adımı atmaktan korkuyorum.

"İyi akşamlar hanımlar," diyor Marsha, kahvesinden bir yudum alıp çemberdeki her bir kadının gözlerinin içine bakarak. "Hafta nasıl geçiyor?"

"Sonunda aileme kuzenimin bana ne yaptığını anlattım," diyor Chloe, gözlerinde kristalleşen yaşları hızla kırpıştırarak. "Bana inanmadılar. Kendi annem bile."

Bunu izleyen sessizlik şaşkınlıkla dolu olmalı, ama değil. Hepimiz yakınlarımız tarafından

ihanete uğramışızdır - hepimiz hayal kırıklığına uğramış ya da inanmamışızdır.

"Annem kendi deyimiyle 'geçmişimden' bahsetme cüretini gösterdi," diyor Chloe, zaten küt olan tırnaklarından birini ısırarak. "Bir kızın benim gibi önüne gelenle yatıp kalkamayacağını ve insanların

suçlamalarda bulunduğunda ona inanın. Bu olduğunda yedi yaşındaydım. Bana kendimi fahişe gibi hissettirdi. Sanki kurt gibi ağlayan bir sürtükmüşüm gibi."

Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı süzülür.

"Açıklamaya çalıştım." Burnunu çekiyor ve çaresizce Marsha'ya bakıyor. "Bana yardım ettiğin dili kullandım. Ona bazılarımızın çok fazla seks yapabileceğini ya da bazılarımızın hiç seks yapamayabileceğini ama hepimizin asıl istismar konusunda ustalık kazanmaya çalıştığımızı söyledim. Yine de anlamadı ve bahane uydurduğumu söyledi."

"Bana doğruyu söyle Chloe," diyor Marsha, sesi alçak perdeden, yatıştırıcı ama kararlı. "Annen sana kendini kirli hissettirdi, ama bana senin hakkında neyin doğru olduğunu söyle. Kendin hakkında keşfettiklerini."

Chloe duraksayarak, "Kendime verdiğim değer seksle bağlantılıydı," diyor ve etrafına hızlı hızlı bakıyor. "Birileri için değerli olmak için cinsel açıdan cazip olmam gerektiğine inanıyordum ama bu doğru değil."

Kyla internette tanıştığı bir adamla ikinci randevusuna çıktı.

"Çok tatlı biri," diyor Kyla, gülümsemesi bir gelip bir gidiyor. "Beni öpmeye çalıştı ve ben donakaldım. Daha önce kavga ettiğim zamanlardaki kadar kötü değildi ama yine de donup kaldım."

Tek bir damla gözyaşı yanağından süzülüyor ve sabırsızca gözyaşını siliyor. "Sadece güzel, iyi birini öpmek istiyorum, *onun* bana yaptıklarını düşünmeden." Kyla yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Çok uzun zamandır unutmuştum. Keşke gömülü kalsaydı ve ben hiç hatırlamasaydım."

Marsha, "Zihnimiz genellikle bundan sonsuza kadar kurtulmamıza izin vermez," diyor. "Ve biz hatırlamasak bile, o kendini göstermenin bir yolunu bulacaktır. En azından hatırladığınızda, neyle uğraştığımızı biliriz. Bununla *nasıl* başa çıkacağımızı biliyoruz."

"Bu konuda gerçekten çok tatlıydı," diye ekliyor Kyla gülümseyerek. "Tekrar çıkacağız."

"Bu harika, Kyla," diyor Marsha, diğer kadına attığı bakışta gerçek sevgi açıkça görülüyor. "Bizi haberdar et."

Marsha önce saatine sonra da çemberin etrafına bakıyor. "Kapatmadan önce paylaşmak isteyen başka biri var mı?"

Chloe kokluyor ve Marsha'dan gülümseyerek bir mendil alıyor. Hepsi çok cesur, çok savunmasız ve hiçbir zaman çok şey paylaşmam için bana baskı yapmadılar. Her hafta burada oturup içime çekmeme izin veriyorlar. Yabancılarla böylesine zor şeyleri paylaşmak için gereken güven - onlara en derin acılarınızla güvenmek - olağanüstü.

"Bir şey paylaşmak istiyorum," diyorum, sesim o kadar kısık ki kendim bile zor duyuyorum.

"Elbette, Lotus," diyor Marsha, aşırı istekli olmadan ve tam olarak doğru miktarda cesaretlendirmeyle. "Devam et."

"Sana bir ... üzerinde olduğumu söyledim." Bunu saçma gelmeden nasıl söylerim? "Cinsel bir ara, daha iyi bir kelime bulmak için."

Çemberin etrafında gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz.

"Seks her zaman samimiyetten tamamen yoksundu," diyorum omuz silkerek. "Aşırı seks yapmıyordum ve yapmaktan da korkmuyordum. Sadece koptum ve bu gerçekten boktan hissettirmeye başladı, bu yüzden bir süredir seks yapmayı bıraktım." Gülüşüm sert ve mizahsız bir şekilde ortaya çıkıyor. "Tam aleti bırakmaya yemin etmişken harika bir adamla tanışmayı bana bırak."

Diğer kadınlar gülüyor ve bir an için hep birlikte rahatlıyor gibiyiz.

"Yani sabırlı mıydı?" Marsha soruyor. "Anlayışlı mı?"

"Yüzde yüz öyle," diye onaylıyorum. "Ve ona ne olduğunu bile söylemedim, ama sanırım

şüpheleniyor."

Bir sonraki kelimelere yaklaştığımda boğazım yanıyor ve birkaç kez yutkunuyorum, durup

başlamadan önce. "Seks yapmamış olsak da onunla yakınlık hakkında çok şey öğrendim." Kuru kuru gülüyorum. "Demek istediğim, uzun ve sert bir şekilde öpüşüyoruz ve mutfak lavabosu hariç mümkün olan her şeyi yapıyoruz."

Kahkahaları tekrar geliyor ve bu beni biraz daha hafif hissettiriyor, ama söylemek istediğim bir sonraki sözle birlikte bu da kayboluyor.

"Ama daha önce seks sonrasına kadar ağlamamıştım," diyorum. "Ve bu korkunç, yalnız bir duygu. Bunun onunla da olmasından ve bunun bir şekilde iyileşmediğim anlamına gelmesinden korkuyorum ve iyileştiğimi *hissetmeye* ihtiyacım var. Bizim için her şey çok iyi. Denememeliydim diye düşünüp her şeyi berbat etmek istemiyorum. Sanki bu kadar iyi bir adam ve isteyebileceğim her şey olan *onunla* yakınlık ve tatmin bulamazsam, belki de benim için hiç umut yoktur."

Marsha, "Bu konuda çok fazla baskı yapmayın," diyor. "Yani, bu büyük bir mesele, evet, ama diğer durumlarda aldığım olumsuz tepkiyi ilk kez aldığımda kocamdan vazgeçmiş olsaydım, bugün bulunduğumuz yerde olmazdık. Hatta hiçbir yerde olamazdık. Kaçar ve asla daha iyiye gitmeyeceğini düşünürdüm." Uzanıp elimi sıktı. "Her şey daha iyi olacak. Zaman alabilir ama daha iyi olabilir."

"Olanları ona anlatmayı düşündün mü?" Bu gece biraz sessiz olan Sherrie soruyor. "Böylece herhangi bir olumsuz tepkiye karşı hazırlıklı olur? Böylece nelerin tetikleyici olabileceğini ya da yapmaktan kaçınması gereken şeyleri bilebilir?"

"Ona söylemeyi düşündüm," diyorum karnımda düğümlenen iplerle. "Ama her seferinde bunu hayal bile edemiyorum. Ne olduğunu sadece ailem biliyor, hatta hepsi bile bilmiyor. Hikâyemi hiç yüksek sesle anlatmadım. Kulağa nasıl geldiğini bile bilmiyorum."

"Bunu bizim üzerimizde test edebilirsin," diyor Marsha usulca. "Ya da denemezsiniz. Ne yapmak istersen." Saatime bakıyorum. Gitmek zorundalar, eminim ve yakında ben de gideceğim.

"Zamanımızın neredeyse sonuna geldiğimizi biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Seni hiçbir şeyden alıkoymak istemiyorum."

Chole arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evde beni bekleyen tek şey donmuş akşam yemeği."

"Kedim birkaç dakika daha iyi olacak," diye mırıldanıyor Kyla.

Hepimiz telefonunda bir şeyler yazan Sherrie'ye bakıyoruz. Gülümseyerek yukarı bakıyor. "Oda arkadaşıma Crock Pot'u kapatmasını söylüyorum çünkü biraz gecikeceğim."

"Gördün mü?" Marsha beni tüm sırlarımı dökmeye teşvik eden muzaffer bir gülümseme sunuyor. "Dünya kadar vaktimiz var."

30

Lotus (On İki Yaşında)

"Kıpırdama Lo! İşim bitmek üzere," diyor annem, sabırsızlığı sözlerine yansıyor. "Kulağını tut."

Sıcak tarağı saçlarımda gezdirirken kulağımın üst kısmını yanmasın diye itaatkâr bir şekilde aşağı çekiyorum. Onu çok rahatsız eden kıvrık tutamları düzleştiren ısı ve basınçtan dumanlar yükseliyor. Bazen kendim de yapabiliyorum ama daha fazla yanıkla sonuçlanıyor ve uzun zaman alıyor. Ve zaten geç kalıyoruz.

"Gördün mü?" diyor, arkamda durmasına ve yüzünü göremememe rağmen sesinde bir gülümseme var. Tarağa ısısını veren sobanın parlayan kırmızı gözünü de göremiyorum. "Birkaç dakika içinde saçların Iris'inki gibi düz olacak."

Köşede kütüphanede *Cadı ve Dolap*'ı okuyan kuzenim Iris'e bakıyorum. Iris'in tarağa ihtiyacı yok ve saçları da tam olarak düz değil. Dalgalı ama okuldaki beyaz kızların saçları kadar ince. Cildi de neredeyse o kadar soluk. Annesi Priscilla Teyzemin teni de tıpkı anneminki gibi koyu bal ve soluk karamel karışımı. İkisinin de bellerine kadar uzanan ipeksi saçları var.

Sıcak tarağa ihtiyacı olan tek kişi benim.

"Hepsi bitti," diyor annem memnuniyetle, saçlarımı at kuyruğu yapmak için bölümlere ayırırken. "Bazılarını dışarıda bırakabilir misin?" diye soruyorum.

Iris'inki gibi sırtımdan aşağı sarkıyor. Seninki ve Priscilla Teyze'ninki gibi.

Yüksek sesle söylemiyorum ama istediğim bu.

Annemin elleri duraklıyor, ama sonra saçlarımı ayırıyor, böylece arkada büyük bir bölüm bantlardan kurtuluyor ve geri kalanını iki at kuyruğu haline getiriyor.

"Birazını dışarıda bırakıyorum," diyor annem, sesinde bir uyarı. "Ama her yerde terleyerek koşamazsın. Saçların hemen geriye döner ve artık düz olmaz."

"İşin bitti mi?" Priscilla Teyze saçımı inceleyerek soruyor. "Ne kadar süreceğini göreceğiz. Yazın ortasında neden bastırma zahmetine giriyorsun anlamıyorum."

"Bugünlük idare eder," diyor annem. Ocağı kapatıyor. "Hazır mısın?"

Priscilla Teyze, "Patates salatası ve kızarmış tavuk var," diye cevap veriyor. "Tatlı patatesli turtaları kontrol et.

Gitmemiz gerekiyor."

"Ron'u beklememiz gerek zaten." Annem iki turtayı kontrol etmek için fırını açar.

Priscilla Teyze, hepimizin duyamayacağı kadar alçak sesle, "O zaman o züğürt kıçını getirse iyi olur," diye mırıldanıyor.

"Erkeğim hakkında konuşma." Annem omzunun üzerinden Pris Teyze'ye sinirli bir bakış atıyor.

"Tatlım, o önemsiz adamda ne buluyorsun bilmiyorum. O senin kiranı ödeyemez, sen de ödeyemezsin. Anladığım kadarıyla, *en azından* bir ya da iki faturayı ödeyemeyenleri tutmaya değmez. Gördüğüm kadarıyla bu yeni bir adam için bir reçete."

"Ron farklı," diyor annem, sesi her zamankinden daha yumuşak. Annemin her kelimesinde keskin bir ton duymaya alışkınım ama Ron'dan bahsederken öyle değil. O Ron'un farklı olduğunu söylüyor, ama ben öyle olduğunu söylüyorum. Onun Ron'a karşı böyle davrandığını hiç

görmemiştim.

"Ve Lo ile arası çok iyi."

Hayır, değil. Beni ürkütüyor ve her fırsatta bana dokunuyor.

Alışılmadık bir şey değil. Annem ve Pris Teyze faturaları ödemeye yardım eden ürkütücü adamları etrafta tutuyorlar. Iris ve ben onların ellerinden kaçmakta çok iyiyiz ama Ron daha uzun süre kalıyor ve diğerlerinden daha çok eli var gibi görünüyor.

Sonunda 30 dakika sonra ortaya çıktı.

"Geç kaldın," diyor annem, kara gözlerini büzüştürerek.

"Tam zamanında geldim diyorum bebeğim." Onu öpmek için başını eğiyor ve susturuyor. "Dilini ağzına soktuğunda çok iğrenç oluyor," diye fısıldıyorum Iris'e.

"Biliyorum." Iris yüz ifadesini buruşturuyor. "Ama hoşlarına gidiyor gibi görünüyor."

Ron dilini annemin ağzından çıkardığında, annem artık sinirli görünmüyordu. Ron kulağına bir şeyler fısıldarken kollarını onun boynuna doluyor. Pris Teyze oturma odasına giriyor, sarı güneş elbisesinin içinde bir düğün çiçeği gibi görünüyor. Gözlerini deviriyor ve parlak kırmızı dudaklarını büküyor.

"Sanki zaten geç kalmamışız gibi," diyor, yanından geçerken Ron'un kafasına vurarak. "Hadi gidelim."

Ben, Iris ve Priscilla Teyze Ron'un eski Cutlass Supreme'sinin arkasına sıkıştık. Annem onunla önde gidiyor.

"Burada hava yok mu?" Pris Teyze şikayet ediyor.

Ron dikiz aynasından Pris Teyze'ye bakarak, "Yürüyebilirdin," diyor. "Sen de evde olabilirdin, çünkü bu senin aile toplantın değil," diye karşılık veriyor Pris Teyze.

Iris ve ben kıkırdıyoruz ve Ron'u da aynada bana ters ters bakarken yakalıyorum. Umurumda değil. Priscilla Teyze'nin Ron'a keşke ben de söyleyebilsem dediğim tüm kötü şeyleri söylemesi hoşuma gidiyor.

"Kıçı kırık," diye mırıldanıyor Pris Teyze yine nefesinin altında.

Priscilla Teyze'nin kitabında bir erkeğin olabileceği en kötü şey "kıçı kırık". Genellikle annem için de öyledir ama Ron, Pris Teyze'nin deyimiyle "etrafı koklamaya" başladığından beri annem değişti. Annem ilk kez Ron'un kendi faturalarını ödeyememesini umursamıyor gibi görünüyor - bazen Ron'un faturalarını ödemek zorunda kalıyor. Priscilla Teyze, yatağı boş olduğu sürece Ron'un cüzdanının boş olmasının annem için sorun olmamasından duyduğu rahatsızlığı asla gizlemiyor. Bu onların hayatta kalma kurallarını bozuyor.

Kolumu camdan dışarı çıkarıp su gibi dalgalanmasına izin veriyorum.

"Eğer o camı açmazsan, Lo," diye tersliyor annem. "O saça basmam bu kadar uzun sürdü ve sen birinin camını mı indireceksin?"

"Kusura bakma anne," diye mırıldanıyorum, camı açıyorum ama esintiyi içeri almak için üstte küçük, asi bir aralık bırakıyorum.

"Umarım at nalı oynuyorlardır," diyor Iris. "At nalında iyi değilim," diye hatırlatıyorum ona.

"Sana göstereceğim. Seksek oyununu bile doğru oynayamadığın zamanları hatırlıyor musun?"

Yan tarafını şakacı bir şekilde çimdikliyorum ve ikimiz de kıkırdıyoruz. Küçükken seksek oynamayı hiç beceremezdim, bu yüzden Iris önümden atlardı ve ben de kendi başıma yapmaya başlayana kadar onu takip ederdim. Benim için neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum ama onun adımlarını taklit etmek bunu başarmamın tek yoluydu. "Seksek" artık birimizin diğerinin yardımına

ihtiyacı olduğunda kullandığımız bir kod. Oyun parkında bir zorba bizimle uğraşmaya çalıştığında ikimiz de seksek diye bağırdık. Belki aptalca ama bizim olayımız bu. New Orleans'ın Lower Ninth Ward bölgesinde yaşamak zor ve fazla bir şeyimiz yok ama Iris ve ben birbirimize sahibiz.

"Geldik," diyor annem. Koltukta yarı dönüyor ve saçlarımı inceliyor. "Unutma. Saçını terletme."

Ron'un arabasının camından şüpheyle dışarı bakıyorum. Hava o kadar sıcak ki şimdiden fıskiyeleri çalıştırmışlar.

buluşmanın yapılacağı toplum merkezi.

"Git çocukları bul," diyor annem, elleri kalçalarında. "Bugün yetişkinlerin işine burnunuzu sokmanıza gerek yok."

Biz "çocukları bulup" at nalı ve kickball oynarken, büyükler maça, Bid Whist ve domino oynuyor, kahkahaları ve duymamamız gereken her şey kulaklarımıza ulaşıyor. Yemek vakti geldiğinde, Iris ve ben tabaklarımızda her şeyden biraz olacak şekilde çocukların masasına oturuyoruz.

"En sevdiğin hangisi?" Iris'e sordum.

"Kızarmış tavuk," diyor yağlı bir lokmanın etrafında, tabağındaki bir bacağı, butu ve göğsü göstererek. "Anlayamıyor musun?"

"Bu étouffée'yi sevdim." Strafor bir kâsedeki çorba ve pilavdan biraz kaşıklıyorum. "Sana nasıl yapıldığını öğretebilirim," diyor yakındaki yaşlı bir kadın.

Bu benim büyük büyükannem MiMi. Hiçliğin ortasındaki bataklıkta yaşadığı için onu pek görmüyoruz.

"Tamam." Omuz silkiyorum. "Belki bir gün."

Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve yüzümü inceliyor. "Büyüyorsun Lotus," diyor. "Ne kadar güzel bir kızsın."

MiMi, açık teni ve uzun, ipeksi, "iyi" saçlarıyla yanımda oturan Iris'i görüyor mu? İnsanlar genelde onu fark eder, beni değil. Neredeyse aynı şekilde giyinmişiz, ikimiz de beyaz tişörtler ve şortlar giyiyoruz.

"Ah, teşekkür ederim." MiMi bana bakmaya devam edince gözlerimi kaçırıyorum. İnsanın içine bakmanın bir yolunu buluyor. Annem, ailemizdeki pek çok kadının yaptığı gibi vudu büyüsü yaptığını söylüyor. Biraz korkutucu biri ve çenemi bırakıp yoluna devam ettiğinde mutlu oluyorum.

Hava kararmak üzere olana kadar bütün gün yemek yedik ve koştuk. Güneş batmak üzereydi ve ben kuzenlerimizden biriyle el tokat oynuyordum ki Priscilla Teyze kaşlarını çatmış, pavyonun etrafına bakınarak yanımıza geldi.

"Lo, Iris'i hiçbir yerde göremiyorum," diyor. "Git kuzenini bul da gidelim. Gece yolda Ron'un o ölüm tuzağında olmak istemiyorum."

"Peki efendim." Iris'i en son birinin yanında getirdiği köpeklerden biriyle oynarken gördüğüm alana doğru yola çıktım.

"Bo!" Ben sesleniyorum. Priscilla Teyze Kreol. Iris'in babası Alman, bu yüzden Iris karışık ve içinde her şeyden biraz var. Bu yüzden ona Gumbo diyorum.

Toplum merkezinin sınırındaki eski şeker kamışı tarlasında dolaşıyorum. Geçen sezon kimse hasat etmemiş gibi görünüyor. Bazıları çürüyen uzun saplar görmeyi zorlaştırıyor.

"Buraya kadar gelemezdi." Adımlarımı takip edip çıkış yolunu bulmaya hazır bir şekilde dönüyorum ama sert bir şeye çarpıyorum.

"Ah, Ron," diyorum, ona dikkatle bakarak. "Selam."

"Hey, Lo." Kelimeleri göğsümdeki küçük tomurcuklara hitap ediyor. "Çok hızlı büyüyorsun."

Gülümsemesi midemi bulandırıyor ama nedenini bilmiyorum. Etrafıma bakıyorum ve saplar ve Ron'dan başka bir şey görmüyorum.

"Geri dönsem iyi olacak." Etrafından dolanmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte adım atıyor. Ben sağa adım attığımda o da atıyor. Kıkırdıyor ve yüzüme dokunuyor. "Birkaç dakikamız var."

"Gitmem gerek. Pris Teyze beni Iris'i bulmam için gönderdi." Sesim biraz titriyor ve kalbim o

kadar hızlı çarpıyor ki duyabiliyorum. "Beni arıyor olacak."

"Hayır. Yeni adamı daha yeni geldi," diyor kolayca. "Bir süre meşgul olacak, onu gelecek ayın kirasını ödemeye ikna edecek. Sen ve ben hiç konuşamıyoruz."

"Ben geri dönüyorum, Ron."

Bileğimden tutup beni kendine çekiyor. "Bütün gün burada yarı çıplak koşturup durdun," diyor, sesi daha derin, daha sert geliyor. "Çok iyi görünüyorsun."

Çıplak kelimesi kafamda alarmlar çaldırıyor. Benimle bu şekilde konuşmamalı. Ya da bana öyle bakmamalı. Ya da her fırsatta küçük dokunuşlar yapmamalı.

"Hayır, yapmadım." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları sıkılaşıyor. "Bırak beni."

"Sadece bir öpücük, Lo," diye fısıldıyor, öne doğru eğilip ağzını benimkine bastırarak.

"Hayır!" Geri çekiliyorum, ama o büyük bir eliyle başımı yerinde tutuyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ve dilini içeri sokuyor. Islak ve kalın ve sesimi boğuyor. Öğürüyorum. Annem bunu nasıl sevebilir? Kan tadı alana kadar alt dudağını ısırıyorum.

"Küçük orospu," diye hırlıyor, beni bırakıyor ve kanayan ağzına dokunuyor.

Koşuyorum ama beni arkamdan itmeden önce fazla uzaklaşamıyorum. Düşüyorum ve başım sertçe yere çarpıyor. Dünya kararıyor, geçen yaz Goodwill'den aldığım Light Brite oyuncağı gibi küçük renkli mandallarla benekleniyor.

Sonra her şey kararır.

Gözlerimi açtığımda hareket edemiyordum. Ron bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde tutuyor. Bacaklarımın üzerinden bir esinti geçiyor ve şortumun ve külotumun olmadığını fark ediyorum. Kalçalarının ve uyluklarının altında sıkışıp kaldım ve sert bir şey beni dürtüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, başımı o kadar sert ileri geri çeviriyorum ki at kuyruğumdan biri çözülüyor. Sıkıştırılmış saçların oluşturduğu kalın, koyu perdenin arkasını göremiyorum. "Hayır! Lütfen."

"Bu sadece ikimizin arasında kalacak," diye kulağıma tıslıyor Ron. "Hoşuna gidecek. Söz veriyorum."

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, saçlarımın, onun ucuz kolonyasının ve çürümüş şeker kamışının kokusu burun deliklerimi tıkıyor. "Ron, yapma."

Ama öyle.

Ve acı her yerde. Düştüğüm için başımda. Ellerimin altında kenetlenmiş demir parmaklar yüzünden bileklerimde. Bacaklarımın arasında, sanki bir boru yanıyor ve içeri girmeye zorluyormuş gibi hissediyorum. Ağzı açık, gözleri yuvalarından fırlamış, çamurda mutlu bir domuz gibi homurdanıyor üzerimde. Önümde lekeler yüzüyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor ve saçlarıma süzülüyor.

Kafamın içinde benden başka kimsenin duymadığı bir çığlık var. Çığlık atmaya devam ediyorum ama ağzım donmuş, ses içeride hapsolmuş. Bu gizli bir çığlık, zihnimde o kadar yüksek ki tek duyduğum bu, ama dışarı çıkmıyor. Tanrım, ses çıkmıyor.

Yukarı bak.

Kafamın içindeki çığlıkların arasından zar zor duyulan en zayıf fısıltı.

Yukarı bak!

O fısıltı tekrar geliyor, çağırıyor, daha acil ve acının ve gürültünün içinden gökyüzüne bakıyorum. Bir araya toplanmış iki bulut yavaşça birbirinden ayrılıyor. Çene gibi görünüyorlar ve arkalarında saklanan güneşi ortaya çıkarmak için genişçe açıldıklarında, ağzım da açılıyor, bulutlarla birlikte geriliyor. Ve sonunda, sesim çürüyen tarlayı dolduruyor.

"Hopscooooooooootch!"

"May, artık bu kızların ne kadar hızlı olduğunu biliyorsun. "*R*o*n batan güneşin altında gözleri kaymış ve gölgelenmiş bir şekilde duruyor, kemeri gevşek ve fermuarı açık. "Lo genç olabilir ama bana yaklaşma şekliyle bir yerlerden tat almış bile."

"Yalan söylüyorsun!" Iris bağırıyor, beni koruyucu bir şekilde sıkıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum, titremekten canım yanıyor, dişlerim yaz sıcağında takırdıyor. Saçlarım yarı aşağı, yarı yukarı ve vahşi. Bacaklarımın arasındaki o özel yer o kadar hassas ki, pamuklu külotum bile yırtık etimi yakıyor.

Annem önce Ron'a sonra bana bakıyor, sanki şu anda en çok kimden nefret ettiğinden emin değilmiş gibi.

"Lotus, sana hızlı olman gerektiğini söylemiştim," diyor annem ama sesinde bir şüphe var. O biliyor. Onun yalan söylediğini, benim söylemediğimi biliyor olmalı.

Kendimi bile savunamıyorum. Seksek diye bağırıp Iris'i koşturduğumdan beri tek kelime etmedim. Annem ve Pris Teyze de çok geride değillerdi. Beşimiz bu tarlanın ortasında duruyoruz ve Ron'un yalanları şeker kamışı kadar çürük.

Pris Teyze dudaklarını birbirine bastırarak, "May," diye söze başlıyor. "Bilmiyorum eğer-"

"Doğru, bilmiyoruz," diyor annem, gözlerini kız kardeşine dikmiş. "Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var, Pris. Bana bir ... ver."

Sesi yere düşen bir tabak gibi kırılır ve iki eliyle yüzünü kapatarak ağlamaya başlar. Ron ona doğru uzanıyor ve o da omuzlarına, yüzüne ve kafasına tokat atıyor.

"Sen iyi değilsin..." diye bağırıyor, açık teni kıpkırmızı oluyor. "Bunu nasıl yaparsın, Ron?"

"Bebeğim, hadi artık," diyor, onun çırpınan uzuvlarını yakalıyor, parmaklarının pençelerini bir eline hapsediyor ve kalın bir koluyla onu göğsüne doğru çekiyor.

"Gelmiyorum," diye bağırıyor ona. "Bu sefer olmaz."

"Bebeğim, beni tanıyorsun," diye mırıldanıyor saçlarına, eliyle dar sırtında daireler çiziyor. "Seni seviyorum. Bizim aramızın nasıl olduğunu biliyorsun."

Hıçkırıklar onu adama doğru sarsıyor ve başını öne arkaya sallayarak inkâr ediyor ama tırmalamayı ve pençelemeyi bırakıp adama yapışmaya, boynuna gömülmeye başlıyor.

"Nasıl yaparsın?" diye tekrar tekrar fısıldıyor, sesi kızgınlıktan çok incinmiş gibi çıkıyor. Kırılmış, benim adıma öfkeli değil.

"Polise söylemeliyiz," diyor Iris, sanki yetişkin olan kendisiymiş gibi. Ben ve annem hep bir ağızdan "Hayır!" diyoruz.

"Hayır," diyorum tekrar. Iris'in yüzü gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor. "Kimsenin bilmesini istemiyorum."

Yalvaran gözlerimi anneme çevirdim. "Anne, lütfen, polis yok." Ron'a ters ters baktım. "Sadece gitmesini sağla."

Sözlerim karşısında kaskatı kesiliyor, çaresizce bana ve beni inciten adama bakıyor, sanki yapılması gereken zor bir seçim varmış gibi.

"Onu gönder anne," diye tekrar yalvarıyorum. "Lütfen, polislerle konuşmak zorunda değiliz. Sadece gitmesini sağla."

"Ama, Lotus, biz ..." Dudaklarını yalıyor. "Ne olduğunu anlamak için muhtemelen hepimizin biraz zamana ihtiyacı var."

"Ne olduğunu biliyorum anne," diye itiraz ediyorum. "O ra-" "Lotus!" Annem bıçak gibi kesiyor. "Öyle söyleme." "Ama yaptı," diye

ağlıyorum Iris'in saçlarına. "Yaptı."

Annem gözlerimi kaçırarak, "Belki de bir süre başka bir yerde kalmalısın," diyor. "Hepimiz kendimizi daha rahat hissedene kadar."

"Ben mi?" Şaşkınlığımı annem, Pris Teyze ve kanlı dudağını çekiştiren Ron arasında gidip geliyorum.

Kendini beğenmiş bir sırıtış. "Ama anne, ben-"

"Sadece birkaç haftalığına, Lo," diyor, yüzündeki suçluluk duygusunun bir kısmı sabırsızlığa dönüşüyor. "Hayır," diye bağırıyor Iris, beni daha sıkı sıkarak. "*Onu* gönderme."

"Sadece birkaç haftalığına," diyor annem tekrar, sesi daha sert.

"O zaman ben de onunla gidiyorum." Iris dudaklarını düz, kararlı bir çizgi haline getirir.

"Hiçbir yere gitmiyorsun kızım," diyor Pris Teyze. "Sana yetişkinlerin işine karışmaman konusunda ne demiştim?"

"Ama anne," diyor Iris, sesi kalın ve titrek. "Nereye gidecek?"

Saplar kayıyor ve ayrılıyor, birinin ayaklarının altında kırılıyor ve hepimizi korkutuyor. Bu benim büyük büyükannem MiMi. Hepimize tek tek bakıyor ama sonunda öfkeli gözlerini Ron'a dikiyor. Yutkunuyor, titriyor.

MiMi o yaşlı gözlerle bana bakarak, "Onu ben alırım," diyor. "Gelip benimle kalabilir."

31

Kenan

Olmayı hiç beklemediğim bir yer varsa, o da burasıdır.

New York Moda Haftası. JPL defilesinin ön sırası. Yine de burada oturmuş, Lotus'un deyimiyle ilk "bakışı" heyecanla bekliyorum. Bana JP'nin aylardır tasarladığı ve planladığı defilenin yirmi dakikadan kısa bir süre içinde biteceğini söyledi.

Benim tarzım bir etkinlik.

Bekleyen seyirciler Lincoln Plaza'ya bakan bir terasta oturuyor. Gün batımının eşiğindeki şehri ya da havayı elektriklendiren heyecanı tam olarak takdir edemiyorum çünkü bitmesine hazırım. Yaz boyunca tanıdığım ve gerçekten sevdiğim JP ve ekibi için mutluyum. Ama gösteri ve parti sonrası ne kadar çabuk biterse, Lotus'u o kadar çabuk kendime ayırabilirim. Gösteriden önceki son birkaç haftada programının yoğun olacağı konusunda beni uyarmıştı ama başka şeylere bu kadar az zaman ayıracağı konusunda hazırlıklı değildim.

Benim için ne kadar az zamanı olurdu.

Daha önce programı ve işine olan bağlılığı benimkine rakip olan biriyle birlikte olmamıştım. Üç hafta içinde antrenman kampına katılacağım ve NBA en azından önümüzdeki dokuz ay boyunca neredeyse tüm zamanımı alacak. Eğer playofflara kalırsak on ay, ki August ve ben bunu yapmaya kararlıyız. O zaman Lotus kariyerimin alıcı ucunda olacak. Bununla yaşamak kolay değil. *Benimle* yaşamak kolay değil. Sezon boyunca beslenme ve egzersiz düzenim konusunda daha da takıntılıyım. Sürekli film izliyorum. Daha da az konuşuyorum çünkü kafamda oyunlara çalışıyorum, diğer takımların hücumlarını inceliyorum, maçlardan önce savunmalarını zihinsel olarak didik didik ediyorum.

Hepsi top.

NBA oyuncusu olacağımı düşünerek yola çıkmamış olabilirim ama her zaman her çabamda azimli oldum. Eğer babamın hayalini gerçekleştirip onun peşinden gitseydim, hukuk konusunda da böyle olurdum. Çiftçi olsaydım, meyve, sebze ve toprak konusunda da böyle olurdum. Ben böyle yaratıldım ve hiçbir şey içimdeki bu kalıbı bozamadı. Bridget'in yaptığının yanlış olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda piknik yapmadığımın da farkındayım, özellikle de sezon başladığında.

Ve Bridget birçok mevsim yaşadı.

Şu anda düşünmek istediğim son şey o. Tamamen hayatıma devam ettim. Lotus'un moda dünyasında olması, hiç umurumda olmayan bir şey olması ya da Oscar Robertson ile Oscar Meyer'i ayırt edememesi önemli değil. On bir yaş büyük olmam. Ya da benim Batı Yakası'nda, onun Doğu Yakası'nda yaşaması. Voodoo'ya inanıyor olması bile önemli değil. Belki de bir cadıdır. Bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var.

Ona aşık oluyorum.

Ve en azından kendime karşı yüz tutuyorsam, muhtemelen bu konuda çoktan geçmiş zamandayım. Ona aşık oldum.

Bridget ile yaşadığım onca dram *ve* travmadan sonra bunu tekrar yapmayacağımı düşünebilirsiniz. Ama sadece bu kadar. Hissettiğim şey için "tekrar" diye bir şey yok. Bu

keşfedilmemiş bir bölge. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Tanrım, bunu düşünmek beni utandırıyor, ama Bridget ve ben üniversitede tanıştık. Bridget'i tanıyorum.

Onunla on altı yıl evli kaldım ve bu sürenin çoğunda Lotus'a karşı hissettiklerimi birkaç ay sonra ona karşı hiç hissetmedim.

Yalnızlığımı her zaman kıskançlıkla korudum, bu yüzden sürekli biriyle birlikte olmayı istemek sadece yabancı değil, aynı zamanda rahatsız edici. Ona göndereceğim notlar için *Süleyman'ın Şarkısı*'nı okudum. Bu doğru. İncil'de var. Bu bir vücut hırsızlığı. Her zaman çok disiplinli olduğum bu zihne ve bedene kim yerleşti bilmiyorum. Bu kalbe kim yerleşti?

Düşüncelerimin dairesel yolu, ışıklar azalıp müzik terası doldurduğunda duruyor. Şarkı sanki Enya bir DJ'le yatmış ve ağır bir baseline'a sahip piç bir New Age müziği doğurmuş gibi. Uzun boylu, zayıf bir kadın podyumda kendinden emin ve havalı adımlarla ilerliyor. Poz veriyor, patlıyor, dönüyor. O gözden kaybolmadan bir başkası pistin sonunda yerini alıyor.

Sonraki yirmi dakika, güzellikleri sadece giydikleri muhteşem kıyafetlerle yarışan kadınlardan oluşan bir geçit töreni sunuyor. Moda hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bu kıyafetlerin sanat olduğunu biliyorum ve kızımın bu şaheserin önemli bir parçası olmasından gurur duyuyorum. Sadece eleştirmenler ve moda uzmanları değil, ünlüler de her sırayı dolduruyor. Birkaç koltuk aşağıda Grip'in eşi Bristol James'i görüyorum. Kısa bir süre el sallıyoruz ama Bristol dikkatini hemen kıyafetlere veriyor.

Lotus'un söz verdiği gibi yirmi dakika içinde her şey bitti ve JP perdenin arkasından çıkarak tüm modellerle birlikte podyumun sonuna doğru ilerledi, el salladı ve koleksiyonun hak ettiği övgüyü aldı. Kalabalık ayağa kalktı. Lotus'tan bir iz var mı diye etrafı kolaçan ediyorum ama muhtemelen sahne arkasındadır.

Serinin sözcüsü olarak, defile biter bitmez ve insanlar dağılmaya başlar başlamaz kullandığım bir geçiş kartım var. Lotus Moda Haftası programının acımasız olduğunu söyledi. Şehrin dört bir yanındaki mekânlarda arka arkaya düzenlenen defileler, çoğu eleştirmen, editör, moda blogger'ı ve katılımcının birinden diğerine zamanında yetişmek için elinden geleni yapmasına neden oluyor.

Bazıları yüksek topuklu ayakkabılarıyla neredeyse gözlerimin içine bakacak olan Amazonlar arasında küçük Lotus'umu bulmak zor. Onu fark ettiğimde, JP'ye sarılmış ve ince vücudunun her hattına uyum sağlayan gece mavisi dar kadife pantolon giyiyor. Gömleği, eğer öyle denebilirse, fildişi renginde ipek. Uzun kolları kollarına yapışan ve bileklerinden ellerinin üzerine dökülen bir tür kristali olan bir sütyenden çok daha fazlası değil. Göğüslerini saran narin kabukların arasından koyu renk meme uçları görünüyor ve karnı çıplak, pürüzsüz tenini kesintiye uğratan tek şey bir lotus çiçeği. Birine cevap vermek için dönüyor ve ben yutkunuyorum. O küçücük pantolonun içindeki kıçı suç teşkil ediyor. Tanrım, omurgasına tırmanan fermuarı yalamak istiyorum. Onu gördüğümde bir yanımın acı verici bir şekilde sertleşmesine ve diğer yanımın inanılmaz derecede yumuşamasına alışkın olmalıyım ama değilim. Buna asla alışamayacağımı umuyorum.

Belki gözlerimi üzerinde hissediyordur. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Lotus'ta benzersiz, farklı bir şey var. Bir şeyleri hissediyor, benim her zaman uyum sağlayamadığım şeyleri hissediyor. Beni bulana kadar arıyor.

"Kenan!" diye bağırıyor ve omuz omuza vermiş kalabalığın arasından hızla sıyrılıp bana ulaşıyor. Her zamankinden daha fazla makyaj yapmış ve burun deliğinin keskin kıvrımını çevreleyen küçük altın bir halka olan bir burun halkası takmış. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz dizlerimi büküyorum, kollarımı ona doluyorum ve dirseklerimi kıçının altına kilitleyerek onu kendime doğru çekiyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Button," diye fısıldıyorum platin buklelerin arasından.

Kollarımda sertleşiyor, yüzüme bakmak için geri çekiliyor. Gülümsemesi göz kamaştırıcı, neşe ve tatminin bir karışımı. "Benim çizgim olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye takılıyor, bir

dirseğini omzuma dayıyor ve düzgün bir tırnağıyla kaşlarımı, elmacık kemiğimi çiziyor.

"Yaptığın her şeyi biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Moda hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama gösteri harikaydı." Boğazının sıcak çizgisini öpüyorum. "Sen harikasın."

Gözlerimiz buluşana kadar başını eğiyor ve gülümsemesi gözlerinden, dudaklarından siliniyor.

Yatıyor

alnını benimkine dayadı. "Bu geceyi seninle geçirmek istiyorum Kenan."

Kalp atışlarım göğüs kemiğimin arkasında tizleşiyor ve hevesimi yutuyorum.

Aletinizi sakinleştirin ve beklentilerinizi düşürün.

Seks yapmadık ve bir, iki yıl bekleyeceğim, onun kendini rahat hissetmesi için ne kadar sürerse. Geceyi birkaç kez geçirdi ve durmak her zaman zor ama yapıyorum. Onun için, yapmak zorunda olmadığımızı söyleyene kadar hep yapacağım. Bu yüzden geceyi geçirmek istediğini söylediğinde, aletim ve ben bunun şu anlama gelmediğini bilmeliyiz.

"Elbette." Onu yere yatırdım. "Bir parti sonrasından bahsetmiştin-"

"Ben gitmiyorum," diye araya giriyor, gözleri yüzüme sabitlenmiş. "JP'ye çoktan söyledim." "Oh, tamam. Evet." Boğazımı temizliyorum. "Yiyecek bir şeyler almak istersen-"

"Bilmiyorum." Elimi tutuyor ve sahne arkasının loşluğunda bana bakıyor. Modeller, eleştirmenler, ünlüler, JPL çalışanları etrafımızda kaynaşıyor ama benim için burada sadece iki kişi varız. "Senin dairene gitmek istiyorum ve geceyi burada geçirmek istiyorum. Kenan, ben hazırım."

"Lotus, bebeğim, yapmak zorunda değilsin-" "Kenan!" JP kulağımın dibinde bağırıyor.

Lotus ve ben bakışlarımızı hemen kesmiyoruz ama patronuna bakmadan önce birkaç saniye birbirimizi süzüyoruz. Neredeyse zaferle titriyor ve bunu anlıyorum. Onun adına mutluyum ama şu anda Lotus'un ne demek istediğini anlamam gerekiyor. Eğer söylediğini düşündüğüm şeyse. Eğer öyleyse, bir an önce buradan gitmeliyiz.

"Gösteriyi *beğendin* mi, *dostum*?" diye soruyor bana.

"Evet, harikaydı." Lotus'u yanıma çekip sırtının pürüzsüz tenini okşuyorum. "Herkes bayılmış gibi görünüyordu."

"*Oui*!" Bariz memnuniyeti beni gülümsetiyor. "Ve Lotus, benimle parti sonrasına gelmek istemediğine emin misin? Herkes orada olacak. Tüm sektör devleri."

Lotus boğuk bir kıkırdamayla yanıma daha da sokuluyor. "Son bir ayda harcadığım onca saatten sonra," diyor yorgun ama mutlu bir sesle, "görmek istediğim tek bir dev var."

Gülümsemem o kadar geniş ki acıtıyor. Benim için ne ifade ettiğini ve onu nasıl istediğimi saklayamıyorum bile. Artık Simone bildiğine göre, bizi kimin birlikte gördüğü umurumda değil. Bridget ortalığı karıştırmadığı sürece insanlar hayatımla pek ilgilenmiyor.

"JP, Fransız aksanını kalınlaştırarak ve gözleri parlayarak, "Sizi bir araya getiren *benim* düğmem olduğu için," dedi.

"Sanırım düğme olsa da olmasa da bir yolunu bulurdum." Lotus'un başının üstünü öpmek için eğildim. "Ama yardımın için teşekkürler."

"*De rien*." Başını yan çıkışa doğru çevirdi. "Hadi o zaman gidin buradan, muhabbet kuşları." "Emin misin?" Lotus soruyor, parmakları belimi sıkıyor.

"Yakında yeniden başlayacağız," diye hatırlatıyor ona. "Bu berbat partilerde sen yanımda olmadığında zar zor iş görebildiğimi hatırlamadan önce git."

Lotus, bu kadar ufak tefek birine göre, kendisinden iki kat büyük bir adamı kalabalığın içinde zorlanmadan sürüklemeyi başarıyor. Kapı açılır açılmaz Eylül güneşi kulis alanına doluyor. Lotus benden biraz önce dışarı adım atmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Özgürlük," diyor, uzun bir nefes bırakarak. "Her şey bitti."

Ondan alaycı bir kıkırdama yükseliyor ve korna sesleri ve New York'un şehir kakofonisi arasında hızla kayboluyor. Çökmüş omuzlarının üzerinden bana bakıyor, bakışları yorgunluk ve

beklentiyle dolu.

"Beni eve götür Kenan."

32

Lotus

İstediğim buydu. İstediğim oydu.

Burada daire kapısına yaslanmış adamla birlikte olmak günlerdir, haftalardır istediğim şeydi. Kenan, JPL Men serisinden üç parçalı takım elbisesinin içinde salyalarını akıtan JP'yi fark etmedi bile ama ben fark ettim. Granit çene çizgisini koyulaştıran mükemmel bakımlı gölge. Özel dikim kumaşı zorlayan ve ince kalçalara doğru daralan omuzlarının inanılmaz geniş ufku ve bacaklarının güçlü uzunluğu. Onda bir tembellik var ama bu aldatıcı. Havada istek titreşiyor - sabırla kontrol edilen ve sonunda şımartmaya hazır olduğum bir arzu.

Seninle gurur duyuyorum, Button.

Güzel görünmüyorsun, bu da iyi olurdu ama *seninle gurur duyuyorum.*

Ebeveynlerinden birinin onu değiştirmek ve şekillendirmek, kırışıklıklarını bastırmak ve dalgalarını düzeltmek için çok fazla zaman harcadığı ama asla tatmin olmadığı kıza söylenecek mükemmel bir şey.

Seninle gurur duyuyorum.

"Önce konuşmak istiyorum," diyorum, oturma odasındaki kanepeye oturup ayakkabılarımı çıkarırken.

"İlk mi?" Kapıyı itiyor, kanepeye doğru yürüyor ve aramızda birkaç metre bırakarak karşı köşeye oturuyor.

"Evet, önce." Midemdeki çalkantıya rağmen gülümsüyorum. "Sevişmeden önce."

"Aylarca, yıllarca bekleyeceğimi biliyorsun," diyor, gözleri dizlerinin üzerindeki iri ellere kilitlenmiş. "Seni çok istiyorum Lotus. Sanırım bunu biliyorsun, ama ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim. Benim için o kadar önemlisin."

Mükemmel zamanlanmış, yerleştirilmiş, söylenmiş sözleri beni sakinleştiriyor ve hikâye dökülüyor. "Seninle paylaşmam gereken şeyler olduğunu daha önce de söylemiştim."

"Evet." Başını kaldırıp bakıyor ve kirpiklerinin titremesi algılanabilen tek hareket oluyor. Tamamen hareketsizleşti ve uyanıklık bakışlarını keskinleştirdi.

"Ben hazırım..." Sözlerimi tehdit eden gerginliği yutuyorum. "Sana neden beklemem gerektiğini ve neler olduğunu anlatmaya."

Yanağında bir kas belirir. "Bana birinin seni incittiğini söyleyeceksin," diyor, sormuyor. Chase'e verdiği yanıtı hatırlayınca, bunun onun için de benim için olduğu kadar zor olabileceğini düşünüyorum.

Yanına gelene kadar koltukta kayıyorum ve elini kendi ellerimin arasına alıp parmak eklemini öpüyorum. "Evet, sana söylemem gerek."

Başını sallıyor ve başım göğsünde, çenesi saçlarımda olana kadar beni kendine çekiyor.

"Bu gece ayrıntılara girmek istemiyorum," diyorum usulca. "Geçen hafta destek grubumla tüm hikayeyi acı verici detaylarıyla paylaştım ve-"

"Destek grubu mu?" diye soruyor.

"Her Perşembe sadece bir saat olduğu için fark etmemiş olabilirsiniz ama çocuklukta cinsel

istismara uğrayanlar için bir destek grubuna katılıyorum."

Kocaman göğsü uzun bir nefesle yanağımın altında şişiyor. Kulağımdaki kalp atışları dalgalanıyor, hızlanıyor, gümbürdüyor.

"Tamam," diyor basitçe.

"Annem benimle hiç mutlu olmadı." Ona karşı başımı sallıyorum. "Aslında esmer değilim ama ailemin geri kalanıyla kıyaslandığımda öyleydim. Saçlarım tamamen yanlıştı."

"Saçın mı?" Elini saçlarının üzerinde gezdirip tepesini öpüyor. "Saçında ne sorun olduğunu düşünüyordu?"

"Onunki, Iris'inki, Iris'in annesi ya da ailemizden herhangi birininki gibi değil. Şimdi çok küçük bir şey gibi görünüyor ama büyürken büyük bir meseleydi. Kendimi yeterince iyi değilmişim gibi hissettiriyordu."

Omuz silkiyorum, annemin beni olabilecek en büyük şekilde reddetmeden önce milyonlarca küçük şekilde nasıl reddettiğinin hikayesini anlatmaya yaklaşmayan küçümseyici bir hareket. Olabilecek en kötü şekilde.

"Bir erkek arkadaşı vardı..." Bocalıyorum, boğazım sırların, karanlık anıların etrafında kapanıyor. Bedenim onları serbest bırakmaya isteksiz ama bırakmak zorundayım. Bu travmaya tutunmuyorum. O bana tutunuyor. Beni bir mengene gibi kavrıyor. Hayatıma devam edebilmek için onu çıkarmalıyım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı
kucağımda çevirerek. "Bebeğim, bunu yapmak
zorunda değilsin-"

"İstiyorum," diyorum ona, başımı kaldırıp bakarak. "Bilmeni istiyorum."

Bana bakıyor ve nasırlı başparmağını dudaklarımın üzerinden geçiriyor.

"Tamam. Anlat bana." Başımı sallayıp yutkunuyorum ve kendimi devam
etmeye zorluyorum. "Bir erkek arkadaşı vardı."

"Adı neydi?" Ben daha ileri gidemeden Kenan soruyor. Elini dizinin üzerinde sıkıca yumruk yapmış.

"Ron Clemmons," diye cevap veriyorum kısık bir sesle.

Arkamda kalmasını istiyorum. Açıkta kalmasını ve geride bırakılmasını istiyorum
ki ileriye doğru koşabileyim. "O, şey... ben on iki yaşındayken bana tecavüz etti."

"O ..." Kenan'ın sözleri tutukluk yapan bir tüfek gibi boğazında düğümleniyor. "Hapiste mi? Ne oldu-"

"O cehennemde," diye araya giriyorum, kelimeler hızlı, keskin, giyotin gibi ağır, yargıyı infaz etmek için hızlı bir şekilde düşüyor. "Emin olduk."

Kenan'ın gözlerinde biriken sorularla karşılaşıyorum ama bir insanın cehenneme gittiğinden nasıl "emin olunur" diye sormuyor çünkü sanırım bunun, ister inanın ister inanmayın, bu hikayenin en önemsiz kısmı olduğunu biliyor.

"Anneme yaptıklarını anlattığımda," diye devam ediyorum, sertlik ne zaman ya da ne zaman atabileceğimden emin olmadığım bir hüzne dönüşüyor. "Bana inanmadı."

Dudaklarımdan içi boş bir kahkaha dökülüyor. "Ya da bana inandı ama umursamadı. Ondan vazgeçecek kadar değil."

"O orospu çocuğuyla kaldığını mı söylüyorsun?" Kenan geri çekilip bana bakarak soruyor. "Sana yaptıklarından sonra onunla mı kaldı?"

"Onu seçti ve beni MiMi ile yaşamaya gönderdi."

"MiMi'yle böyle mi yaşamaya başladın?" Kenan'ın sesi öfkeden, kızgınlıktan ve küçümsemeden güç alarak yükseliyor. "Nasıl bir kadın yapar bunu? Bebeğim, ne ..."

Aniden ayağa kalkıyor, kafese kapatılmış gibi dar daireler çiziyor ve pahalı daireyi tam olarak kullanamıyor, sadece ayaklarının halıda çizdiği o küçük kısmı kullanabiliyor. Nefes alış verişi değişiyor, düzensizleşiyor.

"Kenan," diyorum nazikçe, ayağa kalkıp ona yaklaşarak. "Sorun yok."

"Sorun değil." Kelimeler bir savaş çığlığı gibi ağzından dökülüyor ve bana bakan gözlerinde cinayet ve kana susamışlık kaynıyor. "Senin yerine o pisliği nasıl seçebildi? Kendi kızı yerine, onun ..."

Belki de benim için hayalden daha fazlası olan görüntülere karşı gözlerini kapatıyor. Onlar anılar.

Bir boğa gibi burun deliklerinden nefes alıp veriyor. Hayatım boyunca yediğim dehşetin sadece bu lokması bile onun midesini bulandırıyor, midesini bulandırıyor ve onu hasta ediyor. Yumruklarını açıyor ve yanlarında zorlayıcı bir şekilde sıkıyor. Benim adıma öfkesini zor zapt ediyor ve bu onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Onu seviyorum.

Artık düşmek yok. Artık seçim ya da geri dönüş yok. Her şey bitti. Biri hariç her yönden onunum.

"Seksle ilgili bir sorunum yoktu," diyorum ona, sakinliğim bir tül gibi üzerime düşüyor. "Neden her zaman seks yapabildiğimi ve hiçbir şey hissetmediğimi anlamam gerekiyordu, ta ki hiçbir şey hissetmemek beni hasta edene kadar. Duygusal olarak uzaklaşıyordum."

"Demek seks yapmayı bıraktın," diyor yüzüme bakarak.

"Evet, bunu çözmek zorundaydım. Danışmanım zihnimizin bazen bizi korumak için bunu yaptığını söylüyor. Unuturuz, bölümlere ayırırız, ayrılırız. Hayatta kalmak için hangi mekanizma gerekiyorsa onu yaparız ama işe yaramadığında, kendinizden sakladığınız şeylerle uğraşmak zorunda kalırsınız."

Gülüşüm kuru ve kendimle alaycı. "Benimki bu yaz çalışmayı bıraktı. Ben de tam tanıştığım en seksi adam etrafı koklamaya başladığında seks yapmayı bırakmaya karar verdim."

"Beni kastediyor olsan iyi edersin," diyor, hikâyeme başladığımdan beri ilk kez kaşlarını çatarak mizah yapıyor.

"Evet, sen," diye onaylıyorum usulca. "İlk başta kendimi seninle riske atmaktan çok korktum ve sonra daha önce seks yaparken hissettiğim boşluğu, kasveti seninle de hissedeceğimden korktum."

Yanına gidip önünde duruyorum ve elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Tekrar olmasından korkuyordum."

"Ne olacak ki?" diye soruyor, bana attığı bakışta bir şaşkınlık var.

"Seks yapardım ve boşluktan, kasvetten başka bir şey hissetmezdim," diyorum tedirginlikle. "Ama son seferinde bir flashback yaşadım ve panikledim. Çok korkmuştum. Biter bitmez bebek gibi ağladım."

"Ve bunun benimle de olabileceğini mi düşündün?"

"Sana karşı hissettiklerimi göz önünde bulundurursak, bu seninle olursa hiç umut kalmayacağından korktum." İfademi takip eden sessizliğin ritminde gerilim zonkluyor.

"Peki sen benim hakkımda ne hissediyorsun?" diye soruyor, gözleri tetikte ve yoğun.

Kelimeler ağzımda kalıyor. Bir gecede çok fazla itiraf. Ona ifşa ettiğim çok fazla şey var. Anlatmaktan yoruldum. Ona nasıl hissettiğimi göstermek istiyorum. Göğüslerimi örten kabukları bir arada tutan minik kristal yayı çekiştirmek için kelimelere ihtiyacım yok. Kolayca gevşiyor. Özgürleşiyor, göğüslerim serbest kalıyor. Kenan'ın gözleri sert ve yuvarlak meme uçlarıma kayıyor, sonra yüzüme dönüp bir sonraki hamlemi bekliyor.

Bir omzumu silkiyorum, gömlek bedenimden sıyrılana kadar kolumun kolumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Tekrar omuz silkiyorum ve diğer kolum da kayarak ipek parçalarını yere sürüklüyor.

Göz kırpmayan bakışları hâlâ yüzümden ayrılmıyor, gözlerimi arıyor.

Bir parmağımı kadife pantolonumun belini bir arada tutan küçük yırtmacın içine sokuyorum, düğmelerini açıp kalçalarımın üzerinden aşağı çekiyorum ve dışarı çıkıyorum. Ayaklarımın dibinde pahalı kumaştan bir havuzun içinde bluzumla birlikte yatıyorlar. İfadesi bir uçurumun yüzü gibi taş

gibi ve aşılmaz, ama parmakları seğiriyor ve bana dokunmak için can attığını biliyorum. Ben de ona dokunmak için ölüyorum. Başparmaklarımı tangamın küçük iplerinin altına sokuyorum ve itmeye başlıyorum, ama kalçalarımdaki büyük elleri beni durduruyor.

"Hayır." Soyunmaya başladığımdan beri ilk kelimesi bu oldu. "İzin ver."

Bakışlarımız birbirine karışıyor. Ağzım karıncalanıyor, titriyor. Dudaklarımı yalıyorum.

gerginlikle başımı sallayarak beni soymasını bitirmesine izin verdim.

Sonunda gözleri ayak parmaklarımdan dizlerime, uyluklarımdan kalçalarıma ve belime kadar tüm vücudumda geziniyor, göğüslerimde oyalanıyor. Kalçalarımda en ufak bir baskı hissetmeden önce bir ömür geçiyor, uzun parmakları tangamı itiyor. Avuç içleri aşağı kayıyor ve iplerin altından çıplak kıçımı avuçluyor. Hafifçe sıktığında nefesim kesiliyor. Elleri o kadar büyük ki, her bir yanağımı tamamen kavrıyor. Tanga inciklerimi geçip ayak bileklerimi kelepçelemek için son birkaç santim kayana kadar itmeye devam ediyor.

Karşısında çırılçıplak duruyorum ama ona Ron'dan, annemden ve mücadelelerimden bahsettiğimde hissettiğimden daha fazla çıplak hissetmiyorum. O gerçek çıplaklıktı. Bu bedeni daha önce de görmüştü ama beni izlerkenki niyetinden bunu anlayamazsınız, sanki gözlerini kaçırırsa nefes alamayacakmış gibi.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye soruyor yüzüme bakarak. "Hoşlanmadığın ya da yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

"Yapma ..." Nefesimi tuttum. "Kollarımı başımın üzerinde tutma." "Tamam," diye usulca kabul ediyor. "Başka bir şey var mı?"

"Şu ana kadar yaptığımız her şey harikaydı, ama beni neyin tetikleyebileceğinden tam olarak emin değilim." Omuz silkiyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Ama seninle denemek istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Emin misin?" diye soruyor ve sesinde sınırlarını zorladığını gösteren bir kalite var. Şu anda yapamayacağımı, istemediğimi söylesem yapmayacağını biliyorum, ama bunu onun kadar istediğimden emin olduğu anda beni yiyip bitireceğini de biliyorum.

Ve ben bütün olarak yenmek istiyorum. Beni paketlemeyin. Beni küçük lokmalar halinde alma. Beni açlıktan bir yudumda tüket, çünkü ben onu böyle istiyorum.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip göğüslerimi ona doğru itiyorum, takım elbisesinin yeleğinin düğmelerinin çıplak bedenime baskı yapmasının tadını çıkarıyorum.

"Hazırım," diye fısıldıyorum, sesim nefes nefese ve bastırılmış arzuyla neredeyse kırılmış.

Sözlerim fırtınayı serbest bıraktı. Beni kucaklayıp yatak odasına götürüyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Beni ilk kez bu şekilde görmüyor ama artık ikimiz de durmayacağımı biliyoruz. Bu gece, ne zaman hazır olacağımı bilmediğim bir adım atıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, buna nasıl tepki vereceğimden emin olamıyorum. Deneyene kadar bilemeyeceğim. Zihnim bana, duygularıma aynı oyunları oynayabilir. Bedenim ve kalbim hazır ama zihnim buna uymayabilir. Chase'e yaptığım gibi Kenan'ın duşunda tek başıma hıçkıra hıçkıra ağlayabilirim.

Kenan'ın gözlerindeki şefkat kalbimin duraklamasına, atmasına ve sonra çarpmasına neden oluyor. Hayır, duşta tek başıma hıçkıra hıçkıra ağlamayacağım. Ağlarsam Kenan'ın kollarında ağlayacağım. Kasvetli hissedersem, beni rahatlatması için duvarları aşmasına izin vereceğim. Kurduğumuz yakınlık bağı bu, başka kimseyle kuramadığım bir bağ.

Kenan'ın önünde durduğumda, takım elbise ceketinin altına giriyorum, omuzlarını bulup mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketi, pahalı pamuğun içindeki çelik gibi zarif kaslı kolların üzerinden kaydırıyorum. Takım elbise yeleği giyen bir erkek beni her zaman tahrik etmiştir. Kenan'ın yelek giymesi, bembeyaz gömleğinin kontrast oluşturması neredeyse dayanılmaz. Ustalıkla düğmeleri çözmeye başlıyorum, beni durdurmuyor ya da yardım teklif etmiyor.

O muhteşem bir dağ gibi adam, her çizgisi, siniri ve kası bir ustanın becerisi ve detaylara gösterdiği özenle yontulmuş. En pürüzlü yanları bile bana çekici geliyor. Sahadaki savaşlardan kalan yara izleri ve çentikler. Yıllarca top tutmaktan ve profesyonel sporun zorluklarından

nasırlaşmış elleri. Önümde duran bu fiziksel örneğe hayranlık duyuyorum.

Gömleğini ve pantolonunu çıkardıktan sonra sadece külotla duruyor.

Aletini gördüm. Elime aldım. Boğuldum ama hiç içime girmedi. Kendime sığacak mı diye saçma sapan sorular sormuyorum. Tabii ki sığacak. Sıkı olabilir ve o koca alet beni açarken patlayacakmışım gibi hissedebilirim ama sığacak. Vücudumu onun etrafında o kadar mükemmel bir şekilde şekillendireceğim ki, benden sonra hiçbir kadın bir daha doğru hissetmeyecek. Şimdiden şüpheleniyorum, ondan sonra başka kimse

yapacağım.

"Size çok güzel bir adam olduğunuzu söylemiş miydim, Bay Ross?" Gözlerimi etkileyici vücudunun ustalıkla yontulmuş çıkıntılarında gezdirerek soruyorum.

"Belki." Ağır kaslı bir omzunu silkiyor. "Şu anda hatırlamak için doğru düzgün düşünemiyorum. Önümde bu varken olmaz."

Başparmağını piercingli meme ucumun üzerinde gezdiriyor, hassas ucundan bacaklarımın arasındaki titreşen noktaya bir elektrik yükü gönderiyor. Titrek bir nefes alıyorum. Başparmağı inişine devam ediyor, karnımdaki titreyen kasları izliyor, göbek deliğimin etrafına işlenmiş çiçeğin ana hatlarını çiziyor ve kalçalarımın arasından süzülüyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, başparmağını amımın kıvrımları arasına sokuyor ve dizlerimi büken baştan çıkarıcı bir ritimle klitorisimi tekrar tekrar okşuyor. Beni dik tutmak için bir kolunu sırtıma doluyor ama başparmağı şehvetli işkenceden asla vazgeçmiyor. Bir saniye daha dayanamayacağıma emin olduğumda, başparmağını aşağı kaydırıyor ve içime sokuyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum. Başparmağı üç parmağım gibi ve geri çekilmiyor, agresif bir şekilde itiyor. "Kenan."

Adı muhtaç bir nefesle kekeleyerek söyleniyor. Beni birkaç adım geri götürüp yatağa yatırıyor, üzerimde geziniyor, eğilip önce piercingli meme ucumu dudakları ve dişleri arasında, sonra da diğerini okşuyor. Yer değiştiriyor, başparmağı klitorisimi tekrar okşuyor ve üç kocaman parmağı içimde, beni geriyor, hazırlıyor. Titremeler ayak parmaklarımdan başlıyor, kalçalarımı ve sırtımı yırtıyor ve elleri beni şefkatle orgazma ulaştırdığında patlıyor.

Gözlerimin kafamın içinde döndüğünden eminim. Göz kapaklarımın arkasına renkler sıçrıyor; her his dalgasıyla birlikte parlak ışıklardan oluşan bir kaleydoskop. Hiçbir şey göremiyorum; zevk o kadar baskın ki. Körü körüne aramıza giriyorum ve aletini ellerimin arasına alıyorum.

"Lotus," diye boğuluyor. "Bebeğim, bekle."

"Ben hazırım." Şehvetten sersemlemiş bir halde gözlerimi açıp onunla buluşuyorum. "Bekledim, çok bekledik. Lütfen Kenan."

Yatağının yanındaki çekmeceye uzanıyor. O takamadan ben prezervatifi alıyorum. İlk dokunuşumuzdan beri kontrol ettiğimiz sıcaklık bakışlarımızı birleştiriyor. Birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri bedenim, kalbim bunu istiyor. Kontrolü elime alıyorum, onun üzerinde geziniyorum ve prezervatifi kaydırıyorum, acele etmeden, oyalanarak. Beklenti. Açlık. Hayal kırıklığı. Yakışıklı yüz hatlarına çizilen her duygunun tadını çıkarıyorum.

"Lotus, hadi," diye pantolonunu indirdi.

"Hazır *olduğuna* emin misin?" Ona sırıtarak takılıyorum.

Cevap veren mizah gözlerini karartıyor. Beni üzerine çekiyor, kalçalarımı pozisyona getiriyor. Kahkahalarımız eriyor, bedenlerimiz arasındaki sıcaklıkla eriyor. Ve sonra içime giriyor, şaşırtıcı bir başlangıç. Bir vaftiz. Birbirimize mühürlendiğimiz anda bile bir mühür kırılıyor.

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor, kalçalarımı kavrıyor ve beni yerimde tutuyor, yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Bir saniye seni hissetmeme izin ver."

Ne demek istediğini, neden söylediğini biliyorum. Bedenimin onun ilk tadına varışının tadını çıkarıyorum - et ve kemiğin, kalp ve ruhun bir araya gelişi. Kıpırdamadan duruyorum ama daha önce hiç hissetmediğim bir şey beni temelden sarsıyor. Görünmez ve inkar edilemez. Uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, artık o kadar tanıdık, o kadar şefkatli bir hareket ki gözlerim yaşarıyor. Kelimeleri değiş tokuş etmedik. Onlar son sınır ama kalbimde biliyorum. Ve onun gözleri de aynı şeyi yansıtıyor.

Kalçalarımın ilk dalgalanması ikimizin de nefesini kesiyor.

"Tanrım, bebeğim," diyor Kenan, ellerini kalçalarımdan sırtıma doğru kaydırarak. "Bunu tekrar yap."
Ona gülüyorum ve tekrar hareket ediyorum, kalçalarımı yavaşça, kasıtlı bir şekilde yuvarlıyorum. Amımın etrafını sıkıyorum

Onu.

Benimkini.

Bırak başka bir kadın denesin.

Çenemi kaldırıyorum, kalçalarımı sıkıyorum ve tekrar yuvarlanıyorum. Daha sıkı sıkarak sikini yeni metresiyle tanıştırıyorum. Altımdaki bu savaşçıya sahip olacağım. Gladyatör dedikleri adam, yarı boyunda ve kendisinden on yaş küçük bir kız tarafından esir alındı. Ben ezebileceği bir kızım, ama bana bakışındaki her şey *değer* verdiğini söylüyor. *Hazine* diyor. *Koru* diyor.

Benim de onun olduğumu söylüyor.

Benimkiler, gözleri cevap veriyor.

Bu bakış, bu his, bir kement gibi, omuzlarımın üzerinden, kollarımın arasından süzülüyor, beni sıkıyor, yerimde tutuyor. Hiçbir yere gitmiyorum.

Ona o kadar uzun süre, o kadar sert biniyorum ki bacaklarımdaki ve karnımdaki kaslar bizi birbirimize bağlayan tork kuvvetinden dolayı ağrıyor ve titriyor. Ve hala daha fazlasını istiyor, sertçe itiyor, elleri göğüslerime uzanıyor, sıkıyor, çimdikliyor, meme uçlarını yuvarlıyor. Onunki, daha fazla dayanamayacağım acımasız bir tensel saldırı.

"Tekrar boşalmanı istiyorum," diyor altımdan. "Kendine dokun."

Başparmakları meme uçlarımı sert tepelere doğru oynatırken, klitorisimi bulmak için aramıza uzanıyorum. Başım geriye düşüyor ve amım onun sikinin etrafında bir yumruk gibi sıkılıyor.

"İşte bu," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımın eşiğindeyim. Zevk çok yoğun, bildiğim her şeyden çok daha zengin. Bir parmağını bacaklarımın arasına sokup ıslaklığı topluyor ve sonra arkama uzanıyor.

"Parmağımı kıçına sokacağım," diye geveliyor. "Senin için sorun olur mu?"

Sadece düşündüm.

"Evet, lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Yaptı. Sularımla kayganlaşmış başparmağı dar deliğimin içinde kayıyor ve bu çok fazla. Eli meme ucumu okşuyor. Parmağım klitorisimi okşuyor. Başparmağı kıçımda. Aleti içimde şişmiş, sert bir sütun gibi. Kalçalarım sarsıntılı, çılgınca bir ritim tutturuyor, kovalanıyormuşum gibi ona biniyorum. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

"Siktir" diyor, içime giriyor, acımasızca.

Bizi sürükleyen fırtınayı birlikte atlatıyoruz. O hala içimdeyken göğsüne yığılıyorum, terli, bitkin, memnun bir karmaşa. Açık avuçlarını sırtımda gezdiriyor, beni okşuyor, bana dokunuyor, beni hissediyor. Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Sarsılarak uzaklaşıyor, çenemi tutuyor ve yüzümü arıyor.

"Ağlıyorsun," diyor, kaşları endişe ve kendini cezalandırmadan oluşuyor. "Bebeğim, çok üzgünüm. Kahretsin, mükemmel olmasını istedim. Yapmalıydım-"

"Öyleydi," diye araya giriyorum, gözyaşlarımın ancak şimdi farkına varabiliyorum, ama onun düşündüğü gibi değil. Boşluk yok.

Doydum. Kasvet yok. Neşe hissediyorum. "Kenan, mükemmeldi."

Omuzları düşüyor. Bana bakmadan önce gözleri keskin bir nefesle kapanıyor.

"Seni incittiğimi sandım," diyor burnunu boynuma bastırarak, başımı kavrayarak, parmaklarını yabanıl saç yuvasına daldırarak.

"Hayır, bana zarar vermedin," diye söz veriyorum, boğazını, omzunu, yüzünü, ulaşabildiğim her yerini öpüyorum. "Sen beni iyileştirdin."

Destek grubu olduğunu biliyorum. Sekse ara vermemdi-duygusal kopuşumu ortadan kaldırıyordu. Marsha ve yolun her adımında bana verdiği danışmanlıktı. Tüm bunlar

Beni bu noktaya, sevmeye başladığım adamı kabul etmeye hazır olduğum bu noktaya getirdi.

Ama Kenan da öyleydi. Onun sabrı. Kibarlığı. Güveniydi. Sadece son birkaç dakika değil, son birkaç ay boyunca bir erkek ve bir kadın arasındaki gerçek yakınlığın ilk tadını bana tattırdı. Önce kalplerimizle, ruhlarımızla, zihinlerimizle, birbirimize söylediğimiz sözlerle, gönderdiği notlarla ve paylaştığımız zamanla oldu. Bu bizim için yavaş yavaş, eriyen buz hızında geldi. Bu yatakta yaptığımız şey bir ayindi - ilk öpüşmemizden bu yana müzakere ettiğimiz, hazırladığımız, verdiğimiz sözün dışa vuran bir işaretiydi. Bu eylem ruhani bir şeydi ve bunun iması aramızda kutsal bir melodi gibi mırıldanıyordu.

Oturuyor, hâlâ içimde, gergin, bronz teninin altında karnındaki kaslar esniyor. Beni kucağında yeniden konumlandırıyor, popomu güçlü kalçalarının üzerinde kaydırıyor. Savaşçım zırh giymiyor. Gardını almıştı. Bana karşı savunmasız. Gözlerindeki bakış daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Her reddedilişin üzerine bir merhem, beni kovalayan her fırtınaya karşı bir sığınak. Bana musallat olan şeytanlardan bir koruyucu.

Derin derin yutkunuyor, uzun saniyeler boyunca sessizce bana bakıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. Ve konuştuğunda, söylediği sözler bedenlerimiz birleştiğinden beri her an olduğu gibi mükemmel. *Sözler Süleyman'*ın *Şarkısı*'ndan, ama gerçekte onun sözleri. Benim de.

"Ruhumun sevdiği kişiyi buldum," diye alıntı yapar.

Yanaklarıma daha fazla gözyaşı yağıyor; yıllar gecikmiş bir tahliye. Sevilmediğimi, istenmediğimi, gereksiz ve kusurlu olduğumu hissettiğim her an için ağlıyorum. Hepsi bana yerleşen bakışında var. Ona göre ben fazlasıyla yeterliyim. İstediği tek şey benim.

"Kenan," diye hıçkırıyorum gözyaşlarımın arasından ve titreyen ellerimle yüksek elmacık kemiklerini paranteze alıp alnımızı birbirine bastırıyorum. "Sana ait olmadığımı söyledim."

Başını sallıyor, yüz ifadesi kendi duygularının şiddetine karşı desteklenmiş, gözleri yüzümde sahiplenici bir şekilde geziniyor.

"Yanılmışım." Başımı onunkine doğru sallıyorum. "Çok yanılmışım."

Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum ve kalbimde biriktirdiğim ve bir erkeğe söyleyeceğimi asla düşünmediğim pasajı ona veriyorum.

"Sevgilim benim, ben onun," şarkısını tuzlu bir gözyaşı izi üzerinde, kırık, gerçek bir şekilde aktarıyorum. "Kenan, ben seninim."

Bir kralın başını yağlar gibi üzerine döktüğüm tutkulu sözlerle içimde şişiyor ve sertleşiyor. Elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve kalçalarıma yerleşiyor, kendinden emin bir şekilde kavrıyor.

"Ve ben," diyor, kelimeleri dudaklarımı öpmeden önce bile, "ben seninim."

33

Kenan

"New York'a gitmeyi hiç istememiş bir adam için," diyor August, biri sol diğeri sağ eliyle olmak üzere iki top sürerek, "kesinlikle özlüyor gibisin. Sanki biri bisikletini çalmış gibi antrenmanların etrafında dolanıyorsun."

Ona yarı kızgın bir bakış fırlatıyorum ama kendi talimime odaklanıyorum. Sadece bir haftadır eğitim kampındayım ve Lotus'u düşündüğümden daha fazla özlüyorum. Daha önce de bir hafta ayrı kalmıştık ama ilişkimize seksin eklenmesi onu başka bir seviyeye taşıdı. Ben San Diego'ya dönüp kampa rapor verene kadar benim evimde kaldı. Aramızda alıştığım bir ritim vardı.

"Belki de özlediğin *Lotus*'tur," diye devam ediyor August, "şehir değil." "Bilmek istemez miydin?" diye mırıldanıyorum.

"Serseri."

"Aslında bilmek isterdim." Top sürmeyi bıraktı ve sahada bizi ayıran küçük alanı geçti. "Lo ile aranızda ne olduğunu söyle bana. Neden benden uzak duruyorsun?"

Çünkü ona işkence ederken çok eğleniyorum.

"Çıktığımızı biliyorsun," diyorum, şaşkınlığımı boş bir ifadeyle gizleyerek. "Bu yeterli değil mi? Şimdi de benimle tuvalete gitmek, yatıya kalmak falan isteyeceksin. Neden işimize bu kadar karışıyorsun?"

"O Iris'in küçük kız kardeşi gibi, Glad," diyor August, koyu renk buklelerinin altındaki gri gözlerinde ciddiyetten eser yok. "Benim için de öyle ve sadece onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor ve sen de ..."

Omuz silkiyor, yana bakıyor ve rahatsız görünüyor.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye teminat veriyorum, basketbol topunu kalçamla kolum arasına sıkıştırarak. "Onu çok fazla önemsiyorum."

Kendini toparlamadan önce gözlerini şaşkınlık kaplıyor. "Tamam. Tek bilmek istediğim buydu." "Lotus da Iris'e bir şey söylemedi mi?" Çapraz top sürme düzenine devam ederek soruyorum.

"Birazcık." O da tekrar çift top sürmeye başlıyor. "Birlikte olduğunuzu söylüyor ama fazla ayrıntı vermedi. Dürüst olmak gerekirse, Iris bebeğin gelişiyle o kadar meşgul ki, normalde olduğu kadar fazla araştırmadı."

"Yani onun için mi kazıyorsun?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Onun gibi bir şey." Sırıtıyor. "Yani, yaşlı ve pis bir adam karımın genç kuzeninin peşinde. Bunu araştırmak benim görevim."

"Yaşlı adam şakalarının ne zaman başlayacağını merak ediyordum," diyorum gülerek ve başımı sallayarak. "Onlardan daha fazlasını bekle," diye gülüyor.

"Bir sırrınız var mı, yoksa sınıfın geri kalanıyla paylaşmak ister misiniz?" diye bağırıyor yeni koçumuz sahanın diğer ucundan.

Pek yeni sayılmaz. Eski yardımcı koçumuz Ean Jagger. Birkaç yıl önce genişleme takımı olarak kurulduğumuzdan bu yana Waves'e liderlik eden Koç Kemp prostat kanseriyle mücadele ediyor.

Elbette onun için en iyisini diliyor ve iyileşmesini istiyoruz ancak bu sezon takımın başında böylesine genç ve parlak bir beynin olması da heyecan verici. Usta bir stratejist olarak ünü ve alışılmışın dışındaki basketbol IQ'su ile Ean ligde her işi yapabilir. Kendisine minnettarız ve neden böyle davrandığı konusunda kafamız biraz karışık.

İlk dört sezonunda playoff yapma umudu olmayan bir genişleme takımında kaldı.

Ama alacağız.

"Sır değil, Koç," diye cevap veriyorum. "Burada Rook ile seks konuşması yapıyorum. Karısının nasıl hamile kaldığından emin değildi. Her şeyin nereye gittiğini açıklıyordum."

Takım gülüyor ve ben top sürmeyi bırakıp August'un bana bakışına gülmek için eğilmek zorunda kalıyorum.

"Vay canına," diyor Ean, sahayı geçip bize ulaşmak için acele etmiyor. "Takım kaptanından daha fazlasını beklerdim."

August takımın franchise oyuncusu ve geleceği ama daha birkaç sezonu var. Beni disiplin konusundaki itibarım, saha içi ve saha dışı liderliğim ve iki şampiyonluk yüzüğüm nedeniyle getirdiler. Nasıl kazanılacağını biliyorum. Tüm bu özellikleri genç takım arkadaşlarıma, özellikle de August'a aktarabileceğimi umuyorlar.

"West'le konuşacak çok şeyiniz varmış gibi göründüğüne göre," diyor Ean tam önümüzde dururken, "bakalım aynı anda hem tırmanıp hem de konuşabilecek misiniz?"

August inliyor ve ben de onunla birlikteyim. Kimse ipe tırmanmayı sevmiyor. Eski usul ve artık standart talimlerimizden biri değil. Ama Ean'i bu kadar imrenilen biri yapan da bu. O, eski tarz duyarlılık ile son teknoloji yeniliklerin harika bir karışımı.

"Umarım yaz tatilinde formunu korumuşsundur ihtiyar," diye takılıyor August, kortun uzak ucunda asılı duran iki halata doğru ilerlerken.

"Yaz tatili mi?" Umursamazca soruyorum. "Yaz tatili de ne? Sanırım öyle bir şey duymuştum. Belki bir gün ben de alırım."

Ean kuru bir sesle, "Görünüşe göre bu, gevezeliği kesmenin en iyi yolu *değil*," diyor, "çünkü ikiniz de hâlâ lanet olası çenelerinizi çalıştırıyorsunuz. Düdüğe doğru gidin. Üste ve mindere dokunun. Üste ve paspasa tekrar dokunun."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor August. "Tatbikatlar sırasında seninle son kez konuşuyorum, Glad."

"Bu parlak bir nokta." Ona ölü bir yüz ifadesi veriyorum ve ellerimi ipin etrafında kıvırıyorum.

Onun kıçını duman edeceğim.

Düdük çalıyor.

August safkan bir at gibi kapıdan çıktı, yarışıyor ve benden birkaç santim yukarıda. Hızlanıyorum ama asla çok ilerlemesine izin vermiyorum. Bu çocuğun bana günümü göstermesine asla izin vermem.

Mindere dokunup ikinci tırmanış için geri dönmeye başladığımızda hala biraz öndeydi. İşte o zaman hamlemi yapıyorum, yedekte tuttuğum hız patlaması için derinlere iniyorum. Ayrıca boyum yaklaşık beş santim, kanat açıklığım altı santim ve ondan elli kilo daha fazla kasım var. Erişimim daha uzun ve kendimi daha az çabayla daha yükseğe çekiyorum. Tepeye dokunuyorum ve ondan milisaniyeler önce aşağı inmeye başlıyorum. Ayaklarım onunkinden yarım nefes önce mindere değdiğinde, yerimi koruduğum için rahatlıyorum. Yüzükleri olan adam benim. Takım kaptanıyım ama bu ligde kendinizi kanıtlamanız asla bitmez.

"Bugün yaş güzellikten önce geliyor, Rook," diyorum ona sert hava üfleyerek.

"Kendini çok kötü hissetme," diyor August, dudaklarındaki Gatorade'i silip süpürerek. "Eminim kız arkadaşın Lotus senin güzel olduğunu düşünüyordur."

Bu da merak uyandırıyor ve eminim yapacağını bildiği esprileri yapıyor.

"Glad ona bir kız mı aldı?"

"Onunla ne zaman

tanışacağız?" "Eminim on

sentliktir."

Antrenmanın geri kalanında koca koca adamlar bana kız arkadaşım hakkında meraklı sorular sorarken dikkatimi zar zor toplayabiliyorum.

"Keşke kazanmama izin verseydim diyorsun, değil mi?" August, antrenmandan sonra otoparka doğru yürürken on üç yaşındaki bir çocuk gibi sırıtarak soruyor.

"Hayır, ama sen biliyorsun."

"Güzel kırbaç," diyor ıslık çalarak ve Urus'un etrafında dolaşarak. "Bu maksimum sözleşme parası uzun, ha?"

Houston'dan ayrılmadan bir yıl önce Banner benim için maksimum kontrat anlaşması yaptı. Ertesi yıl takas olduğum için şanslıydım. Ayrılmadan önce bana iyi bir maaş çeki verdi.

"Konuşmalısın." Kamyonu açıyorum. "Franchise etiketi parasını aldın."

"Hangisinin daha uzun olduğunu ikimiz de biliyoruz," diyor kin gütmeden ve mizahla. "Bunu hak ettin."

"Fırsatın varken al," diyorum ona, ayılarak. "Birçoğumuz domuz gibi yaşıyoruz ve sonra emekli olma zamanı geldiğinde kasap kapanıyor. Paranızı kazanın. Paranızı yatırın ve sonra daha çok para kazanın. Banner bana en başından beri bunu söyledi ve en sonunda da bana bunu anlatıyor."

"Son mu?" August hareketsiz kalıyor, kamyona yaslanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Şimdi gitmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Herkes bir noktada asıyor."

"Takımdaki herkesten daha iyi durumdasın." August alaycı bir kahkaha attı. "Ben de dahil. İstersen kırk yaşına kadar oynayabilirsin."

"*İstemek* önemli bir kelime." "Neden istemeyesin ki?"

"Hayatta toptan çok daha fazlası var. Bunu biliyorsun August."

"Evet, elbette, ama spor çantanı asmadan önce bir yüzük kazanmama yardım edeceğini umuyordum."

Kıkırdıyorum ve kamyonun yanına yerleşiyorum. "Bunu bilemem. Simone ile çok şey kaçırdım. Bu hayat aileler için zor."

"Evet. Çok sık gittiğim için evde olduğum zamanlarda gerçekten bilinçli olmam gerekiyor." Başını sallıyor. "Dostum, harika bir yaz geçirdik. Iris ve Sarai ile çok fazla zaman geçirdik. Iris harika bir hamilelik geçirdi."

"Tekrar baba olmaya hazır mısın?" diye sordum.

"Sanırım. Sarai çok küçüklüğünden beri benimle, Iris'le evlenmeden öncesini neredeyse hiç hatırlamıyor." Gülüyor. "Neden? Profesyonel tüyoların mı var?"

"Şiiiiiiit." Başımı sallıyorum ve kendimce alaycı bir kıkırdama sunuyorum. "Babalık konusunda tavsiye verecek son kişi benim. Şu anda Simone'un en sevdiği kişi ben değilim."

"Yaz boyunca işler nasıl gitti?"

"Tamam. Ben oradayken aile danışmanına gitmiştik. Hâlâ boşanmayla gerçekten mücadele ediyor. Tekrar bir araya gelebileceğimizi düşünüyordu."

"Sen mi?" August gözlerini kocaman açıp kaşlarını kaldırarak soruyor. "Ve Bridget? Tekrar birlikte olmak mı? Neden böyle düşünsün ki?"

"O bir çocuk ve hayatını geri istiyor." Dişlerimi emiyorum, eski sevgilimden iğreniyorum. "Ve bu *Baller Bae* şovunun prömiyeri yakında yardımcı olmayacak. İçimde kötü bir his var. Bridget'in Lotus'un iş yerine gelmeye nasıl cüret ettiğini biliyor musun? Etrafı kurcalıyor ve onu korkutmaya çalışıyor."

"*Lotus*'u korkutup kaçırmak mı?" August soruyor, ses tonu inanılır gibi değil. "Belli ki onu tanımıyor. Lo kolay kolay korkmaz. Ben kesinlikle onu kızdırmazdım. Simone da hayranı değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil." Omuz silkiyorum ve spor çantamı arka koltuğa atmak için kapıyı

açıyorum. "Ama bunu aşması gerekecek çünkü Lotus hiçbir yere gitmiyor."

"Böylece ayrıntılar ortaya çıkmaya başlıyor," diyor August memnuniyetle. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." "Sanki onu o hastane odasında ilk gördüğüm günden beri bunu bilmiyormuşsun gibi."

"Doğru." August'un sırıtışı geniş ve alaycı. "Bruh, o içeri girdi ve sen *sarsıldın*."
Göğsümdeki ağrıya rağmen gülümsüyorum. Sarsılmak mı? Lotus yüzünden mi?
Hâlâ öyleyim.

34

Lotus

"Yapabilirsin!"

Boğazım düğümlendi ama kuzenimin acısına bir an önce son verecek bir şey olması için dua ederek kelimeleri bir kez daha zorluyorum.

"Yapamam," diyor Iris, gözlerinin kenarından yaşlar akarken. "Yapamam, Lo."

"Evet, içebilirsin." Alnındaki teri siliyorum ve ona bir fincan buzlu cips uzatıyorum.

"Yapacaksın." "August'u istiyorum."

"Biliyorum tatlım." Duvardaki saate bakıyorum. "Yola çıktı."

"Basketboldan nefret ediyorum," diyor alt dudağı titreyerek.

"Sana anlatmaya çalışıyordum," diye şaka yapıyorum. "Kız arkadaşını duyman için emek harcadım." Ağzı birazcık seğiriyor.

"Gerçekten gelmek üzere mi?" diye yüzüncü kez tekrar soruyor.

"Öyle. Ekip biraz önce indi ve o da havaalanından aradı."

Sezon öncesiydi ve Waves'in Toronto'da bir maçı vardı. Iris'in gelmesine daha birkaç gün vardı.

"Küçük adam buraya geldiğinde yapacağım ilk şey," diyorum ona gülümseyerek, "ona programını senkronize etmesini söylemek olacak. Hepimizi şaşırttı."

Hafta sonuna kadar San Diego'ya uçmamam gerekiyordu ve JP ile Hawaii'de birkaç gün geçirmeyi planlıyordum. Neyse ki havaalanına gitmeden önce telefon geldi ve uçuşumu değiştirebildim.

İşin iyi tarafı, takım iki gün sonra Çin'e gitmeden önce erkek arkadaşımı görebileceğim. Kenan programının acımasız olacağını söylediğinde yalan söylediğini düşünmemiştim ama sezon öncesi bile yoğun.

"Ahhhh!" Iris bağırıyor. Alnından süzülen ter damlaları şakaklarındaki ince tüylerin kıvrılmasına neden oluyor.

Acısı geçince "Sarai nasıl?" diye soruyor.

"Güzel. Birkaç dakika önce arkadaşından bir güncelleme aldım. Sarai'nin bebeklerle oynadığını söyledi." Iris gülümsüyor, gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Dr. Matthews, merhaba."

"Merhaba Bayan West," diyor Iris'in doğum uzmanı Dr. Matthews kapıdan. Sesi sakin ama bir parça aciliyet taşıyor. "Konuşmamız gerek. Sekiz saattir doğum sancısı çekiyorsunuz ve beş santimetre genişlemiş durumdasınız. Kafa derisi testi yapmak istiyorum."

Epidural istememesine rağmen Iris'e ağrı için bazı ilaçlar verildi. Haftalardır pek uyumadığını biliyorum. Gözlerinin altında koyu gölgeler var. Kasılmalar arasında göz kapakları uykulu bir şekilde sarkıyor. Çok yorgun. Onun adına tetikte olmalıyım.

"Kafa derisi testi nedir?" Ben soruyorum.

Doktor önce bana, sonra da kafasını yana eğmiş olan Iris'e soru dolu gözlerle bakıyor.

"Size bir soru sordum," diye hatırlatıyorum doktora yumuşak bir sertlikle. "Bu test neyi içeriyor ve neden yapmanız gerekiyor?"

"Söyle ona," diye fısıldar Iris. "O benim tek ailem."

Teknik olarak doğru değil. İkimizin de annesi hayatta ve New Orleans'ta. MiMi'nin cenazesinden beri ikimiz de onları görmedik. Ben benimkiyle 12 yaşımdan beri konuşmadım.

"Peki ya Bay West?" Dr. Matthews kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Yoldayım," diye cevap veriyorum, bakışlarım sabit. "Test mi?"

"Vajinaya ve bebeğin kafa derisine plastik bir koni yerleştiriyoruz" diye açıklıyor. "Analiz edilecek küçük bir kan örneği alıyoruz ve bize dakikalar içinde yeterli oksijen alıp almadığını söylüyor."

"Bu senin için sorun olur mu, Bo?" Ben soruyorum. "Doktoru duydun mu?"

Iris zayıfça başını sallıyor ve dudaklarındaki diş izlerini yalıyor. "Tamam," diyor.

"Yap bakalım." Iris'i üzengiye oturturlar ve testi hızlıca yaparlar.

Dr. Matthews birkaç dakika sonra geri döndüğünde, "Bundan korkuyordum," diyor. "O bebeği çıkarmalıyız. Diğer seçenekleri tartışmaya başlamalıyız. Muhtemelen sezaryen."

"Hayır, istemiyorum..." Gözyaşları Iris'in yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bunu doğal yollarla yapmak istedik." Bana bakıyor, gözlerinden sıkıntı ve panik akıyor. "Nerede o, Lo?"

Telefonum çaldı ve arayan August'tu. *Tanrıya şükür*.

"Bu o!" Gülüyorum ve cevap vermeden önce telefonu kaldırıyorum. "Dostum, ne kadar yakınsın?"

"Köşeyi döndüm," diyor August, sesinde hayal kırıklığıyla. "Ama bir kaza oldu. Umarım yakında temizlenir. O nasıl?"

"Harika," diyorum kuzenime güven verici bir şekilde gülümseyerek. "Durumu çok iyi. Bebeğin yeterince oksijen alamamasından biraz endişe ediyorlar ve sezaryenden bahsediyorlar."

"Hayır, istemiyor," diyor.

Yataktan birkaç adım uzaklaşıp sırtımı Iris'e dönüyorum.

"Zorunda kalabilir August," diyorum sesimi alçaltarak. "Sana ihtiyacı var. O arabadan inip kaçman gerekse bile umurumda değil, hemen buraya gel."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Iris'e bir gülümseme daha veriyorum. "Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet." Başını sallıyor, siyah saçları yastığın üzerinde karmakarışık bir şekilde dağılıyor. "Lütfen." August'un sözlerini anlayamıyorum ama derin, sakinleştirici bir nefes alıp veriyor.

"Biliyorum," diyor Iris, sesi titreyerek. "Hatırlıyorum. Sadece seni burada istiyorum. Gerekirse sezaryen yapacağım August. Bunu sensiz yapmak istemiyorum."

Sesi kırılıyor ve taze gözyaşları kızarmış yanaklarına yuvarlanıyor. "Seni istiyorum. Lütfen oğlumuzun doğumunu kaçırma."

Telefonu kapattıklarında, telefonumu geri alıp Iris'in yatağının yanına oturuyorum. Tam doktor ayarlamaları yaparken onun dikkatini dağıtacak bir şey bulmak üzereydim ki, Iris'in içinden bir çığlık daha koptu.

"Kahretsin!" diye bağırıyor, yüzünü acılı bir maskeye dönüştürüyor. "Bu şey acıtıyor. Daha önce hiç böyle acımamıştı."

Sarai ile Iris zor bir hamilelik geçirdi ama doğum nispeten kolay oldu. Bu sefer hamilelik çok kolay geçti ama doğum biraz zor oldu.

"Bunu yapamam Lo," diye fısıldıyor. "Tanrım, çok yorgunum."

"Evet, yapabilirsin." Elini tutuyorum ve Iris elimi kırılmasından korktuğum kadar sıkı kavradığında söylemek üzere olduğum şeyi kaybediyorum. *Kahretsin, bu acıttı.*

Iris dişlerini sıkar ve Dr. Matthews sezaryene hazırlanmak için bir ekiple içeri girdiğinde ıkınmak için oturur.

"Ne oluyor ..." Iris'in bacaklarının arasını kontrol ediyor ve gülümseyerek yukarı bakıyor. "İşte görmek istediğim şey bu. Ne yaptığınızdan emin değilim Bayan West ama sekiz santimetreye ulaştınız."

"Öyle miyim?" Iris soruyor, güzel yüzünde güneş ışığı gibi bir gülümseme beliriyor. "Nasıl? Ben yapmadım ki

herhangi bir şey."

"Sanırım vücudunun kendini toparlamak ve işleri yoluna koymak için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı," diyor göz kırparak. "Bir güç dalgalanması yaşadın. Şimdi itelim."

Iris ikinci kez ıkınıyor ve çığlığı kan dondurucu. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Kendimi bildim bileli onun acısı benim, benim acım da onun acısı oldu. Gözlerim yaşarıyor ama parmaklarım baskıdan uyuşsa bile elini bırakmıyorum. August kapıdan içeri daldığında bir çığlık daha atıyor.

"Buradayım bebeğim," diyor, onun yanına koşarak.

August yerimi alabilsin diye hareket etmeye başladım ama Iris gitmeme izin vermiyor. Gitmemem için başını sallıyor.

"Seksek," diye fısıldıyor gözyaşlarıyla. "Beni bırakma kuzen."

Her zaman birbirimizin yanında olduk, diğerinin ihtiyacı olanı yaptık ve bu kelime hayatın bize sunduğu en zor, en karanlık şeylerde mihenk taşımız oldu. Duygular boğazımı yakıyor ama başımı sallamayı başarıyorum, kemik kırıcı tutuşa ne kadar sürerse sürsün, ihtiyacı olduğu sürece dayanmaya kararlıyım. Bunu bir gün benim için yapacak.

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve *gris-gris* yüzüklerimiz hayatlarımız, kaderlerimiz birbirine dolanmış gibi kilitleniyor. Hayal görüyor olabilirim, ama son bir acı verici ıkınma için elimi sıktığında, doktorun bahsettiği o güç dalgasını hissediyorum. Damarlarımızdaki güç, Aşağı Dokuz'da iki küçük kız arasında geçti. Çürüyen bir kamış tarlasında, parçalandığımızda bile onu tuttuk. Şimdi de yıllar, kalp kırıklıkları ve koşulsuz sevgiyle aramızda akıyor. Kesintisiz bir çizginin gücü.

Sihir *biziz*.

35

Kenan

Gerçekten sadece sezon öncesi mi?

Waves Arena'da tuttuğum buz küvetine gömüldüm. Sadece bir gösteri maçı olmasına rağmen elimden geleni yaptım.

Kesinlikle rahatlamamız ve muhafazakar oynamamız gereken zamanlar vardır. Bu gece onlardan biri değildi. Bir zamanlar arkadaşım ve takım arkadaşım olan Cliff, ben Houston'dan ayrıldıktan sonra oyun alanında tekmelenen lastik bir top gibi NBA'de zıplayıp durdu. Bu muhtemelen onun son yılı ve bizimle bir yüzük kazanmasına rağmen emekliliğe benim kadar iyi hazırlanamadı. Benim sahip olduğum kariyere ya da başarıya sahip değil. O kadar parası yok.

Ama karımı haftalarca burnumun dibinde tuttu ve bu gece onun takımıyla oynadık. O orospu çocuğundan asla bir L alamazdım. Konu Bridget bile değil. Uzun zamandır da değildi.

Her şey ortaya çıktıktan sonra Cliff'le ilk karşılaştığımda insanlar onunla sahada kavga edebileceğimi ya da şiddete başvurabileceğimi düşündüler. Ben tam tersini yaptım. Onu dondurdum. Hepsini dondurdum, kendimi ve oyunumu buzdan bir duvarla kapladım. Benim konumumda olan pek çok kişi o gece basına açık olmadığı için ceza alırdı. Ben öyle yapmadım. Ne zaman bir muhabir Cliff hakkında, Bridget hakkında, ilişkileri hakkında bir soru sorsa, onlar oturana ve bir sonraki soru gelene kadar kış sessizliği içinde onlara baktım.

Artık muhabirler özel hayatım hakkında soru sormamaları gerektiğini daha iyi biliyorlar. Son iki yıldır sormadılar. Bridget'in reality şovunda kirli çamaşırlarımızın ne kadarını yayınlamaya karar verdiğine bağlı olarak bu durum değişebilir.

Kapı açılıyor ve basketbol operasyonları başkanımız MacKenzie Decker'ın içeri girdiğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Kısa süre önce kırk yaşına girdi. Birkaç yıl önce geçirdiği bir sakatlık onu emekliliğe zorladı, hem de istediğinden daha erken, ama geçirebileceği son sezonları özlediğini sanmıyorum. Hall of Fame'e ilk sıradan girecek ve ligden sadece birkaç yıl uzak kaldıktan sonra şimdiden Waves'in kısmi sahibi olmaya aday bir ön büro yöneticisi. Fena değil.

"N'aber, Deck?" Buz gibi suyun derinliklerine batarak soruyorum.

"Ben de sana bunu soracaktım," diyor küvetin yanına oturarak. Yıl boyu süren Kaliforniya bronzluğu, burbon rengi gözleri ve kalın kirli sarı saçları onu kadınların gözdesi haline getiriyor. Kendini sadece bir kadına adamış durumda: New York'ta spor sunuculuğu yapan kız arkadaşı Avery Hughes.

"Senin kız nasıl?" Buz küvetinin ayarını yapmak için eğildim.

"Hâlâ benim," diye cevap veriyor bir kabadayı sırıtışıyla.

"Yakında onu dürüst bir kadın yapacak mısın?"

"Oh, o zaten dürüst biri," diye karşılık verir Deck. "Ama eğer onunla evlenip evlenmeyeceğimi soruyorsan..." Kelimeleri havada asılı bırakarak, ilişkileri hakkında medyanın olduğu kadar benim de meraklanmama neden oluyor. Deck ve Avery yakın zamana kadar bu konuda oldukça ketum davranmışlardı.

"O zaman aramızda kalsın," diyor, gözlerindeki mizah azalıyor ve yerini daha ağırbaşlı bir şey alıyor, "çok yakında. Bunu yapmaya devam edemem. Ona yanımda ihtiyacım var."

Avery, büyük bir spor kanalı olan SportsCo'nun ESPN'den sonra en popüler sunucularından biridir.

Deck sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Sözleşmesi bu yıl yeniden müzakere edilecek," diye sır veriyor. "Gösteri kaydının New York yerine Los Angeles'ta yapılmasını talep ediyor."

"Bruh, bu harika olurdu."

"Evet. Bu uzun mesafe saçmalığı çabuk eskiyor."

Bana mı söylüyorsun? Bunu sadece birkaç haftadır yapıyorum ve bıktım.

"Bu gece Cliff'le oynamak nasıldı?" diye soruyor, saçmalıkları bir kenara bırakıp doğrudan konunun özüne iniyor. Decker'ın en sevdiğim yanlarından biri de bu.

"Ofiste başka bir gün." Sırıtıyorum ve başımı eğiyorum. "Ama onun pisliğini kapatmak iyi hissettirdi. Onları ezdik."

"Öyle yaptık," diye kabul ediyor Decker, karanlık bir şekilde kıkırdayarak. "Bunu geride bıraktığınıza sevindim."

Tereddüt ediyor, bana araştıran bir bakış fırlatıyor. "Ama hâlâ yankılarıyla uğraştığını biliyorum. Bridget'in şovu yakında başlıyor ve Simone artık Doğu Yakası'nda yaşıyor. Bunun üstesinden geldiğimi biliyorsun. Boşandığımızda eski eşim tam bir baş belasıydı. O da beni bırakıp gitti."

"Burada, değil mi?"

"Evet, Connecticut'ta yaşarken ve çalışırken Los Angeles'a gittim." Dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor. "Dostum, ona çok kızmıştım. En çok da kızımızın bizi kavga ederken görmesini ve her yere sürüklenmesini istemedim."

"Tam on ikiden vurdun," diye mırıldanıyorum, elimi buz gibi suda gezdiriyorum, Bridget'in kızımıza benden daha çok zarar veren tüm numaralarını düşündükçe yükselen öfkemi dindirmesini umuyorum.

"Danışmanlık yaptığınızı ve bu yaz orada yaşadığınızı biliyorum," diyor. "Bu iyi bir şey. Çocuğuna öncelik vermeye devam et, dostum. Bridget düşük yolu seçtiğinde bile, ki hepimiz bunun onun varsayılanı olduğunu gördük, yüksek yolu seç. Kızınıza önceliğinizin o olduğunu tekrar tekrar ve her şekilde gösterin. Bu yaşlarda çok tuhaf bir durumdalar."

"Bir de bana sor. On dört cehennemdir."

"Şu anda yaptığınız her şey, zor görünse ve hatta işe yaramıyor gibi görünse de, ileride Simone ile ilişkiniz sağlam kaldığında karşılığını verecektir."

"Bu tam da bana hatırlatılması gereken şeydi. Teşekkürler, Deck."

Ayağa kalkıp beni kucaklıyor, kıkırdıyor ve suyu işaret ediyor. "Sen ve buz küvetleri. Aletinin donmaması bir mucize."

"Oh, harika çalışıyor," diye onu temin ederim.

Kapı arkasından kapandıktan sonra bile hala güldüğünü duyuyorum. Başımı tekrar küvetin kenarına bırakıyorum. Sikim kesinlikle hâlâ çalışıyor. Bu uzun mesafeli ilişkide, çalışmasaydı çok işe yarardı. Eminim bir yerlerde bir mastürbasyon şakası vardır ama bunu çözemeyecek kadar yorgun ve azgınım. En azından hastanede işi bittiğinde Lotus'u birkaç saatliğine görebileceğim. Bu arada lanet telefonum nerede?

"Soyunma odasında," diye hatırlatıyorum kendime. Şu anda bebekle ilgili bir gelişme için beni aramaya çalışıyor olabilir. "İşim bitince alırım."

Gitmeden önce burada beş dakika daha kendime gelmem gerekiyor. Kapı arkamdan tekrar açılıyor.

"Bir şey mi unuttun Deck?" Gözlerim hâlâ kapalı, buzul suyunun iyileştirici etkilerini tenimi ısırırken bile içime çekerek soruyorum.

Cevap gelmeyince omzumun üzerinden eğitim odasının kapısına bakıyorum.

Lotus.

"Merhaba," diyor, sesi derin, hoş, boğuk. Tam olarak hatırladığım gibi, son seferinde New York'taki son günümde bir sevişme maratonundan sonra çığlık atmaktan boğuk olması dışında.

Cali'ye döneli çok olmadı ama onu görmeyeli aylar olmuş gibi geliyor. Arzu, ihtiyaç... Siktir et. Henüz birbirimize açıkça söylememiş olsak da kendime söyleyeceğim ... *aşk* özlemi yoğunlaştırıyor ve zamanı uzatıyor.

Ruhumun sevdiği kişiyi buldum.

Sevgilim benim, ben de onun. Ben seninim Kenan.

O anları ve Kral Süleyman'dan ödünç aldığımız cümleleri kafamda yüzlerce kez tekrar ettim. Beni sevdiğini söylememesinin herhangi bir yolu olup *olmadığını* görmek için onları analiz *ettim*.

"Merhaba, sen," diye cevap veriyorum sonunda, bok yiyici sırıtışımı daha fazla saklayamıyor ve saklamak istemiyorum. "Buraya nasıl döndün?"

"Ah," diyor eğitim odasının kapısına yaslanarak. "August'un bana bir iyilik borcu vardı."

"Öyle mi?" Onu içime çekerek soruyorum. Platin saçları yine altın sarısı. Saç modellerine ve renklerine ayak uyduramıyorum. Kraliyet mavisi sade bir güneş elbisesi bir omzundan bağlanıyor, diğer omzu açıkta kalıyor ve göğsünden ayak bileğine kadar vücudunun kıvrımlarını sadakatle takip ediyor.

"Evet," diye devam ediyor başını yana eğerek. "Neredeyse oğlunu ben doğurdum." Dudaklarımdan mutlu bir kahkaha dökülüyor. "Vay anasını! Erkek mi yani?"

"Evet, sır ortaya çıktı," diyor, gözlerindeki yorgunluktan biraz olsun kurtulmanın sevinciyle. "Michael Spencer West."

"Güzelmiş. Rook için sakladığım bir sopam var."

"Bir sopa mı?" Şık kaşlarından biri kalkıyor ve kilidi çeviriyor, sesi sessiz odada yankılanıyor. Buz gibi suyun içinde bile sikim sertleşiyor. "Puro mu demek istiyorsun?"

"Genellikle." Kızgın bakışlarını üzerimden çekmiyorum. "Ama şimdi düşününce bir sopa pek çok anlama gelebilir."

"Hmmmmm." Kaşlarını çatıyor ve birkaç adım atarak buz küvetinin yanında bana doğru geliyor. "Bir çubuk başka ne olabilir ki?"

"Şey, olabilir ..."

Lotus omzundaki düğümü çözdüğünde ve elbise yere düştüğünde kelimeler ağzımda eriyor. Tamamen çıplak ve ben küvette otururken, sıkı, delinmiş bir meme ucuyla göz hizasındayım.

"Ne diyordun?" diye soruyor, kaşları neden konuşmayı kestiğimi anlayamamış gibi çatık. "Düz vites kullanmakla ilgili bir şey mi?"

Onun modifikasyonuyla boğuk bir kahkaha atıyorum. Dirseklerini küvete yaslıyor ve bir dakika daha dayanamayacağım iki koyu meme ucu sunuyor. Siktir et flört etmeyi. Öne doğru eğilip piercingli olanı ağzıma alıyorum ve yüzünü izliyorum. Gözleri kapanıyor ve vücudunu bir titreme sarıyor. Başımı kavrıyor, beni olgun kıvrımlarına doğru daha da bastırıyor.

"Seni özledim, Button," diye mırıldanıyorum ağzımı diğer meme ucuna kaydırmadan önce göğüslerinin arasındaki ipeksi tene karşı.

"Bunu anlıyorum," diyor, nefesi kesik kesik. Geri çekiliyor ve tırmanmak için küvetin karşısındaki basamağı kullanıyor.

"Lotus, bebeğim, hayır. Burası buz gibi," diye uyarıyorum onu.

"Soğukta kaldıramayacağından mı korkuyorsun?" diye soruyor, basamakta durup bir kez olsun bana bakarak.

"Oh, çoktan kalktı." Bacaklarımı açıyorum, böylece suyun içinden şortumdaki ereksiyonu

görebiliyor.

"Ama gerçekten bebeğim. Bu işe öylece atlayamazsın. Alışmak uzun zaman alır."

Suya tırmanmadan önce küçük bir ayağıyla suyu test ettiğinde ve karşı tarafa oturduğunda, göğüsleri suyun yüzeyinde sallanırken bana bakarken bırakıyorum.

"Oh, bu *çok* soğuk." Titriyormuş gibi yapıyor. "Siz koca oğlanlar buna nasıl dayanıyorsunuz anlamıyorum."

"Sen insan değilsin." Gülüyorum. "Belki *de* bir cadısın." Kollarımı ona doğru uzatıyorum ve o da bana ulaşmak için suyun içinden iki adım atıyor. "*Benim* cadım."

Onu öpüyorum ve tatlı kızımın ilk tadı bana bir şeyler yapıyor. Tabii ki, buz gibi suya rağmen aletim daha da sertleşiyor ama diğer her şey eriyor. Sezon başladığında diktiğim bir duvar var - beni sürekli incelemeden, hiç bitmeyen baskıdan ve topla ilgisi olmayan tüm dramadan izole etmek için bir tür güvenlik duvarı. Neredeyse diğer her şeyi dışlayarak tamamen odaklanmamı sağlayan şey bu.

Lotus'a karşı o duvarın hiç şansı yok.

Kapandı ve kapılara saldırıyor, içeri giriyor, istila ediyor, tüm savunmalarımı yağmalıyor. Dikkatim, düşüncelerim onun gönüllü esirleri.

"Tanrım, bebeğim." Doyamıyorum, ağzını daha da açıyorum, iki elimi saçlarına sokup başını sabit tutuyorum ki doyasıya yiyebileyim. "Bana yaptıkların."

Açlığı benimkiyle eşleşecek kadar artıyor, küçük elleri başımı kavrıyor ve istekli dili agresif bir şekilde içeri girerek beni yutuyor. Kalçalarını benimkilerin üzerine yayıyor, göğüslerini göğsüme sürtüyor, kızışmış küçük bir kedi gibi miyavlıyor, beni kutup suyunda haşlıyor. Şortumun ipini çekiştiriyor. Elleri titreyerek, kalçalarımın üzerinden aşağı indiriyor.

Lanet olsun, çok soğuk.

"Prezervatifim yok," diye mırıldanıyorum öpüşmemizin ıslak, yakıcı sıcaklığında.

"Güzel," diyor, bana sırtını dönüyor, omzunun üzerinden gözlerimi yakalıyor ve kendini üzerime konumlandırıyor. "İhtiyacın yok."

Hızlı bir hamleyle beni bedenine alıyor, sığınak sunuyor ve bir nefesi paylaşıyoruz. Dondurucu su ile beni sıkan amının ıslak sıcaklığı arasındaki kontrast, beni tutmak için kasılmış kaslar, nefesimi ve akıl sağlığımın çoğunu çalıyor.

"İyi misin?" Boynunun nemli ipeğine doğru soruyorum.

"Sen söyle," diyor, hareket etmeye başlarken gülerek.

Siktir. Siktir. Siktir.

İç kaslarını sıkıyor ve kendini her yukarı aşağı itişinde kaslar beni sürüklüyor.

Ve manzara.

Buranın manzarası nefes kesici.

Saçlarını boynundan çekiyor. Nasıl göründüğü hakkında bir fikri var mı? Dövmeli bir avuç yıldız ensesinden aşağı süzülüyor. Çiçekli fermuar, omurgasının seksi uzunluğunu işliyor ve her itişimizle dalgalanıyor.

Ve kıçını.

O iki yuvarlak, dolgun küre sikime biniyor. Yanaklarını ayırmak için geriye uzanıyor, beni daha da derine çekiyor. Bir elimle göğsünü avuçluyorum, diğer elimi klitorisini okşamak için aşağı kaydırıyorum, tüm elimi üzerine yayıyorum, sert, sıkı bir yumru olana kadar avucumu üzerinde gezdiriyorum.

"Aman Tanrım, Kenan."

Ortak iç çekişlerden, birlikte aldığımız nefeslerden, çiftleşme koreografisinden oluşan bir ritim yaratıyoruz. Tempo öfkeye dönüşüyor, bedenlerimizin gücü buz gibi suyu çalkalayarak bir akıntıya

dönüştürüyor. Bir dalga gibi alçalıp yükseliyoruz, çalkantılı sular tırmanıyor, yükseliyor. Soğuğa batmış olsak bile ter alnımı, onun boynunu sırlıyor. Buz gibi suyun altında vahşi ve ateşliyiz. Elimi kalbinin üzerine koyuyorum.

Mağarada sıkışıp kalmış bir canavar gibi göğsünde. Kalp atışlarım cevap veriyor, dışarı çıkmak için haykırıyor. Atan diğer yarısını onun içinde kilitli bulmak için.

Sevgilim benim ve ben de onun.

Başını çeviriyor ve ağzını almak için eğiliyorum, elimi karnının sıkı düzleminden aşağı kaydırıyorum ve klitorisini buluyorum, dudakları bir inilti, sonra bir inilti, sonra benden cevap veren bir çığlık koparana kadar sürtünerek kıstırıyor, büküyorum - bir çağrı, bir cevap. Seslerimiz ve bedenlerimiz bükülüyor, ikimiz de boğuklaşıp tükenene kadar çiftleşiyoruz.

Ve son olarak, sessiziz.

36

Lotus

Fırtına dindikten birkaç dakika sonra, "Sanırım bu küveti temizlememiz gerekiyor," diye şaka yapıyorum.

Kapı kilitli ama ikimizin de kariyerinin talepleri diğer tarafta bekliyor. İki gün içinde Çin'e gidecek olan uçak. Benim New York'a döneceğim uçak.

Ama şu anda, onun kıkırdamasının gürültüsüyle bölünen sessizlikte sadece biz varız.

"Kendi kendini temizliyor aslında," diye yanıtlıyor şakağımı öperek. "Az bakım gerektiriyor.

Şanslıyız." Ters kovboy kız ters döndü ve ben soğuk suyun içinde Kenan'ın kucağında yan duruyorum.

"Bu su hiç ısınmaz mı?" diye soruyorum. Tutkunun ilk heyecanı geçtiğine göre, soğuk beni etkiliyor ama kıpırdamak istemiyorum. Kenan yapana kadar olmaz. Benden daha fazla dayanmasını istemiyorum.

"Asla." Elimi parmak uçlarıyla birlikte kaldırıyor, aslında o kadar uzun süre kalmamış olmama rağmen büzüşmüş. "Aramaya hazır mısın? Soğuk sana fazla mı geldi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, takırdayan dişlerimi sıkarak. "Burada harika hissediyorum.

Bayıldım."

"Katılıyorum." Başı arkaya düşüyor ve sanki bütün geceyi geçirecekmiş gibi kollarını küvetin kenarından uzatıyor. "Bazen burada uyuyakalıyorum."

Oh, hayır.

Suyun pürüzsüz yüzeyini bozarak aniden ayağa kalkıyorum. Tam çıkıyordum ki alaycı kahkahası beni döndürdü.

"Ben kazandım," diyor, beyaz sırıtışı o lanet yakışıklı yüzünde

alaycı bir ifadeye dönüşüyor. "Her şey bir yarışma değildir

Kenan," diyorum bıkkınlık numarası yaparak.

"Oh, evet, öyle." Kaslı bir kol belime dolanıyor ve dudakları popomu dağlıyor, her iki yanağıma da birer öpücük konduruyor. "Ve ben kazandım. Seni kazandım."

Omzumun üzerinden baktığımda hâlâ suyun içinde oturuyordu ve yüzündeki ifade neredeyse saygılıydı. Kral Süleyman sevgilisine böyle mi bakıyordu? Onun direnci de benimki gibi kırıldı mı? Sevgilisi onun kalbini bir sarmaşık gibi sardığını hissetti mi? Yüzyıllar sonra iki insanın birbirlerine aktardıkları, kanonlaştırılmaya yazgılı sözleri kalplerine alacaklarına dair bir fikirleri var mıydı? Onların tutkularını, birbirleri için söyledikleri sözleri kelimesi kelimesine *kalbimize* alacağımızı?

Ama ben kimim ki onların cesur aşk ilanlarının arkasına saklanayım? Ruhumu, kalbimi sonunda buna layık olan bir adama *açmamak* için mi?

Dönüp küvetin kenarına oturuyorum ve Kenan'ın yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Ona *kendi* kelimelerimle anlatmak istiyorum, buna ihtiyacım var. Kendi tarzımla.

"Seni seviyorum, Lotus."

Ben ona söyleyemeden onun bana söylediği sözleri takip eden ürkütücü bir sessizlik; bir mucizeyi takip eden türden; doğaüstünü kovalayan, sebep arayan türden. İşte bu, kalplerimizin

eşzamanlılığı, ortak bir vuruş ve gümbürtü. Mucize, birbirimizi bulmuş olmamız.

"İlk ben söylemek istedim," diyorum ona, göz kapaklarımın arkasından yaşlar süzülürken. "Sen benden önce davrandın."

"Sana her zaman kazandığımı söylemiştim," diyor hafif ukala da olsa nazik bir gülümsemeyle. Bu gülümseme gözlerinde başlar ve kimsenin girmeye cesaret edemediği tüm karanlık geçitleri aydınlatana kadar yavaş ama emin adımlarla yüzüne yayılır. O, gizli tünelleri, terk edilmiş zindanları ve ağır kilitleri olan bir kale.

Kapılar.

Ve ben de onun iskelet anahtarıyım.

Onu tekrar öpmek için eğildim, tadını alabildiğim kadar almak istiyordum.

"Kalacaksın, değil mi?" diye soruyor, elleri çıplak sırtımdaki kasları okşarken. "Ben birkaç gün içinde Çin'e gidene kadar kalacaksın, değil mi?"

"Neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Neden seni küçük ..." Kollarını belime doluyor ve beni tekrar buz gibi suyun içine çekiyor.

Kahretsin!

Soğuk şok ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

"Kenan!" Elimle suya vuruyorum, yüzüne doğru uçuyor.

Gülüyor, beni kucağına çekiyor ve bir eliyle beni geniş göğsüne sıkıştırırken diğer eliyle yanlarımı gıdıklıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum. "Kes şunu!"

Zar zor nefes alabiliyorum. İkimiz de kahkahadan hırıltılar çıkarıyor, nefesimizi tutmaya çabalıyoruz. Sonunda rahatladığında, ben de en az onun kadar zor nefes alarak onun kabaran göğsüne yaslanıyorum.

"Seni seviyorum, Button."

İkinci seferde daha da tatlı oluyor. Gözyaşlarımı tutamıyorum. Hâlâ gülmekten ağrıyan yanaklarımın üzerinde kendiliklerinden yuvarlanıyorlar. "Ben de seni seviyorum."

Kolları beni sıkıca sarıyor ve onu tekrar öpmek için arkama yaslanıyorum ama telefonum çalıyor ve bu anı bozuyor.

"Bırak onu," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Gitme."

"Öncelikle, burası buz gibi." Elbisemin cebinden telefonu almak için yan tarafa geçmeden önce dudaklarına son bir öpücük bırakıyorum. "İkincisi, bu Iris'in zil sesi."

"Güzel manzara," diyor Kenan arkamdan.

"Artık sana ters kovboy kız yok," diye uyarıyorum, omzumun üzerinden bakıp çıplak kıçımı oynatarak.

"O hariç her şey." Gülümsemesi azalır. "Hayır, gerçekten. Bunun dışında her şey." Sırıtıyorum ve telefona cevap veriyorum. "Hey, Bo. N'aber?"

"Lotus, neredesin?" Sesindeki ciddi ton beni hemen ayıltıyor.

"Neyin var?" Yakındaki bir kancada asılı olan havluya uzandım. "Michael mı? O iyi mi? Sen-"

"Biz iyiyiz," diye beni rahatlatmak için acele ediyor. "Özür dilerim. İyi olduğumuzu söylemek istememiştim." Devam etmeden önce bir tereddüt, bir duraklama oluyor.

"Annem aradı," diyor.

"Priscilla Teyze?" Kaşlarım çatıldı. "Ne istiyormuş?" "Numaran onda yoktu."

"İkisi de yapmaz. Neden yapsınlar ki?"

"Annenin hastanede olduğunu haber vermek için aradı, Lo," diyor. "Annem eve gitmen gerektiğini söylüyor."

37

Lotus

Evim New Orleans değil.

Ve evim kesinlikle May DuPree'nin, on üç yıl önce Ron Clemmons adında bir pislik için beni terk eden kadının yakınında değil.

Priscilla Teyze'yi geri aramadım. Arayacak mıyım bilmiyorum. Iris'in annesiyle ilişkisi benimki kadar kötü değil ama çok daha iyi de değil. Pris Teyze'nin yeni torununun doğduğu gün araması bir tesadüftü. Iris hamileliğinin hiçbir detayını onunla paylaşmamıştı. Onların kendi dramları var.

Annemle iletişim kurmamayı seçtim ve bunu değiştirmek için bir neden görmüyorum. Iris, eğer Pris Teyze'nin söylediği kadar ciddiyse, çok geç olmadan bir çeşit barış yapmayı denemek isteyebileceğimi düşünüyor.

Şu anki kadar sağlıklı olmam yıllarımı aldı. Ya annemi görmek, o yeri ve o zamanı yeniden ziyaret etmek beni geriye götürürse? Ya yaz boyunca elde ettiğim tüm kazanımları, ölmekte olan bir kadını görmenin aslında vermeyeceği idealize edilmiş bir huzurun peşinde kaybedersem?

Annem doğum yaptı. Vay canına. Kediler ve köpekler bütün yavrularını doğururlar. Gördüğüm kadarıyla doğumda bir mucize yok. Mucize bunu takip eden şeydir. Özverinin mucizesi. Özsaygıyı beslemek ve bir çocuk için fedakârlık yapmak olgusu - sadece bedenlerini değil, ruhlarını da beslemek. Annenin ne olduğunu biliyorum ve bu May DuPree değil. Benim bir annem vardı. Ben içimde ölüyken, konuşmayı bile reddeden bir çocuğun yürüyen, katatonik açık yarasıyken, MiMi bana *hayat* verdi.

Bu bir anne ve benimki çoktan öldü.

Marsha telefonda bana "Kendin için doğru olanı yapmalısın" dedi.

"Evet, ama ne *yapmalıyım*?" diye sordum. "Benim için neyin doğru olduğunu nasıl bilebilirim?" "Bence-"

"Evet," diye araya girdim. "Lütfen bana ne düşündüğünü söyle. Senin profesyonel mesafene ihtiyacım yok, Marsha." "Ben senin arkadaşınım *ve* bir profesyonelim," diye hatırlatıyor bana.

"Bence gidersen, neden gittiğini bilmen gerekir.
ve beklentilerinizi yönetin. Ondan ne istersiniz? Onun için?"

"Onun için hiçbir şey istemiyorum," diye tükürdüm, Kenan'ın koltuğunda bacaklarımı altıma almak için kayarak. "Zaten benim için ölü sayılırdı. Beni ele verdiği günden beri hiç konuşmadık."

"Tamam, bu adil. O zaman ondan ne istiyorsun? Kendin için?"

Bir an bunu düşündüm ve aynı odada olsaydık ondan ne isteyeceğimi dürüstçe sordum.

"Bana söyleyeceği kelimeleri isterdim," diye cevap veriyorum öfke ve uzun zamandır birikmiş bir öfkeyle. "Beni neden terk etti? Benim yerime onu nasıl seçebildi?"

Sanki koşuyormuşum gibi göğsüm kabarık nefeslerle inip kalkıyor.

"Ama bunu daha iyi hale getirecek ne söyleyebilir ki Lotus?" Marsha soruyor. "Kulağa acınası bir bahane gibi gelmeyecek ne söyleyebilir ki?"

Hiçbir şey. Bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve söyleyeceği her şey hakaret gibi gelecekti.

"Peki neden gidiyorsun?" Omuz silkerek soruyorum, çaresiz ve öfkeli hissediyorum, sanki karnımda bir şeyler kaynıyor

sıkı bir kapakla. Sanki her an patlayabilirmişim gibi.

"Ya ihtiyacın olan sözler ondan gelmiyorsa," diyor Masha, "ama ona *geliyorsa*?" "Onu affetmemi mi istiyorsun?" Soruyorum, kavramın içinde boğuluyorum.

"Şart değil. Affedebiliyorsanız ne âlâ, ama affedemiyorsanız, bir başkasını affetmemeniz iyileşemeyeceğiniz anlamına gelmez. İnsanların, hayatta kalanların kendilerini inciten kişileri affetmeden hayatlarına devam edemeyeceklerini söylemelerine katılmıyorum. Benim bakış açıma göre anahtar, acıyı serbest bırakmaktır. Acı sizi geride tutmadan hayatınıza devam etmek. Belki de bu durumda size yardımcı olacak olan ondan duymanız gereken sözler değil, ona söylemeniz gereken sözlerdir. Eğer durumun böyle olabileceğini düşünüyorsanız, o zaman bu yüzden gidin. Yaptığı affedilemez şey hakkında sizi daha iyi hissettirecek bir şey söylemesini beklemeyin."

Sözleri, MiMi'nin "bilenin" yaşadığını söylediği yerde, karnıma gerçeğin gümbürtüsüyle iniyor. İçgüdülerin.

Marsha'yla telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre Kenan'ın koltuğunda oturup ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Marsha yazmamı önerdi ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Kenan antrenmandan geliyor, spor çantasını yere bırakıyor ve endişeli bir yüz ifadesiyle beni izliyor. Yanıma geliyor, kanepeye uzanıyor ve beni kucağına çekiyor. Boynunun temiz kokusuna gömülüyorum.

"Aman be. Duş almışsın," diyorum hayal kırıklığımı belli ederek. "Vücudundaki teri yalamayı umuyordum."

"Geri dönüp tekrar terleyebilirim," diye umutla öneriyor.

"Belki bir dahaki sefere." Çenesinden öpüyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum, birkaç dakika boyunca onun ve sessizliğinin tadını çıkarıyorum. "Ben New Orleans'a gidiyorum."

Altımda sertleşiyor, yüzüme bakmak için geri çekiliyor. "Öyle misin?" diye soruyor.

"Emin misin?" "Evet."

"Zamanlamaya lanet olsun," diye homurdanıyor. "Bu gösteri maçı için Çin'e gitmek zorunda olmasaydım, ben de seninle gelirdim."

"İyi olacağım."

"Ve yeni bebekle Iris gidemez," diye devam ediyor, sanki kafasında evirip çeviriyor, bir çözüm arıyor. "Belki Billie ya da Yari?"

"Tek başıma iyi olacağım. Gerçekten."

"Ara beni." Dudaklarını saçlarıma bastırıyor. "Elimden geldiğince senin yanında olmak istiyorum." Göğsüne doğru başımı sallıyorum ve kollarımı geniş gövdesine doluyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Birbirimize sarıldığımız bir anın ardından soruyorum.

"Ne istersen."

"Biraz asık suratlı olmakla ünlüsünüz."

Kıkırdıyor. "Bunu nereden biliyorsun? Basketbolu takip etmediğini bile unutma."

"Fazla araştırmaya gerek yok. Ve seni Google'da aratmadım. Arkadaşlarım bana sizin ne kadar korkutucu olduğunuzu anlattılar. Basınla pek konuşmadığınızı. Herkes senin ne kadar sert ve esrarengiz olduğunu düşünüyor."

"Tamam, ne demek istiyorsun?"

"Bana karşı hiç öyle olmadın Kenan." Yukarı bakıyorum. "Başından beri bana karşı açık ve meraklıydın, bana bir şeyler anlattın ve-"

"Seni istedim," diye araya girdi. "Neredeyse en başından beri hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni

istediğim gibi istememiştim. Seni o hastane odasında gördüm ve işte o an oldu. O gün aşık oldum demiyorum ama beni yalnız bırakmadın."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra bana baktı, güçlü yüz hatlarında yabancı bir belirsizlik titreşimi vardı.

"İlk tanıştığımız gün bir şey hissetmedin mi?" diye soruyor. "Ya da o ödül töreninde? Geçen yılki Noel partisinde? Birbirimize rastladığımız zamanlardan herhangi birinde?" Başını hızlıca sallar. "Fark etmez. Şimdi hissediyorsun."

Çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve gözlerini benimkilerle buluşturuyorum. "Odadan mümkün olduğunca çabuk kaçtığım onca zaman, sen yokmuşsun gibi davrandığım ya da seni oyalamak için ukalalık yaptığım onca zaman, bir şey hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun?"

Burunlarımız birbirine değene kadar yüzünü eğiyor.

"Beni ölümüne korkutmadan önce sana söylemiştim," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı yalayarak. "Hâlâ korkuyor olmalıyım.

Aşk zordur. Güven zordur."

"Artık başka seçeneğim yok," diyor ve önce bir yanağımı, sonra diğerini öpüyor. "Sende bana ait olan ve geri alabileceğimden emin olmadığım bir şey var."

"Oh, öyle mi?" Huskily soruyorum. "Peki sizde ne var Bay Ross?"

Beni erittiğini bildiği bir şekilde, bir şarkıyla söylüyor. *"Gözlerinizin bir bakışıyla kalbimi çaldınız."*

38

Lotus

Hastane odasında, kablolar ve tüpler arasında annemi arıyorum. Bilinci yerinde değil, bu da bana ne söylemem gerektiğini düşünmeden onu incelemem için zaman veriyor. Bana ne söyleyebileceği *konusunda*.

"Sen geldin."

Priscilla Teyze'nin sesi tatlı çay ve Fransız Mahallesi kokteyli Sazerac'ın bir karışımı; acı, konyak, absent ve limon kabuğundan oluşan eski bir Haitili aile tarifi. Pris Teyze'nin sesi, Aşağı Dokuzuncu Mahalle'de hayatını kazanmaya çalışmaktan gelen acı bir tını taşıyor. Pris Teyze'yle, acıyı tatlıyla birlikte almalısınız.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Pris Teyze hiç yaşlanmıyor. Iris'in annesine değil de biraz ablasına benziyor. Iris'ten bir ton daha koyu ve benden birkaç ton daha açık olmasına rağmen ikimizden de daha güzel. Saçları akıcı bir dalgayla beline kadar sarkıyor ve hala çizgisiz olan gözleri, bir erkeğin ona ulaşmak için uçurumdan atlamasına neden olabilir. Bunun olduğunu gördüm, en azından mecazi olarak. Priscilla Teyze'nin tadına bakmak için eşlerini terk eden, çocuklarını bırakan, işlerini kaybeden erkekler. Ancak o annemden daha akıllıydı ve hiçbir zaman *onlardan* hoşlanmadı. Asla tek bir erkeğe takılıp kalmadı, kendini bir aşığa, onun kendi kanından ve canından olanlara karşı işlediği günahları affettirecek kadar vermedi. Hiç pişmanlık duymadan kızına sırtını dönecek kadar. Hayır, o farklı günahlar işledi ve bunları Iris'le kendisi çözmeli. Ben kendi şeytanlarımla başa çıkmak için buradayım.

"Evet, geldim" diye cevap verdim.

"Teşekkür ederim."

Sesi gerçekten titriyor ve yaşlanmayan güzelliğe baktığımda gerçek bir kırılganlık, gerçek bir korku görüyorum. Onun yüzünde samimi bir şeyler görmek benim için yeni bir şey. O ve annem zırh hakkında her şeyi biliyorlardı - bir erkeği ödeme yapacak kadar yaklaştırmak, ama acı verememesi için onu kol mesafesinde tutmak için parlak cepheler hakkında. Görünüşe göre kızlarını güvende tutmayı daha az önemsiyorlardı.

"Durumu kötü Lo," diyor Pris Teyze endişeyle, ellerini önünde kavuşturarak. "Felç geçirdiğini söylüyorlar."

"Felç mi?" Ben sordum. Annem beni on yedi yaşındayken doğurmuş ve henüz kırk iki yaşında.

"Duyulmamış bir şey değil," diyor Pris Teyze. "Tabii senin bununla bir ilgin yoksa. Sen?"

"Ne?" Bir an için ne yapacağımı şaşırdım. Hiçbir fikrim yok. "Ben mi? Ne demek istiyorsun?" Pris Teyze dudaklarını yalıyor ve dikkatle beni süzüyor.

"MiMi'nin sana bir şeyler öğrettiğini biliyorum," diyor ve sonra aceleyle temizliyor. "Bunu yaptığın için seni suçladığımdan değil. Sadece, ne kadar genç olduğunu düşünürsek, bunun bir kara büyü olup olmadığını merak ettim. Bir kök, bir büyü, belki de kırabileceğin bir şey olabilir mi?"

Tanrım, ne kadar aptalım.

Pris Teyze'nin benden bir tür barış yapmamı istediğini sanıyordum - annem ölmeden önce onu görmemi istiyordu - ama onu kurtarabileceğime inanıyor.

Öfkemi, kızgınlığımı yutuyorum ve birlikte oynamaya karar veriyorum.

"Ne yapabileceğimden emin değilim," diyorum uygun bir ciddiyetle. "Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerekiyor."

Priscilla Teyze'nin gözleri parlıyor ve hevesle başını sallıyor. "Evet. Neyle uğraştığımızı gör. Büyünün arkasında herhangi biri olabilir. Ondan nefret eden bir sürü karısı olduğunu biliyorsun, doğrusunu söylemek gerekirse kocaları da. Yardım edebileceğim bir şey var mı? İhtiyacınız olan bir şey?"

"Evet." Kaşlarımı çatıyorum, uzun uzun düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Eve git." "Hı-hı," diyor başını sallayarak.

"Ve bana getirin ..."

"Evet, neye ihtiyacınız var?" diye soruyor, umuttan nefesi kesilmiş bir halde.

"Mücevherlerinden bir parça," diye bitiriyorum, bir an gözlerine bakıp sonra başka tarafa bakıyorum. "Mücevher mi?" Pris Teyze'nin kaşları birbirine yaklaşıyor. "Herhangi bir mücevher mi?"

"Tercihen sevdiği ve yolculuğunda yanında götürmek isteyeceği bir şey." "Öbür dünyaya mı?" Pris Teyze gözyaşlarını tutamayarak fısıldıyor.

Bir an kendimi kötü hissettim ama geçti. Annemle yalnız kalabilmem için Pris Teyze'nin gitmesi gerekiyor.

"İş o noktaya gelirse, evet," diyorum aceleyle, suçluluk duygum beni durdurmadan önce. "Ama o noktaya gelmeden önce bunu kullanabilirim."

"Uzun sürmez." Kapıya doğru yöneldi, durakladı ve bana baktı. "Geldiğin için teşekkür ederim. Geleceğini düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diye mırıldandım. "Gitsen iyi olur, böylece mücevherlerle birlikte geri dönebilirsin."

Hastane yatağında yüzükoyun yatan anneme bakmama izin vermedim, gerçekten. Pris Teyze gittiğinde, bakacağım.

Onu on üç yıl içinde iki kez gördüm, her ikisinde de ölüm yakındı. Birinde Ron'un mezarı başında, diğerinde de MiMi'nin mezarı başında. Ve benimle konuştuğu son kelime elveda oldu. Şimdi, bunu düzeltecek tek şeyin onun sözleri olduğunu hissettiğinde, konuşamıyor. Makinelerin bip sesi, odadaki tek ses, çan çalıyor olabilir. Ölüm yine bizimle olabilir.

Pris Teyze, Iris'in kız kardeşine benziyorsa, annem de Pris Teyze'nin halasına benziyor. Yine de annem daha genç. Hayat onun için daha zordu ya da belki de Pris Teyze gibi yılların nasıl geçtiğini anlayamadı. Fark ettiğimden daha çok benziyoruz. Gözlerimin eğimini, ağzımın şeklini ondan almışım. İnsanlar ona benzediğimi söylerlerdi, o da başını eğer, beni bir yabancıymışım gibi inceler ve "Gerçekten mi? Anlamıyorum." derdi.

"Sence bu beni nasıl hissettirdi anne?" Sessiz kadına soruyorum. "Bana benzemek istemedin. Benzerliği görmek istemedin, ama bir benzerlik var."

Ağzımda acı bir burukluk sırıtıyor. "Artık moda sektöründe çalışıyorum, güzel kıyafetler giyiyorum ve bazen insanlar güzel olduğumu düşündükleri için fotoğrafımı çekip galerilere asmak istiyorlar. Ama sen bunu hiç görmedin, değil mi?" Ona sordum. "Bu yüzden mi yaptın? Bu yüzden mi benim yerime onu seçtin? Yeterince hafif değildim. Yeterince güzel değildim. Her zaman beni geri gönderebilmeyi diledin ve eline geçen ilk fırsatta bunu yaptın mı?"

Gözyaşları boğazıma doluyor ve kaçınılmaz soruyu dilime doluyor. "Neden beni incitmesine izin verdin anne?"

Kendi gözyaşlarımla sabırsızlanarak burnumu çekiyorum. "Çürümüş olduğunu bile bile neden onu seçtin? Küçük kızını incittiğini bile bile? Neden benim için hiç gelmedin?"

Soru, hastane odasının sterilliğinde sert ve çiğdir. "Beni hiç özlemedin mi? Hiç o güne geri dönüp beni vermeyi yeniden düşündün mü?"

Beyhude sorular dizisi etrafımda yığılıyor, hiçbir yere gitmiyor, duvarlardan sekiyor. Pris Teyze

annemi kurtarmak için büyüde kullanabileceğimi düşündüğü mücevherlerle yakında dönecek.

Buraya May DuPree'yi kurtarmaya gelmedim. Kendimi kurtarmaya geldim.

Belki "bir kerede ve her şey için" değil, çünkü travma bu şekilde işlemiyor. İyileşmem için hiçbir zaman bir "son" olmayabilir. Sıkılmış saç kokusu beni her zaman rahatsız ediyor olabilir. Terk edilmekten ve ihanete uğramaktan kaynaklanan üzüntüyü ve belirsizliği üzerimden atamadığım günler her zaman olabilir. Yerde soluk pembe görünen ama bir daha asla lekesiz olmayan bir kan lekesi gibi, hayatımda sonsuza kadar bunun izlerini görebilirim.

Ah, İsa'nın kanı bizi kar gibi beyaz yıkadı.

Pazar günleri kiliseye gitmediğimiz zamanlarda söylediğimiz MiMi'nin ilahilerinden birinin dizeleri acımı karşılamak için ayağa kalkıyor. Her zaman yaptığı gibi acımı karşılamak için ayağa kalktı. Başı dik. Korkusuzca. Bilgelikle. Şefkatle. Koşulsuz sevgiyle. Bana öğrettiği şeyler beni buraya kadar getirdi. Yaralarıma ilk sargı bezi koyan oydu. Bugün ben onları kapatıyorum.

"Senin sözlerine ihtiyacım olduğunu sanıyordum anne," diyorum, sesim kısık. "Ama arkadaşım bana en çok yardımcı olacak sözlerin *sana* söyleyeceklerim olabileceğini söylüyor, işte söylüyorum."

Marsha'nın bana rehberlik ettiği travma anlatısını yazmak için kullandığım günlüğü çantamdan çıkarıyorum.

Çevirdiğim son sayfa başladığım yerdir.

"Şansın vardı," diye okuyorum ilk satırı hiç tereddüt etmeyen güçlü bir sesle. "Beni koşulsuz sevme şansın vardı ama sen beni değiştirmeyi seçtin. Bir annenin yapması gerektiği gibi beni koruma şansın vardı ama sen beni ikiye bölen adam için bana ihanet etmeyi seçtin. Ron bana tecavüz etmeden önce küçük bir kızdım ve o günden sonra bilmemem gereken şeyler biliyordum. Sorma zamanı gelmemiş sorularım vardı. Masumiyetimi çaldı."

Bu acının şoku odayı sel suları gibi dolduruyor, etrafımda ve başımın üzerinde yükseliyor. Nefesimi tutuyorum. Nefes nefese kalıyorum. Panik beni dalgalar halinde dövüyor, ama derin nefesler alabilene kadar her seferinde küçük yudumlarla ciğerlerime hava çekiyorum. Daha önce pek çok kez olduğu gibi, bu acı beni boğmaya çalışıyor.

Ama yapamaz. Buna izin vermeyeceğim.

"Masumiyetimi çaldı," diye kaldığım yerden devam ediyorum, sesim titriyor ve zayıflıyor ama yine de benim duyabileceğim kadar yüksek - eğer duyabiliyorsa onun da duyabileceği kadar yüksek. "Ve sen onu cezalandırmak yerine, benim için adalet aramak yerine, onu seçtin. O zamandan beri neredeyse her gün nedenini sordum. Yüksek sesle söylememiş olabilirim ama ne zaman kendimden şüphe etsem, yeterince güzel olmadığımı, yeterince hafif olmadığımı, farklı olmam gerektiğini, daha fazlası olmam gerektiğini düşünsem, bunu neden yaptığını soruyordum. Bende bu kadar yanlış olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Omurgam dikleşiyor ve eski acıların ve solmuş kâbusların ağırlığına karşı koyuyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve onları bir pelerin gibi üzerimden atacak gücü buluyorum. "Ama ne var biliyor musun?" Retorik olarak soruyorum, çünkü cevabı zaten biliyorum. "Benim hiçbir sorunum yok. Sorun sendeydi. Günah onundu ve utanç, suçluluk, yıllarca taşıdığım kir, bunlar da onundu. Bu senindi ve ben bunu saklamayı reddediyorum."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp ağzımın kenarlarına akıyor ve boğazımın dibinde birikiyor.

"Benim için yaptığın tek iyi şey beni vermek oldu," diyorum *gris-gris* yüzüğümü okşayarak.

"Buraya ölmeden önce annemi görmeye gelmedim, çünkü annem çoktan öldü. MiMi isteyebileceğim en iyi anneydi. Benimle ilgili iyi olan her şey ona geri döner ve iyi olmayan her şeyi nasıl kabul edeceğimi ya da değiştireceğimi bana o öğretti."

Mektubu katlıyorum çünkü son satırını ezberledim. Bu odaya geldiğim gerçek.

bilerek ve söyleyeceğimi söyleyerek bu odadan ayrılacağım.

"May DuPree'ye "Buraya beni ona verdiğin için seni suçlamaya değil, onu bana verdiğin için sana teşekkür etmeye geldim" dedim.

Hastane odasının kapısı açılır ve Pris Teyze elinde bir mücevher kutusuyla içeri dalar.

"Hepsini getirdim," diyor ve bana uzatıyor. "Olur da bir parça yerine başka bir parçadan etkilenirsin diye."

"Bir titreşim mi?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Bilmiyorum." Zarif omuzlarını silkiyor. "Sen ve MiMi ne yaparsanız yapın, sadece yapın. Sadece onu kurtarın."

"Yapamam." Başımı sallıyorum ve kutuyu geri veriyorum. "Kimseyi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Hayır, yapabilirsin." Ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor, çaresizlik tutuşunu acı verici hale getiriyor. "Yapmak zorundasın. MiMi senin en güçlüsü olduğunu söyledi."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Her zaman," diyor Pris Teyze sabırsızlıkla. "Sen beş, altı yaşlarında küçük bir kızken bile hepimizin en güçlüsü olduğunu söylerdi. İstemediğimiz tüm gücün sana geçtiğini söylerdi."

"Ne? Ben ..." Bocalıyorum ve bunu değerlendiriyorum. "Ölmek üzere olan bir kadını kurtaramam."

"Yapmak zorundasın," diyor Pris Teyze, gözyaşları kara gözlerini daha da ışıltılı hale getirerek. "Fazla zamanı kalmadığını söylüyorlar."

Ve onun sözleri bir davetiyeymiş gibi, ölüm geliyor. Elinde tırpan tutan, sadece benim gördüğüm pelerinli bir figür değil. Kara bir melek ya da boynuzlu ve kuyruklu bir yaratık değil. Aniden bastıran soğuk ve kollarımda beliren tüylerim diken diken oluyor.

MiMi, dünyada olup bitenlerin çoğunu göremediğimiz için kaçırdığımızı, sadece gözlerimizin kanıtlarına güvenerek önemli şeyleri kaçırdığımızı söyledi.

Ölüm odaya girdiğinde olduğu gibi.

"Onu kurtaramam," diyorum Pris Teyze'ye. "Ama onun için yapabileceğim
bir şey var." "Ne?" Korku her zamanki güzel yüzünü buruşturuyor. "Herhangi
bir şey. Ne yapabilirsin?"

Pris Teyze'nin elini sıkıca tutuyorum ve tam önümde ölmekte olan anneme bakıyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyorum, sesim cesur kelimelere rağmen titriyor. "Kararımı açıklamak için buradayım."

"Ne yapıyorsun?" Pris Teyze elini çekiştiriyor ama ben bırakmıyorum. "Hiçbir büyünün parçası olmak istemiyorum. Nedir bu?"

"Bu, kesintisiz bir soyun gücü," diyorum ona, korkusu belli olduğu için sesimi sakin tutarak. "Bizim soyumuzdan gelen iki kadın bir kadından daha güçlüdür."

Elini çekmeyi bırakıyor. "Peki onu kurtarabilir miyiz?"

"Hayır, ama sanırım yol boyunca ona yardım edebiliriz."

"Hayır." Gözyaşları pürüzsüz yanaklarına dökülür. "O yapamaz ... ... yapmak zorundasın ..."

Yavaşça başımı sallıyorum, elini daha sıkı kavrıyorum ve yatağa geri dönüyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyorum tekrar. "Kararımı açıklamak için buradayım. Bu kadının ruhu dengede duruyor."

Anneme okuduğum her şeyi, bana hiç söylemediği her şeyi, asla cevaplayamayacağım tüm soruları tekrar ediyorum. Bana cevap verebilseydi bile, bu yeterli olmazdı.

Yaptıklarının bana verdiği tüm acıyı hatırlıyorum. Hâlâ bunun mirasıyla yaşıyorum.

Bu kadının ölümden sonraki hayatı üzerinde herhangi bir etkim olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. O benim için neredeyse bir yabancı. Belki de bu sadece teyzemin kederini hafifletmek için bir gösteridir. Belki de May DuPree'ye hayattayken sahip olmadığı bir şeyi ölürken veriyorumdur. Ya da belki bu bencilce bir harekettir ve

Fısıltılar öbür dünyada onun için değil, bu dünyada benim için. "Yanına bir taş koydum ..."

Son kelime üzerinde gerçekten sonsuzlukta yankılanacakmış gibi tereddüt ediyorum ve sonra onu dalgaları sonsuz olan sudaki bir taş gibi bırakıyorum.

"Barış."

39

Kenan

Güneş batmadan önce hedefime ulaşmayı çok istiyorum. Bu arka yollar ve bataklıklar çok ürkütücü. Her an Google Haritalar'ın *"Gerçekten mi dostum?"* demesini bekliyorum.

Başarısız olursa, Iris'in bana gönderdiği yol tarifi de var. Son birkaç milin zor olabileceğini söyledi. "Zor mu?" Kiralık arabadaki tek kişi ben olmama rağmen yüksek sesle soruyorum. "Daha çok Orta
Louisiana'dan daha fazla."

MiMi'nin evine yaklaştıkça, ya da sanırım artık Iris ve Lotus'a ait, daha da kararsız hissediyorum. Sorun taşra, timsahlar ya da yanından geçerken bana doğru uzanan kollarıyla canlanmış gibi görünen ağaçlar değil. Kararsızım çünkü Lotus'u ne durumda bulacağımı bilmiyorum. Kimse ondan haber almadı. En son konuştuğumuzda, hastanedeki annesini ziyaret etmek için New Orleans'a gidiyordu. Ben Çin'deydim ve Amerika'ya dönüp onunla birlikte gidebilmeyi çok istiyordum. Bu bir hafta önceydi. Takım hala Şangay'da ama maç bitti. Her şey iyi niyet ve görünüşle ilgili, bu yüzden onlara ailevi bir acil durumum olduğunu ve erken dönmem gerektiğini söyledim. Hâlâ sezon öncesi olduğu için işler daha gevşek.

Acil bir durum gibi hissediyorum. Iris, May DuPree'nin öldüğü haberini aldığından beri, üç gündür Lotus'la konuşmuyor. Lotus, Iris'e eve gideceğini söyledi ve o zamandan beri kendisinden haber alınamadı. Her arama sesli mesaja düşüyor ve ben aklımı kaçırmak üzereyim. Hiçliğin ortasına kadar gelmem aptalca bir iş olabilir. Ya burada bile değilse?

Bu benim alacağım bir şans. Eğer acı çekiyorsa, onun yanında olmak isterim. Benimle olmasını isterim.

Küçük ev bodur, verandaya giden bir taş yolu ve mavi bir kapısı var. Bahçe aşırı mı büyümüş yoksa her zaman böyle mi görünüyor bilemiyorum, bataklığın bir uzantısı gibi ama su yok. Umarım timsah yoktur.

O burada olmadığı için kalamayacağım ihtimaline karşı gece çantamı arabada bırakarak park ediyorum. Kapıyı çalıp bekliyorum ama cevap yok. Kapı kolunu denediğimde dönmüyor. Burada benim sürdüğümden başka bir araba yok, bu yüzden buraya nasıl gelmiş olabileceğinden ya da eve dönmeyi nasıl planlayabileceğinden emin değilim. Gittikçe zamanımı boşa harcadığımı hissediyorum.

Burası hakkında o kadar çok konuştu ki. Ne bekliyordum bilmiyorum ama canlı, güzel kızımın burada büyüdüğünü, bu kadar izole ve her şeyden uzak olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum. Ama o buradan sevgiyle, hatta özlemle bahsetti. Belki de ona burayı sevdiren burada yaşayan kadındı - MiMi'nin Lotus için yarattığı dünyayı seviyordu. Pembe bulutların hüznü kovaladığı ve sihirli ağaçların insana kendini güvende hissettirdiği bir dünya. Ona göre burası bir bataklık değil, bir tür harikalar diyarı, yaşadığı cehennemden sonra tam da ihtiyacı olan şey.

İnsanların inançlarından başka güvenecekleri hiçbir şey yoktu, bu her ne şekilde olursa olsun. Bu şekilde hayatta kalıyorlardı.

Lotus bunu bana Sylvia'nın evinde din ve vudu hakkında konuşurken söylemişti. Burada MiMi

ve onun *gris gris*'i, iksirleri ve büyüleriyle bulduğu şey bu muydu? Belki de Lotus inancı buldu, her ne şekilde olursa olsun, böylece o da hayatta kalabilirdi.

MiMi'nin arka bahçesindeki ağaçtan gün batımını seyretmeyi çok severdim.

Brooklyn'de geçirdiğimiz gün söyledikleri aklıma geliyor ve evin arkasına doğru uzanan çimenlerde aşınmış patikaya bakıyorum.

Denemeye değer.

Pek bir şey bulma umudum olmadan patikayı takip ediyorum, ama varlığından haberdar olmadığım bambaşka bir dünya var. Ağaçlardan oluşan bir gölgelik suya inen yolu gölgeliyor. Her yerde çiçekler açıyor, bakımlı değiller ama yabani ve güzeller. Ve sonra Lotus'un ağacı olması gereken şeyi görüyorum. Kocaman ve küçük bir kızın oradan tüm dünyayı görebileceğini düşündüğünü hayal edebiliyorum. Parlak, altın rengi bir şey görene kadar dalları ve kolları araştırıyorum.

Yapraklar hışırdıyor ve dallar yer değiştiriyor. Birkaç metre sola doğru yürüyorum ve yerden yaklaşık yirmi metre yükseklikteki bir dalda Lotus'u net bir şekilde görebiliyorum.

"Lotus!" Ona bağırıyorum.

Şaşkınlıkla başını çevirip yüzüme bakıyor ama yanıt vermiyor. Gözleri buradan bile boş ve uzak görünüyor, sanki tanıdığım, sevdiğim ve beni seven kız bir yerlerde saklanıyormuş gibi.

"Bebeğim, aşağı gel," diye tekrar deniyorum. "Çok yüksek. Seni orada sevmiyorum."

Cevap yok ama ince kaşlarını birbirine yaklaştıran bir kaş çatma var. Başını iki yana sallar.

"Kahretsin Lotus," diye mırıldanıyorum içimden ve tenis ayakkabılarıma bakarak ağaca doğru yürüyorum. "Sanırım bu Glad'ler tırmanmak için mi yapılmış göreceğiz."

Gerçekten bir ağaca tırmandığımı söyleyemem. Philly'de büyüdüm. Sonuna kadar şehir çocuğuyum ve kimsenin lanet ağacına tırmanmanın bir değerini görmedim, ama August'u ipe tırmanırken yenebiliyorsam, bir ağaca da tırmanabilirim.

Onunla benim aramda çok fazla kol bacak yok ama her birinin arasında çok fazla boşluk var ve ben mücadele ederken onun buraya nasıl çıktığından emin değilim. Konuştuğunda gözlerinin içine bakabilecek kadar yakınında, bir dal altındayım.

"Neden buradasın?" diye fısıldıyor.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Açıkçası onun için buradayım, ancak kederin bazı şeyleri daha az açık hale getirme, daha az anlamlı kılma gibi bir yolu var.

"Senin için geldim," diyorum basitçe. "Senin için endişeleniyordum. Seni arıyordum, Lotus. Ben ..." *Aklımı kaybederek* sessizce bitiriyorum, parmaklarımı uzuvda sıkıyorum.

"Özür dilerim," diyor yutkunarak ve gözlerini hızla kırpıştırarak. "Aramam gerekirdi. Telefonumun şarjı bitti ve zahmet etmedim-"

"Sorun yok."

Ve öyle. Onun acısıyla yüz yüze geldiğimde, buraya uçmuş olmamın, sırf burada olacağı umuduyla bataklıktaki küçük bir mahalleye gitmiş olmamın hiçbir önemi yok. Burada olduğu için mutluyum.

"Sana doğru geliyorum." Beni ona götürecek son dala uzanıyorum.

"İkimizi de taşıyacağından emin değilim," diyor.

Duraklıyorum, elim dalda, gözlerim onda. "O zaman aşağı gelebilirsin," diye öneriyorum.

Başını hayır anlamında sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Henüz aşağı inmeye hazır değilim."

"O zaman ben sana geliyorum ve umarım bu ağaç ikimizi de tutar."

İzin beklemeden son dalı tutuyorum, çektiğimde bile sağlam ve sabit olduğunu görmekten memnunum ve kendimi onun oturduğu kalın dala doğru kaldırıyorum. Dikkatlice arkasına kayıyorum, bacaklarımı onun gibi iki yana bırakıyorum ve Tanrı'ya bu ağaçtan düşerek ölmemem için dua ediyorum.

Yavaşça sırtımı ağaç kabuğuna dayıyorum, denge için merkezimi buluyorum ve sonra kollarımı ona doluyorum. Önce sertleşiyor, direniyor ama ellerimi belinde sıkıyorum. Beni hissetmesine izin veriyorum, umarım ben de onun gibi hissediyorumdur.

onun bana her zaman hissettiği gibi.

Omuzları yavaş yavaş gevşiyor ve hafif ağırlığı tamamen bana ait olana kadar içime gömülüyor, bana yaslanıyor. Onu daha yakına çekiyorum, böylece bukleleri burnumu gıdıklıyor ve dudaklarımı okşuyor. "Tanrım, seni özledim, Button."

Başını çevirip bana bakıyor ve ilk kez gülümsüyor. "Ben de seni özledim."

Bunlar birkaç dakikalığına söylediğimiz son sözler, ama kızımı geri aldım. Güvende ve iyi olacak. Annesi onu hangi cehenneme götürdüyse, bana geri dönecek.

Ve eğer yapmazsa, gidip onu getireceğim.

"Burada kendimi hep güvende hissettim," diyor sonunda. "MiMi buna benim sihirli ağacım derdi. Üzgün olduğumda bu ağaca tırmanırdım ve bir şekilde kendimi daha iyi hissederdim."

"O zaman iyi ki geldin." Ellerimizi belinde birleştiriyorum ve çenemi omzunun ve boynunun kıvrımına sokuyorum.

"Annem hiç uyanmadı," diyor Lotus başını sallayarak. "Her zaman ona sorular soracağımı, cevaplar alacağımı ve böylece acısının geçeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı."

"Acı geçmiyor mu?" Bunu duymak beni öldürüyor çünkü onun acı çektiğini görmek, bunu durduramayacağımı bilmek beni öldürüyor.

"Hepsi birden değil, hayır," diyor usulca, ama bana gülümsemek için dönüyor, acısına rağmen yüzü ışıldıyor, gözlerinde yaşlar var. "Ama oraya doğru gidiyorum."

"Ben de burada olacağım bebeğim," diye fısıldıyorum.

Parmakları parmaklarımın üzerinde sıkılaşıyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum Kenan."

Boğazım yanıyor. Bu yerle, bu kadınla ilgili beni ters yüz eden, ham yerlerimi ortaya çıkaran şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bana bunu söylediğinde ağlayabilirim. Ben, Gladyatör. NBA'in en sert adamlarından biri olarak tanınan ben, küçücük bir kadının beni sevdiğini söylemesiyle yıkıldım

"Seni çok seviyorum, Lotus."

"Ve her zaman benim için geleceksin, değil mi?" diye soruyor, sesinde bir gülümsemeyle. "Evet," diye söz veriyorum. "Her zaman.

"Ben de her zaman senin için geleceğim Kenan," diyor ve gökyüzünü işaret ediyor. "Bak." Parmağının çizgisini takip ediyorum ve neredeyse mükemmel zamanlaması için gökyüzüne teşekkür etmek istiyorum. "Pembe pamuk şeker bulutlar," diye fısıldıyor. "Mavilikleri kovalıyor."

40

Lotus

Melek kanatları.

Beyaz çarşaflar çamaşır ipine tutturulmuş, rüzgarda dalgalanıyor. MiMi onlara melek kanatları derdi. Arka bahçeye bakıyorum, ikimizin burada yarattığı tüm anıların kapısını açıyorum.

MiMi ile yaşadığım ilk hafta yağmur yağmıştı ve fırtınanın şiddetinde, gümüş şimşeklerle çizgili uğursuz gökyüzünde beni çağıran bir şey vardı. Arka verandaya gitmiştim, yağmurun giysilerimi kamçılamasını ve yüzümü yakmasını umursamadan. Damlalar, aile buluşmasından kalan saçlarımın arasından geçerek eski dalgalı ve kırışık haline dönene kadar akıp gitmişti.

MiMi yanıma yaklaşarak, "Bazı insanlar fırtınadan korkar," dedi.

"Değilim," dedim savunmacı bir şekilde, hâlâ ona kızgındım. Bu taşralı yere. Iris'ten ayrı kalmaya. Tanıdık olan her şeyden, tanımadığım bir yere ve tanımadığım bir kadına sürgün edilmeye.

MiMi gülümseyerek, "Tabii ki fırtınadan korkmuyorsun," dedi. "Sen fırtınasın." Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve soruyu sormadan ona kaşlarımı çatmıştım.

"Lotus." Başının üstündeki kara bulutlardan yüzüme baktı. "Ron hakkında hiç konuşmadık."

Onun adını duyunca midem sıkıştı, düğümlendi. Korku boğazımda yükseldi ve burun deliklerim bir kez daha unutulmuş bir şeker kamışı tarlasının çürümesiyle doldu.

"Polisle konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum ama-"

"Hayır," diye aceleyle itiraz ettim, panik beni yakalamıştı. "Sadece ... hayır, lütfen beni zorlama." Bir süre gözlerini kırpmadan beni izledi, gözleri karanlık bir vaatle doluydu. "Polis yok," diye kabul etti sonunda. "Ama başka yollar da var."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemiştim ama kimseye söylemek zorunda kalmayacağım ya da Ron'u bir daha görmeyeceğim için rahatlamıştım.

"Şimdi de saçların dağıldı," dedi hızlıca, gülümsemesi ve gözleri yine parlıyordu. "Hadi yıkayalım."

Onu yıkamış ve kendi kendine kurumaya bırakmıştı. O gece, tarağı sobanın kırmızı, mor gözünün üzerine koydu.

"Hayır," dedim, sesim kısılmıştı. "Saçıma baskı yapılmasını istemiyorum."

Bana baktı, *içime* baktı ve benim bile bilmediğim şeyleri gördü.

"Hadi örelim," dedi, kanepeye oturdu ve dizlerinin arasında yerdeki bir noktayı işaret etti. Oturdum ve onun yaşında bir kadın için hala çevik olan parmakları bir saat, belki de daha fazla bir süre boyunca saçlarımda durmadan çalıştı. İşi bittiğinde, görmem için bana bir ayna tuttu.

"Bu ..." Yarattığı girdaplara ve desenlere dokundum. "Çok güzel."

"Sen güzelsin," demişti bana hatırlatır gibi. "Ve şimdi, saçların kim olduğunu yansıtıyor."

Aynaya tekrar baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Desenlerin izini sürmüş, her birinin neyi temsil ettiğini söylemişti. "Bu senin cesaretin," demişti sağdaki desene dokunarak. "Ve bu da senin nezaketin."

Parmaklarını sol taraftaki saçımın kıvrımlarında gezdirdi. "Ve bu da senin muhakemen." O

arkadaki desene dokundu. "Başınızın arkasındaki gözler diğerlerinin kaçırdıklarını görmenizi sağlar." "Peki ya bu?" Üstteki desene dokunarak sordum.

"Bu, benim güzel kızım," demişti gülümseyerek, "senin tacın. Senin gururun. Özgüvenin. Kim olduğunu ve bunun yeterli olduğunu bilmenin ihtişamı. Kimse bir kraliçeye tacını takmasını söylemek zorunda değildir."

Onun sözleri, bana bu arka bahçede söylediği her şey, meşe ağaçlarının arasından fısıldıyor. Onun bilgeliği, iplere tutturulmuş ve rüzgarla savrulan beyaz çarşaflarda dalgalanıyor.

Melek kanatları.

Çarşafları yıkadım ki Kenan'la bu gece yatacak bir şeyimiz olsun. Dün gece yanımda getirdiğim atıştırmalıklardan ve sandviçlerden yedik. Konuştuk, güldük.

Ağladım.

Ona hastaneyi ve annemi anlatırken ağladım ve kanepede uyuyana kadar bana sarıldı. Yarın gideceğiz ama burada yalnız bir gecemiz daha var ve ben temiz çarşaflar üzerinde bir yatakta uyumaya kararlıyım. Son çarşafları da ipten çekip çamaşır sepetine atıyordum ki güçlü kollar beni arkamdan kavrayıp etrafımda döndürdü.

"Kenan!" Çığlık atıp gülüyorum. "Beni hemen yere bırak."

Bir kolunu belime doluyor, diğeriyle sepetten bir çarşaf alıp yere atıyor.

"Onu daha yeni yıkadım," diye itiraz ediyorum, kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Güzel." Beni yumuşak pamuğun üzerine yatırdı ve bana baktı. "Temiz çarşafları severim."

Yüzünün kalın çizgilerini, ağzının duygusal kıvrımlarını, sert yanaklarına değen kirpiklerinin kalın tüylerini izlemek için uzanıyorum.

"Muhteşemsin," diye fısıldıyorum. "Sanırım başka bir hayatta bir gezegeni yönetiyordun. Kendi galaksinizin kralıydınız."

"Ve bu diğer hayatta," diyor, kahkahası gözlerinden silinirken, "kraliçem miydin?"

Gözlerimizin görmezden geldiği her şeyi, gördüklerimizin hemen ötesindeki yaşamla dolu boyutları öğrendiğim bu yerde, daha önce birlikte varoluşumuzu ya da gelecek olanı, eğer böyle bir şey varsa, canlandırabilirim. Bazen neyin doğru olduğundan emin olamıyorum.

"Bu sefer kraliçeniz ben olacağım."

Yüzyıllar boyunca, kıtalar boyunca, zaman ve mekân boyunca birbirimize bakıyoruz ve ben aslında onu her yerde bulabileceğime inanıyorum. Zamanın sürekliliğinde bu adamı benden saklayabilecek hiçbir yer, hiçbir nokta yok.

Gülümsüyor, o anki ağırlığın bir kısmını kaldırıyor ve elbisemin eteğini dizlerimin üzerinden kalçalarıma doğru çekiştiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Parmakları uyluğumun içini okşadığında nefesim kesilerek soruyorum.

"Kraliçemi açık havada beceriyorum," diye kulağıma nefes veriyor. "Bunu ne sıklıkla yapabileceğim?" *Melek kanatlarında kirli şeyler.*

Karşı koymalıyım, ama kimi kandırıyorum? Kalçalarımın arasındaki oyuğa bastırıyor ve nefes alış verişlerimiz birbirine karışıyor. Külotumun ve eşofmanının içinden bile sıcak, sert. Islanmıştım. Hazırım. Başını eğiyor, çenesi elbisemin yakasını kenara iterek dudaklarıyla meme ucuma tapıyor. Parmaklarını külotumun içine sokuyor ve ben de zevkten boynumu uzatıyorum. Saniyeler içinde boşalıyorum. Gözlerim kapanıyor ve dudağımı ısırıyorum ama iniltilerim havaya karışıyor. Arka bahçeyi kendimden geçme seslerimle dolduruyorum.

Gözlerimi açtığımda beni izliyordu. "Seni böyle görmekten hiç sıkılmıyorum."

Öpücükleri nazikçe başlıyor, yanaklarımda bulutlar kadar yumuşak, burnumun üzerinde yağmur

damlaları gibi çiseliyor. Ama sonra ağızlarımız, bedenlerimiz gökyüzündeki iki şimşek gibi çarpışıyor.

Fırtına sensin.

Elbiseyi belimden yukarı itiyor ve ben de pantolonu kıçından aşağı indiriyorum. Zayıf kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve külotumu kenara kaydırarak güçlü bir hamleyle içime giriyor.

"Ev," diye mırıldanıyor.

O büyük. Bunu inkâr etmek mümkün değil ve vücuduna uyum sağlamak için bacaklarımı iyice açmam gerekiyor. Aleti kalın ve sert, sırılsıklam ve gergin olsa bile ilk hamlesi beni kendimden geçiriyor. Sonra içimde sadece onun bulmuş gibi göründüğü o noktaya ulaşana kadar daha derine iniyor ve ben inliyorum. Ona doğru sallanıyorum, sert ve hızlı hareketlerine kalçalarımın yuvarlanmasıyla, uyluklarımın sıkılaşmasıyla karşılık veriyorum. En mahrem yerlerim ondan bir talepte bulunuyor.

Daha derine. Daha sert. Daha hızlı. Daha çok. Daha derine. Daha sert. Daha hızlı. Daha fazla. Daha derin. Daha sert. Daha hızlı. Daha fazla.

Bu zorunlu bir ritim. Her zaman sihirli olduğunu düşündüğüm ağacın gölgesinde, kendimizinkini yaratıyoruz. Sadece bize ait olan bir büyücülük. Güvenli olduğunu düşündüğüm yerin gölgesinde, güvenliği bulduğum yerin bir ağaç, bir şehir ya da belirli bir yer olmadığını fark ediyorum. Kenan'ın kollarında, onun aşkının limanında. Bildiğim en güvenli yer orası.

~

* * *

Bir başlangıçla uyandım.

Beni uykumdan neyin uyandırdığını bilmiyorum ama biri başımdan aşağı bir kova su dökmüş gibi sarsılıyorum. Kalbim kaburgalarımın ardında inliyor ve ince bir ter tabakası tenimi kaplıyor. Ay yatağın bir bölümünü aydınlatıyor ve bana Kenan'ın uyuduğunu gösteriyor - huzurlu, hareketsiz. Yatak için fazla büyük, ama bu evde onu taşıyacak kadar büyük bir yatak yok. Ayakları kenardan sarkıyor, kocaman omuzları ve göğsü bana sadece bir parça yatak bırakıyor. Ben aldırmadım. Üstüne uzandım ve uykuya daldım. Bu, haftalardır geçirdiğim en iyi dinlenmeydi, şu ana kadar.

Neredeyse Ekim ayı olmasına rağmen bataklık hâlâ sıcaktı ve üzerimizde sadece bir çarşafla uyuduk. Şiddetli bir ürperti bana çıplaklığımı hatırlatıyor. MiMi'nin eski odasında çok sevdiğim bir yorgan vardı, o yüzden koridordan aşağı inip dolabını açıyorum ve ılık gece havası tenimi okşarken onu arıyorum.

Sıcak gece havası.

Mutfağı, oturma odasını, banyoyu kontrol ettim, hepsi sıcaktı. Sadece uyuduğumuz yer soğuk.

Düşüncelerim isyan ediyor, mantıksız bir panik beni dörtnala koridordan geçiriyor ve tökezleyerek yatak odasına giriyorum. Hava aniden soğudu, sıcaklıktaki belirgin fark beni eşikte durdurdu. Doğal olmayan bir soğuk kollarımın ve omuzlarımın üzerinde tüylerimi diken diken ediyor, göğüslerimin etrafındaki hassas deriyi çakıl taşlarıyla kaplıyor. Kenan'ın hâlâ nefes alıp almadığını görmekten korkarak yavaşça yatağa yaklaşıyorum.

Çıplak göğsünü düzenli aralıklarla kaldırıp indiren uzun, eşit hava çekişleri yapıyor.

Ama ben ne hissettiğimi biliyorum. Bunun ne olduğunu biliyorum. Daha önce de

hissetmiştim.

MiMi'nin bana söylediği bir düzine şey, bana öğrettiği her şey zihnimi dolduruyor. Zihinsel olarak bilgileri gözden geçiriyorum, işe yaramayanları atıyorum, ihtiyacım olanları çaresiz ellerle tutuyorum. Gerekli eşyaları toplamak için evin içinde koşturuyorum. Tuz. Mumlar. İhtiyacım olan her şeyi bulana kadar kutuları karıştırıyorum.

Kenan'ı saatlerce izliyorum sanırım. Emin değilim. Yatağın ayak ucunda çıplak oturmuş

Her türlü kozmik iyiliği istemeye, her azizi çağırmaya, her türlü duayı etmeye hazırım. Onu almaması için Tanrı'ya yalvaracağım ve ne gerekiyorsa yapacağım.

O uyandığında omuzlarım kaskatı kesilmiş ve ayaklarım uyuşmuş oluyor. Oda hâlâ karanlık ama saatin kaç olduğundan emin değilim. Bana doğru uzanıyor, elini pamuklu çarşafların üzerinde kaydırıyor, körü körüne arıyor.

Ben buradayım.

Söyleyemiyorum. Korku çenemi kilitliyor ve dilimi düğümlüyor.

"Lotus," diye mırıldanıyor, gözlerini kısıyor ve oturmak için kendini yukarı çekiyor, omuzları neredeyse küçük bir kızken uyuduğum dar yatağın başlığı kadar geniş. O bir kral, bir firavun, kalbimin hükümdarı. Ve onu benden almaya çalışan her şeyle, herkesle savaşacağım.

Ölümün kendisiyle savaşacağım.

"Lotus, neler oluyor?" Şaşkın bir bakışla odayı tarıyor, yatağın etrafında kuzey, güney, doğu ve batıda stratejik olarak yerleştirilmiş dört yanan muma bakıyor. Bizi çevreleyen tuza. "Bütün bunlar da ne?" Bana bakıyor, çıplak ve tamamen hareketsiz, ellerimle bağdaş kurmuş oturuyorum göğüslerimin arasında birbirine bastırdı. "Ne diyordun sen?"

"Mezmur otuz beş," diye mırıldanıyorum, koruma büyüsünün gerektirdiği mezmuru uzun süre tekrarlamaktan sesim kısılmış.

"Neden?" Dizlerinin üzerinde bana doğru yürüyor, çıplak, muhteşem. Benimkine.

Gözyaşları kirpiklerimin arasından süzülüyor ve tırtıklı nefesler ciğerlerimden çıkmak için savaşıyor.

"Tamam," diyor Kenan, sesi sertleşiyor. "Bana hemen şimdi neler olduğunu anlat. Neden ağlıyorsun. Ne-"

"Bu ölüm," diye araya girdim onun bina tiradının üzerine. "O burada. Bu odada. Seni kaybedemem." Ne dediğimi anladığında şaşkınlık yerini hayal kırıklığına bırakıyor.

"Lotus, bu saçmalık gerçek değil," diyor, sözleri hararetli. "İnsanların başkalarını kontrol etmek ve onlardan para kazanmak için kullandıkları batıl inançlar ve hokus pokus saçmalıkları yüzünden seni üzgün görmekten nefret ediyorum."

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Evet, bir kısmı var. Ne demek istediğini anlıyorum ama bu o değil Kenan. Ben ne hissettiğimi biliyorum. MiMi öldüğünde hissettim. Annem öldüğünde hissettim. Ölümün nasıl hissettirdiğini biliyorum ve o burada."

Gözlerimi kapatıyorum çünkü bir sonraki söyleyeceğime inanmayacağını biliyorum ve bana inanmasına ihtiyacım var. "Senin için burada."

Topuklarının üzerine oturuyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor, başını geriye atıp tavanı düşündükten sonra bakışlarını bana çeviriyor. Ay, yüz hatlarının erkeksi güzelliğini ortaya çıkarıyor. İnançsızlığını ortaya çıkarıyor.

"Sen evi yakmadan önce bu mumları söndüreceğim."

Yataktan atlar ve ayağını tuzun içinden geçirerek çemberi bozar, yok eder. Dört mum da aynı anda söner.

Dehşet göğsümde bir düğüm olarak başlıyor ve her uzvumda çiçek açıyor.

"Ne ...?" Sönmüş mumlardan yüzüme ve tekrar yüzüme bakıyor. "Bu sahte mumlar beni kandıramaz-"

"Bunlar sahte mum değil Kenan," diyorum ciddiyetle. "Bana inanmadığını biliyorum ama-"

"Elbette bilmiyorum, Lotus." İç çekiyor. "Bebeğim, gecenin bir yarısı etrafımda mumlar, tuz ve senin ilahilerinle uyandığımda ne düşünmemi bekliyorsun? Ben ... bu çok fazla. Bana bunun gerçek olmadığını bildiğini söyle."

Karşılıklı inatlaşma içinde birbirimizi izliyoruz, sessizlik aramızda kırık bir köprü gibi asılı duran bir çıkmaz. Gerçek olmadığını söylemeyeceğim. Her şeyi bilmiyorum. Her zaman neyin doğru olduğunu bilmiyorum ve

Hissettiklerimi her zaman yorumlayamıyorum ama gördüğümüz üç boyutun sınırlarının ötesinde daha fazlası olduğunu biliyorum - bir boyut ile diğeri arasındaki duvarlar sandığımız kadar kalın değil. Bu yaşamın ötesinde sonsuzluk, sonsuzluk, dakikalarla, saatlerle, günlerle ya da yıllarla ölçülmeyen bir zaman yatıyor.

"Seni de kaybedemem," diye fısıldıyorum sonunda. Ellerim MiMi'nin sandığının dibinde bulduğum küçük heykel Aziz Expedite'nin etrafında titriyor. "Eğer sana bir şey olursa, ben ..."

Omuzlarının sert hatları, esrarengiz ifadesi yumuşuyor. Güçlü bir kol beni yatağın ucundan tutup kollarına, kucağına alıyor. Beni bir bebek gibi sallıyor ve saçlarımı öpüyor.

"Bana bir şey olmayacak," diyor güven verici olduğundan emin olduğum bir sesle. "Yarın uçuyoruz. Biraz dinlenelim."

Yüzümü boynuna gömüyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum, beni rahatlattığını düşünmesine izin veriyorum, ama o uykuya daldıktan çok sonra, kalp atışları kulağımın dibinde kayboluyor, ben uyanık yatıyorum. Bu evde, gözlerimdeki filmi sıyırmayı öğrendim-önümde olanın ötesini ayırt etmeyi. Ben tehdidi göremiyor olabilirim ama tehdit beni görüyor. Ona kuduz kalbimi gösteriyorum, ateşli, tuzlu bir çemberin içinde sinsice ilerliyorum, dişlerim çıplak. Tetikteyim. Dudaklarımda bir ilahi ve elimde mezarı koruyan küçük aziz.

41

Kenan

Lotus ve ben havaalanından çıkmış, asistanım Davis'in bizim için ayarladığı arabaya doğru gidiyorduk ki ilk muhabir yaklaştı.

"Kenan," diyor, telefonu ses ya da görüntü kaydetmek için bana doğrultmuş, emin değilim. "Bu akşamki bölüm hakkında ne düşünüyorsun?"

Çin'den hızlı dönüş yolculuğu, Louisiana'ya iniş ve bataklıktaki cennetimiz derken *Baller Bae*'nin ilk bölümünün bu akşam yayınlandığını unutmuşum.

Lanet olsun.

"Yorum yok," diye mırıldanıyorum, başımı eğip Lotus'u kendime yaklaştırıyorum.

"Lotus, Bridget'in söyledikleri doğru mu?" diye sorar bir başkası. "Sen ve Chase Montclair hakkında?"

Lotus'un kafası muhabirin ona yönelttiği soruya doğru dönüyor. "Neden bahsediyorlar?" diye soruyor, geniş ve kızgın gözlerle bana bakarak.

"Aldırma, bebeğim." "Evet, ama-"

"Onlara hiçbir şey vermeyin." İlerideki araba servisini görüyorum. "Banner telefonumu patlatıyor. Bir saniye içinde onu arayacağım. Hadi gidelim buradan."

Lotus'u arka koltuğa yerleştirip çantalarımızı şoföre teslim ediyorum, böylece bir an önce kameraların gözünden kaçabileceğim. Dışarıya her adım attığımda kafama yüzlerce kamera ve soru fırlatılan skandalın ardından yaşanan kaos gibi değil ama bu işi şimdi kontrol altına almazsak, öyle olabilir.

Kenara çeker çekmez Banner'ı geri aradım. "B, neler oluyor?"

"Neredesin?" Banner yıllar içinde anlamayı öğrendiğim o zoraki sakinliğiyle soruyor. "New York'a yeni indim ama yarından sonra Cali'ye dönüyorum." Kaşlarımı çatıyorum ve eğiliyorum. ileri. "Bana sorunun ne olduğunu söyle." "Hiçbir sorun yok."

"Lanet olsun, Banner. Beni dört kez 'per se' saçmalığı için aramadın ve gazeteciler havaalanı kapısından dışarı adımımı atar atmaz beni taciz etti. *Neler oluyor*?"

"Televizyonu, sosyal medyayı kontrol ettin mi? Bu tür şeyleri?" Sertleşiyorum. "Hayır," diyorum kelimeyi uzatarak. "Neden?"

"Sana bir link gönderiyorum. Kendini kaybetme. Önemli bir şey değil ama hazırlıklı olmanı istedim." Banner tereddüt eder. "Lotus seninle mi?"

Resmi olarak "arkadaştan öte" olduktan kısa bir süre sonra Banner'a Lotus'tan bahsettim. Hayatımda neler olup bittiğini ve benim için neyin önemli olduğunu bildiğinde beni en iyi o temsil eder, bu yüzden kız arkadaşım hakkında kesinlikle bilgi sahibi olması gerekiyordu.

"Evet, o burada. Ona da soruları vardı."

Lotus bana bakıyor, yüz ifadesinde endişeye benzer bir şey var ama tam olarak endişe değil. İkimiz de yorgunuz. Gecenin bir yarısı *Angel Heart* saçmalığıyla uyanmak pek de iyi bir fikir değildi.

iyi bir gece uykusu. Tanrı'ya şükür daha fazla tartışmadık. Bütün gün her şey nispeten normaldi. Ta ki tüm bu *normal olmayan* şeyler bizi vurana kadar.

"Klibi izle," diyor Banner. "Ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." "Hoşça kal." Telefonu kapatıyorum ve mesajındaki bağlantıyı alıyorum.

Videonun önizlemesi daha oynat tuşuna basmadan dişlerimi gıcırdatmama neden oldu bile. Bu *Baller Bae* logosu ve Bridget'in dizideki diğer iki oyuncu ile öğle yemeğinde çekilmiş bir fotoğrafı.

"Yürütmeye çalıştım." Bridget başını sallıyor, yüzünde belirgin bir üzüntü ve pişmanlık var. "Yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ama Kenan beni evlilikte terk etti. Çok yalnızdım ve top dışında hiçbir şey umurunda değildi."

Öfkemin üzerinde bir buz tabakası oluşuyor. Videoyu durdurmak ve kalan iki dakika kırk bir saniyeyi dinlememek istiyorum ama başka ne söyleyeceğini duymam gerekiyor. Banner bu saçmalığa bir şekilde dahil olmasaydı Lotus'u sormazdı.

"Ve şimdi de bu *çocukla* çıkıyor." Bridget gözlerini deviriyor ve dertleşmek için bir şeyler mırıldanan oyuncu arkadaşlarından birinin eline dokunuyor. "Üniversiteden yeni mezun olmuş gibi. *Kızımızdan* çok da büyük değil. Buna inanabiliyor musun?"

"Kızım, işte böyle yapıyorlar," diyor ligdeki bir adamın kız arkadaşı olduğunu hatırladığım ama kim olduğunu hatırlayamadığım bir kadın. "Seninle üniversiteden hemen sonra evlendi. Bebeğini büyüttün, evine baktın, kariyerini inşa ederken ona destek oldun ve şimdi de taze am istiyor."

"İşte bu yüzden yeniden vajina yapmalıyız tatlım," diyor diğer oyuncu. "Sıkı tutun yoksa böyle sapıtırlar."

Başıboş mu? *Benim* başıboş *kalmam* gibi mi? Bridget hangi alternatif gerçeklikte var oldu da hikayemizdeki kötü adam ben oldum?

"Ve küçük *bir* patavatsızlık yaptığım için çok kızgındı," diyor Bridget. "Ama onu bulmadan önce BEEP olduğu şu fotoğrafçıyla onun arkasından iş çevirdiğini duydum."

Klibi durdurmak için ekrana basıyorum. Şu anda daha fazla duyamıyorum. Şakaklarım bastırılmış öfkeyle zonkluyor.

"Neden kapattın?" Lotus soruyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Bebeğim, o-"

Lotus, arabanın ötesindeki şehir ışıklarının sağladığı loş ışıkta ekrana bakarak sertçe "Bir kaltak," diyor. "Ama bize zarar veremez."

Telefonu yanımdaki koltuğa fırlatıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Gerçeği biliyoruz." Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Seni Chase ya da başka biriyle asla aldatmayacağımı biliyorsun."

"Elbette," diye cevap veriyorum hemen. "Sana tamamen güveniyorum."

"Ve biliyoruz ki ben neredeyse senin kızın yaşında değilim." Kıkırdayarak benimle alay ediyor. "Gerçi Simone ile benim aramda da on bir yaş var. Sana baba diyebilir miyim?"

"Gülüyor musun?" İnanamayarak sordum.

"Ne yapmamı istiyorsun? Ağlamamı mı? Surat mı asayım? Sinir krizi mi geçireyim? Bunu izleyen, onun için üzülen, yalanlarına inanan insanlar olacak. Bunu kontrol edemeyiz. Tek yapabileceğimiz hayatımızı yaşamak ve bunun aramıza girmesine izin vermemek."

Başımı eğip onu öpüyorum, başparmağımla çenesini okşuyorum.

"Bu sirk gösterisi konusunda bu kadar soğukkanlı olduğun için teşekkür ederim." Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Ben sakin değilim. Mahremiyetimin ihlal edilmesinden ve hakkımızda, senin

hakkında yalanlar söylenmesinden nefret ediyorum. Bunun Simone için ne kadar zor olacağını hiç düşünmüyor mu? Bizi bu şekilde tekrar magazin basınının içine çekmenin?"

Kızımın attığı küçük adımlardan sonra geriye düşmesi düşüncesi beni çileden çıkarıyor.

İlerlemesine rağmen, duygusal olarak hala kırılgan olduğunu biliyorum ve bu kadar çok geçiş, bu kadar çok baskı ve ilgi? Bu onu yıpratacaktır.

"Siktir!" Kelimeyi sertçe ağzımdan çıkardım ve elimi aramızdaki konsola vurdum. "Eğer bu Simone'u incitecekse... Tanrım, Bridget neden sadece ..."

"Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun, üstesinden geleceğiz."

"Geri dönmek zorunda kalmadan önce seninle sadece bir günüm varken düşünmek istediğim son şey bu."

"O zaman bunu düşünme." Lotus eğilip beni öpüyor, elini bacaklarımın arasına sokup sikimi sıkıyor.

"Kahretsin, bebeğim," diyerek öpücüğü törpüledim.

"Bir şekilde dikkatini dağıtmam gerekiyordu." Dudaklarıma karşı gülüyor.

"Dikkat dağıtıcı ya da değil, uyuyan canavarı uyandırdın. Şimdi yukarı çıktığımızda bununla başa çıkmak zorundasın."

Pusuda bekleyen başka gazeteciler olması ihtimaline karşı şoförden bizi özel araç garajına bırakmasını rica ediyorum. Ona bahşiş veriyorum, çantalarımızı alıyorum ve bu ereksiyonla asansöre doğru olabildiğince hızlı bir şekilde yarı sıçrıyorum. Kapılar kapanır kapanmaz Lotus çenemi öpmek ve kulak mememi emmek için parmak uçlarında yükseliyor. Onu o kadar derinden öpüyorum ki, kapılar benim katım için açıldığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Çantaları bırakıyoruz ve Lotus kollarını boynuma, bacaklarını da belime doluyor. Yatak odasına geri dönüyorum, ellerim onun kıçıyla dolu. Yüzüme öpücükler saçıyor.

Yatak odama ulaştığımızda ışıklar çoktan yanmıştı. Haftalardır buraya gelmediğim için garip. Lotus bacaklarını yere indirirken gözlerindeki tutku ve aşk beni büyülüyor. Yatağa doğru dönüyor.

"Aman Tanrım!" diye nefes nefese kalıyor.

Onun arkasından bakıyorum ve kalbim durduktan sonra göğsümde hızla çarpıyor. Simone yatağımda uyuyor. O kadar huzurlu görünüyor ki ilk başta anlam veremiyorum. Elindeki açık, boş şişe. Kızımın doğaüstü durgunluğu.

"Moni?" Yatağa doğru koştum ve onu salladım. "Simone, bebeğim, uyan."

Kıpırdamıyor. Çok soğuk. Korku kalbimi kanamaya başladığından emin olana kadar sıkıştırıyor. "911'i arayacağım," diyor Lotus arkamdan, sesinde dehşete düşmüş bir panikle.

Durumun ciddi olduğunu bilmeme rağmen paniğe kapılmıyorum ama operatörün sorularını yanıtlarken ürkütücü bir sakinlik çöküyor. Evet, nefes alıyor. Annesinin haplarından bir şişe almış ama kaç tane olduğunu bilmiyorum. EMS ekibi hızla geliyor, Simone'u sedyeye yüklüyor ve apartmandan dışarı çıkarıyor. Ambulansta solunumu durdu ve entübe ettiler. Kızımın boğazına zorla bir tüp sokmalarını izlerken buzdan duvarım çatlıyor ve dehşet, panik, öfke, hepsi bir gelgit dalgasıyla içeri doluyor. Parlak ışıklar ve daha önce yaşadığım şok nedeniyle sesi kısılmış olan çığlık atan siren duyularıma hücum ediyor.

Tanrım, küçük kızım. Simone.

"Moni," diye mırıldanıyorum, çaresizliğim beni felç ediyor.

Lotus elimi sıkıyor ama ısrarlı fısıltısını kesmiyor. Mezmur otuz beş, dün gece tekrarladığı şey. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve başını sallıyor.

"Sen değildin," diyor, sesi ince ve cılız. "Sen değildin. O ..."

Bu düşüncesini bitirmiyor. Bitirmek zorunda değil, ama acil fısıltısına devam ediyor. Ne söyleyeceğimi ya da neye inanacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğimi. Lotus haklı olabilir miydi? Dün geceki önsezisi ya da her neyse, Simone'la ilgili olabilir miydi?

Hastaneye varır varmaz Simone'u gözden uzaklaştırdılar. Nefes alıyor ama hala bilinci yerine gelmedi. Midesini yıkamak zorundalar.

Boğazında bir tüp, midesi pompalanıyor. En kötü kâbusumun içindeyim ve uyanamıyorum. Kıpırdayamıyorum bile, ancak gerçekle kurguyu ayıran cam bir bölmenin ardına hapsolmuş bir seyirci gibi işe yaramaz bir şekilde izliyorum.

"Bridget!" Lotus gözleri dolu dolu, "Bridget!" diyor. "Onu aramalısın."

"Kahretsin." Titreyen elimi yüzümde gezdiriyorum. Bunu Bridget'e açıklamak zorunda kalmaktan korkuyorum ama aynı zamanda öfkemi kontrol altında tutmakta da zorlanıyorum. Söylediği yalanlar, kendi çıkarı için ailemizi *yeniden* incelemeye tabi tutması, hepsi zihnimde taze. Ve haplar. Simone'un aldığı hapların şişesinde onun adı var.

Bridget'le konuşmam kısa, öz ve histerisine rağmen neredeyse soğukkanlı. Öyle olmak zorunda. Eğer tek bir duygunun, merhametin, o buzdan duvarı aşmasına izin verirsem, hepsi beni ele geçirecek ve suçlamaları sonraya saklama niyetimi bozacak. Simone ormandan çıktıktan sonraya.

Bridget geldiğinde bekleme odasında oturmuş, Lotus'un elini bir uçurumun kenarından atılmış bir ip gibi tutuyordum.

"Kenan, aman Tanrım." Kot pantolon giymiş. Makyajsız. Tenis ayakkabısı. *Baller Bae'*yi çektiğinden beri görmeye alıştığım kameraya hazır ihtişamdan eser yok. Yüzü gözyaşlarıyla kaplı.

Onu karşılamak için ayağa kalkıyorum ve o da kendini kollarıma atıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor ve tüm soruları, suçlamaları geri püskürtüyorum ve bunun yerine garip bir şekilde sırtını sıvazlıyorum.

"Nerede o?" diye soruyor, yüzüme bakmak için uzaklaşıyor.

"Şu anda üzerinde çalışıyorlar. Karnını pompalıyorlardı." Tereddüt ediyorum. "Aldığı haplar senin bir şişendi. Gittiğini fark ettin mi?"

Gözleri geniş ve ağlamaklıdan kesik ve öfkeli bir hale dönüşür.

"Beni suçlayamazsın," diye tersliyor. "Eğer bu birinin hatasıysa, o da sensin." Hâlâ bekleme odasındaki sandalyede oturan Lotus'a bakıyor.

"Ve onun." Uzun parmağıyla Lotus'u işaret ediyor, sesi yükseliyor. "Bu Simone'un yardım çığlığıydı, dikkat çekmek için. Babasına en çok ihtiyaç duyduğu anda *sen* geldin ve her şeyi mahvettin."

"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum. "Eğer birini suçlayacaksan, bu *kendin* olmalısın Bridge. Simone'un bunu senin tren enkazı programının yayınlandığı gece denemesi sence tesadüf mü? En başta bizi danışmanlığa sürükleyen tüm pislikleri tekrar ortaya çıkardığın gece mi? Bunu hiç düşündün mü?"

"Hayır, görmedim, çünkü bana en çok ihtiyacı olduğu anda kayıp olan ben değildim. Sana ihtiyacı olduğunda *neredeydin*? *Onunlaydım*." Başını Lotus'a doğru salladı. "O yüzden yüksekten atma Kenan. Belki son zamanlarda ikimiz de onu hayal kırıklığına uğrattık ama en azından *benimle* ilk olup olmadığını merak etmek zorunda kalmadı."

"Tanrım, bu hiç adil değil," diyorum. "Ayrılık ve boşanma arasında neredeyse üç yıldır ayrıyız ve ilk kez biriyle çıkıyorum."

"Ama Simone tekrar bir araya gelmemizi istiyor," diyor Bridget. "Belki şimdi ona inanırsın."

"Bunu yapamayız. Dünyayı ona bu şekilde uyarlayamayız, bunu sen de biliyorsun ama gerçeklerle başa çıkmasına yardımcı olabiliriz. Ve sen her fırsatta bunu baltaladın, tekrar bir araya gelebileceğimiz fantezisini teşvik ettin."

"Keşke ikiniz de çenenizi kapasanız," diyor Lotus oturduğu yerden sessizce.

Bridget ve ben ağzımız bir karış açık ona bakıyoruz.

"Affedersiniz?" Bridget'in elleri kalçalarına gider ve kızgınlık kaşlarını yukarı kaldırır.

"Yetişkinlerin hepsinin deli olduğunu düşünmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyor Lotus

başını sallayarak. "Kimsenin senin için en iyisini düşünmediğini hissetmek. İkinizin birbirinizi boğazlamanıza ihtiyacı yok. O

ikinizin de onun yanında olmanıza ihtiyacı var."

Lotus elimi tutuyor ve bakışlarımı tutarak yukarı bakıyor. "Bu seninle ilgili değil Kenan. *Olamaz* da. Simone'la ilgili olmalı."

Gözleri Bridget'e kayınca soğuyor, volkanik kaya gibi sertleşiyor. "Mesele kimin haklı ya da haksız olduğu değil, çünkü öyle olsaydı inan bana Bridget, sen haksız olurdun."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Bridget Lotus'a bir adım daha yaklaşıyor. Ben aralarına giremeden Lotus ayağa kalkıyor ve birkaç santim daha kısa olmasına rağmen Bridget'in gözlerinin içine bakmayı başarıyor.

"Kızının boğazına tüp soktukları için seni biraz rahat bırakıyorum," diyor Lotus, sesi koyulaşarak. "Ama parmağını yüzüme koyup bana doğru adım atman için bir zamanın daha var."

Bridget derin bir nefes alır ama akıllıca geri çekilerek bir adım geri atar.

"Bak," diyor Lotus, bakışları aramızda geziniyor. "Bu benimle de ilgili değil. Simone iyileşene kadar hepimizin yapması gereken fedakârlıklar var. Ben üzerime düşeni yapacağım."

Bu da ne demek oluyor? Ne fedakarlığı?

Tam ona sormak üzereydim ki doktor koridordan geldi ve sonunda Simone'u görebileceğimizi söyledi. Kızımı görmek ve ihtiyacı olan iyileşmeyi başlatmak için sabırsızlanarak doktoru takip ediyorum. Son anda Lotus'tan beni beklemesini istemek niyetiyle bekleme odasına geri dönüyorum.

Ama o çoktan gitti.

Simone'u ilk gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Hayati değerlerini izleyen bir makine ve ince bir koluna takılmış bir serum var. Normalde altın sarısı olan cildinin solgunluğu hastalıklı bir griye dönüşmüş.

Kalbi gözlerinde kırılmış.

Bunu nasıl kaçırdım? Küçük kızımın sulu mavi gözlerindeki o sonsuz keder başından beri orada mıydı? Ya havaalanından gelirken gecikseydik? Ya benim evim yerine Lotus'un evine gitseydik? Ya tipik New York trafiğine takılsaydım? Binlerce senaryo zihnimde yarasalar gibi uçuşuyor, karanlık kanatları bu hastane odası yerine morgda dikilmemle sonuçlanabilecek bir güne gölge düşürüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Simone, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Ben sadece ..." Bir hıçkırık onu sarsıyor ve başını yastığa gömüyor, gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Moni, sorun yok." Sesim boğuk çıkıyor ve kendimi toparlamak için bir an bekliyorum. "Yarın hallederiz."

Bridget, Simone'un saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak, "Evet, dinlen," diyor. "Her şeyi sonra konuşuruz."

"Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum." Simone hıçkırır. "Sadece her şeyin bitmesini istedim. Kavgalar, tweetler ve Facebook'taki paylaşımlar. Okuldan bazı çocuklar beni etiketliyordu. Her şey yeniden başladı."

Kızımın seçimlerimiz ve dikkatsiz bir tweet'in duygusal olarak kırılgan bir kızı nasıl uçurumun kenarına itebileceğini düşünmek için durmayan duyarsız insanlar tarafından nasıl işkence gördüğünü dinlerken ifadesiz yüzümün altında öfke kaynıyor.

Bridget'in hıçkırıkları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yatağın parmaklıklarını öyle sıkı kavrıyor ki parmak eklemlerinin derisi bembeyaz görünüyor. Elini örtüyorum. Bana işkence eden aynı çaresizlik onun ağlamaklı gözlerinde de yüzüyor. Bir kez olsun aynı sayfadayız, her ne kadar hikayemizde korkunç bir sayfa olsa da - pişmanlığımızla lekelenmiş, acımızla köpek kulaklı. İkimiz için Simone her şey demek. Savaş alanında gözden kaçırdığımız ortak noktamız. İkimiz de konuşmuyoruz ama kızımızın yanında sessiz bir uzlaşmaya aracılık ediyoruz.

Kapı arkamızdan açıldı ve Dr. Packer içeri girdi. Bize dikkatli olmamızı söylediği, Simone'un iyi gitmediğini söylediği, bunun bizimle ilgili olmadığını söylediği tüm zamanlar hafızamda dönüp duruyor. Terapistin gözlerine baktığımda yargılama ya da kınama görmüyorum. Sadece nezaket ve endişe, ama ona ihtiyacım yok.

Beni kınayın.

Bunu kendime de yapabilirim.

42

Lotus

"Kenan geldi," diyor Yari yatak odamın kapısından. "Bundan emin misin?"

Önümüzdeki haftanın gLO Up podcast'i için röportaj notlarına gözümü kırpmadan bakıyorum. Yapılması gerekeni yapmaya hazır olduğumdan emin değilim. Yeterince güçlü olmayabilirim.

"Evet." Ayağa kalktım ve yanından geçtim. "Yapılacak en

doğru şey bu." "Belki de değil. Belki sen-"

"Ne yaptığımı biliyorum, Ri."

"Tamam, ben Pedro'yla akşam yemeği için buluşacağım," diyor. "Ama kalmamı istersen-"

"Hayır, git. Ben iyiyim." Gülümsemeye zorluyorum ve oturma odasına doğru yöneliyorum. O dışarı çıkıyor ve ben de önümdeki konuşma için kendimi hazırlıyorum.

Onu görür görmez yatak odama koşmak ve yorganın altına saklanmak istiyorum. Bunu yapamam. Kimi kandırıyorum ben? O muhteşem biri. Sadece muhteşem, çiğ kemikli yüzü ya da koca vücudunun vahşi güzelliği değil. Zorlayıcı cinsellik. O sade hatların benim için yumuşaması. Sadece benim için. Gözlerinde parlayan aşk. Sadece benim için.

"Hey." Koltuktan kalkıyor ve elleriyle belime destek oluyor. Öpücüğünden kaçınarak başımı eğiyorum. Sertleşiyor ve ellerini kollarımda gezdirerek bana bakıyor.

"Neyin var?" Başparmağıyla ağzımı çizerek yüzümü kavrıyor.

"Şey, Kenan," diye başlıyorum, sonra duraksıyorum. O gelmeden önce çok sağlam ve kararlı olan kararlılığım, o bu kadar yakınımda dururken dalgalanıyor, eriyor. Denemeye bile gerek duymadan eriyip gidiyor. Sadece burada duruyor, kendisi oluyor, beni seviyor. Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim adamı nasıl geri çevirebilirim?

"Simone nasıl?" Düşünebilmek için aramıza birkaç santim mesafe koyarak soruyorum.

İfadesi kapanıyor, ama yüzündeki acıyı ve suçluluk duygusunu fark etmeden önce değil. "Fiziksel olarak iyileşiyor."

Her şey sıkı. Omuzlarının sert eğimi. Ağzının köşeleri. Elleri iki yanında düğümleniyor. "Üç günlük bir bekleme süresi var..."

Sonraki kelimeleri söylemeden önce boğazını temizliyor.

"İntihar girişimleri," diyor kalın kaşları çatılmış bir halde. "Psikolojik bir değerlendirme var ve sonra .

. Göreceğiz bakalım. Görünüşe göre Dr. Packer'a Cali'ye geri dönüp benimle yaşamak istediğini söylemiş. Okulların açılmasına sadece bir ay kaldığı için eski okuluna kaydolması çok zor olmayacaktır. Eski rutinine geri döner."

Kıpırdamadan duruyorum, yüzünde ipuçları arıyorum. "Peki ya Bridget?"

"*Baller Bae*'yi bitirmek için New York'ta kalacak," diyor dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek, "ve sonra San Diego'ya geri dönecek. Sezon boyunca çok fazla yolda olacağım için anneme yanımıza taşınmak ve Simone'a biraz istikrar sağlamak isteyip istemediğini sordum."

Her kelimesi içgüdülerimin doğru olduğunu kanıtlıyor. Ve bir seviyede, benimle aynı fikirde olacak, ama ilk başta değil. Henüz değil. Onu ikna etmem gerek.

"Kenan," diyorum, başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak için kendimi zorlayarak. "Sanırım biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var. Bir mola."

Birkaç saniye gözünü kırpmıyor, hatta nefes alıyor gibi bile görünmüyor. Sözlerim kafasına dank ettiğinde bir patlama bekliyorum ama onun yerine sözlerimi amansız bir sükûnetle karşılıyor. "Hayır."

Bir kelime odaya kör bir güçle iniyor, ama bana dokunduğu yerde, kolumda, yüzümde, sanki çekilmeye çalışırsam tutunmaya hazırmış gibi ince bir sıkışma var.

Ama geri çekilmek zorundayım. "Evet, Kenan, ben-"

"Hayır dedim," diye araya giriyor. Ağzı sert bir çizgiye yerleşiyor. Yüzü taştan bir duvar gibi. Siyah elmas gibi gözleri camı kesecek kadar keskin. "Mola yok. Ayrı zaman yok."

"Beni dinlemedin."

"Seninle birlikte olmamam gerektiğine beni inandırmak için ne söyleyebilirsin ki?" diye soruyor, sesi nihayet ısınıyor, yükseliyor.

"Simone'un sadece sana ihtiyacı yok Kenan, benden ayrı olmana da ihtiyacı var." Ellerini çekiyorum, ona sırtımı dönüyorum. "Özellikle de seninle yaşayacaksa. Sonsuza kadar olması gerekmiyor. Olabilir.
-"

"Sadece sonsuza kadar değil," diye bağırıyor arkamdan, "hiç de değil. Bu çok saçma Lotus."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Ben de gürültü yapabilirim. Kızabilirim. Öfkeyle baş etmek, ondan uzaklaşma düşüncesinin bile verdiği acıdan daha kolay.

"Kızın kendini öldürmeye çalıştı Kenan." Göğsümü yumrukluyorum. "En azından kısmen benim yüzümden.
Bizim yüzümüzden. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

"Lo-"

"Ben," diye araya girdim, seslerimiz kılıç gibi çarpışıyordu. "Annesi onun yerine başka bir adamı, berbat bir adamı seçen kız."

"Eğer sen-"

"Annemle hiçbir zaman ilk hisseden ben, neden beni ondan daha çok sevmediğini hep merak eden ben. Bunu başka bir küçük kıza yapamam."

"Bu senin durumundan çok farklı," diye karşılık veriyor. "Endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Bundan sonra kırılmayacağımı mı sanıyorsun? Simone neredeyse ..."

Sesi kısılıyor ve hızlı bir nefes veriyor. Neredeyse içinde kaynayan duyguları görebiliyorum, iç organlarına çarpıyor, dışarı dökülmek üzere.

"Eğer o ölseydi, benim de bir parçam ölürdü," diyor, sesi kısık ve umutsuz. "Düzeltmemiz gereken çok şey var ama ayrılmamız bunları düzeltmez ve senin yaşadıkların onun yaşadıkları değil. Sen kimseyi taciz etmedin. Kimseye zarar vermedin. Neyi yanlış yaptın? Beni sevdin mi? Beni istedin mi?"

"Tamamen aynı olduğunu söylemiyorum. Onun nasıl hissettiğini bildiğimi söylüyorum." Yanan gözyaşlarıma göz kırpıyorum. "Kaç kez onun yaptığını yapmak istediğimi biliyor musun? Acıyı dindirecekse hayatıma son vermeyi?"

"Çok üzgünüm Lotus," diye inliyor, ellerini başının üzerinde birleştirip tavana bakıyor. "Ama bunun aynı şey olmadığını görmelisin."

"Yaptığımız şeyin gerçekliğinden, durumumuzdan bahsetmiyorum. Ben onun nasıl *görüyor*. Ona nasıl hissettirdiği, şu anda önemli olan tek şey bu."

Bakışlarındaki lazer probu yüzüme geri dönüyor. "Ayrılmamızın her şeyi daha iyi yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence," diye vurguladım, "ihtiyacı olan yardımı alırken *biraz* ara vermemiz ona senin yanında öncelikli olduğunu hissettirebilir ve Bridget ile senden istediği de bu. Senin önceliğin olduğunu

hissetmek. Onun için her şeyi yapabileceğinizi, hatta biriyle görüşmeyi bırakabileceğinizi."

"Aynı fikirde değilim ve senden vazgeçmeyeceğim." Koluma girdi. "Neden şimdi beni terk ediyorsun?

Sana bu kadar ihtiyacım varken?"

Sorusunda öyle bir dehşet, sesinde öyle bir acı var ki. Kalbime bir iğne gibi batıyor, atan kasların arasından geçip ruhumu deliyor. Onu her şeyimle seviyorum. Kalbimle, ruhumla, bedenimle, zihnimle. Kuşatmadığı hiçbir yanım kalmadı. Ben işgal edilmiş bir şehirim. Tamamen onun.

Yine de annemin bir adam tarafından, hatta kötü bir adam tarafından, doğru olanı yapamayacak kadar tüketilmiş hissedip hissetmediğini merak edip duruyorum. Yapılması gerekeni yapamadı. Gerektiğinde, yapmak *zorunda* kaldığında onu bırakamadı ama kendi arzularını, doğru ya da yanlış, çocuğuna tercih etti.

"Biz yetişkiniz," demek için kendimi zorluyorum, sesim titrese de, kararlılığım sarsılsa da. "Bunun sonsuza kadar süreceğini söylemiyorum."

Öfkeli inançsızlığını, bakışlarının reddini karşılıyorum.

"Sonsuza kadar senden uzak kalamam," diyorum usulca. "Bunu zaten biliyorsun Kenan, ama şimdilik, onun için diyorum, bu işten uzaklaşalım. En azından bu sezon için. Sen bu pazarlıkları yaparken basketbol yeterince dikkat dağıtmıyormuş gibi bir de bana ihtiyacın yok."

"İşte burada yanılıyorsun," diyor. "Sana çok ihtiyacım var."

Bileğimden tutup beni kendine çekiyor ve kokusu, sıcaklığı beni baştan çıkarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bedenlerimizin birbirine hafifçe bastırmasının tadını çıkarıyorum. İçime gömüldüğünde nasıl hissettirdiğini hayal ediyorum. Buna bir daha ne zaman sahip olacağım?

"Ben de istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma, eli kıçıma doğru kayıyor. "Şu anda düşündüğün şeyi. Hatırladığın şeyi. Ben de seni becermek istiyorum."

"Kenan, yapma." O bu kadar yakınken vücudumun zonklamasının gölgesinde kalan acınası bir protesto bu.

"Seni seviyorum," diyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalamadan önce sesi ve nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. Dili benimkini avlıyor, arıyor, ele geçiriyor. İnançlarım kayboluyor ve ben de onu öpüyorum. İnliyor, elleri aramızda ve elbisemin altında dolaşıyor. Şaşmaz parmakları beni külotumun içinden buluyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor, şakağını benimkine bastırarak. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Kenan, yapamayız." Diyorum ama kalçalarım onun elinin aciliyetine doğru yuvarlanıyor. Klitorisim parmaklarının altında çiçek açıyor.

"Neden yapamıyoruz?" Boynumu öpüyor, kıvrımını sertçe emiyor ve sırtım duvara çarpana kadar birkaç adım geriye doğru yürüyor. "Sen benimsin." Kot pantolonunun fermuarını açıyor ve beni kalçalarımdan tutup kaldırarak duvara bastırıyor.

"Unuttun mu?" Diye soruyor, sesi hırçın, çakıllı. "Bana ait olduğunu söylemiştin. Yalancı mısın sen?"

"Hayır. Senin olduğumu biliyorsun ama bunu onun için yapmalıyız. Bunu göremiyor musun?"

"Gördüğüm şey bu. Bildiğim şey." Külotumu kenara çekip savaşa giren bir savaşçı gibi içime dalıyor.

"Aman Tanrım." Birbirine kaynaşmış bedenlerimizin çağrısına karşı koyamıyorum ve niyetlerimi umursamadan, planımı lanetleyerek ona doğru sallanıyorum. Amım onun etrafında kenetleniyor, sahiplenici, talepkâr.

"İşte bu kadar. Becer beni Lotus," diye nefes alıyor aramızda kalan azıcık boşluğa, agresif itişlerimiz sırtımı duvara çarparken. "Bana kimin olduğunu söyle, kimin olduğumu."

Tırnaklarımı başına geçiriyorum, çaresizlikten doğan vahşi bir arzuyla parmaklarımı boynuna batırıyorum. Bu iş bittiğinde onu göndereceğim ve ona bir daha ne zaman sahip olabileceğimden emin

değilim.

"Sevgilim benim," diyorum, başımı geriye atıyorum, kapalı gözlerimin altından yaşlar süzülüyor. "Ve ben de onunum."

"Tekrar." Elleri kalçalarımın altında sıkılaşıyor ve bana çarpıyor, vücutlarımızın çalkalanması öfkeli, çılgınca. "Tekrar söyle."

"Sevgilim benim ve ben de onun." Doruk noktam arttıkça kelimeler daha yüksek sesle,

daha sert geliyor. "Tekrar söyle! Söyle bana."

"*Sevgilim benim ve ben de onunum,"* diye öyle yüksek sesle bağırıyorum ki kelimeler boğazımı tırmalıyor ve duvarlardan sekiyor.

"Ne cüretle bunu bizden alabileceğini düşünürsün?" diye boynuma doğru hırlıyor. "Lanet bir

mola mı?

Ara yok. Ayrılık yok. Tekrar söyle."

"Oh, Tanrım. Ben seninim Kenan." Hıçkırıklarımla ona karşı titriyorum, ağlarken bile orgazm bedenimde gürlüyor. "Senin olduğumu biliyorsun."

"Ve ben ruhumun sevdiği kişiyi buldum," diye bana karşılık veriyor, sesi boynumun kıvrımına çarpıyor. Boğazında düğümlenen bir kükremeyle boşalıyor. Serbest kalışının gücüyle nefesini kaybederken dudaklarında bir hırıltı ölüyor.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kalıyoruz, ben duvara yapışmışım, bacaklarım ona sarılmış, elleri kalçalarımı kavrıyor. Aşkımızın, tutkumuzun ıslak kanıtlarının tadını çıkarıyorum. Bedenimden çoktan kayıp gitmiş olmasından nefret ediyorum. Kalçalarımda kayboldu. Onu sonsuza dek içimde tutmak istiyorum.

"Beni bırakma, Lotus. Tanrım, buna dayanamıyorum." Alnını benimkine bastırıyor. "Şimdi olmaz. Hiçbir zaman, ama şimdi değil."

"Ama şimdi olmalı," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm bebeğim, ama şimdi olmak zorunda."

Bacaklarımı indiriyorum ama beni duvara sabitleyerek hareket etmiyor. Göğsünü dürtüyorum ama benim gücüm onunkinin yanında cılız kalıyor ve kıpırdamıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve irademi kolalıyorum.

"Yürü," dedim sertçe.

"Git." "Hayır."

"Sonsuza dek burada kalamazsın," diye akıl yürütüyorum. "Bir noktada gitmek zorundasın. Sen sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun. Simone'a ne kadar çabuk odaklanırsan, biz de o kadar çabuk ..."

"Ne kadar çabuk bir araya gelebilirsek?" Saçlarımı geriye itiyor ve kulağımın kabuğunda izler bırakıyor. "Ayrılmıyoruz."

"Kenan." Sinirli bir nefes üflüyorum. "Öyleyiz. Şimdilik öyleyiz. Sonsuza kadar değil ama olması gerekiyor. Bu sefer başaramadı. Başarmak istediğinden şüpheliyim. Bunu senin dairende, yatak odanda, eve geleceğini bilerek yaptı. Ama ya hâlâ senin ilgini çekemediğini düşünüyorsa? Ya tekrar yaparsa?"

"Bunu bir daha asla yapmayacak." Bir tik, çenesinin sert çizgisini bozar.

"Kendini öldürmeye çalışmakla ilgili olan şey," diyorum sesimi sert tutarak, acımasız olmak zorundayım çünkü, "her denediğinde daha iyi oluyorsun."

Gömleğinin içindeki göğüs kaslarını geren bir nefes çekiyor.

"Göster ona şimdi Kenan," diye ısrar ediyorum, elini tutarak. "Senin için en önemli şeyin o olduğunu göster ona. Ona odaklan ve doğru zaman geldiğinde, daha iyi olduğunda, Dr. Packer beni hayatının bir parçası olarak kabul etmesi için ona rehberlik edecektir." Küçük bir kıkırdama duyuyorum. "Belki bir gün beni de hayatının bir parçası olarak kabul eder."

"Bunu istiyorum," diyor, gözlerindeki bakış yoğunlaşıyor. "Seni onun hayatında istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum. Lotus, benim olmanı istiyorum-"

"Dur." Eğer bunu söylerse, onu göndermemin hiçbir yolu yok. Özlem içimde öyle kabarıyor ki, patlayacağımı sanıyorum. "Yapma. Henüz değil."

"Ne zaman?" diye soruyor, çenemi kaldırarak. "Ne zaman söyleyebilirim?"

"Daha sonra. O iyileştikten sonra söyleyebilirsin."

"Bana söz ver. İyileştiğinde bunu söyleyebileceğime söz ver, ben de seni rahat bırakayım."

"Bu *benim* molam değil Kenan," diyorum bıkkın bir iç çekişle. "Bu onun için, bizim için değil. Mesele de bu zaten."

Birbirimize bakıyoruz ve bu, bir odaya girip kendimi o güne kadar gördüğüm en güzel adamın gözlerine bakmaya ve oradan uzaklaşmaya zorladığım tüm o zamanları anımsatıyor. O zamanlar aramızdaki çekime teslim olursam ne olacağından korkuyordum. O zamanlar sadece onunla bir ilişkiye girersem bir daha ayrılamayacağımdan şüpheleniyordum. Şimdi, o sert dış görünüşünün ardında kim olduğunu biliyorum. Şefkatini, sevgisini, tutkusunu biliyorum ve bunlar tüm beklentilerimi aştı. O hayal ettiğimden çok daha fazlası ve bir sezon için bile olsa onu bırakmak beni ikiye bölüyor.

"Bana anlattığın her şey demek istediğimin altını çiziyor gibi görünüyor," diyorum dikkatle. "Simone seninle birlikte olmak istiyor. Sizin evinizde yaşarken, bu ona önceliğiniz olduğunu göstermek için mükemmel bir fırsat."

Beni duvardan kurtarmıyor. Camın altına hapsolmuş bir kelebeğim. Beni inceliyor, ama hala hareket etmiyor.

"Simone'un yeni bir terapistle yeniden başlamak zorunda kalmaması için Dr. Packer'ı haftada bir kez buraya getiriyorum," diyor sonunda. "Simone'un daha iyi olduğuna ve zamanın doğru olduğuna karar verdiğinde, sen, şey ..." Boğazını temizliyor, kirpiklerini indiriyor ve gözlerinde ne varsa saklıyor. "Doğru zaman geldiğinde bana geri mi döneceksin?"

Benim savunmasız savaşçım. Onu hiç şu an olduğundan daha savunmasız, daha korunmasız duymamıştım. Yüzünü avuçlamak için uzanıyorum, tutkumun, bağlılığımın gücüyle gözleriyle buluşuyorum.

"Doğru zaman geldiğinde," diye söz veriyorum, boğazımda düğümlenen gözyaşlarımdan boğuk çıkan sesimle, "Koşarak geleceğim, Bay Ross."

Eğiliyor ve dirseklerini kıçımın altına kilitliyor, beni kaldırıyor ve alnını alnıma bastırıyor.

"Kimse sana dokunmayacak," diyor usulca, şiddetle.

"Hiç kimse," diye

kabul ediyorum.

"Randevu yok."

"Hiç kimse."

"Flört falan yok." "Hiçbiri yok."

Duraklıyor, gözlerini kısıyor. "Ben ciddiyim, Lotus. Ara vermedik. Başka insanlarla görüşmüyoruz. Sen bekâr değilsin."

"Ve maçlardan sonra tünelde takılan o hayranlarına söyle, eğer dişlerini ağızlarında istiyorlarsa," diyorum sertçe, "pençelerini ve pis küçük amcıklarını erkeğimden uzak tutacaklar. Anlatabildim mi Kenan?"

Sırıtıyor, maun teninde acı tatlı bir parıltı, kalbim kırılsa bile atıyor ve taklalar atıyor. "Kristal berraklığında."

43

Lotus

"Gelecek yıl Paris, Lo," diyor JP kararlı bir şekilde. "New York yerine Paris'te defile yapmak istiyorum." Başımı sallıyorum, üzerinde çalıştığım elbise tasarımına odaklanıyorum. "Kulağa hoş geliyor." "Yeni koleksiyondan gelen siparişler tahminlerimizin çok üzerinde."

"Bu harika," diye cevap veriyorum, başparmağımla omuz çizgisini lekeleyerek. "Ve sanırım Mars'tan gelen şu yeni modeli kullanacağım."

"Bayıldım." Kolun uzunluğuna kaşlarımı çatarak bakıyorum, kalemimi çevirip yarım santimini siliyorum. "Ve sonbahar şovunu bir seks partisiyle açalım."

"Harika bir fikir." Başımı eğiyorum ve bir gözümü eteğe dikiyorum. "Seks partileri çok ateşli değil mi? " Başımı kaldırıyorum ve ona iri gözlerle bakıyorum. "Bir dakika. Ne?"

"Seni gerçekten dinlemeye başlamadan önce ne kadar ileri gitmem gerektiğini merak ediyordum," diyor sırıtarak.

"Çok komik. Ben de dinliyordum."

"Demek bir sonraki modelim için Mars'ta keşif yapacaksın, öyle mi?" "*Va te faire foutre*," diye mırıldandım ve bir gülümsemeyle savaştım.

"Sanırım sorun da bu." Kaşlarını müstehcen bir şekilde sallayarak şeytani bir sırıtışla süslüyor. "Sikilmeyen sensin."

Sırıtışım kayboluyor ve eskiz defterimi, telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı topluyorum.

"Bu arada," diyorum ayağa kalkarak, "sanırım gidip gerçek bir iş yapacağım."

"Onu özlüyorsun, Lotus," diyor JP. "Onsuz ne kadar mutsuz olduğun ortada." "Mutsuz değilim. İyiyim ve bu geçici bir durum."

"Bu dünyada sadece birkaç günümüz var, *ma petite*. Hayatınızın aşkını bulmuşken neden bir gününüzü bile boşa harcayasınız ki?"

"Onun hayatımın aşkı olduğunu sana düşündüren ne?" diye soruyorum ve ofisinden çıkmak için kapıya yöneliyorum. "Sen sadece bir kez ve çok seven yaratıklardan birisin sanırım. Yani Mösyö Ross, o
o. *Ai-je tort*?"

Kapıda duraksadım, elim tokmağın üzerindeydi.

Bir kez ve büyük ölçüde. Daha önce hiç aşık olmadım, yakınından bile geçmedim ve umarım başka kimseyi sevmem. Sadece Kenan'ı.

"Yanılıyor muyum?" JP bu kez İngilizce tekrarlar.

"Hayır." Omzumun üzerinden ona soluk bir gülümseme veriyorum, gözlerinde endişeyi fark edince yumuşuyorum. "Muhtemelen hayır."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve doğruca alt kattaki arka odaya gidiyorum. Sadece çalışmak için mahremiyete değil, aynı zamanda biraz yalnız kalmaya da ihtiyacım var.

Son iki ay beklediğimden de zor geçti ama doğru olanı yaptığımızı düşünüyorum. Kenan ve ben birkaç kez konuştuk. Programı çok yoğundu, gün aşırı, bazen arka arkaya maçlar oynuyordu ve sürekli seyahat ediyordu. Zaten muhtemelen onu çok fazla göremeyecektim.

Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu bilsem de en zoru buydu. Kenan'ın yokluğunu sadece New York'ta değil, hayatımda da derinden hissediyorum. Her parçam onu özlüyor. Bedenim onun dokunuşunu arzuluyor - saçlarımı yüzümden geriye doğru itişini, konuştuğumuzda parmaklarımı okşayışını ya da seviştikten sonra omurgamda iz bırakışını. Ruhum onun birbirine kenetlenmiş parçası için acı çekiyor. Kalbim bir bardakla göğsüme bastırılmış, kalp atışlarının yankısını duymak için zorlanıyor, ama çok uzakta.

Eşyalarımı yere bıraktım, işe koyulmaya hazırdım.

"O kalem nereye gitti?" Etrafıma bakınarak mırıldanıyorum. Kendi tasarladığım kazağın büyük boy ceplerini yokluyorum ve içinde küçük kare bir kart hissediyorum. Bir saniye kıpırdamadan duruyorum, sonra çekip çıkarıyorum.

Rüyalarımı dolduruyorsun. Senin kokunla zenginleşiyorlar. Kalbin yastığımın üzerinde ve ben uykumda seni tadıyorum. - Bu tamamen benim

Gülümsemem titriyor. Haftada bir kez, postayla bir not alıyorum. Haftalık hazinelerim hayatımdaki en parlak noktalar, bana el yazısıyla yazdığı zorlukla okunabilen kelimeler. Beslenme çantası dikiş takımım için bir kart daha.

"İşte buradasın," diyor Yari kapıdan. "Ben de seni arıyordum."

Burnumu çekiyorum ve gözlerimin altını silmek için arkamı dönüyorum.

"İşte buradayım," diye cevap vermek için kendimi zorlayarak dizüstü bilgisayarımın başına oturuyorum. "Yine dikkatimi işimden uzaklaştırmaya mı geldin?"

"Bu sefer değil." Yari yaklaşır, yüz ifadesi ciddidir. "Billie istifa etti." "Ne?"

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım. "Ne demek istifa etti?" "İstifa etti, yani işini al ve git anlamında istifa etti."

"Ama neden?"

"Yapmak zorundaydım," diyor Billie açık kapıdan, yüzü gözyaşları içinde ve lekeli. "Paul ile her şey bitti."

Yari ve ben onu yarı yolda karşılıyoruz ve daha ilk hıçkırığı dökülmeden kollarımıza atılıyoruz. Tanrım, kırık bir kalbin sesinden nefret ediyorum. Ailemde daha iyi bir gelecek umuduyla bedenlerini değiştiren, ancak defalarca hayal kırıklığına uğrayan kadınlardan bunu defalarca duydum. Yanlış erkeklere güvenen arkadaşlarımdan - onlara istedikleri her şeyi veren ve bunun kalmalarını sağlayacağını düşünen, ancak gitmelerini izleyenlerden. Kalp kırıklığı bazı kadınlar için bir alışkanlık, kendime asla oluşturmayacağıma söz verdiğim bir alışkanlık.

"Anlat bize." Billie'yi dikiş masasının üzerine oturtuyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. "Ne oldu?"

"Bu sabah geldim ve bana bunu bitirmemiz gerektiğini söyledi." Billie titreyen eliyle burnunu temizliyor.

"Al tatlım," diyor Yari, yakındaki bir çekmeceden mendil çıkararak.

"Teşekkürler." Billie burnunu siler ve dudağını ısırır. "Karısının bizi öğrendiğini söyledi." "Aman Tanrım." Bir elimle ağzımı, diğeriyle kalbimi kapatıyorum. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Billie omuz silkti ve gözlerini sıkıca kapattı. "Ama onunla bu konuda yüzleştiğinde her şeyi itiraf ettiğini ve bunun bir kaçamak olduğunu söyledi. Hiçbir şey. Ona benim bir hiç olduğumu söylemiş."

Bir hıçkırık daha göğsünü sarsıyor ve yüzünü buruşturuyor. Sonraki kelimeleri hıçkırarak söylüyor.

"Ona bunun bir hata olduğunu, sadece bir kez gerçekleştiğini söyledi." Billie'nin kahkahası

mizahtan yoksun, acı dolu. "Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz. Yıldönümümüz için beni Aspen'e götürdü. Nasıl böyle bir yalan söyleyebilir?"

"O bir yalancı," diyor Yari, sesi kırılgan. "Karısına yalan söyledi ve sana da yalan söyledi. Yaptığı şey bu. Acı çektiğini biliyorum ama en iyisi bu Bill. Bundan daha iyisini yapabilirsin. Ondan daha iyisini."

"O haklı Billie," diyorum, biraz daha nazikçe ama daha az doğrudan değil.

Billie başını sallıyor, her zaman düzgün olan kızıl saçları sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi dağılmış ve omuzlarına dökülmüş. "Sanki böyle olması gerektiğini biliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bunu kendim istemişim gibi."

"Nasıl anladın?" Yari soruyor.

Billie meraklı yeşil gözlerini uzun saniyeler boyunca

üzerimde gezdirdi. "Ne?" diye soruyorum. "Neden bana

öyle bakıyorsun?"

"Doğum günü partimde," diyor. "Ne dilediğine dikkat et demiştin. Bunu neden söyledin?"

Gözlerimi kırpıştırarak onlara mantıklı gelebilecek bir açıklama arıyorum. "Sebebi yok." Elimi ensemde gezdiriyorum. "Neden? Ne diledin?"

"Bir bebek. Onu zorlamak, seçim yapmasını sağlamak için bir bebek diledim," diye fısıldıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Kitaptaki en eski numara olduğunu biliyorum ama haplarımı almayı bıraktım."

"Bill, hayır." Yari'nin dehşete düşmüş gözleri kocaman açılmış, ben ve arkadaşımız arasında gidip geliyor. "Hamile misin?"

"Hayır." Bana tekrar baktı. "Karısı öyle."

Kalbim ayaklarıma düştü. Bunu bana neyin söylettiğini bilmiyorum. Her zaman ayrıntıları bilemem ama bazen izlenimlerim ya da güçlü hislerim olur. MiMi'den bana miras kalan hediye her neyse, ölümün yaklaştığını hissettiğim ve bunun Kenan için olduğunu düşündüğüm gece gibi mükemmel ya da kesin değil, ama aslında beni Simone hakkında uyarıyordu.

Billie acı bir şekilde, "Onun seçim yapmasını sağlamak için bir bebek diledim," diyor. "Sanırım *beni* seçmesi için *kendime* bir bebek belirtmeliydim. Haklıydın Lo. Ne dilediğime dikkat etmeliydim."

Gözlerindeki sorulara tatmin edici cevaplar veremediğim için konuşmayı yeniden yönlendiriyorum. "Demek istifa ettin."

Billie başını sallamadan önce birkaç saniye daha beni izliyor. "Artık onun için çalışamam. Bundan sonra olmaz. Sanırım kaldırımlara vurmaya başlayacağım."

"New York Üniversitesi'nden işletme diploması almışsın," diyorum alaycı bir tavırla. "Ve modanın en gözde evlerinden birinde dört yıl çalıştın. Sana bir şeyler buluruz."

"Ya bir şey bulmak değilse," diyor Yari, parlak gözleri aramızda yanıp sönerek, "bir şey yapmaksa."

"Ne demek istiyorsun?" Billie kaşlarını birbirine yaklaştırır. "Ben mi? Bir şey yapmak mı? Dikiş dikemediğimi, tasarım yapamadığımı, hatta kanaviçe bile işleyemediğimi biliyorsun. Moda için sahip olduğum tek kafa iş kafasıdır."

"Tamam." Yari koşarak eşyalarımın olduğu masaya gidiyor ve eskiz defterimi kaldırıyor. "Ama bir şeyler yapmakta çok iyi olan bir arkadaşım var."

"Ben mi?" Göğsümü işaret ediyorum. "Hayır, kendi başıma yola çıkmaya hazır değilim. JP'den öğrenmem gereken daha çok şey var. Belki bir yıl kadar sonra."

Billie, Yari'nin heyecanının bir kısmını ödünç alarak, "Bence kendini küçümsüyorsun," diyor. "Bunu yapabiliriz Lo. Kendi şirketimizi kurabiliriz."

"Ve podcast'iniz çok popüler oldu," diye araya giriyor Yari. "Bu sayede oluşturduğunuz etkiden faydalanabiliriz."

Paul içeri girdiğinde onlara bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu

söylemek üzereydim. Cesur, aptal adam.

"Billie, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye soruyor, gözlerini ona dikiyor ve Yari ile

benim ona doğru fırlattığımız bakışlardan kasıtlı olarak kaçınıyor.

"Hayır, Paul." Billie ona bakıyor ve bakışları birleştiğinde gözlerinde beliren zayıflıktan nefret ediyorum. "Söyleyecek bir şey kalmadı."

Gözlüklerini düzeltip boğazını temizleyerek "Katılmıyorum," diye cevap veriyor. "Hanımlar, belki bize bir dakika izin verebilirsiniz."

"Ah, Paul," diye tersledi Yari, Billie'nin önüne geçerek görüşünü kısmen kapattı, "belki bir dakikalığına gidip kendini becerebilirsin."

"Bak, ben hâlâ bu şirketin CEO'suyum, lanet olsun," diyor sertçe, "ve benimle böyle konuşamazsın. İtaatsizliğe tahammül edemem."

"İtaatsizlik mi?" Diye soruyorum, ağzımdan karanlık bir kıkırdama çıkıyor. "Kıçını kaldırıp yukarı çıkmak için beş saniyen var, yoksa bu gece karını arayıp gerçeği söyleyeceğim, kıçını kurtarmak için ona söylediğin saçmalıkları değil."

"Billie, eğer yapabilirsen-"

"Bir," diyorum, Billie'yi görüş alanından tamamen gizlemek için Yari'nin yanına adım atarak. Kıştan kalma soluk teninde kırmızı benekler beliriyor ve kaşlarını çatıyor. "Bak, açıklayabilirim-" "İki," diyor Yari, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını dışarı çıkarmış.

"Bir tavsiye istiyorsun, değil mi Billie?" diye soruyor, mavi gözlerinde zalim bir ışıkla. "Herkes senin uyuyarak zirveye çıkmaya çalıştığını bilirse bu sektörde ne kadar ilerleyebileceğini sanıyorsun?"

Ona doğru yürüyorum, o kadar yaklaştım ki öğle yemeğinde ne yediğini koklayabiliyorum.

"Oh, şimdi de tehdit mi aldın, Paul?" Tehlikeli derecede yumuşak bir tonda soruyorum. "Onu tehdit etmek istemezsin, çünkü onu tehdit edersen beni tehdit etmiş olursun. Ve sen beni tehdit ettiğinde, ben saldırırım."

"Bana zarar veremezsin," diye alay ediyor ama sesinde bir gerginlik damarı dolaşıyor.

"Bundan emin misin?" Gülümsememem için yapay bir tatlandırıcı kullanarak soruyorum. "Chase'i neden artık kullanmadığımızı biliyorsun, değil mi? Bana ihanet etti ve bir daha geri dönmeyeceğinden emin olmak için JP ile tek bir konuşma yeterli oldu. Belki de JP'nin çalışanlarını becerdiğini öğrenmesinin zamanı gelmiştir."

"Sen delisin," diyor, korku gözlerini karartarak.

"Evet, işte bu yüzden senin yerinde olsam kaçardım. Kariyerini, o sahte evliliğini ve geleceğine dair umut vaat eden her şeyi yok etmekten büyük zevk alacak kadar deliyim." Başımı arkamdaki Yari'ye doğru çeviriyorum. "Hangi numaradaydık, Ri?"

"Üç," diye tükürüyor.

"Ah, evet." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Üç. Dört. Beşte hâlâ burada duruyorsan, bir şeyleri yok etmeye başlarım."

İniltiye benzeyen bir hırıltıyla topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan çıkıyor.

Arkadaşlarıma dönüp sırıtıyorum.

"Korkak tavuk," diyorum kıkırdayarak. Yari'ye beşlik çakıyorum ve aynısını Billie'ye yapmaya gidiyorum ama gözlerindeki yaşlar beni durduruyor. "Ah, tatlım. O senin gözyaşlarına değmez. Daha iyisini bulabilirsin. Daha iyi *birini* bulacaksın."

"Bunu biliyorum." Burnunu çekiyor ve bize titrek bir gülümseme veriyor. "Ama kalbim doğru olanı yakalamak zorunda."

Cebimde sakladığım küçük kareyi okşuyorum, sözleri ruhumun bir rafında saklı. Doğru olanı yapmak bazen kalbimizi kırar. Doğru olduğunu bilmek acıyı azaltmaz.

Bunu ilk elden biliyorum.

44

Kenan

Antrenman tesisinden çıkarken August'a "Sola fake atıyor," dedim. "Onu sıkı koruman gerekecek ve top sürerken tam bir canavar."

"Anladım Glad," diye cevaplıyor August, spor çantasını omzuna atarken.

"Ona fazla alan bırakmayın. Onu geriye itin ki en azından daha düşük yüzdeli bir atış yapmak zorunda kalsın."

"Ben de seninle aynı filmi izledim." August yollarımızı ayırmadan önce duraksıyor, onun arabası otoparkın bir tarafında, benimki diğer tarafında. "Ben iyi olacağım. İyi olacağız. Bu şimdiye kadarki en iyi sezon başlangıcımız. Bu bizim yılımız, kardeşim. Neden bu kadar gerginsin?"

"Evet, haklısın. Sende olduğunu biliyorum. Sadece çok şey oluyor

sanırım." "Simone'la her şey yolunda mı?"

August ve Iris destekleyici oldular ve sezon ile Simone'un benimle yaşaması arasında hokkabazlık yaptığım talepleri biliyorlar.

"Evet, o iyi, dostum. Sorduğun için teşekkürler." Kıkırdıyorum. "Ve onun için burada olmak tam da annemin ihtiyacı olan şeydi. Babam öldükten sonra Ken ve ben onun için endişeleniyorduk ama Simone'la ilgilenmek ona yeni bir hayat verdi. Dr. Packer Simone'un çok daha iyi olduğunu söylüyor."

"Dostum, bu harika."

"İnanabiliyor musun, Bridget bile en iyi davranışını sergiliyor." Yüzümü buruşturuyorum. "Yani, burada değil de New York'ta olmasının faydası var. Yaz için batıya döndüğünde ateşkesimizin devam edip etmeyeceğini kim bilebilir? Ama şimdilik, uzun zamandır bulunduğumuz en iyi yerde olduğumuzu düşünüyorum. Simone'la olanlar ikimiz için de bir uyanış çağrısıydı."

August devam etmeden önce tereddüt ederek, "Görünüşe göre her şey yolunda gidiyor," diyor. "Yani bu sen ve Lotus anlamına mı geliyor ..."

"Yakında." Onun adını duymak bile acı verse de gülümsüyorum. "Bence çok yakında."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Siz bunu hak ettiniz." August beni kucakladı ve gitmek için döndü. "Tamam. Iris'e antrenmandan hemen sonra evde olacağıma söz verdim, o yüzden ben çıkıyorum. Uçakta görüşürüz."

Yarınki maç oldukça zorlu bir deplasman yolculuğunun ilk maçı. San Diego'ya dönmeden önce dört maç oynayacağız. Bu da evden uzakta bir hafta demek. Yine de bugün onu Laguna Beach'teki dans kampına götürdüğümde Simone ile biraz kaliteli zaman geçireceğim. En azından uzakta geçireceğim zamanın büyük bir kısmında o olmayacak ve bunun etkisini daha az hissedecek.

Mikrofonlu bir adam bana yaklaştığında "tankın" kilidini açıyorum. Bir süredir magazinciler için endişelenmeme gerek kalmadı ama bir muhabiri gördüğümde tanırım.

"Glad, hey!" diye bağırıyor, telefonunu kaydetmek için bana doğru itiyor. "*Baller Bae* sezonu bitiyor diye heyecanlı mısın?"

"Özel hayatımı tartışmam," diye otomatik cevap veriyorum. "Basketbolla ilgili bir sorunuz varsa, bir basın kartı alın ve maçtan sonra bir basın toplantısına katılın. Aksi takdirde yorum yok."

Arabaya bindim ve motoru çalıştırdım.

"Peki ya Lotus?" diye bağırıyor tam ayağım gaz pedalının üzerindeyken. "Bu yaz çıktığın kız mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyor ve kendimi angaje olmaktan vazgeçirmeye çalışıyorum ama bu savaşı kaybediyorum. Camımı indiriyorum ve sürüngenin gözlerindeki memnuniyeti görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Peki ya o?"

"Söylentilere göre yine o fotoğrafçıyla çıkıyormuş," diyor aceleyle. "Bridget seni onunla aldattığını iddia etti. Ne yap-"

Camımı açıp kenara çekiyorum.

Orospu çocuğu. Ona zaman ayırdığım için başıma bu geldi.

Parmağım direksiyondaki onu çevirecek düğmenin üzerinde seğiriyor. Biraz konuştuk. Benim aramam normalin tamamen dışında olmazdı. Birbirimizi hayatlarımızdan haberdar ettik.

"Siktir et."

Düğmeye bastım.

"Kenan?"

Arabamdaki sesi, yolculuğumu yarıda kesip onu almaya gitme isteği uyandırıyor. New York'a uçmak ve onu eve getirmek.

"Evet, benim." *Belli ki sensin, salak.* "Uh, nasılsın?"

"Güzel." Duraklıyor, boğazını temizliyor. "Kartınızı dün aldım. Şimdi de şair mi oldun?"

Kendi kahkahalarım beni neredeyse hazırlıksız yakalıyor. Bu yaz, ne kadar çok yalnız zaman geçirdiğimi unutmuşum. Çoğu zaman insanlarla ne kadar az konuştuğumu, çünkü Lotus'la güldüğümü, konuştuğumu, *kendimi* hiç kimseyle olmadığım kadar özgür hissettiğimi.

"Tam olarak bir şair değil," diyorum kahkahalarımız kesildiğinde. "Aklımda olan küçük bir şey." "Hoşuma gitti," diyor sesi boğuklaşarak.

Ona söylemek istediğim çok şey var. Ara sıra konuşsak da özlediği o kadar çok şey var ki. Ama en çok bilmek istediğim şey ... "Bu muhabir antrenmandan sonra yanıma geldi."

"Tamam."

"Bu yaz görüştüğüm kızın yine o fotoğrafçıyla çıktığından bahsetti." Söylenmemiş soruyu bizi ayıran binlerce kilometrenin üzerinde asılı bırakıyorum.

"Oh." Bir an sessiz kaldı. "Bunu nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Odaklanmam ve ne söylediğini anladığımdan emin olmam gerekiyor. Bir benzin istasyonunun otoparkına çekiyorum ve koltuğumda arkama yaslanıp detaylandırmasını bekliyorum. Açıklamadı.

"Evet, ben de bilmiyorum," diyorum sonunda. "Çünkü biliyorsun söyledik ..."

Ne konuştuğumuzu söylemiyorum ama başka insanlarla çıkmadığımızı biliyor. Ona güveniyorum. O muhabir zehirini yerleştirene kadar aklıma bile gelmemişti.

"Evet, biz ... dedik." Hızlı bir kahkaha atıyor. "Düşünmediniz mi? Düşünmezdim. Kenan, yapmadım."

Rahatlamış bir nefes veriyorum ve beni görememesine rağmen başımı sallıyorum. Neden beni göremiyor? FaceTimed yapmalıydım. Tanrım, onu görmek istiyorum.

"Yapmadın ..." Başladı, durdu. "Şey, biz dedik ki..."

"Evet, hayır dedik," diye onu ikna etmek için acele ediyorum. "Bir keşiş gibi yaşıyorum." Gülüyor ve ben de onun sesinde rahatlama duyuyorum. "Benim keşişim."

"Keşişiniz. Tamamen."

Nefesi kesiliyor ve iç çekiyor. O iç çekişin tadına bakmak istiyorum. Eğer onu öpebilseydim, ne düşündüğünü bilirdim. Kalbinde ne olduğunu sadece dudaklarımızın birleşmesinden bile anlardım.

"Seni özledim Kenan," diyor sesi kırılarak. "Çok kötü."

Direksiyonu sıkıyorum ve çenem ağrıyana kadar dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Bunu daha fazla yapmak istemiyorum, Lotus. Sanırım yapabiliriz. Simone çok daha iyi. Teşhisini koyduk. Doğru ilaçları alıyor. Annem sezon boyunca benim yerime onu idare ediyor." Benimkinden sert bir kıkırdama yükseldi.

Göğüs. "Annem Simone'un saçlarını bile güzelleştirdi." "Bu harika," diyor Lotus, sesinde bir gülümsemeyle. "Anneme senden bahsettim."

Kısa bir duraklama. "Söyledin mi? Ona ne söyledin?" "Sana aşık olduğumu."

Nefesi yine kesiliyor, demek ki bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım. "Ona bir gün seninle evlenmek istediğimi söyledim."

Onu son gördüğümde bunu söylememe izin vermedi -onun karım olmasını istediğimi- ama şimdi o farkına varmadan, beni durduramadan söylüyorum.

"Bunu ona sen mi söyledin?" Sesi titriyor ve sonunda tatlı bir şekilde gıcırdıyor. "Evet, ve bana ne sordu biliyor musun?"

"Ne?"

"Daha fazla torun bekleyebileceği zaman. Sadece bir tane olduğu için, bir desteğe ihtiyacı olduğunu iddia ediyor."

Lotus'un kahkahası çatlar ve bir hıçkırık dökülür. "Seni seviyorum Kenan Ross, seninle seve seve evlenirim ve zamanı geldiğinde annenin bakabileceği tüm torunlara sahip olurum."

Doğru zaman geldiğinde.

Doğru.

"Demek istediğim, zamanın çok yakında olduğu, Lotus."

"Dr. Packer ile konuşun ve oradan devam edelim. Zaten feda ettiğimiz her şeyi geri almak istemeyiz."

"Senin harika olduğunu düşünüyor bu arada," diyorum ona, yüzümde durdurulamaz bir sırıtışla. "Neden?"

"Çünkü senin doğru şeyi yaptığını düşünüyor," diyorum ayılarak. "Bizim durumumuzda, Simone için en iyisinin bu olduğunu düşünüyor. Hepsi için. Herkes çocuklarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymaya bu kadar kararlı değil."

"Ama sen öyleydin."

"Hayır, öyleydin. Sen zorlamamış olsaydın bunu yapmazdım."

"Dediğim gibi, diğer herkesin daha önemli olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Arka plandaki sesler bu konuşmanın üzerimde yarattığı büyüyü bozuyor.

"Toplantım başlıyor," diyor. "Gitmem gerek."

"Evet, ben de. Simone'u şu dans kampına götürmem gerekiyor."

"Tamam." "Seni seviyorum" diye fısıldamadan önce bir an duraksıyor.

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap veriyorum hemen. "Ama çok yakında sana göstereceğim." "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ben de öyle. Seni seviyorum, Button."

Meşhur bulutların üzerindeyim, aşk acısı çeken bir aptal gibi hissediyorum ama umurumda bile değil.

Gösterge tablomda Bridget'ten gelen bir arama göründüğünde kafam çöküyor. Konuştuğumuz birkaç seferde de medeniydik. O New York'ta olduğu için neyse ki koordinasyon için çok az ziyaret oldu ve onlar da ben yoldayken gerçekleşti. Dr. Packer, Bridget ve benim aramdaki uyumun, Lotus'la birlikte olmayı beklemem ya da annemin yanımıza taşınması kadar dengeleyici bir güç

olduğuna inanıyor.

Telefona cevap veriyorum ve sakladığı herhangi bir drama karşı kendimi hazırlıyorum. "Bridge, hey," diyorum gözlerimi yoldan ayırmadan. "Ne var ne yok?"

"Selam Kenan," diyor sesi arabanın içini doldurarak. "Nasılsın?"

Oh, görgü kuralları. Bunları hatırlıyorum. "Ben iyiyim. N'aber?" Tekrar ediyorum.

"Oyuncuların bugün Los Angeles'ta bir gösterisi var," diyor, ses tonu biraz tereddütlü. "Ben, şey, düşündüm ki

Simone'u görmek için uğrayabilir."

"Laguna Beach'te bir dans kampı olduğunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi onu almak için eve gidiyorum."

"Ah, evet. Unutmuşum. Belki bir dahaki sefere."

"Los Angeles, Laguna Beach'e daha da yakın. Geri dönmeden önce bir uğrayın ve onu görün. Eminim her şey yolunda gidecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, parlayarak.

"Evet. Yarın deplasman maçlarına başlayacağım ve hafta boyunca yokum, bu yüzden ikimizden birini görmek muhtemelen onun için iyi olacaktır."

"Tamam. Ayarlamaları yapması için ona mesaj atarım." Bir saniye sessiz kaldı. "Daha iyi, değil mi?"

Simone'u yine yatağımda zorlukla nefes alırken bulacağım korkusu Bridget'in sesinde de var. Uyurken kendimi kızımın odasında buluyorum ve bebekken yaptığım gibi nefes alışını izliyorum. Bu bana güven veriyor. Şu anda Bridget'te bu bile yok.

"Evet, Bridge. O daha iyi."

"Sanırım hepimiz öyleyiz," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Evet."

"Bana Lotus'la artık görüşmediğini söyledi," diyor Bridget, kelimelerinde küçücük bir umut ışığı var. "İşler yolunda gitmediği için üzgünüm."

"Aslında gayet iyi gidiyorlar," diye dikkatle cevap veriyorum. "Lotus ve ben Simone'a iyileşmesi için biraz zaman tanımak ve sezon bu kadar zorlu geçerken mümkün olduğunca ona odaklanmamı istedik."

"Çok düşüncelisin." Bir kenar onun sözlerini köreltiyor. "Aslında Lotus'un fikriydi."

Birkaç damla sessizlik sığ bir sessizlik birikintisi oluşturuyor ve tam o yeniden konuşmaya başladığında rahatsız edici bir hal alıyor.

"Seni onunla birkaç kez gördüm, biliyorsun," diyor Bridget, soluk soluğa, acı bir kahkaha atarak. "Bu yaz birlikte bir şeyler yaparken çekilmiş birkaç fotoğrafınız vardı. Gülüyordunuz. Eğlenirken. Seni zar zor tanıdım."

"Yine hashtag mi arıyorsun?" O tanıdık kızgınlığı bastıramayarak soruyorum. "Hayatında neler olup bittiğini başka nasıl bilebilirdim ki?"

"Neden bilmek *istiyorsun* ki?" Kızgın bir şekilde talep ediyorum. "Seni anlamıyorum Bridget. Arkadaşlarımdan biriyle ilişkin var. Evliliğimizi pencereden dışarı atıyorsun-"

"*Evliliğimiz* mi?" diye soruyor, küçümseme ve acının iki ucu keskin kılıcı gibi. "Sen buna evlilik mi diyorsun?

Bu mu?"

Annem Bridget'e kızgın olduğu kadar, hasta olduğumuz için ona sempati duyduğunu da ifade etti.

Eşleşti.

Bridget seni bir ceviz gibi kırmaya çalıştı. Sevdiğin kadın için, gerçekten sevdiğin için, bu zor bir iş değil. Babanı kırmak zorunda değildim. Bana içini döktü.

Tanrım, annem haklıydı. *Yanlış* bir şey yaptım mı bilmiyorum ama Bridget'le ilgili doğru yapmadığım bazı şeyler olmuş olmalı. Ve şimdi açıkça görüyorum ki Bridget'in kendini kanıtladığı kişiyle kendime, *gerçek benliğime*, içimdeki ben*liğe* asla güvenemezdim, güvenemezdim. Onunlayken bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"Bak Bridge, yıllardır birbirimizle savaş halindeyiz ve Simone'la olanlar bana bir şey gösterdiyse, o da ikinci bir şansın değeridir. Geçmişi temizlemek için bir şansımız var. Kavga etmekten yoruldum. Bu yıkıcı ve ikimiz de yolumuza devam etmeliyiz."

"Lotus'la demek istiyorsun," diyor sesi kısık bir şekilde. "Lotus'la devam ediyorsun."

"Evet." Sesindeki hayal kırıklığıyla yüzleşiyorum. "Lotus'la."

Keskin nefesini duymazdan geliyorum ve devam ediyorum.

"Sana kızgındım," diye itiraf ediyorum. "Yıllardır, ailemiz, hayatımız parçalandığı için kızgınım."

"Biliyorum ve üzgünüm," diye fısıldıyor Bridget.

"Kızgındım," diye devam ediyorum. "Ama *senin* de neden kızgın olduğunu hiçbir zaman anlayamadım. Olacağımı düşündüğün kişi olmadığım için bana kızgındın. Sana izin vermediğim için, evliliğimizde seni terk ettiğim için."

"Bu yaptıklarımı mazur göstermez," diyor belli belirsiz. "Seni asla aldatmak istemedim.

Sadece ..." "Bir anda oldu" demediği için minnettarım. Böyle şeyler öylece olmaz.

Boğazımı temizleyerek ona "Hepsi sen değildin," diyorum. "Ben de öyleydim. Sezon boyunca ortaya çıkan duvardan bahsederdin ama bu sadece top oynadığım zamanlar değildi. Her zaman vardı. Tanıması, ulaşması zor bir adamım."

"Ama onun için değil." Sözleri hafif bir nefesle çıksa da yere gümbür gümbür düşüyor.

"Hayır, onun için değil." Alaycı bir yarım gülümseme ağzımı yamultuyor. "Bizden pişman değilim Bridge, çünkü Simone'a sahibiz ve o en iyi şey."

"Öyle." Diğer uçta hafifçe kıkırdıyor, acele etmeden önce tereddüt ediyor. "Beni hiç affedebilecek misin Kenan?"

Yıllarca kızgınlık içinde kaynadım ve şu anda Bridget'in ilişkisinin bende yarattığı tüm acı, aşağılanma ve korkunç şeyler aklıma geliyor.

Sonra diğer anılar yavaş yavaş süzülmeye başladı. Bridget, ben yoldayken yeni doğmuş bir bebekle yabancı bir şehirde genç ve yalnız. Kaçırdığım pek çok doğum günü, yıldönümü, dönüm noktası ve onun ihtiyacı olan bir şey olduğunu bildiğim ama bunu ona nasıl vereceğimi bilemediğim zamanlar.

Bridget'le son birkaç yıldır aramız pek iyi değildi ama onu hayatımın yarısından beri tanıyorum ve on yıldan uzun bir süre onunla evliydim. Bana kızımı verdi. Onu sevilmesi gerektiği gibi sevdiğim bir zaman hiç olmamış olabilir ve beni gerçekten gördüğü, anladığı, gerçek beni bildiği bir zaman hiç olmamış olabilir, ama arkadaş olduğumuz bir zaman *vardı*. Üniversitede tanıştığım bir kız vardı ve NBA'e geçiş sürecinde, ne halt ettiğimi bilmediğim zamanlarda baba olma sürecinde benimle birlikte yürüdü. En büyük başarılarımda. Keşke birbirimizi hayal kırıklığına uğrattığımız onca şey yerine bunlara daha fazla odaklanabilseydik ve şimdi böyle bir şansımız var.

"Seni affedeceğim," diyorum yarı mahcup bir gülümsemeyle, "eğer sen de beni affedebilirsen."

Neden af dilediğimi açıklamama gerek yok. Bu onun öfkesini ve hayal kırıklığını körükledi ve yıllarca üzerimizde asılı kaldı.

"Bunu yapabilirim," diyor, kelimeleri titreyerek. "Teşekkür ederim Kenan."

Bu kolay olmayacak ve bazen hiç beklemediğimiz bir anda öfkemizin ve geçmişteki acılarımızın yeniden su yüzüne çıkacağından hiç şüphem yok. Belki de en önemli şeyin ne *olduğuna* dair bir bakış açısı kazanmamız için bu uyandırma çağrısı gerekti - bunun gerçekten Simone ile ilgili olduğunu ve belki de onun için geçmişi bir kenara bırakıp geleceğine odaklanabileceğimizi. Belki onun için yeniden arkadaş olabiliriz.

* * *

"Her şeyi aldın mı?" Simone'u dans kampının düzenlendiği yemyeşil sahil inziva yerinde bırakmadan önce bir kez daha soruyorum.

"Evet." Spor çantasını omzunda kaydırıyor. "Büyükannem bir şey unutmadığımdan emin olmak için bize verdikleri listeyi iki kez kontrol etti."

"Güzel. Seni yoldan arayacağım. İlk maçımız Toronto, sonra Chicago, sonra San Antonio ve sonra da Lakers. Cumartesi döneceğim."

Kızıma baktığımda içimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor. Onu yatağımda baygın bulduğumuz geceden beri "ya olursa" düşüncesi bana işkence ediyor. Kabuslarım karanlık alternatif sonlardan oluşuyor ve koridorda koşup onun gerçek olduğundan, kederden kaynaklanan bir halüsinasyon olmadığından emin olmak için birden fazla kez sarsılarak uyandım.

Çok güzel ve hızla büyüyor. Yakında on beş yaşına girecek ve artık babasını düşünmeyecek. Çok şey kaçırdım. Basketbol bana çok şey verdi ama karşılığını da aldı.

"Seni her şeyden çok seviyorum, Moni." Alnından öpüyorum ve başını göğsüme bastırıyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana bakıyor, kaşları güzel mavi gözlerinin üzerinde kırışıyor ve sonra başını sallıyor. "Ne?" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne oldu?"

"Lotus'a ne oldu?"

Keşke Dr. Packer şu an burada olsaydı. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Simone artık Lotus'la görüşmediğimi biliyor ve onun hakkında hiç konuşmadım, bu yüzden soruyu neden sorduğumu bilmiyorum.

"Hâlâ New York'ta yaşıyor. Neden soruyorsun, bebeğim?"

"Öyle görünüyordun, bilmiyorum." Simone dar omuzlarını silkiyor. "O yanındayken daha mutlu görünüyordun."

Kahretsin, onu özledim.

İzolasyon beni ezici bir güçle vuruyor. Lotus varken hayatım çok daha parlak. Konuşmuyorum. Hâlâ en iyi cevabı bulmaya çalışıyorum -bir araya getirmek için çok çalıştığımız her şeyi çözmeyecek bir cevap.

"Sen de onu seviyorsan sorun yok," diyor Simone sessizce.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ayıktı. Çok şey görmüşler, çok şey biliyorlar.

"Öyle mi?" Çekingen bir şekilde soruyorum.

"Senin mutlu olmanı istiyorum." Yutkunuyor ve yere bakıyor. "Ben de annemin mutlu olmasını istiyorum ama artık birbirinizi mutlu etmediğinizi biliyorum."

"Ama seni her zaman seveceğiz," diyorum yüzünü okşayarak, "ve seni her zaman ilk sıraya koyacağız, tamam mı?"

Başını sallıyor ve küçük bir gülümseme sunuyor. O iyi bir çocuk. Yaşadığı onca şeye rağmen. Evliliğimden çıkan tek iyi şey o.

"Simone," diye sesleniyor uzun boylu, zarif bir kadın. Onunla Moni'nin resitallerinden birinde tanıştığımı hatırlıyorum. "Diğer kızların hepsi içeride. Hoşça kal de ve bize katıl, lütfen."

Simone bana dönmeden önce, "Geliyorum, Madam Petrov," diye cevap verdi. "Gitmem gerek."

"Tamam. Seni seviyorum, Moni." Elimi yüzünde gezdiriyorum, tanıdık sevgi ifademizle. Gülümsüyor, mutlu görünüyor. Tanrım, gerçek olsun. Çocuğunuzun durduramayacağınız ya da iyileştiremeyeceğiniz bir şekilde acı çektiğini bilmek dünyadaki en çaresiz duygudur. Herhangi bir tehlike sinyalini izlersiniz, her ilerleme işaretini veya sevinç ipucunu yakalamak için nefesinizi tutarak zorlanırsınız. Umutla beklersiniz.

"Seni seviyorum, baba."

İyi olacağız.

San Diego'ya dönerken kafamda tekrar tekrar çalan bir nakarat bu. Yolda Simone ile konuşmayı, okulda ve dansta işlerin ne kadar iyi gittiğini dinlemeyi çok sevdim. Ona

İlaçların onu nasıl daha iyi hissettirdiğini anlatmasına izin vermek. İlaçların iyi gelmediği günleri anlatmasına izin verdim. Paylaştığı her kelime, duyması zor olanlar bile bana güven verdi, çünkü paylaşıyor. Bunu saklamıyor ya da kendine saklamıyor. Birçok yönden bana çok benziyor, doğal olarak duygularını gömüyor ve düşüncelerini istifliyor.

Ama Laguna Beach'e giderken yaptığımız konuşmadan ne kadar keyif aldıysam, eve dönerken de sessizlikten o kadar keyif alıyorum. Buna ihtiyacı olmayan birine yalnız olmanın ne kadar ferahlatıcı olduğunu tarif etmek zor - hiç de yalnız değil, ama yalnız. Bu manzaralı otoyolda, okyanusun nefes kesici manzarası tamamen bana ait. Pasifik Sahil Otoyolu'nun kıvrımlarında ilerlerken ay koyu mavi suda parıldıyor. En sevdiğim şarkıyı açıyorum: "It Never Entered My Mind." Piyanonun açılış tınıları Davis'in trompetiyle kusursuz bir şekilde harmanlanıyor. Her notayı zımparalayarak pürüzsüz, tatlı bir ton mükemmelliğine ulaştırdı.

Ben yalnızlığımın tadını çıkarırken bile Lotus beni yalnız bırakmıyor.

"Gevşemek istediğinizde dinlemeyi en sevdiğiniz şarkı nedir?" "'It Never Entered My Mind.'"

"Aklına girmesine izin ver."

Bu anıya attığım kahkahalar arabadaki sessizliği bozuyor ve keşke yanımda olsaydı, yolcu koltuğuna kıvrılıp her şeyden ya da hiçbir şeyden bahsetseydi diyorum. Onun sessizliğine, sesine, kokusuna razı olurdum. Ondan alabileceğim her şeyi alırdım.

Eve dönmek için sabırsızlanıyorum; bu yolculuğu geride bırakıp onu görmenin bir yolunu bulmalıyım. Dr. Packer'la konuşup Simone'la ne zaman konuşabileceğimizi ve ne söyleyeceğimizi kararlaştıracağım. Lotus'u hayatıma, *hayatlarımıza* geri getirmenin zamanı geldi.

Devasa borular taşıyan yavaş bir kamyonun arkasında pek de sabırlı olmayan bir şekilde ilerlerken farlarım boruları sabitleyen zincirin gevşediğini aydınlatıyor. Boru kamyondan bana doğru kayıyor ve ön camıma doğru ilerliyor.

"Kahretsin!"

Birkaç saniye önce kamyonumun bulunduğu yola düşen borudan kaçınarak direksiyonu kırıyorum. Başka bir boru kamyonun kasasından kayıyor ve öngörülemeyen bir yörüngede zıplıyor. Tüm bu süreç saniyeler sürüyor, ancak her şey yavaş ilerleyen, dehşet verici bir emeklemeye dönüşüyor. Yine de içimde, hızlandırıcı her şeyi söndürüyor - hızla çarpan kalp atışlarım, damarlarımda nehir gibi akan kan, vücudum her hayati organa adrenalin dağıtırken göğsümde kesilen hızlı, sığ nefesler.

Kamyon korkuluklara doğru savrulurken direksiyon ellerimin arasından kayıyor. Zihnimde Lotus'u küçük azizini kucaklarken görüyorum, yüzü mumların titrek ışığında korku ve sevgiyle sarmalanmış, gözleri bana sabitlenmiş, asla başka tarafa bakmıyor. Tek duyduğum Lotus'un aceleyle okuduğu ilahi, teneke bir çatıya vuran yağmur damlalarının kararlı ısrarıyla dudaklarından dökülüyor.

Çarpışan metallerin iniltisi ve gürültüsü her şeyi alıp götürmeden önce duyduğum son şey bu.

45

Lotus

"Bu J trenini vurmaya hazır mısın?" Yari soruyor.

"Bir dakika içinde." JP için iğnelediğim elbiseden başımı kaldırıp bakıyorum. "Bu muhteşem değil mi?"

"Kızım, evet." Yari, modellerin genellikle kıyafetleri denediği prova odasına doğru ilerliyor. Yine de bir vücut formu üzerinde çalışıyorum. "Bu ne için?"

"Hollywood'da bir aktris Oscar'ı aldığında bunu giymek istiyor," diye mırıldanıyorum ağzımdaki iğnelerin arasında. "Henüz aday bile gösterilmediği için bolca vaktimiz var."

Kısa bir kahkaha atıyoruz. Ayağa kalkıyorum ve dizlerimin üzerinde uzun süre kaldığım için geriliyorum. "Eşyalarımı alayım."

Odama doğru yürürken telefonum cebimde çalıyor. Iris'in zil sesi.

"Hey, Bo. N'aber?" Yari'ye yürümeye devam edebileceğimizi işaret ederek soruyorum. "Yine yeğenimin ne kadar aç olduğundan şikâyet etmek için mi aradın? Sana o formülü söylemiştim-"

"Lo," diye araya giriyor. "Hayır, ben, şey... bu yüzden aramadım."

Sesini bastıran kasvetli nota beni asansörün önünde durduruyor. Yari de durdu ve merakla bana baktı.

"Oh," dedim. "Sesin komik geliyor, Bo. Ne oldu? Çocuklar iyi mi?" "Çocuklar iyi." Sesi kesildi. "Ben Kenan, tatlım."

Tüm bedensel fonksiyonlarım duraklıyor. Ya da en azından öyle hissediyorum. Tüm bina, tüm şehir, tüm dünya bir saniyeliğine durmuş gibi görünüyor. Ne kadar kötü olduğunu öğrenmeden önce, kalbimi yıkacak ve hayatımı mahvedecek bir şey söylemeden önce bu küçük zaman aralığında kalmak istiyorum.

"Peki ya ..." Boğazımı temizliyorum ama korku hareket etmiyor. İnatçı bir korku karnımda düğümleniyor. "Peki ya o? O iyi, değil mi? Iris, o iyi mi?"

Ardından gelen sessizlik kulaklarımda çınlıyor. Telefonu çekip göğsüme bastırıyorum, gözlerimi kapatıp kendimi tekrar dinlemeye zorluyorum.

"Lotus?" Iris sorar. "Orada mısın?" "Evet. Sadece söyle bana"

"Bir araba kazası geçirdi."

"Ama o iyi. Yaşıyor. Yaşasaydı bilirdim."

İris'in şüpheciliği telefonun öbür ucundan bana ulaşıyor - Kenan'dan aldığım şüpheciliğin aynısı. Benim uydurduğumu, MiMi'nin yaşlı kadın saçmalıklarına inandığımı düşünüyor. O anlamıyor. Hiçbir zaman da anlamadı.

Ruhum bilirdi. Tüylerim diken diken olurdu. Lanet gökyüzü açılır ve ateş saçardı. Bir *şekilde*, *bir yolla*, Kenan Ross bu dünyayı terk etseydi bilirdim.

"Yaşıyor, evet. Şu anda ameliyatta," diyor Iris. "Ama durumu ciddi. Gelmeniz gerekiyor. August sizi mümkün olduğunca çabuk buraya getirmek için bir uçak kiralıyor."

"Tamam." Vücudum allak bullak oldu. Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı ama zihnim inanılmaz derecede odaklanmış durumda, sanki tüm bunları bir gözlem kulesinden izliyormuşum gibi. Bu bana olmuyor. Ona oluyor olamaz.

Yari Billie'yi aradı, o da bizi havaalanında karşıladı. Dairemize uğrayıp eşyalarımı aldım. Birkaç parça giysi, beslenme çantam, tuz, mumlar, St. Expedite. Kendimi aptal durumuna düşürmeye tamamen hazırım. Şüpheciliğe ve delilik suçlamalarına hazırım ama umursamayı reddediyorum.

Arkadaşlarım benim bu yönümü hiç görmediler. Koltuğumda otururken, elimdeki küçük figürü tutarken ve ağzım kuruyup pamuklaşana kadar Mezmur otuz beşi okurken beni dikkatle izliyorlar. Gözlerimi kırpmadan ve nefes almadan kafamın içinde ayini sürdürüyorum. MiMi'nin bana hayat, ölüm ve iyileşme hakkında söylediği her şeyi çılgınca bir araya getiriyorum. Öbür dünya. Zamanı sonsuzluktan ayıran şeffaf duvarlar - nasıl da fark edilmeden yıkılıyorlar ve sevdiklerimiz bu hayattan diğerine kolayca kayabiliyor.

Bulutların üzerinde uçarken başımı soğuk cama dayayarak "Yardım et MiMi," diye fısıldıyorum. Pembeden eser yok. Gökyüzünde pamuk şeker yok. "Kalbinin bende olduğunu söylemiştin. İhtiyacım olan tek şeyin bu olduğuna gerçekten inanıyorum. Gözlerimizin göremediği şeyleri kaçırmama izin verme. Sana ihtiyacım var."

Tuzlu gözyaşları sıcak ve hızlı bir şekilde ağzıma akıyor ve ben de onların etrafında dua ediyorum. Dikiş çantamdan bozma küçük beslenme çantamı açıp Kenan'ın bana gönderdiği notları çıkarıyorum. İhtiyacım olan bir tane var. Bir tanesine sarılıyorum.

"Beni kalbinin üzerine bir mühür gibi, koluna bir mühür gibi yerleştir; çünkü aşk ölüm kadar güçlü, kıskançlığı mezar kadar inatçıdır.
Alev alev yanan bir ateş gibi, güçlü bir alev gibi yanar."
- Süleyman'ın Şarkısı 8:6

"Aşk ölüm kadar güçlüdür," diye mırıldanıyorum, gözlerim kocaman, aşağıdaki okyanusu göremiyorum. "Aşk ölüm kadar güçlüdür. Aşk ölüm kadar güçlüdür."

Arkadaşlarımı unuttum ve ancak indiğimizde hala orada olduklarını fark ettim. Endişe kaşlarını örüyor ve yüz ifadelerini sıkılaştırıyor. Kendimi kaybettiğimi düşünüyorlar.

Daha fazla açıklama yapmadan "Hadi," dedim. "Hadi gidelim."

Hastaneye gidişimiz bulanıktı. Pencereden dışarı bakmıyorum, sohbet etmiyorum ya da endişeli değilmişim gibi davranmıyorum. İnsanların endişelerini, şüphelerini karşılayacak zamanım yok. Uber'de alnımı yolcu koltuğunun başlığına dayayıp gözlerimi kapatıyorum, şehrin sesini bastırıyorum ve inancımın, inançlarımın, yaşam ve ölüm hakkındaki çılgın fikirlerimin ve neyin mümkün olabileceğinin etrafına aşılmaz bir duvar örüyorum. Her şeye hazırlıklıyım. MiMi'nin bana bıraktığı kalbi aramak için kendi içimde *o* kadar derinlere dalıyorum ki sanki arabada arkadaşlarım değil de *o* benimle birlikte. Onun kalbi benim mirasım. Benim doğuştan hakkım. Ona sessiz ve kesin bir şekilde sahip çıkıyorum.

Billie, "Buradayız," diyor.

Gözlerimi açıyorum ve başımı sallıyorum. Araba hastanenin acil girişine yanaşırken hafif bir yağmur yağıyor. Üçümüz de bavullarımızı yanımıza alarak arabadan iniyoruz. Bekleme odasına ulaştığımızda ilk gördüğüm August ve tanımadığım yaşlı bir kadın oluyor. August'la birlikte birkaç davette tanıştığım ön büro yöneticisi Mack Decker, kulağına dayadığı telefonuyla köşede oturuyor. Iris bekleme odasındaki kutu gibi sandalyeden kalkıyor. Kuzenimi görünce soğukkanlılığımdaki kırılgan tutunma kayıyor ve bir hıçkırık göğsümün kafesinden serbestçe uçuyor.

"Bo," diye ağlıyorum kırık bir sesle.

Iris hemen odaya giriyor ve kollarını bana doluyor, çocukluğumuzdan beri beklediğimiz ve

birbirimize verdiğimiz rahatlık aramızda bir merhem gibi akıyor. Gözyaşlarım saçlarını ıslatıyor ve kendimi gevşek bırakıyorum. Kalbimin ağır yükünü paylaşıyorum, ondan sahip olduğunu bile bilmediği bir güç alıyorum.

Birkaç saniye sonra, MiMi'nin uzun zaman önce saçıma ördüğü desen karıncalanıyor, kafamın arkasındaki gözler birinin incelemesinin ağırlığını deşifre ediyor.

Iris'in kucağından dönüp Bridget'le yüzleşiyorum. Yanakları ıslak ve lekeli, ama bakışlarının buz mavisi alevinde kızgınlık hâlâ yanıyor. Beni burada istemiyor, ama benden kurtulmak için beni bu hastaneden sürüklemesi gerekecek ve eğer beni dinlemeye aklı yetseydi, ona bunu yapmamasını tavsiye ederdim.

Arkasındaki hareket dikkatimi bakışmamızdan uzaklaştırıyor. Simone'u en son gördüğümde tepki vermiyordu ve sağlık görevlileri boğazına bir tüp sokmuş, hayatını kurtarmak için entübe ediyorlardı. Yüzü endişeden öyle sıkışmış ki, şimdi de pek iyi görünmüyor. İnce bir elini annesinin elinin içine sokuyor, sanırım bana karşı bir dayanışma eylemi, yeminli düşman. Ona kızamıyorum, onu suçlayamıyorum ya da ondan nefret edemiyorum. Kenan'ın dünyasındaki en değerli şey o. Ona sarılmak için can atıyorum. Damarlarında Kenan'ın kanı dolaşıyor. Onun ağzını, onun elmacık kemiklerini, onun DNA'sını taşıyor. Bu odada sevdiğim adama en yakın şey o. İzin verse, ona kemik kıran bir kucak açıp öpücüklere boğacağım.

"Merhaba Simone," diyorum onun yerine. Reddedilmeye hazırım ama kayıtsızlığa razı olacağım. İkisini de yapamadan, elinde bir pano tutan beyaz önlüklü bir adam bekleme alanına giriyor. Toplanan küçük gruba bakıyor ve yorgun bir sesle konuşuyor.

"Kenan Ross'un en yakın akrabası mı?" diye soruyor, sorgulayan kaşlarını kaldırarak.

"Buyurun," diyor tanımadığım yaşlı kadın, ayağa kalkıp bir adım öne çıkarak. "Ben onun annesiyim."

Onun kanını paylaşan bir başka kişi, Kenan'ın tanışmamı istediği bir kadın. Bu şartlar altında olacağını hiç hayal etmemiştim. Ne en çılgın rüyalarımda ne de işkence dolu kabuslarımda.

"Ve ben onun karısıyım... eski karısı," diye düzeltiyor Bridget, saçlarını yüzünden geriye doğru iterek, takmakta ısrar ettiği alyansının sert floresan ışığı altında parlamasına neden oluyor. "Bu onun kızı. Bize ne söyleyebilirsiniz?"

Ne dediğini duymak için yaklaşıyorum, çünkü beni dışarıda bırakacaklarını sanıyorlarsa hepsinin canı cehenneme.

Yaka kartına göre Dr. Madison, "Ameliyatı iyi atlattı," diyor. "Çok güçlü biri. Borulardan kaçınmak için direksiyonu kırdı ve arabası korkuluklara çarptığında mucizevi bir şekilde çok az yara aldı. Ancak gövdesinin maruz kaldığı travma yoğun iç kanamaya neden olmuş. Kontrol altına aldık, ancak bu zor bir durum ve yakından takip edilmesi gerekiyor. Durdurulmazsa beyin hasarına, kalp durmasına ve herhangi bir sayıda organ işlev bozukluğuna neden olabilir."

"Ama kontrol altında mı?" Ross'un kadınlarının bu soru üzerine bana kayan üç çift gözünü görmezden gelerek soruyorum. "İyileşecek mi?"

Hesap yaptığını görüyorum. Yaşlı kadın Kenan'ın annesiyse, Bridget ve Simone da onun "karısı" ve çocuğuysa ben kimim?

Bridget bana sert bir bakış attı. "Gerçekten sanmıyorum-"

"Lotus babamın kız arkadaşı," diyor Simone, gözlerini kırpmadan beni izleyerek. "Onun da bilmesi gerekiyor."

Bridget'in ağzı açık kalıyor ama Kenan'ın annesi elini Simone'un saçlarında gezdirerek okşuyor ve bana bakıyor.

Bayan Ross, "Sizin hakkınızda çok konuştu," diyor.

Daha fazla torun istiyor.

Dudağımı ısırıyorum, bunları ona asla veremeyeceğim korkusunu yeniyorum. Sarsılarak başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum ve doktora dönüp sessizce devam etmesini istiyorum.

"Yani evet," diye bana ve soruma hitap ediyor. "Ama henüz ormandan çıkmadık."
"Onu ne zaman görebiliriz?" Ben soruyorum.
Onu ne zaman görebilirim?
Ona bakmaya ihtiyacım var, o kocaman göğsünün düzenli olarak inip kalkmasını görmeye, güven vermeye

aralıklarla.

"Ameliyattan yeni çıktı," diyor Dr. Madison. "Biraz zaman alacak."

Endişeli bakışlarını, gözleri ağırlaşmış, solgun görünen Simone'a çeviriyor. "Hepiniz saatlerdir buradasınız. Eve gitmek için mükemmel bir zaman. Bir duş alın ve biraz göz kırpın. Döndüğünüzde onu görebileceksiniz."

Simone başını sallıyor, çenesi inatçı bir açıya yerleşiyor. "Hayır, ben istiyorum-"

"Dr. Madison haklı," diye araya giriyor Bayan Ross nazikçe ve kararlılıkla. "Eve gidip duş alacağız, bir saat uzanacağız ve geri geleceğiz."

"Ama büyükanne-"

"Büyükanneni dinle." Bridget bir kolunu kızının omzuna doluyor. "Sadece kısa bir süre için."

Simone'un omuzları düşüyor ve hayal kırıklığını vücudunun her hattına yansıtıyor.

"Döndüğümde konuşuruz," diyor Bayan Ross yorgun bir gülümsemeyle. "Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var."

"Çok isterim," diye cevap veriyorum. Gözlerim tekrar Simone'a kayıyor ve onun bana baktığını görmek beni rahatsız ediyor.

"Onu seviyorsun," diyor, bir soru değil, bir ifade. Onda bana babasını hatırlatan bir ciddiyet var, kalbim bir ateşe uzanan eller gibi ona uzanıyor, sıcaklık arıyor.

Belki akıllıca değil, belki de son birkaç haftadır onun için düzeltmeye çalıştığımız her şeyi çözecek, ama Kenan onun daha iyi olduğunu ve yakın olduğumuzu söyledi, bu yüzden onun sözüne güveneceğim.

"Onu çok seviyorum, evet," diye cevap veriyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"O da seni seviyor," diye fısıldıyor Simone. Gözyaşları mavi gözlerinin üzerinde toplanıyor, bir korku okyanusu. "O iyi olacak," diyorum ona, bakışlarını tutarak ve inancımı hissetmesini umarak. "İyi olacak." Başını büyükannesinin omzuna koymadan önce birkaç saniye bana bakıyor. "Gidelim, Moni," diyor Bayan Ross. "Ne kadar erken gidersek, o kadar erken döneriz."

Simone başını sallar ve büyükannesinin peşinden çıkışa doğru ilerler.

Bridget onları takip etmiyor ama benim önümde duruyor. Birbirimize bakıyoruz, ne tereddüt ediyoruz ne de geri adım atıyoruz.

"Atlattığında," diyor sesi sertleşerek, "ona benden daha iyi davranacaksın."

Şok beni bir an için tamamen hareketsiz tutuyor ve sonra bir nefes alıyorum. Konuşmuyorum, çünkü tanıdığım en iyi erkeği kaybeden kadına söyleyeceğim her şey yanlış, yetersiz olurdu. Kenan'ı kaybedersem beni tatmin edebilecek bir teselli ödülü yok bu dünyada. Onu hâlâ gerçekten seviyor mu, yoksa hayatında kaybettiği yeri bir başkasının almasına mı üzülüyor, bilmiyorum. Her iki durumda da zor olduğu açık, bu yüzden sessizce başımı sallayarak ona en iyi dileklerimi sunacağımı garanti ediyorum. Başka bir bakış atmadan Simone ve Bayan Ross'un gittiği yoldan yürüdü.

"Geri döneceğiz," diyor omzunun üzerinden, köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor.

"Sen eve git August," diyor Iris. "Michael ve Sarai ile birlikte. Bakıcıyı rahatlat. Uyandığında sana haber veririm."

August'un burada olduğunu unutmuştum; Yari ve Billie'nin sert sandalyelere kıvrılıp uyukladıklarını da unutmuştum. August beni güven verici bir şekilde sıktı ve gitti.

"Merhaba Lotus," diyor Decker. "Beni hatırladığından emin değilim."

"Evet, hatırlıyorum," diyorum gülümsemeyi başararak ve uzattığı eli kabul ederek. "Kenan da senden çok bahsetti, Deck."

"Aynı." Decker elimi sıktı. "Ekibe rapor vermem gerekiyor ama en azından bir merhaba demek istedim." Fısıldayacak kadar yakınıma eğildi, "O harika bir adam. Seni mutlu edecek."

Gözlerim yaşarıyor ve gülümsemem genişliyor. "Onu da mutlu edeceğim."

Decker bana gülümsüyor. "Bunu hak ediyor."

Ve sonra gitti. Oda hızla boşalıyor, herkes Dr. Madison'ın tavsiyesine uyuyor ama ben gidemiyorum. Gitmeyeceğim.

"İyi misin?" Iris beni yakından inceleyerek soruyor.

"Evet." San Diego'ya indiğimizden beri görmezden geldiğim yorgunluk üzerime bir kaya yığını gibi çöküyor ama uyumak istemiyorum. "Sanırım kafamı boşaltmak için biraz hava alacağım."

Billie ayağa kalkarak, "Ben de biraz temiz hava alabilirim," dedi. "Ben de geliyorum," diyor Yari.

"Bakıcıyı arayacağım." Iris kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıyor. "August'un eve dönmek üzere olduğunu biliyorum ama onunla kendim konuşmam gerek."

"Hemen döneceğiz," diyorum ona.

Dışarı çıkınca, Billie'nin ihtiyacı olan "temiz hava" bir sigara molasıydı. Yari ve ben onun zehirli nefeslerinden nefes alabilecek kadar uzaklaştık. Sandığımdan daha geç oldu. Ya da daha erken. Sabah olmuş. Gecenin ortasında geldik ve güneş çoktan tırmanışa geçerek yeni bir günü aydınlatmaya başladı. Endişe ve korkudan örülmüş bir mengene hâlâ boğazımı sıkıyor ama her geçen saniye daha rahat nefes alıyorum. Henüz iyileşmedi ama iyileşecek. Komplikasyonlardan arınmış olarak iyileşecek. Buna tutunuyorum ve ona ulaşmaya çalışırken bana işkence eden senaryoları zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Yağmurun durmasına sevindim," diyor Yari, Billie'nin sigarasının parlayan ucundan birkaç metre aşağıdaki tuğla duvara yaslanarak.

"Biliyorum." Billie uzun bir nefes çeker. "Güney Kaliforniya'da hiç yağmur yağmazmış." Tam kabul etmek üzereydim ki bir ses duydum. Güvenmeyi öğrendiğim en zayıf fısıltı.

Yukarı bak.

Ve daha önce sadece bir kez gördüğüm şeyi gördüm. Çoğu insanın hayatında bir kez tanık olmadığı şeyi şimdi iki kez gördüm. Alev alev yanan renkler, bulutların arasından süzülen bir alamet. Bir ateş gökkuşağı.

"Hayır." Kelime kendini bedenimden dışarı atıyor. Bir inkâr. Gökyüzünün kehanetine bir karşı çıkış. "Hayır." "Ne?" Billie sordu. "Hayır, ne?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Hastane girişine ve koridora doğru koşuyorum, bacaklarım ve kollarım pompalanıyor, kalbim patlıyor. Köşeyi dönüp bekleme odasına giriyorum. Iris orada tek başına oturuyor, sanırım hâlâ bakıcıyla sohbet ediyor.

"Iris," diyorum nefes nefese ve dehşet içinde. "Bir sorun var. Hemen ona gitmeliyim."

Gözlerini açarak aceleyle veda ediyor ve telefonu kapatıyor. "Ama doktor dedi ki-"

"Lanet olası doktorun ne dediği umurumda değil," diye bağırıyorum ve Iris'i de yanımda sürükleyerek Dr. Madison'ın geçtiğini gördüğüm koridordan aşağı inmeye başlıyorum.

"Bekle!" Iris direniyor, topuklarını kazıyor ve bizi durduruyor. "Dr. Madison'ı duydunuz. Onu henüz göremeyiz.

Herhangi bir komplikasyondan yoksun-"

"Benimle gelmeni istiyorum, Iris. Lütfen çeneni kapa ve onu bulmama yardım et." Yari göğsü kabararak içeri koşar. "Lo, sorun ne?"

"Eğer sakinleşebilirsen," diyor Iris yatıştırıcı bir sesle, "ve bana ne olduğunu söyle-"

"Sakinleşmeyeceğim," diye bağırıyorum, onların iri gözlerine ve ağızlarının açık kalmasına aldırmadan. "Yanlış bir şeyler var. Bunu biliyorum!"

Billie köşeyi dönüyor, çılgınca yüzümüzü arıyor. "Ne kaçırdım? Sorun ne?" "Lotus şimdi

Kenan'ı görmek istiyor," diyor Iris. "Ama tatlım, onu henüz göremeyiz. Biz-" "Benimle gel," diye yalvarıyorum, sesim hıçkırıklara karışıyor. "Sana ihtiyacım var, Bo."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve bir şey, ne olduğu umurumda değil -çaresizliğim, hayat boyu süren bağımız, beni yatıştırma arzusu- onu ikna ediyor ve başını sallıyor.

"Anlamıyorum." Iris'in iç çekişi teslimiyetçiydi. "Ama seninle geleceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, onu koridorda arkamdan çekerek. "Çok teşekkür ederim."

Durmam için bana bağıran kadına aldırmadan resepsiyonun önünden hızla geçiyorum. Her odayı kontrol ediyor, pencerelerden bakıyor ve kapıları sarsarak açıyorum.

"Lotus, bunu yapamazsın," diye tıslıyor Iris arkamdan. "Resepsiyon görevlisine güvenliği çağırmasını söyledim ama ikimizin de kıçını buradan sürükleyerek çıkaracaksın."

Onu görmezden geliyorum ve tüylerim diken diken olana kadar yürümeye devam ediyorum. Adımlarım kekeliyor ve soğuk bedenime saldırırken nefesim daralıyor.

"Bu," diye fısıldıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve Kenan'ın göğsünün üzerinde duran sağlık ekibini ürkütüyorum. Benim muhteşem adamım, hastane yatağının zar zor sığdırdığı devasa bir çerçeve. O gecenin hayaleti, MiMi'nin evindeki o önsezi, sevgilimi hareketsiz ve cansız görmenin gerçekliğiyle kıyaslanamaz. Bir an için söyleyecek söz bulamıyorum ve sadece kapana kısılmış bir hayvanın yaralı sesini çıkarabiliyorum. O kadar kapana kısılmış ve çaresizim.

Ama sadece bir an için.

"Yap şunu," diye bağırarak kürekleri işaret ediyorum.

"Bayan, burada olamazsınız," diyor Dr. Madison nazikçe, odanın karmaşasına neden daldığımı sorgulama zahmetine girmeden. "Bunu birkaç kez yaptık."

Hepimizin en güçlüsü olduğunu söyledi. İstemediğimiz tüm gücün sana geçtiğini söyledi.

Pris Teyze'nin sözleri bana geri dönüyor, beni teşvik ediyor, güvenimi artırıyor.

"Bunu benimle burada yapmadın," diyorum sertçe. "Tekrar yap. Bir daha yap, lütfen. Bir daha yap. Tekrar yap."

Kelimeler bir ilahiye, deli bir kadının dudaklarından dökülen bir büyüye dönüşüyor.

Bir hemşire Dr. Madison'a "Kompresyona devam edersek kaburgalarını kıracağız,"

diyor.

"Eğer *ölürse*," diye tükürdüm, "kaburgalarının kırık olması bir şey değiştirir mi? *Bir şeyler* yap.

Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Lütfen. Lütfen. *Lütfen*."

"Tamam." Doktor gözlerini aletlerden teknisyene kaydırır. "Tekrar yapmaya hazırlanın." Iris'in

elini tutup gözlerinin içine bakıyorum. "İnanmana ihtiyacım var."

"Neye inanayım?"

"Başaracak," diyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için onu zar zor görebiliyorum. "Sen hastanedeyken ve Michael gelmediğinde el ele tutuşmuştuk. Saatlerdir açılmamıştın ama el ele tutuştuğumuz bir an vardı ve o geldi. Doktor vücudunda bir güç dalgalanması olduğunu söyledi."

"Evet," diyor Iris. "Ama o-"

"*Bizdik*." Elini sıktım. "Bir güç dalgasına ihtiyacım var, Iris. Kesintisiz bir çizginin gücüne."

"Neyin gücü?" Iris mırıldandı, güzel yüzünde şaşkınlık vardı.

Teknisyen "Temiz!" diye bağırır, kürekleri kullanır ve Kenan'ın gövdesinin

sıçramasını sağlar. Hiçbir şey olmuyor.

Bir elimle Iris'in parmaklarını tutarken diğer elimle de Saint Expedite'ı tutuyorum.

"Beni kalbinin üzerine bir mühür gibi, koluna bir mühür gibi yerleştir; çünkü aşk ölüm kadar güçlüdür."

"Temiz!"

Ve her zaman benim için geleceksin, değil

mi? Geleceğim. Her zaman.

Ben de her zaman senin için geleceğim Kenan.

"Temiz!"

"Lotus, işe yaramıyor," diyor Iris, parmaklarını sıkı kavrayışımın içinde kıvırarak.

"Hayır, bırakma." Ona dönüyorum, çaresizlik sesimi keskin ve yüksek yapıyor. "Lütfen bırakma. Bana bak."

Öyle yapıyor ve gözlerinde toplanan korku, umutsuzluk, inançla, hakkım olmayabilir ama benim olarak ele geçirdiğim güvenceyle savaşıyorum. Onun için. Yapmak zorundayım.

"Sözlerimi ağzında hisset," diyorum ona, umut ederek, dua ederek, kanımızın kanalına onu kurtarması için yalvararak. "Gücümü damarlarında hisset. Bu kırılmamış soyun gücü. Bizim soyumuzdan iki kadın bir arada. Bunda güç var."

"Deniyorum, Lo," diyor. "İnanmak için."

"Daha sıkı çalışın!" Sesim makinelerin bip seslerinin ve sağlık ekibinin sıkıca kontrol altına alınmış paniğinin üzerinde yükseliyor.

"Değişiklik yok," diye mırıldandı Dr. Madison ciddi bir şekilde.

Kanım, bedenim, düşüncelerim çılgına dönmüştü. "Bu hayatımın en büyük seksek oyunu, Iris. *İnanmana* ihtiyacım var."

Seksek kelimesi bizim için kutsaldır, bizim antlaşmamızdır. Iris'in gözlerindeki korku kayboluyor. Ve yerini inanç almasa bile, en azından kararlılık alıyor. Bununla çalışabilirim.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye fısıldıyorum gözlerimden akan yaşlarla, çaresizlik dereleri. Yüzüm buruşuyor ve omuzlarım titriyor. Başım öne eğik ama inancım güçlü. "Bu adamın ruhu dengede duruyor. Kararımı açıklamak için buradayım. "Buraya ... tarafına bir taş koymak için geldim."

"Temiz!"

"Hayat!"

"Temiz!"

"Aşk ölüm kadar güçlüdür," diye fısıldıyorum. "Aşk ölüm kadar güçlüdür. Aşk ölüm kadar güçlüdür."

"Temiz!"

"Aşk ölüm kadar güçlüdür."

46

Kenan

"Düğme."

Sahra kadar kuru ve yakıcı bir boğazdan ancak bu mırıltılı kelimeyi çıkarabiliyorum.

"Bay Ross, uyandınız." Tuzlu ve biberli saçlı bir hemşire gülümsüyor ve dudaklarıma bir fincan koyuyor. "Biraz iç. Yavaş yavaş."

Anlayabildiğim kadarıyla en az iki makineye bağlıyım. Her şey çok puslu, sanki odanın üzerine bir jöle tabakası dökülmüş gibi. Sözlerim, hareketlerim, her şey yavaşladı ve her nefes bana pahalıya mal oluyor. Kendimin tekrar aşağıya kaydığını hissediyorum ama bilincimi korumak için savaşıyorum.

"Düğme." Tekrar söylüyorum ama nedenini bilmiyorum. Hiçbir şeyi çözemiyorum. Hiçbir şeyi bir araya getiremiyorum.

"Ne kadar sürecek?" Hemşireye sordum. "Uykuda mı?"

"Üç gün." Koluma şeffaf bir sıvı akıtan bir tüpü kontrol ediyor. "Seni sakinleştirmek zorunda kaldık." "Üç gün mü?" İnanamayarak sordum. "Bu mümkün değil."

"Bazen uyurken daha iyi dinleniyor ve daha hızlı iyileşiyorsun." Oturmaya çalışıyorum ama göğsümde keskin bir ağrı hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum zayıfça, gövdemi okşayarak.

Hemşire, "Birkaç kaburganız kırılmış," diyor.

"Kirli bir oyun muydu?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Biri beni sahada tekmeledi mi?"

"Hayır, Bay Ross." Bana bağlı makineleri ve tüpleri kontrol ederken kaşları konsantrasyonla çatılıyor. "Basketbol oynamıyordunuz. Bir araba kazası geçirdiniz. Vücudunuz çok şey yaşadı. Tüm anılarınızın bir araya gelmesi biraz zaman alacak, ama olacak."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, yatağa daha da gömülüyorum.

"Doktor sizi muayene etmek isteyecektir. Geri döneceğim," dedi ve odadan çıktı.

"Kuralı çiğnedin."

Gölgeli köşeden gelen boğuk ses sisi delip geçerek beni irkiltiyor. "Bana sadece yalnızken Button demen gerekiyor."

"Lotus?" Oturmaya çalışıyorum ama göğsümdeki ağrı beni yere seriyor, yastıklara yapıştırıyor.

"Hey, sakin ol." Yanıma geldi ve omuzlarımı yatağa doğru bastırdı. "Çok şey yaşadın..." Sesi kesiliyor ve başımı kaldırdığımda gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. "Çok şey atlattın," diye bitiriyor, dudakları titreyerek gülümsüyor.

"Neler yaşadım ben? Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Araba kullanıyordum, değil mi? Şimdi hatırladım."

"Sen ..." Gözlerini kapatıyor ve bana bakmadan önce burnundan derin bir nefes alıyor. "Laguna Beach'ten geliyordun."

"Laguna Plajı mı? Ben neden ..." Anılar bulanıklığı eliyor. Önümdeki kamyondan gelen ölümcül

çimento boruları. Bir çarpışma. Cam kırıkları. Metal gıcırtısı.

"*Simone*."

Kendimi oturur pozisyona getirmeye zorluyorum ve kollarımdaki tüplerden biri harekete karşı sarsılıyor.

Kahretsin! Bu acıttı.

"Dur." Lotus beni tekrar yatağa bastırdı. "Simone iyi." "Ama onu bir şeye götürüyordum. Hatırlayamıyorum."

"Bir dans kampı," diye cevap veriyor, alt dudağını ısırarak.

Başım ağrıyor. Kaşlarımı çatıyorum, kazaya kadar olan olayları hatırlamaya çalışıyorum ama hepsi bir zaman çizelgesinde bir araya getiremediğim resimler ve flaşlardan oluşan bir karmaşa.

"Yaralarınızın daha kötü olmaması bir mucize," diyor. "Ciddi bir iç kanama geçirmişsiniz."

"Öyle yaptı," diyor kapıdan bir doktor ve hemen ardından hemşire. "Hayatta olduğunuz için çok şanslısınız Bay Ross."

Doktor beni muayene etti ve en az bir hafta, belki de daha uzun süre burada kalacağımı söyledi. "Doktor, sahaya ne zaman dönebilirim?"

Üç çift göz bana bakıyor.

"Um . . ." Doktor boğazını temizler. "Takımınız da aynı soruyu sormak için bizimle temasa geçti. Waves'in doktoruyla görüştüm ve aslında bugün sizin durumunuzla ilgili bir basın toplantısı yapmam gerekiyor."

Benim gibi biri hastaneye kaldırıldığında bu standarttır - ekibimin yatırımından para kaybetmemesini sağlayan bir yığın sigorta poliçesi olan biri. Benim vücudum.

Doktor, "Ne zaman oynamaya hazır olacağınızdan emin değiliz," diye sözünü kesti. "Dediğim gibi-"

"Evet, iç kanama. Seni duydum ama şu anda kanamam yok, değil mi?" diye sordum. "Peki ne zaman? Bu yıl play-off'lara kalacağız ve uzun süre kenara çekilirsem bu gerçekleşemez."

"Hepsi bu kadar mı doktor?" Lotus soruyor, sesi bir neşter kadar keskin. "Yani, ondan istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Şu anda değil, hayır."

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Güzel ağzına sert bir gülümseme yerleştiriyor. "Elbette." Hemşireye başını sallıyor ve odadan çıkıyorlar.

"Beni dinle Kenan Ross," diyor Lotus, gözleri kısılmış ve dudakları düz bir çizgi halinde çekilmiş. "Neredeyse ölüyordun. Beni duyuyor musun? *Ölüyordun*."

"Anlıyorum," diyorum vücudumun geri kalanının aldığı darbeden dolayı çektiği acıdan dolayı yüzümü buruşturarak. "Ama ben yapmadım, bu yüzden hayatıma geri dönmem gerekiyor. İşime bebeğim. Takımımı hayal kırıklığına uğratamam."

"Yapmanız *gereken* şey dinlenmek ve iyileşmek ve doktorunuz hazır olduğunuzdan kesinlikle emin olmadan önce kimsenin sahasına bir dakika bile dönmeyeceksiniz. Hayal kırıklığına uğratmayacağın kişi, seni neredeyse kaybetmek üzere olan kızın."

Sesi kesiliyor ve titreyen eliyle gözlerini kapatıyor.

"Ve seni neredeyse kaybedecek olan ve" diyor gözyaşlarıyla, "hiçbir koşulda bunu tekrar yaşayamayacak olan kız arkadaşın."

Ne kadar güçsüz olsam da onu kendime çekmeyi başarıyorum. Tellere ve tüplere rağmen başını boynuma gömüyor ve hastane önlüğümü gözyaşlarıyla ıslatıyor.

"Haklısın," diyorum saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. "Acele etmeyeceğim, tamam mı? Dikkatli olacağım."

"Seni kaybedemem." Başı titriyor. *Sözleri* titriyor. "Sana anlatmaya çalıştım."

Onun yanından geçip yere bakıyorum ve orada bir şey dikkatimi çekiyor.

"Bu yüzden mi hastane yatağımın etrafında bir tuz çemberi var?" Yarı gülümseyerek, yarı korkmuş bir şekilde soruyorum. "Mumlarımı kullanmama izin vermediler." Zayıf bir kahkaha

atarak burnunu çekiyor. "Yangın yönetmeliği."
"Tanrım, seni öldürecekler bebeğim."

"Hayır, aslında insanları hayata döndürebileceğimi düşünüyorlar." "Neden *böyle* düşünsünler ki?"
Omuz silkiyor, bakışı mahcup. "Bebeğim, hiçbir fikrim yok."

Sonsöz

Lotus

"Şimdi ona bak.
Zorluklarla dolu çölünden sevgilisine tutunarak çıkar."
--Süleyman'ın Şarkısı 8:5

Akşam yemeği. Bu akşam.

Kenan'ın neredeyse okunmaz hale gelen sözlerinin yazılı olduğu kartı dudaklarıma bastırıyorum. Sadece kâğıt ve mürekkep ama arkasındaki adamın tatlılığını tadıyorum. Samimiyeti ve sevgisi beni sarıp sarmalıyor. Birbirimizden binlerce kilometre uzakta olsak bile kollarının korumasını hissediyorum.

Yine de bugün birbirimizden dört bin mil uzakta *olmamak* çok güzel. Uzun mesafeli bir ilişkiyi müzakere etmenin yanı sıra, Simone'u bir çift olmaya *ve* iki zorlu kariyeri sürdürmeye alıştırıyorduk. Son yedi ay hareketli, mutlu ve zaman zaman da gerçekten zor geçti. Ve önümüzde hala çok fazla geçiş süreci var. Çok uzun süre kalamayacak olsam da San Diego'da olmak güzel.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Ben: Chicas! Gelecek hafta Los Angeles'a gitmeye hazır mıyız?

Yasss, kızım! Size araştırdığımız yerlerin listesini gönderdim.

Anladım! Ve biz oradayken üç yatırımcı ile öğle yemeği planladım.

Yari: Lo, yatağındaki yatırımcıya pantolonuna girmek isteyip istemediğini sormalısın ... tasarladıklarına yani. Okurrrrr!

Sana Cardi B hakkında ne demiştim? LOL! Ve hayır. Kenan'dan gLo'ya yatırım yapmasını istemiyorum. Unut gitsin. Erkek arkadaşımdan bizi yüzdürmesini istemek zorunda kalmamak için bokumuzun sıkı olduğundan emin olabilir miyiz? TYVM.

Doğru. Şu yatırımcıları etkileyelim. Lo, numuneler San Diego'ya ulaştı mı?

Ben: Evet. Burada Kenan'ın evindeler. Haftaya Los Angeles'a götüreceğim. Oradayken ev mi arayacaksınız?

Billie: Olumlu!

Yari: Evet, mami!

Simone'un yüzü FaceTime isteğiyle ekranda beliriyor.

Gitmem gerek. TTYL.

Yari: Deuces!

Byyyyyyyye.

FaceTime isteğini kabul ediyorum ve ekrandaki Simone'a gülümsüyorum.

"Hey, bayan!" Mutfaktaki tezgah taburelerinden birine zıplıyorum ve telefonu yüzüme tutuyorum. "Kamp nasıl gidiyor?"

"Yorucu." Simone gözlerini deviriyor ama sırıtıyor. "Nasıl dans edileceğini bildiğimi *sanıyordum*. Hiçbir fikrim yokmuş. Bu tamamen başka bir seviye. Başka bir şey için zaman yok."

"En azından Laguna Plajı muhteşem. Umarım *biraz* güneşlenir ve sörf yaparsınız."

Simone'un yüzünde bir gölge belirir. "Babamın beni buraya en son getirdiği zamanı düşünüp duruyorum.

Kaza."

Dehşeti arkamızda bırakmış olsak bile kalbim hâlâ tekliyor ve ellerim tezgâhın üzerinde kenetleniyor.

"Biliyorum." Bu anıyı silkeliyorum ve ağırlığı dağıtmak için gülüyorum. "Doktor onu taburcu eder etmez sahalara geri döndü. Hatırladınız mı? Onu yatağa bağlamak zorunda kalmıştık."

"Babam Waves'in ilk playoff sezonunu kaçırmak istemiyordu."

"Hey, daha fazla playoff maçına gidebiliriz. Belki bir dahaki sefere hepsini kazanırlar." Simone'un gözleri parlıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ya *da* babam emekli olursa?"

Kenan kariyeri boyunca onunla çok şey kaçırdı ve belli ki onun daha fazla yanında olması ihtimalini seviyor. Ben de öyle. Gelecek sezonu son sezonu yapmayı ciddi ciddi düşünüyor.

"Belki," diye cevap veriyorum kayıtsızca. Eminim bu onun için bizim anlayabileceğimizden çok daha zor bir karar. Muhtemelen topun eskiden olduğu o büyük boşluğu deneyimleyene kadar kavrayabileceğinden bile daha fazla.

"Annem Los Angeles'ta," diyor Simone, dikkatimi yeniden toplayarak. "Gerçekten mi?" Ses tonumu kasıtlı olarak hafif tutuyorum. "Güzel."

Bridget beni Kenan'ın ve varsayılan olarak Simone'un hayatına kabul etti, ama o ve ben hala çok iyi arkadaş değiliz. Birbirimizden aktif olarak hoşlanmıyoruz. Daha çok temkinli bir ilgisizlik.

"Evet," diyor Simone. "Oyunculuk dersleri alıyor. NeNe'in *The Housewives*'tan ayrılıp Broadway'e gittiğini söylüyor. Hazır olmak istiyor."

"Aferin ona," diye tarafsızca cevap veriyorum.

"Sen de gelecek hafta Los Angeles'a gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Yatırımcılarla görüşüyorum. Dükkân için yer bakıyorum." "İlk çizginizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gah." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum. New York'tan ayrılıyorum. Buraya taşındığıma. gLo serisini başlatıyorum. Önümüzdeki Mart ayında Los Angeles Moda Haftası'nda ilk defilemi yapacağım. Her şey çok hızlı gerçekleşiyor ve aynı zamanda sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor."

"Sen burada yaşarken babam çok daha mutlu olacak. Bundan eminim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Tasarım stüdyom Los Angeles'ta olacak çünkü San Diego'dan daha mantıklı. Orada daha zengin bir moda ortamı var -daha iyi fırsatlar, daha fazla ünlü- ama Kenan'a yakın olmak için San Diego'da yaşayacağım ve haftada birkaç kez Los Angeles'a iki saatlik bir yolculuk yapacağım. Simone'u ilişkimize alıştırmak için her adımda dikkatli davrandık. Birkaç aile terapisi seansına bile katıldım. Bunu doğru yapmak istiyoruz. Onun için yapmak zorundayız.

"Ben de daha mutlu olacağım," diye cevap veriyorum, "ama patronum olmayacak! JP tekmeliyor ve çığlık atıyor."

Kızaran yemeğin tıslaması dikkatimi çekiyor. Simone'un yüzümü görebilmesi için telefonu tutmaya devam ederek zıplıyorum ve etouffée'min tabanı için soğan, sarımsak ve unu karıştırırken telefonu arkalığa dayıyorum.

"New York'tan ne zaman ayrılıyorsun?" Simone'un mavi gözleri heyecanla açılıyor. Batı

Yakası'na geldiğim için mutlu olması beni gülümsetiyor.

"Birkaç ay sürecek. JP'ye yardım etmek için Eylül'deki Moda Haftası'na kadar New York'ta kalacağım. Sonra buraya taşınacağım."

Biraz daha un ekliyorum ve pilav tenceresini kontrol ediyorum. "Ne yapıyorsun?" Simone soruyor. "Fırında yayın balığı, étouffée, biraz kızarmış bamya."

"*Babam* kızarmış yemek mi yiyor? Simone şaşkınlığı pürüzsüz yüzüne kazınmış bir halde soruyor.

"Eminim yarın tavşan yemi yemeye geri dönecektir." Kıkırdıyorum ve balıkları kontrol etmek için fırını açıyorum. "Bu sadece bir gecelik."

"Oh, yıldönümü için!" Simone'un sesi onaylıyor gibi.

Yani biliyor. İlişkimiz çok daha iyi olsa da bazen bir şeyleri kırmaktan korktuğum için Simone'a Kenan'la birinci yıl dönümümüzü kutladığımızı söylemedim. Teknik olarak, ilk 'çıkmayışımızın' birinci yıl dönümü. İlişkimizin başlangıcı Simone için çok hassas bir noktaydı, bundan bahsetmeyecektim.

Simone, "Babam söyledi," diyor kesin bir ifadeyle.

"Bu kadar aptalca bir şeyi kutlamak istediğine inanabiliyor musun?" Sesimi rahat tutarak soruyorum.

"Aptalca değil." Simone'un gülümsemesi aynı anda hem sinsi, hem bilgili, hem de meraklı. "Ona bir hediye aldın mı?" "Aldım ama ne olduğunu sana söylemeyeceğim, koca ağız." Ona bir parmak sallıyorum. "Sanma ki
doğum gününü unutmuş. Sayenizde ona sürpriz yapmak buraya kadarmış."

Simone'un pişmanlık duymayan kahkahaları dışarı taşıyor, genç ve kaygısız görünüyor. Kısa bir süre önce onu Kenan'ın yatağında cansız bulduk. Onu kısa hayatının en dip noktasında gördüm. Şimdi onu izlerken, bir yıldan kısa bir süre önce aynı sorunlu kız olduğunu asla bilemezsiniz.

"Büyükannenle konuştun mu?" Ben sordum.

Her şeyi kapattım ve telefonu alıp mutfaktan çıktım. Yalınayak tertemiz oturma odasına, yükselen tavanı ve devasa avizesiyle fuayeye doğru ilerliyorum. Kenan'ın varlıklı bir adam olduğunu biliyordum elbette ama Yukarı Batı Yakası'ndaki dairesi lüks olsa da beni San Diego'nun en elit bölgelerinden biri olan La Jolla'daki geniş evine hazırlamamıştı.

"Evet," diye yanıtlıyor Simone ağzına bir parça sakız atarak. "'Kızlarıyla' gemi seyahatini çok seviyor." Tırnak işareti yapıyor ve gözlerini deviriyor.

"Sen ve baban gibi iki otoriter insana katlandığı için biraz dinlenmeyi hak ediyor," diye şaka yapıyorum ve dolambaçlı merdivenlerden çıkıyorum.

"Otoriter *miyiz*? Takımı kaybederken Tabu'nun kurallarını yeniden yazan kim?"

"Aman Tanrım. Sizi hakkınızla yendik." Kenan'ın yatak odasına girerken başımı sallıyorum. "Bir avuç ezik."

"Banner sizdeydi," diye alay ediyor Simone. "O iki oyuncu olarak sayılmalı."

"Evet, onun kocası vardı. O ve Jared barakudalar gibiler." Ürperdim. "*Aynı* takımda oynadıklarını hayal edebiliyor musun?"

"Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyiz," diyor Simone soğukkanlılıkla.

Simone'un ekranında ince, siyah saçlı bir kadın beliriyor, odasının kapısında duruyor. "Simone," diyor kadın. "Vakit geldi."

"Evet, Madam Petrov." Simone telefona dönmeden önce ona sırıtıyor. "Gitmem gerek."

"Tamam. Aradığın için teşekkürler." Kenan'ın California King'ine uzanıp gülümsüyorum. "Saçını da beğendim.
yol."

Simone omzunun üzerinden akan örgülere dokunuyor. "Dans için düzgün tutuyor." Dudaklarını gizemli bir şekilde büküyor. "Yıldönümünüzün tadını çıkarın."

Bağlantıyı kestikten sonra telefonuma saati not ediyorum. "Ugh," diye mırıldandım. "Hâlâ giyinmem gerekiyor."

Yataktan fırlayıp dolaba doğru koşuyorum ve bu gece giyeceğim elbiseyi saygıyla okşamak için duraklıyorum. Tam organze etek, kıvrımlı bir belden dışarı taşıyor ve giydiğimde dizlerimin hemen üzerinde duracak. Şeffaf kolları omuzlarımın üzerinden dökülüp kollarımın üstünü tozlandıracak. Harcadım

Korse ve etek ucuna nilüfer çiçekleri işleyerek eşsiz bir şekilde benim olmasını sağladım. Ve tabii ki pamuk şekeri pembesi.

FIT finalim için yaptığım elbiseyi giymek için uzun süre bekledim ve her zaman onu bir gala veya defile gibi halka açık bir yerde göstermeyi hayal ettim. Herkes kimin giydiğini soracaktı ve ben de gururla kendim yaptığımı söyleyecektim. Ama bu gece, elbiseyi tek bir izleyici için giyiyorum.

Kenan'ın Oyuncular Derneği yönetim kurulu toplantısından dönmesine daha bir buçuk saat var. Hazırlanmak için bolca vaktimiz var. Kutlamak için dışarı çıkabilirdik ama iki haftadır birbirimizi görmedik. İkimiz de kamuoyunun dikkatini çekmek, spekülasyonlara maruz kalmak ya da bütün gece imza isteyenlerle uğraşmak istemiyoruz. New York'ta bunlar hep vardı ama Kenan'ın gerçekten top oynadığı bu şehirde sürekli oluyor.

Ve onu tamamen kendime istiyorum.

Duştan sonra elbisemi giyiyorum ve kablosuz kulaklıklarımı takıp Billie Holiday dinlerken bir yandan da makyajımı yapıp saçlarımı kıvırcık bir topuz haline getiriyorum. Kenan'ın müzik zevki bana da bulaşıyor. Billie'nin sesini seviyorum ama keşke blues söyleyen bu kadın hayatında blues'*u* kovalayacak daha fazla pembe bulut bulabilseydi. Bu şarkı, "You Go To My Head", Kenan'la ilişkimin doğuşunu kutlayan bir gece için mükemmel. Sözler, Hook Shot ve Hudson'da Lady Liberty, Brooklyn Köprüsü ve bir oda dolusu en yakın arkadaşımın tanıklık ettiği ilk öpücüğümüzle ilgili anılarımı canlandırıyor.

Şarkı, sevgilisi tarafından büyülenen bir kadının hikayesini anlatıyor. Adam, bir kadeh şampanyanın içindeki baloncuklar gibi kadının düşünceleri arasında dönüp duruyor. O bir yudum köpüklü Burgundy mayasıdır. Gözleriyle kadının ruhunu sarhoş eder. Billie'nin bulanık metaforlarının her biri beni geçmişin derinliklerine, o ilk geceye çekiyor. Kenan'ı öpmek her şeyi değiştirdi. Dünyamı bir kar küresi gibi eğdi ve sarstı, yıldızları yeniden dağıttı. Mırıldanıyorum, ağzım onun öpücüklerinden yanarken boğazımın tekiladan nasıl yandığını hatırlıyorum.

Aynaya bakıyorum, mat kırmızı bir ruj sürmeye hazırlanıyorum. Gözlerim yansımada Kenan'ınkilerle çarpışıyor ve neredeyse tüpü düşürüyorum. Kapı pervazına yaslanmış, ellerini güçlü bacaklarının uzunluğuna göre daralan koyu renkli, iyi dikilmiş pantolonunun içine sokmuş. Bu hareket kravatsız, yakalı gömleğinin beyaz pamuğunu geniş göğsünün üzerinde geriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ortaya çıkardığı yakışıklı resim karşısında biraz nefessiz kalarak soruyorum.

"Burada yaşıyorum," diye cevap veriyor, çökmekte olan dolgun dudaklarının bir köşesi eğlencesiyle yukarı kalkıyor.

Arkamı dönüp kıçımı mermer banyo tezgahına dayayarak onunla yüzleşiyorum. "Erkencisin." Onu on dört gün sonra ilk kez görmenin verdiği önlenemez gülümsemeyi ısırıyorum.

"Çok hevesliyim." Yaklaşıyor ve kocaman ellerini kalçalarıma dolayarak beni yukarı, sert vücudunun kulesine doğru çekiyor. "Kız arkadaşımı özledim."

Yalınayak, başım omzuna tam olarak ulaşmıyor, bu yüzden kulağına fısıldamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, "Geliyor mu?"

Kenan geri çekilip bana bakıyor, gözleri şehvet ve aşkla dolu. Elleri elbisemin altını keşfediyor ve nasırlaşmış eliyle uyluğumun iç kısmındaki hassas deriyi okşuyor.

"Oh, kesinlikle geliyor," diyor boğuk bir sesle. "Bundan emin olacağım."

"Sakın başlama." Gülüşüm nefes nefese, bedenim tahrik olmuş durumda.

"İki hafta uzak kaldıktan sonra," diyor boynumu emmek için eğilerek, "bunun ne kadar çabuk bitebileceği hakkında bir fikrin var mı? Sevişebiliriz, yemek yiyebiliriz, ne istersen yapabiliriz. Bu

sırayla."

Karnımda başlayıp aşağılara doğru kayan sıvı sıcaklığını görmezden geliyorum. "Bu yıldönümünü kutlamak isteyen sendin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bunu doğru düzgün yapacağız. Akşam yemeğini ben pişirdim.

Yemek yememiz gerekiyor."

Parmakları külotumun kenarını okşamak için yukarı tırmanıyor. "Ben de bunu yapmak istiyorum." Bir parmağını ipeğin arasından nemli sıcaklığımın üzerinde gezdiriyor, beni tüketen karanlık gözlerinde arzu kaynıyor. "Ye."

Benim tatlı çocuğum. Bu adam. Benim adamım.

Ciğerlerime dolan serin havanın vücudumun diğer kısımlarına da ulaşmasını umarak derin nefes alıyorum. "Yemek," diyorum anlamlı bir şekilde. "Pişirdiğim *yemeği* ye. Önce."

Elbisenin altına uzanıyorum ve ilerlemesini durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Parmaklarımız kalçalarımın birleştiği noktada birbirine dolandığında, göğsümden taşan nefesim duruyor, kalbimin etrafında geziniyor ve sıkışıyor. Bana ilk kez bu şekilde dokunduğunda, bedenimi birlikte orgazm olmaya ikna etmiştik. Boşalmamı izledi. Her yerimde kopan, kalbime yağan şehvetli bir fırtınaydı. Güvenimi arttırdı. Başka hiç kimseyle bilmediğim bir yakınlığı besliyordu. Yüz ifadesindeki şakacılığın tüm kalıntıları kayboldu ve yüzünde, gözlerinde yerini alan şey nefesimi çaldı.

O da mı hatırlıyor?

"Ne?" Büyülenmiş gibi sordum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ve hiç duramaz mısın?

"Seni ilk kez boşalırken gördüğüm zamanı düşünüyordum," diyor ve beni öyle sıcak, öyle sevgi dolu bir bakışla yakıyor ki, istese onu aydan mahrum edemezdim.

"Tamam. Bir öpücük," diye fısıldıyor, istemeden de olsa beni şırfıntı eğilimlerimden kurtarıyor. "Bir yıldönümü öpücüğü."

"Bir öpücük," diye kabul ediyorum, sanki ona ineği, sütü ve tüm lanet çiftliği vermeyecekmişim gibi. "Sonra görüşürüz," diyor.

Bu sözü, vücudumun onun için acı çektiği ahlaksız yerlere saklıyorum. Dudaklarımı yakalamak için eğiliyor ve bir inilti kaburgalarımı sarsıyor.

Tanrım, tadı hatırladığımdan daha güzel.

Her dokunuşumuzda ya da öpüşmemizde onu istemem, ona ihtiyaç duymam, onu daha çok *sevmem* nasıl mümkün olabilir?

Elleri vücudumda sahiplenici bir şekilde dolaşırken ağzımın ırzına geçiyor; popomu sıkıyor, kollarımı okşuyor, ipek eteğimin altından kalçalarımı kavrıyor. Elleri yavaş, hareketsiz. Ağzıma karşı gülümsüyor.

"Elbise bu değil, değil mi?" Sorusu dudaklarımda nefes alıyor. "Pamuk şeker pembesi mi?"

Başımı sallıyorum ve bakışları üzerimde geziniyor, yaratmak için her şeyimi verdiğim ipek ve organze şekerlemenin her santimini inceliyor. Parmaklarım kanayana kadar bu elbise üzerinde çalıştım. Kanım dikişlerde, dikişlere işlenmiş. Kaşlarının arasında bir çatıklık var.

"Sadece evde yemek yiyoruz," diyor. "Bunu özel bir gün için sakladığını sanıyordum."

Bileklerimi boynunun arkasında birleştirmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Siz benim özel fırsatımsınız Bay Ross," diye fısıldıyorum, ona bakışımla ruhumu ortaya koyuyorum.

Kaşları çatılıyor ve kalbinde başlayan o yavaş gülümseme gözlerinden süzülüp ağzına doğru yol alıyor. Eğilip şakağını şakağıma dayıyor ve kulağımda hala çalan Billie Holiday'in hafif sesini duyuyor olmalıyım. Onu gördüğümde müziği kapatmıştım, ama şimdi şarkı sözlerini tekrar dinliyorum ve beni tekrar büyülüyorlar. Gülümsüyorum ve birlikte dinleyebilmek için kulağımdaki kablosuz kulaklıklardan birini çıkarıp onunkine takıyorum.

"Beğendim," diyor, ağzının kenarlarını aşağı doğru çeviriyor ve etkilenmiş görünüyor. "İyi seçim. Leydi'nin ta kendisi."

"Bu şarkı bana ilk öpüşmemizi hatırlatıyor."

Gözlerini kapatıyor, yüz hatlarında bir konsantrasyon ifadesi beliriyor. Başını sallıyor ve ellerini belimde sıkarak bedenlerimizi müzik eşliğinde hafifçe sallanmaya zorluyor.

"Daha önce hiç dans etmedik." Bu bana hem aptalca hem de hayati derecede önemli geliyor. Bir ilk.

İlklerin gecesini kutluyoruz.

"Buraya taşındığında her gece dans edebiliriz." Gözlerimi yakalamak için geri çekildi. Önce ben gözlerimi indiriyorum. Daha önce de onunla yaşamamı ima etmişti ama bunun Simone için en iyi şey, en iyi zaman olduğundan emin olmak istiyorum. O onun babası ve Simone'un zihinsel ve duygusal durumuyla benden daha fazla temas halinde olduğunu biliyorum ama onun tekrar raydan çıkmasından kendimi sorumlu tutamam. Simone artık benden hoşlanıyor. Çok iyi anlaşıyoruz ama San Diego'ya taşınmak başka bir şey. Onların yanına taşınmak mı? Bu onun için çok mu fazla olur?

"Göreceğiz." Gözlerini yakalamak için kirpiklerimi yukarı kaldırıyorum. "Zaten zamanın yarısında Los Angeles'ta olacağım. La Jolla yakınlarında birkaç daire bakıyordum."

"Bakmayı kes," diye ısrar ediyor, kaşlarını çatarak. "Seni burada yanımda istiyorum."

Ellerimi omuzlarından geçirip kollarından aşağı indirerek parmaklarımızı birbirine doluyorum ve onu henüz anlaşamadığımız bir konudan uzaklaştırmayı umuyorum. "Sana bir hediye aldım!"

Bana alaycı bir bakış atıyor. *Oyunumu dikizliyor.*

"Lotus, bebeğim, biz-"

"Bir yıldönümü hediyesi." Kulağımızdaki müziği kapatıyorum.

Sabit bakışları ve birkaç vuruşluk sessizliği bana yaşam düzenlemelerini daha sonra tekrar gözden geçireceğimizi söylüyor. "Yemekten sonra bana hediye vermek istemiyor musun?" diye soruyor sonunda.

"Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman gibi görünüyor." Onu elinden tutup yatak odasına sürüklüyorum ve yatağa oturana kadar omzundan itiyorum. "Gözlerini kapat."

Gözlerini kasıtlı olarak açık tutuyor, hatta vurgulamak için gözlerini iyice açıyor.

"Kenan Amiral Ross."

"Ah, kahretsin." Başını sallar ve gözlerini kapatır. "Bunu sana annem verdi."

"Birkaç kadehten sonra çok açık sözlü oluyor." Şakayla karışık sırıtıyorum. "Annem tüm sırlarını verdi."

Derin bir kıkırdama omuzlarının geniş yamacını sarsıyor. "İkinizi ayrı tutmam gerektiğini biliyordum."

"Gözlerini kapat," diye tekrar emrediyorum, geri geri dolaba doğru yürüyor ve tüm bu süre boyunca onu izliyorum. "Ve dikizlemek yok."

Noel'deki bir çocuk gibiyim, sadece hediyemi açmak için hevesli olmak yerine, vermek için sabırsızlanıyorum.

Paket o kadar büyük ki, onu dolaptan çıkarıp yatağa taşımakta zorlanıyorum. Neyse ki kalın bir kargo kağıdıyla korunuyor.

Hediye ve ben Kenan'ın karşısına geçince elimi yüzüne doğru sallıyorum.

"Elini yüzüme doğru sallamayı bırak," diyor sırıtarak ve gözlerini hâlâ kapalı tutarak. "*Dikizliyor* musun?" Sorum kızgın bir ciyaklamayla son buluyor.

"Hayır, sadece bir vaşağın yüksek duyularına sahibim," diye şaka yapıyor. "Vaşakların yüksek duyuları mı var?"

"Kimin umurunda?" Kenan iyi huylu bir bıkkınlıkla soruyor, gülümsemesi genişliyor. "Artık gözlerimi açabilir miyim? *Kahretsin*."

O kadar çok gülüyorum ki belimi bükmek zorunda kalıyorum. Bununla çok fazla eğleniyorum. "Tamam," diyorum kendimi toparladıktan sonra. "Açabilirsin."

Gözlerini açtığında önce bana, sonra da benden yaklaşık bir karış daha uzun olan hediyeye odaklanıyor. Büyük, kare şeklinde ve kahverengi kâğıtla örtülü.

"Bu mu ..." Gözleri benimle büyük kare arasında gidip geliyor. "Sen-" "Şunu

açar mısın? Kahretsin," diye alaycı bir şekilde küfrünü tekrarlıyorum.

Ayağa kalkıyor ve hediyeyi köşede tutan elimi kapatıyor. Tahmin ettiğim gibi hediyeyi yırtmak yerine eğiliyor, diğer kolunu belime doluyor ve beni öyle derin öpüyor ki, işi bittiğinde nefes alamıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde sallanıyorum. Çeneme ve boynuma öpücükler konduruyor.

"Kenan," diye itiraz ediyorum zayıfça, azgınlığımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Terbiyeli ol. Aç şunu."

Gülümsüyor ve kağıdı yırtıp Chase'in sergisindeki fotoğrafı ortaya çıkarmam için beni serbest bırakıyor. "Tanrım, Lotus." Kenan fotoğrafla benim arama birkaç kez bakıyor, hangisini seçeceğinden emin değilmiş gibi.

En çok bakmak istediği. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim. Bunu ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

"Evet, bunun için yirmi bin dolar teklif ettiğini duydum." Gülüyorum ve yüzünü okşuyorum. "Ne salak ama."

"Ahmak mıyım ben?" Görünüşe göre çok az bir çabayla devasa fotoğrafı kaldırıyor ve duvara yaslamak için üzerinde yürüyor. Gözleri hınzır bir niyetle parlayarak yatağa doğru geri adım atıyor. "Tekrar söyle."

Nefesimi tutuyorum, beklentinin aramızda kopma noktasına gelmesine izin veriyorum. "Schmuck!"

Mamut yatağın diğer tarafına doğru koşmaya başladım. Beni kovalıyor, neredeyse yakalıyor ama ben ayağa fırlıyorum, ayaklarım yumuşak şilteye batıyor ve diğer tarafa sıçrıyorum. Sağa sola çalım atıyorum, demir kolları etrafımı sarıp beni nazikçe yatağa yatırmadan önce birkaç kez şiltenin etrafında ve üzerinde koşuyorum.

"Lütfen beni gıdıklama," diye yalvarıyorum, o daha başlamadan gülüyorum.

"Yani ben bir aptal mıyım?" Bir kolunu sırtımın altından geçirerek beni kendisine bastırıyor ve kıvranmaktan ve yakınlığımızın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmamı imkânsız hale getiriyor.

"Hayır, sen bir ahmak değilsin! Ve huysuz bir ihtiyar da değilsin."

"Bana huysuz ihtiyar demedin," diyor kaşlarını çatarak.

"Evet, az önce yaptım! Suckaaaah!"

Ve sonra ısrarcı parmakları kaburgalarıma giriyor, her yumuşak, gıdıklayıcı noktayı buluyor. Tekmeliyor, çırpınıyor, boynumu büküyor ve vücudumu olabildiğince kıvırıyorum ama o yılmıyor.

"Aman Tanrım," diye itiraz ediyorum. "Lütfen ilk giyişimde beni bu elbisenin içine işemek zorunda bırakma."

Sonunda rahatlıyor, yan yatıyor ve başını elinin topuğuna yaslayarak beni izliyor. "Seni kurtaran tek şey bu." Zaten mizahla yumuşamış olan yüz hatları daha da

şefkatle daha hassas. "Fotoğrafına bayıldım. Her sabah ilk gördüğüm şey olması için duvara asacağım."

"Garip falan değil," diye mırıldanıyorum ama memnun sırıtışımı engelleyemiyorum. "Beğendiğine sevindim."

"*Bayıldım*," diye tekrarlıyor. "Ama yakında her sabah uyandığımda gerçeğini kaşıklayacağım."

"Kenan, göreceğiz." Uzun bir nefes veriyorum. "Dr. Packer'la konuşalım. Taşınmak büyük bir olay,

Özellikle de Simone seninle *yaşarken*. Sadece onun yüzde yüz rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam." Beni yatağın kenarına oturtmadan önce alnıma bir öpücük konduruyor. "Şimdi gözlerini kapat."

Ayağa kalkıyor, gözlerim onunki kadar açık kaldığında kaşlarını kaldırıyor.

"Benim sıram." Gözlerimi kapatmadan önce yuvarlıyorum.

"Kapalı tutun," diye sesleniyor, sesi daha uzaktan geliyor ama yine de odanın içinde bir yerde.

"Kapalılar, lanet olsun," diye homurdanıyormuş gibi yapıyorum.

Sol elimi tutup *gris-gris* yüzüğü çıkardığında hâlâ kapalı göz kapaklarımın karanlığına hapsolmuş

durumdayım. Yıllardır parmağımdan çıkmamıştı. Gözlerimi açma ve kaybolmadan önce onu yakalama içgüdümü bastırıyorum.

Yavaşça sağ elimin yüzük parmağına geçiriyor. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor, kan yüzüme hücum ediyor ve kulaklarımda zonkluyor. MiMi'nin yüzüğünün daha önce durduğu parmağa başka bir yüzük geçirirken vücudumun her yerinden ter fışkırıyor.

Ya beni sana verdiyse? Ya ben artık senin gris gris*'in isem?*

Kenan'ın aylar önce söylediği sözler içimden akıp geçiyor. *İyi yaptın MiMi, diye* fısıldıyorum sessiz, tam bir minnettarlıkla.

Bana bıraktığı en büyük hediyenin kalbi olduğunu sanıyordum ama hayır. Bu adam.

Artık oyun oynayamam. Gözlerimi açtığımda Kenan'ı yatağın önünde diz çökmüş, karşımda buluyorum. Sol elimde karartılmış platin içine yerleştirilmiş yastık kesim vintage bir pırlanta parlıyor. Kaç karat olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama şatafatlı olmadan çok büyük. Antika ama tamamen modern.

Bu mükemmel.

"Kenan, aman Tanrım." Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor. Titreyen elimi boğazıma bastırıyorum. "Emin misin-"

"Simone'la çoktan konuştum," diye araya giriyor, sesi alçak ve hararetli. "Dr. Packer ve annemle de. Hepsi bu konuda iyi. Bu konuda mest oldular." Duraklıyor ve elimi dudaklarına götürüyor. "Bridget'e bile söyledim."

"Bridget biliyor mu?" Bön bön bakıyorum. "Bu konuda ne hissediyor? O nasıl?"

"*Baller Bae*'deki ekipten biriyle çıkıyor," diyor kuru bir sesle. "Bence iyi olacak. Senin hakkında ne hissettiğimi bir süredir biliyor." Başını sallıyor ve kesik bir kahkaha atıyor. "Kahretsin, herkes senin hakkında ne hissettiğimi biliyor."

"Peki ya Simone?" Emin olmak için bir kez daha soruyorum. "Onun iyi olduğundan emin misin?"

"Yüzüğü seçmeme yardım etti." Kıkırdaması derinden geliyor, ancak en ufak bir belirsizlik izi algılıyorum. "Tek engel sensin. Sen, uh, hala evet demedin."

Parmağımdaki yüzüğe bakıyor ve omuzları ve göğsü o kadar hareketsiz kalıyor ki, sanırım tam anlamıyla nefesini tutuyor. Gözlerim yaşarıyor, birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum ama yanaklarımdan süzülmelerini engelleyemiyorum. Gladyatörüm, NBA'deki en korkutucu adamlardan biri, kalbi avucumun içinde. Ama bu eşit bir takas çünkü benim kalbim de onda.

Yatağın en ucuna gelene kadar öne doğru kayıyorum ve o dizlerinin üzerinde cevap vermemi beklerken bacaklarımın ayrılıp geniş gövdesinin etrafına yayılması gerekiyor. Çenesini kavrıyorum, öne doğru eğilip burnumu onunkine değdiriyorum, sonra yanağımın kıvrımını onunkinin çiğ kemikli açısına doğru kaydırıyorum ve gözlerimizi kilitlemek için geri çekiliyorum.

"Başka tarafa bakma," diye fısıldıyorum, o dolgun dudakların dikişini yalayarak. İnliyor, sadece benim için olduğu gibi açılıyor.

Sağ elinin parmaklarını sol elimin parmaklarıyla birleştiriyor ve aşkının ışıltılı beyanını okşuyor. Gözyaşlarım daha hızlı akıyor, onu tadarken her aç kıstırma ve doyumsuz yalamayla karışıyor. Bu onun öpücüğünün zengin, keskin tadı değil. Hayatım boyunca aradığım kabullenmeyi, sabrı ve koşulsuz sevgiyi tadıyorum.

Ruhumun sevdiği kişiyi buldum.

Hepsi dudaklarında, bu öpücükte, asla başka tarafa bakmayan karanlık gözlerin duygularında. Dudaklarımız arasındaki tatlı, sıcak ipliği ya da paylaştığımız bakışların derin, sarsılmaz samimiyetini bozmadan, öpücüğümüzün içine beklediği cevabı fısıldıyorum.

"Evet."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.